KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 2017 09 20 r.
COM(2017) 536 final

2017/0230 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego); rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych); rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych); rozporządzenie (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy *venture capital*; rozporządzenie (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej; rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych; rozporządzenie (UE) 2015/760 w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych; rozporządzenie (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych oraz rozporządzenie (UE) 2017/1129 w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2017) 308 final} - {SWD(2017) 309 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Zintegrowane rynki finansowe przynoszą znaczne korzyści w odniesieniu do finansowania europejskiej gospodarki i do wspierania zatrudnienia i wzrostu gospodarczego w rzetelny i zrównoważony sposób. Wspieranie integracji finansowej i integralności rynku przy jednoczesnym utrzymaniu stabilności finansowej wymaga, aby rynek wewnętrzny UE i usługi finansowe podlegały wspólnym zasadom i silnej koordynacji nadzorczej. Po tym jak w odpowiedzi na kryzys finansowy i zgodnie z globalnymi staraniami UE dokonała przeglądu swojego systemu finansowego, wprowadziła ona jednolity zbiór przepisów dotyczących regulacji sektora finansowego w Europie i utworzyła Europejskie Urzędy Nadzoru. Europejskie Urzędy Nadzoru stanowią instytucjonalną podstawę kompleksowego pakietu reform i odgrywają kluczową rolę w zapewnianiu, aby rynki finansowe w całej UE były odpowiednio regulowane, silne i stabilne. Przyczyniają się do opracowywania i spójnego stosowania jednolitego zbioru przepisów, rozwiązują transgraniczne problemy i propagują tym samym zarówno konwergencję praktyk nadzorczych, jak i zbieżność przepisów.

Pomimo przyjęcia środków w odpowiedzi na kryzys, wciąż istnieje znaczny potencjał w zakresie poprawy zbieżności przepisów i konwergencji praktyk nadzorczych na rynku wewnętrznym. Aby zintegrowane rynki finansowe mogły skutecznie funkcjonować, wymagają one bardziej zintegrowanych ram nadzorczych, a z kolei bardziej scentralizowane ramy nadzorcze mogą sprzyjać integracji rynkowej.

Z tego powodu UE rozpoczęła dalszą integrację szerszego sektora finansowego w oparciu o solidne i stabilne podstawy. W szczególności utworzyła unię rynków kapitałowych, aby zbudować podstawy dla w pełni funkcjonalnego rynku wewnętrznego dla rynków kapitałowych. W tym kontekście w sprawozdaniu pięciu przewodniczących w sprawie dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej z czerwca 2015 r.[1] podkreślono konieczność poprawy unijnych ram nadzoru, co powinno ostatecznie doprowadzić do ustanowienia jednolitego organu nadzoru rynków kapitałowych. W nowszym dokumencie Komisji otwierającym debatę w sprawie pogłębienia unii gospodarczej i walutowej[2] zasugerowano, że do 2019 r. należy podjąć pierwsze działania prowadzące do ustanowienia takiego jednolitego organu nadzoru w ramach przeglądu ram nadzoru UE, a w szczególności Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”). W dokumencie otwierającym debatę wezwano również do dokończenia budowy unii finansowej – obejmującej zarówno unię bankową, jak i unię rynków kapitałowych – do 2019 r., aby zagwarantować zachowanie integralności strefy euro i poprawić jej funkcjonowanie, jak również funkcjonowanie UE jako całości. Globalne rynki finansowe są ze sobą silnie powiązane, a ramy regulacyjne UE w dużym stopniu opierają się na normach międzynarodowych uzgodnionych w następstwie kryzysu finansowego, w szczególności między państwami należącymi do grupy G-20. Ze względu na to, że UE dąży do przyspieszenia dokończenia budowy unii rynków kapitałowych, istotne jest zatem, aby unijne ramy nadzorcze nadal rozwijały się w sposób pozwalający w pełni wykorzystać potencjał zintegrowanych na skalę międzynarodową rynków finansowych, zapewniając jednocześnie

[1] Sprawozdanie pięciu przewodniczących: dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej, dnia 22 czerwca 2015 r.

[2] Dokument otwierający debatę w sprawie pogłębienia unii gospodarczej i walutowej, COM(2017) 291 z dnia 31 maja 2017 r.

możliwość skutecznego monitorowania ryzyka transgranicznego między UE a resztą świata oraz skutecznego reagowania na to ryzyko. W tej dziedzinie Europejskie Urzędy Nadzoru mają do odegrania kluczową rolę.

Ponadto decyzja Zjednoczonego Królestwa o opuszczeniu UE pogłębia omawiane wyzwania w zakresie ram nadzorczych wśród pozostałych państw UE-27. Fakt, że największe obecnie centrum finansowe w przyszłości znajdzie się poza UE, oznacza, że rynki kapitałowe UE-27 muszą się bardziej rozwijać oraz że należy wzmocnić ramy nadzorcze w celu zapewniania dalszego wspierania gospodarki przez rynki finansowe w oparciu o odpowiednie i solidne podstawy.

Niniejszy wniosek ma na celu dostosowanie i zmodernizowanie ram Europejskich Urzędów Nadzoru, aby zapewnić im możliwość przyjęcia rozszerzonej odpowiedzialności za nadzór nad rynkiem finansowym. Europejskim Urzędom Nadzoru należy przyznać odpowiednie uprawnienia, prawa w zakresie zarządzania oraz środki finansowe.

Po pierwsze, w obszarach, w których obecne uprawnienia Europejskich Urzędów Nadzoru okazały się częściowo niewystarczające lub niewystarczająco jasno zdefiniowane, np. w odniesieniu do spójnego stosowania prawa Unii, sporządzania opinii technicznych czy zapewniania ciągłego wsparcia przy podejmowaniu decyzji w kwestii równoważności, należy te uprawnienia wzmocnić i zwiększyć. Należy również ponownie rozważyć obecny zakres uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru w świetle celów polityki unii rynków kapitałowych. Aby zapewnić większą spójność w zakresie nadzoru i wdrażania unijnych przepisów dotyczących usług finansowych, konieczny jest bardziej powszechny bezpośredni nadzór w obszarach docelowych. W przeglądzie rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru z 2017 r. stwierdzono, że nadzorem nad niektórymi działaniami i podmiotami o szczególnym znaczeniu dla Unii jako całości lub charakteryzującymi się znacznym stopniem udziału transakcji transgranicznych powinny zajmować się Europejskie Urzędy Nadzoru, nie zaś właściwe organy krajowe. Podobnie Europejskie Urzędy Nadzoru powinny być w większym stopniu zaangażowane w udzielanie zezwoleń podmiotom z państw trzecich, które działają w obrębie Unii, oraz w nadzór nad tymi podmiotami.

Po drugie, wniosek ma na celu ustanowienie skuteczniejszego zarządzania Europejskimi Urzędami Nadzoru. Struktura zachęt w procesie podejmowania decyzji przez Europejskie Urzędy Nadzoru w obecnym kształcie prowadzi do braku decyzji, szczególnie w obszarze zbieżności przepisów i konwergencji praktyk nadzorczych, lub wspiera decyzje, które są ukierunkowane przede wszystkim na interesy krajowe, nie zaś na szersze interesy UE. Odzwierciedla to w pewnym stopniu nieodłączne napięcie między europejskimi uprawnieniami Europejskich Urzędów Nadzoru a krajowymi uprawnieniami właściwych organów będących członkami Rad Europejskich Urzędów Nadzoru[3]. Pozycja ta nie jest dobrze dostosowana do celów konwergencji praktyk nadzorczych. Powierzenie większej roli Europejskim Urzędom Nadzoru w zakresie pogłębiania integracji finansowej lub umacniania stabilności rynku wewnętrznego będzie również wymagało skuteczniejszych uprawnień w zakresie konwergencji[4].

---

[3] Zob. badanie Parlamentu Europejskiego z 2013 r. „Przegląd nowego Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego, część 1: Praca Europejskich Urzędów Nadzoru (EUNB, EIOPA i ESMA)" (http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2013/507446/IPOL-ECON_ET(2013)507446_EN.pdf).

[4] „Kluczowe znaczenie mają bardziej zintegrowane ramy nadzoru zapewniające wspólne wdrażanie przepisów dotyczących sektora finansowego, a także bardziej scentralizowane egzekwowanie tych przepisów przez

Po trzecie, Europejskie Urzędy Nadzoru potrzebują odpowiedniego finansowania, które umożliwi im alokację zasobów zgodnie z ich potrzebami w taki sposób, aby mogły realizować swoje cele. Obecne ustalenia związane z budżetem ograniczają i nadal będą ograniczać działania Europejskich Urzędów Nadzoru, gdyż państwa członkowskie mogą z różnych przyczyn nie chcieć dalszego podwyższania krajowych składek.

W niniejszym wniosku określono konkretne zmiany rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru[5] i różnych dokumentów dotyczących sektora[6] w celu wzmocnienia ram uprawnień, zarządzania i finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru, gdyż są to obszary, które należy wzmocnić, aby Europejskie Urzędy Nadzoru mogły sprostać przedstawionym powyżej wyzwaniom.

W towarzyszącym niniejszemu wnioskowi sprawozdaniu z oceny skutków rozważono koszty tych zmian i korzyści, jakie ze sobą niosą. Ujęto w nim szereg wariantów środków mających na celu zwiększenie uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru na szczeblu UE, usprawnienie ich zarządzania (w tym procesu decyzyjnego) oraz zapewnianie, aby ich ramy finansowania były zrównoważone i współmierne do obecnych i przyszłych zadań. W ocenie skutków przedstawiono wyczerpujące dowody potwierdzające, że zmiany, których dotyczy wniosek, w skuteczny sposób przyczyniają się do wzmocnienia ram Europejskich Urzędów Nadzoru, a tym samym do zwiększenia ogólnej stabilności unijnego systemu finansowego, przy jednoczesnym utrzymaniu na minimalnym poziomie kosztów ponoszonych z budżetu ogólnego UE i przez zainteresowane strony. Zmiany, których dotyczy wniosek, przyczyniają się także do dalszego rozwoju i pogłębiania unii rynków kapitałowych zgodnie z priorytetami politycznymi Komisji.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest spójny z szeregiem innych przepisów UE obowiązujących w tej dziedzinie polityki i z bieżącymi inicjatywami mającymi na celu zapewnienie skutecznych i efektywnych ram nadzorczych na szczeblu UE.

Od rozpoczęcia kryzysu finansowego UE i państwa członkowskie zaangażowały się w gruntowny przegląd nadzoru finansowego i regulacji finansowej. UE zapoczątkowała szereg reform w zakresie utworzenia bezpieczniejszego, solidniejszego, bardziej przejrzystego i odpowiedzialnego systemu finansowego działającego na rzecz gospodarki

---

organy nadzorcze". Dokument otwierający debatę w sprawie pogłębienia unii gospodarczej i walutowej, s. 20, COM(2017) 291 z dnia 31 maja 2017 r.

[5] Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego); rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych); rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych).

[6] Rozporządzenie (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych; rozporządzenie (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy *venture capital*; rozporządzenie (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej; rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych; rozporządzenie (UE) 2015/760 w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych; oraz rozporządzenie (UE) 2017/1129 w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym.

i społeczeństwa w ujęciu ogólnym. Obejmują one utworzenie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, które pełnią szczególne i niejawne obowiązki względem nadzoru. Niniejszy wniosek jest spójny z zadaniami i funkcjami tych podmiotów i uzupełnia je.

Niniejszy wniosek jest również spójny z jednolitym zbiorem przepisów dotyczących prawodawstwa w zakresie finansów, do którego Europejskie Urzędy Nadzoru wnoszą poprzez swoją pracę znaczący wkład. Celem jednolitego zbioru przepisów jest ustanowienie wspólnych zasad w całej UE, które zapewniałyby stabilność finansową i równe warunki działania, jak również wysoki stopień ochrony konsumenta i inwestora. Na przykład wniosek jest spójny z obowiązującą dyrektywą / obowiązującym rozporządzeniem w sprawie wymogów kapitałowych (banki) i z dyrektywą w sprawie Wypłacalności II (zakłady ubezpieczeń), które mają na celu zwiększenie stabilności sektora finansowego. Niniejszy wniosek jest również spójny z obowiązującymi ramami usług płatniczych i hipotek w związku z ochroną konsumentów.

W odniesieniu do bieżących inicjatyw Komisja obecnie proponuje również przyjęcie inicjatywy ustawodawczej służącej wzmocnieniu Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego („ERRS"), która wraz z Europejskimi Urzędami Nadzoru tworzy Europejski System Nadzoru Finansowego wprowadzony w następstwie kryzysu finansowego. Inne najnowsze przykłady obejmują: wniosek Komisji w sprawie ukierunkowanych zmian w EMIR[7] mających na celu rozszerzenie nadzoru na poziomie UE w zakresie udzielania zezwoleń kontrahentom centralnym („CCP") i wymogów dotyczących uznawania CCP z państw trzecich; oraz wniosek Komisji dotyczący indywidualnych produktów emerytalnych[8] zwiększający rolę EIOPA poprzez przyznanie mu uprawnień do udzielania zezwoleń na oferowanie tych nowych produktów tak, aby przyznawać im znak wysokiej jakości na poziomie ogólnoeuropejskim i zezwalać na ich dystrybucję na terenie całej Unii.

Ponadto niniejszy wniosek jest spójny z przepisami UE w zakresie polityki obowiązującymi w zakresie wdrażania i egzekwowania przepisów państw trzecich w przepisach finansowych UE, jak określono w dokumencie roboczym służb Komisji dotyczącym równoważności[9]. W dokumencie roboczym służb Komisji przedstawiono ogólny zarys procesu ujmowania równoważności systemów z państwami trzecimi w przepisach UE dotyczących usług finansowych. Przedstawiono w nim istotne doświadczenia i określono pewne obszary, którym należy poświęcić więcej uwagi i które częściowo omówiono w niniejszym wniosku. Ze względu na cele polityki UE dobre zarządzanie w kwestiach podatkowych i przeciwdziałanie praniu pieniędzy w oparciu o światowe normy stanowią istotne elementy warunkujące dalszy rozwój polityki. Aby zapewnić spójność polityki i wzmocnić zabezpieczenia przeciwko unikaniu opodatkowania i praniu pieniędzy, Komisja będzie nadal włączać te kwestie do odpowiednich przepisów UE, w tym w odniesieniu do usług finansowych, i może rozważać włączenie ich do procesów osiągania równoważności.

---

[7] Wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do procedur i organów związanych z udzielaniem zezwolenia CCP oraz wymogów dotyczących uznawania CCP z państw trzecich, COM(2017) 331 final.

[8] Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego, COM(2017) 343 final – 2017/0143 (COD).

[9] „Decyzje UE w kwestii równoważności w polityce usług finansowych: ocena", SWD(2017) 102 final.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek jest spójny z podejmowanymi przez Komisję wysiłkami na rzecz dalszego rozwoju unii rynków kapitałowych. Skuteczniejsze ramy nadzoru są kluczowym elementem pozwalającym na większe zintegrowanie rynków kapitałowych, gdyż przyczyniają się one do spójniejszego wdrażania przepisów dla sektora finansowego. W tym kontekście w sprawozdaniu pięciu przewodniczących z czerwca 2015 r.[10] podkreśla się konieczność wzmocnienia ram nadzoru UE, co powinno ostatecznie doprowadzić do ustanowienia jednolitego organu nadzoru rynków kapitałowych. Potrzebę dalszego rozwoju i dalszej integracji rynków kapitałowych w UE podkreślono w komunikacie w sprawie unii rynków kapitałowych z września 2016 r.[11] i w komunikacie w sprawie śródokresowego przeglądu planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych[12].

Niniejszy wniosek jest również spójny z zobowiązaniami Komisji podjętymi w ramach unii rynków kapitałowych w celu sprostania dwóm nowym wyzwaniom na dzisiejszych rynkach: zrównoważonemu finansowaniu i technologii finansowej („FinTech").

W odniesieniu do zrównoważonego finansowania Komisja zobowiązała się w ramach inicjatywy unii rynków kapitałowych do wzmocnienia wiodącej roli UE w zrównoważonych inwestycjach i zrównoważonym finansowaniu. Nowe zagrożenia i możliwości w zakresie środowiska, społeczeństwa i zarządzania przyczyniają się do zmian w sektorze finansowym i wymagają przystosowania do ram nadzoru i podejścia w zakresie nadzoru. Ponadto sektor finansowy ma do odegrania kluczową rolę w zapewnianiu przejścia na gospodarkę niskoemisyjną i w większym stopniu energooszczędną. Na szczeblu UE konieczna jest silna koordynacja i konwergencja postaw w zakresie nadzoru dotyczących zrównoważoności. W tym względzie wniosek jest spójny ze strategią na rzecz unii energetycznej, zobowiązaniami UE związanymi z gospodarką o obiegu zamkniętym i z celami zrównoważonego rozwoju.

Europejskie Urzędy Nadzoru powinny również przyczyniać się do wykorzystywania potencjału i możliwości technologii finansowej („FinTech"), niwelując jednocześnie zagrożenia w tym obszarze, np. dzięki bardziej spójnym praktykom przy stosowaniu wymogów regulacyjnych. Oznacza to lepszą integrację kwestii związanych z FinTech w pracy nadzorczej Europejskich Urzędów Nadzoru. W tym kontekście niniejszy wniosek jest również spójny ze strategią jednolitego rynku cyfrowego. Nowe technologie przyczyniają się do zmian w sektorze finansowym. Wymagają one również przystosowania do ram nadzoru i podejścia w zakresie nadzoru. Krajowe organy nadzorcze podejmują różne inicjatywy, które bez odpowiedniej koordynacji mogą zaszkodzić właściwemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. Na szczeblu UE konieczna jest silniejsza koordynacja i konwergencja postaw w zakresie nadzoru dotyczących innowacji technologicznych, np. dzięki ustanowieniu centrum innowacji UE w ramach Europejskich Urzędów Nadzoru.

Ukierunkowane zmiany w bieżącym modelu zarządzania są również zgodne z działaniami podejmowanymi przez Komisję na rzecz zwiększenia operacyjności i niezależności for decyzyjnych w ramach zdecentralizowanych agencji UE. Inne europejskie agencje lub instytucje takie jak Europejski Bank Centralny czy Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji

[10] https://ec.europa.eu/commission/publications/five-presidents-report-completing-europes-economic-and-monetary-union_en

[11] „Unia rynków kapitałowych – przyspieszenie reformy", COM(2016) 601 final.

[12] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie śródokresowego przeglądu planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych, COM(2017) 292 final.

i Uporządkowanej Likwidacji mają w obszarze usług finansowych stały i niezależny organ przygotowawczy, który posiada swoje własne uprawnienia i zadania i może podejmować decyzje dotyczące niektórych kwestii lub uczestniczyć w procesie decyzyjnym. Ustanowienie Rad Wykonawczych dla Europejskich Urzędów Nadzoru składających się ze stałych członków i posiadających wyłączne uprawnienia jest zgodne z istniejącymi zabezpieczeniami dotyczącymi rozszerzenia unijnego wymiaru procesów podejmowania decyzji przez agencje.

Ponadto, jeżeli chodzi o finansowanie, choć większość zdecentralizowanych agencji UE jest finansowanych z budżetu UE, kilka agencji UE otrzymuje finansowanie ze źródeł mieszanych lub w pełni prywatnych. W tym względzie przejście na składki wnoszone do budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru pochodzące z przemysłu jest zgodne z istniejącą praktyką UE.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną wszystkich zmian stanowi art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”). Przepis ten stanowi podstawę prawną wszystkich rozporządzeń, których dotyczy niniejszy wniosek.

Proponuje się dostosowanie rozporządzeń ustanawiających Europejskie Urzędy Nadzoru do nowych zmian, tak aby poprawić funkcjonowanie Europejskich Urzędów Nadzoru w interesie konwergencji na rynku wewnętrznym, a zatem w celu usprawnienia funkcjonowania tego rynku. W analizie przeprowadzonej w ramach opracowywania sprawozdania z oceny skutków określono obszary ram Europejskich Urzędów Nadzoru, które należy zmienić w celu zwiększenia stabilności i skuteczności ram nadzorczych UE, a więc również systemu finansowego UE.

Konieczne są dalsze zmiany w prawodawstwie sektora, dzięki którym Europejskie Urzędy Nadzoru mogłyby w pełni wykorzystać potencjał swoich rozszerzonych uprawnień. W sprawozdaniu z oceny skutków i towarzyszącej mu ewaluacji wykazano, że podjęcie działania przez UE jest uzasadnione i konieczne, aby rozwiązać problemy zidentyfikowane w obszarze uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru, ich struktur zarządzania i ram finansowania.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Ponieważ Europejskie Urzędy Nadzoru są organami unijnymi, zmiany rozporządzeń, które regulują ich działalność, może dokonać wyłącznie unijny prawodawca. Ponadto zmiany maja uspójnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a tego celu nie są w stanie osiągnąć państwa członkowskie w ramach podejmowanych indywidualnie działań.

W przypadku funduszy objętych przepisami **rozporządzeń w sprawie EuVECA, EuSEF i EDFI**, dzięki ustanowieniu ESMA jako jednolitego organu nadzoru zyskuje się pewność spójnego stosowania jednolitych wymogów i warunków ujętych w tych trzech rozporządzeniach we wszystkich państwach członkowskich. Dzięki jednolitemu nadzorowi koszty administracyjne będą niższe i mniej zróżnicowane, a czas przeznaczony na czynności administracyjne będzie krótszy, co pozwoli osobom zarządzającym obniżyć koszty transakcyjne i operacyjne. Usprawni to procesy administracyjne leżące u podstaw udzielania zezwoleń funduszom EuVECA, EuSEF i EDFI i rejestracji tych funduszy, a także wzmocni równe warunki działania dzięki centralizacji ich nadzoru niezależnie od miejsca ustanowienia funduszy. Jednolity nadzór będzie służył dalszemu wspieraniu integracji rynkowej w tych

sektorach i rozszerzaniu finansowania rynkowego gospodarki UE za pośrednictwem tych funduszy.

W odniesieniu do **rozporządzenia/dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych** i podobnie jak w przypadku kluczowych wskaźników referencyjnych **usługi w zakresie udostępniania informacji** mają nieodłącznie ogólnounijny charakter, więc wynikające z nich problemy regulacyjne i związane z nadzorem nie mogą być rozwiązywane za sprawą indywidualnych działań państw członkowskich.

W odniesieniu do nowych **funkcji koordynacyjnych** ESMA, są one już zdefiniowane w rozporządzeniu w sprawie ustanowienia ESMA i w stosownych unijnych aktach ustawodawczych. Ich rozszerzenia można zatem dokonać wyłącznie poprzez wprowadzenie zmian do prawa Unii.

Jeżeli chodzi o **rozporządzenie w sprawie wskaźników referencyjnych**, kluczowe wskaźniki referencyjne mają decydujące znaczenie gospodarcze, gdyż stosuje się je w przypadku instrumentów finansowych (szczególnie instrumentów pochodnych), umów finansowych i funduszy inwestycyjnych w całej Unii. Sam wymóg ustanowienia w odniesieniu do niektórych kluczowych wskaźników referencyjnych kolegiów organów nadzoru, w skład których wchodzą co najmniej przedstawiciele państw członkowskich administratorów wskaźników referencyjnych i podmiotów nadzorowanych przekazujących dane, wskazuje już na fakt, że wskaźniki takie nie mogą podlegać nadzorowi jednego krajowego organu nadzoru, w związku z czyn należy poczynić odpowiednie ustalenia na poziomie unijnym.

Sytuacja, w której wszyscy administratorzy kluczowych wskaźników referencyjnych podlegają bezpośredniemu nadzorowi ESMA, jest proporcjonalna, gdyż wskaźniki te mają istotne znaczenie dla Unii, a w przypadku działających obecnie kolegiów organów nadzoru istnieje duże ryzyko, że w sytuacji kryzysowej nie wykażą się one wystarczającą elastycznością.

Wskaźników opracowanych w państwach trzecich można używać w Unii, jeżeli zostaną one uznane albo zatwierdzone przez właściwy organ Unii lub jeżeli system regulacyjny i system nadzoru państwa, w którym są zlokalizowane, zostanie uznany jako równoważny systemowi ustanowionemu rozporządzeniem w sprawie wskaźników referencyjnych. Decyzje w kwestii równoważności podejmuje Komisja, a organ nadzorczy państwa trzeciego musi poczynić ustalenia dotyczące współpracy z ESMA, tymczasem decyzje dotyczące uznania i zatwierdzenia należą do właściwych organów krajowych. Sytuacja ta sprawia, że liczne właściwe organy krajowe muszą rozpatrywać takie wnioski, i niesie ze sobą zagrożenie, że administratorzy wskaźników referencyjnych z państwa trzeciego będą starali się wybierać właściwy organ krajowy, który wydaje się bardziej liberalny w swoich decyzjach i w wynikającym z tych decyzji nadzorze administratora („turystyka sądowa”). Ponieważ miejsce zamieszkania administratora znajduje się w państwie trzecim, główny argument dotyczący krajowego nadzoru, tj. bliskość nadzorowanego podmiotu, nie ma zastosowania. Ustanowienie ESMA jako właściwego organu dla administratorów wskaźników referencyjnych z państw trzecich podniosłoby skuteczność oraz zmniejszyło ryzyko prowadzenia turystyki sądowej i rozbieżności w nadzorze nad tymi podmiotami. Nie można jednak tego osiągnąć za sprawą działania jednego państwa członkowskiego.

W celu zapewnienia, aby ESMA był w stanie bezpośrednio nadzorować niektórych administratorów wskaźników referencyjnych, konieczna jest zmiana rozporządzenia

w sprawie wskaźników referencyjnych przy pomocy szeregu aktów delegowanych służących bardziej szczegółowemu określeniu niektórych przepisów tego rozporządzenia.

Jeżeli chodzi o rozporządzenie w sprawie prospektu, od 2011 r. ESMA poświęcił wiele czasu i wysiłku, aby poprawić zbieżność przepisów wśród właściwych organów krajowych w odniesieniu do procedury weryfikacji i zatwierdzania prospektu. Na skutek tego powstał dokument zatytułowany „Briefingi nadzorcze", w którym określono wspólnie uzgodnione zasady, do których stosowania zachęca się właściwe organy krajowe podczas zatwierdzania prospektów. W związku z tym, że pojawiły się dowody na prowadzenie różnych praktyk wśród państw członkowskich, ESMA przeprowadził również dwie wzajemne oceny dotyczące procesu zatwierdzania prospektu, jedną w 2012 r., a drugą w 2015 r. Chociaż działania te były bardzo przydatne, nie osiągnęły w pełni swojego celu polegającego na wspieraniu pełnej konwergencji praktyk nadzorczych, a fakt, że w niektórych przypadkach emitent może wybrać, który właściwy organ krajowy będzie zatwierdzał jego prospekt, świadczy o tym, że utrzymujące się zróżnicowanie praktyk między właściwymi organami krajowymi wciąż pozostawia przestrzeń do arbitrażu regulacyjnego i utraty wydajności.

Komisja określiła pewne rodzaje prospektów, które ze względu na charakter papierów wartościowych i emitenta, których dotyczą, charakteryzują się wymiarem transgranicznym wewnątrz Unii, pewnym stopniem złożoności technicznej i potencjalnym ryzykiem arbitrażu regulacyjnego, w przypadku których scentralizowany nadzór prowadzony przez ESMA przyniósłby bardziej skuteczne i efektywne rezultaty niż nadzór na poziomie krajowym. Są to prospekty dla obrotu hurtowego nieudziałowymi papierami wartościowymi skierowane wyłącznie do inwestorów kwalifikowanych, prospekty dotyczące szczególnych rodzajów złożonych papierów wartościowych takich jak papiery wartościowe zabezpieczone aktywami lub prospekty sporządzone przez emitenta specjalnego oraz prospekty sporządzone przez podmioty będące emitentami z państwa trzeciego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1129.

Centralizacja ich zatwierdzania oraz wszystkie powiązane działania nadzorcze i dotyczące egzekwowania na poziomie ESMA przyczynią się do poprawy jakości oraz zwiększenia spójności i skuteczności nadzoru w Unii, stworzenia równych warunków działania dla emitentów, a także doprowadzą do skrócenia czasu oczekiwania na zatwierdzenie. Centralizacja wyeliminuje konieczność wybierania „macierzystego państwa członkowskiego" i będzie zapobiegać turystyce sądowej.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek wprowadza ukierunkowane zmiany służące wzmocnieniu unijnych ram nadzoru, aby poprawić zrównoważoność, stabilność i skuteczność systemu finansowego w całej UE i aby zwiększyć ochronę konsumenta i inwestora. W tym celu określono w nim ukierunkowane i odpowiednio dostosowane zmiany ram nadzoru na poziomie UE, uwzględniając bardziej skuteczne i efektywne zarządzanie. Ponownie dostosowano w nim obecne zadania i uprawnienia Europejskich Urzędów Nadzoru oraz nadano im nowe uprawnienia pozwalające im odnieść się do nowych zmian, w tym w obszarze technologii, lecz również odnieść się do dalszego wzrostu wewnątrzunijnych działań transgranicznych i możliwej dalszej integracji rynków finansowych UE i reszty świata. Ponadto wniosek zawiera dostosowany system finansowania w celu zapewnienia, aby finansowanie Europejskich Urzędów Nadzoru było zrównoważone, proporcjonalne, a także współmierne do ich zadań.

W odniesieniu do aktów prawnych dotyczących danego sektora proponowane zmiany zasadniczo ograniczają się do wprowadzenia bezpośredniego nadzoru sprawowanego przez ESMA. Ich wyboru dokonano w związku ze specyfiką sektorów, o których mowa. Ponadto konieczne jest doprowadzenie do synchronizacji zmian z tzw. rozporządzeniem w sprawie rynków instrumentów finansowych z nieznacznymi zmianami w dyrektywie 2009/138/WE („Wypłacalność II"). W związku z tym proponuje się również sporządzenie oddzielnego wniosku dotyczącego zmiany tej dyrektywy.

Żaden z proponowanych elementów nie wykracza poza ramy konieczne do osiągnięcia postawionych celów.

Ponadto zgodnie z zasadą proporcjonalności wynikającą z Traktatu zakres i forma działań i środków podejmowanych przez Europejskie Urzędy Nadzoru nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia, i są współmierne do charakteru, skali i złożoności ryzyka właściwego dla działalności finansowej lub działalności gospodarczej danych instytucji lub zakładów, których dotyczy działanie odpowiedniego Europejskiego Urzędu Nadzoru.

- **Wybór instrumentu**

Niniejszy wniosek ma na celu zmianę obowiązujących obecnie rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru i niektórych aktów prawnych dotyczących sektora finansowego[13]. Wszystkie akty prawne, które mają zostać zmienione niniejszym wnioskiem, mają formę rozporządzeń, dlatego odpowiednie zmiany proponuje się w formie jednego (zbiorczego) rozporządzenia zmieniającego.

Ponadto proponuje się zmianę dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych[14] (głównie w celu odzwierciedlenia zmian w tzw. rozporządzeniu w sprawie rynków instrumentów finansowych) i wprowadzenie nieznacznych zmian do dyrektywy 2009/138/WE („Wypłacalność II"). Do celów tych dwóch zmian proponuje się oddzielną dyrektywę zmieniającą.

[13] Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego); rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych); rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych). Rozporządzenie (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych; rozporządzenie (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy *venture capital*; rozporządzenie (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej; rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych; rozporządzenie (UE) 2015/760 w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych; oraz rozporządzenie (UE) 2017/1129 w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym.

[14] Rynki instrumentów finansowych (MiFID II) – dyrektywa 2014/65/UE.

Ponadto również w oddzielnym dokumencie Komisja dostosowuje swój niedawny wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego zarówno rozporządzenie w sprawie ESMA, jak i EMIR[15].

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny *ex post*/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa

W ocenie skutków i w ewaluacji, które towarzyszą niniejszemu wnioskowi, przedstawiono analizę obowiązujących ram Europejskich Urzędów Nadzoru, aby przekonać się, czy umożliwiają one tym urzędom wypełnianie swoich celów polegających na wzmacnianiu w zrównoważony sposób stabilności i skuteczności systemu finansowego i poprawie ochrony konsumenta i inwestora.

Jeżeli chodzi o skuteczność i efektywność Europejskich Urzędów Nadzoru, z analizy wynika, że co do zasady osiągnęły one swoje obecne cele. Konieczne są jednak ukierunkowane usprawnienia pozwalające sprostać przyszłym wyzwaniom. Z analizy wyciągnięto w szczególności następujące wnioski:

a) można rozszerzyć uprawnienia Europejskich Urzędów Nadzoru w niektórych obszarach w celu zapewnienia lepszej realizacji zadań. W rezultacie można spodziewać się lepszych wyników w zakresie regulacji i nadzoru w odniesieniu do wszystkich uczestników rynku i konsumentów w całej UE oraz bardziej skutecznego i efektywnego niwelowania transgranicznych zagrożeń;

b) obecna struktura zarządzania Europejskimi Urzędami Nadzoru utrudnia zarządzanie konfliktami interesów UE z interesami krajowymi, co stwarza ryzyko, że podejmowane decyzje nie zawsze będą leżały we wspólnym interesie UE, ryzyko opóźnienia procesu decyzyjnego lub występowania tendencji do niepodejmowania działań, szczególnie w odniesieniu do działań innych niż działania regulacyjne (wiążąca mediacja, naruszenie procedur w zakresie prawa Unii, uruchomienie wzajemnych ocen);

c) obecne ramy finansowania nie są współmierne do zadań wykonywanych przez Europejskie Urzędy Nadzoru, tym bardziej gdy pójdzie się o krok dalej i uwzględni zadania, jakie Europejskie Urzędy Nadzoru wezmą na siebie w przyszłości; wydaje się również, że prowadzi to do uiszczania przez właściwe organy krajowe nierównych składek, co nie jest łatwe do uzasadnienia.

Jeżeli chodzi o spójność, praca Europejskich Urzędów Nadzoru nad kwestiami regulacyjnymi jest w pełni spójna z budowaniem szerszych ram nadzoru UE. Jest również spójna w kontekście ukończenia jednolitego zbioru przepisów. Ze względu na ograniczenia wynikające ze struktury zarządzania i finansowania oraz ze skuteczności uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru nie mogły one jednak w wystarczającym stopniu skoncentrować się na propagowaniu spójnego stosowania odpowiednich przepisów w zakresie usług finansowych przyjętych przez UE.

[15] Wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do procedur i organów związanych z udzielaniem zezwolenia CCP oraz wymogów dotyczących uznawania CCP z państw trzecich, COM(2017) 331 final.

Jeżeli chodzi o adekwatność, analiza wykazała, że ramy Europejskich Urzędów Nadzoru są adekwatne.

Ponadto ramy Europejskich Urzędów Nadzoru wyraźnie zwiększyły europejską wartość dodaną, gdyż praca tych urzędów jest niezbędna dla wspierania jednolitego rynku usług finansowych.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Służba Komisji przeprowadziła wiosną 2017 r. szeroko zakrojone konsultacje publiczne dotyczące działalności Europejskich Urzędów Nadzoru. Podczas konsultacji otrzymano blisko 230 odpowiedzi. Pochodziły one od bardzo różnorodnych grup respondentów: 26 % od organów publicznych lub organizacji międzynarodowych, 71 % od organizacji lub przedsiębiorstw i 3 % od osób prywatnych.

Liczne uwagi, stanowiska i wypowiedzi otrzymano również poza konsultacjami publicznymi, w tym oficjalne stanowiska przedstawione przez niektóre rządy. Chociaż nie znajdują one odzwierciedlenia w statystykach z badania UE, zostały uwzględnione w analizie stanowiącej podstawę niniejszego wniosku.

Ogólnie rzecz biorąc, respondenci uważają, ze ustanowienie Europejskich Urzędów Nadzoru stanowi ogromne usprawnienie i jest ważnym krokiem w kierunku osiągnięcia konwergencji praktyk nadzorczych w Unii. Większość z nich popiera powierzenie Europejskim Urzędom Nadzoru większej roli w poprawie konwergencji praktyk nadzorczych. Wiele zainteresowanych stron potwierdza, że wdrożenie unii rynków kapitałowych i decyzja Zjednoczonego Królestwa o opuszczeniu Unii stworzyły nową sytuację, która wymaga zastanowienia się nad wzmocnieniem nadzoru na poziomie UE, w szczególności w odniesieniu do działań transgranicznych i równoważności z państwami trzecimi.

Jeżeli chodzi o uprawnienia Europejskich Urzędów Nadzoru, chociaż wielu respondentów sprzeciwia się znacznemu rozszerzeniu ich uprawnień na tym etapie, niektórzy uznają ich ograniczenia i chcieliby widzieć ukierunkowaną poprawę. Większość respondentów argumentuje, że dostępne narzędzia są w znacznym stopniu wystarczające i powinny być lepiej i pełniej wykorzystywane. Istnieje szerokie poparcie dla rozszerzenia/doprecyzowania uprawnień dotyczących monitorowania równoważności.

Organizacje konsumentów dostrzegają znaczne niedociągnięcia we wdrażaniu zasad ochrony konsumentów, które postrzegają jako nieskuteczne albo oderwane od najważniejszych problemów na poziomie krajowym. Dostrzegają one konieczność rozszerzenia obszarów działań Europejskich Urzędów Nadzoru w zakresie ochrony konsumentów. Większość respondentów twierdzi, że trudno jest zapewnić właściwą równowagę w grupach interesariuszy z Europejskich Urzędów Nadzoru oraz równowagi geograficznej. Przedstawiciele konsumentów i użytkowników narzekają, że przedstawiciele instytucji finansowych przewyższają ich liczebnością, w związku z czym opinie grup interesariuszy nie są zrównoważone. Liczne organizacje uważają, że należy rozszerzyć uprawnienia Europejskich Urzędów Nadzoru dotyczące zakazywania produktów, aby obejmowały one również produkty, z powodu których konsumenci mogą ponieść szkodę.

Respondenci udzielający odpowiedzi w konsultacjach publicznych na temat Europejskich Urzędów Nadzoru wyraźnie popierają bezpośredni nadzór na poziomie UE nad izbami

rozliczeniowymi kontrahentów centralnych („CCP”)[16] i nad dostawcami usług w zakresie udostępniania informacji, który służy całej UE, a nie tylko rynkom poszczególnych państw. Wielu respondentów nie udzieliło odpowiedzi na pytanie dotyczące bezpośredniego nadzoru. Niektórzy odpowiedzieli na pytanie o to, czy należy powierzyć ESMA zadanie bezpośredniego nadzoru nad ogólnoeuropejskimi funduszami zbiorowego inwestowania, popierając takie rozwiązanie, w większości jednak nie stosowali rozróżnienia między różnymi rodzajami funduszy.

Opinie przeciwko rozszerzeniu bezpośredniego nadzoru sprawowanego przez ESMA o nowe obszary dotyczyły głównie następujących argumentów: uznaje się, że nadzór przez organy państwowe jest najodpowiedniejszy do tego, aby stosować go wobec różnych struktur rynkowych w państwach członkowskich. Sprawowanie nadzoru przez ESMA może stać w sprzeczności z krajowymi kompetencjami w zakresie ochrony inwestorów detalicznych i stabilności finansowej, a także opodatkowania, postępowania przed sądem oraz rozwiązywania konfliktów. Podniesiono również kwestię trudności operacyjnych, takich jak lokalne wymogi związane z ustaleniami w sprawie dystrybucji lub z obrotem. Zamiast tego należy lepiej wykorzystywać istniejące narzędzia służące zapewnianiu konwergencji praktyk nadzorczych w celu rozwijania zintegrowanych rynków finansowych.

Najważniejsze argumenty przedstawione na korzyść sprawowania bezpośredniego nadzoru przez ESMA są następujące: niektórzy respondenci przyznają, że istnieją potencjalne korzyści płynące ze sprawowania przez ESMA nadzoru nad podmiotami lub instrumentami o wymiarze ogólnoeuropejskim, który to nadzór pozwoliłby na eliminację różnic między praktykami nadzorczymi, nie uniemożliwiając jednak uwzględniania w stosownych przypadkach różnych struktur rynku. Uważają oni, że takie rozwiązania są odpowiednie do rozwiązywania problemów fragmentacji wynikających ze zróżnicowanego stosowania odpowiednich zasad UE i zapewniania przez nie ryzyka arbitrażu regulacyjnego, charakteryzujących obecny system.

Ogólnie w obszarze zarządzania Europejskimi Urzędami Nadzoru zainteresowane strony uważają, że Rady i Przewodniczący dobrze wypełniają swoje obowiązki. Blisko połowa respondentów dostrzega wartość dodaną zmian dotyczących zarządzania, o których mowa w dokumencie konsultacyjnym z konsultacji publicznych. Chociaż większość organów publicznych nie popiera zmian w zarządzaniu Europejskimi Urzędami Nadzoru, niektóre z tych opinii można w pewnym stopniu przypisać temu, że nie chcą, aby ich wpływ zmalał.

Stopień poparcia dla włączenia do Rad Europejskich Urzędów Nadzoru niezależnych członków posiadających prawa głosu i konkretne zadania jest zróżnicowany. Chociaż sektor publiczny jest w większości temu przeciwny (przy czym połowa podmiotów nawet nie udzieliła odpowiedzi), opinie sektora prywatnego są podzielone, a kilka podmiotów wskazuje nieunikniony konflikt interesów w bieżącej organizacji. W odniesieniu do przyznania uprawnień Przewodniczącym większość podmiotów, głównie organów publicznych, jest temu przeciwna, a większość stowarzyszeń przemysłowych opowiada się za usprawnieniami.

[16] Przyjęto już wniosek Komisji dotyczący CCP, w związku z czym nie zostanie on już omówiony w przedmiotowej ocenie skutków. Wprowadzono w nim bardziej ogólnounijne podejście do nadzoru nad CCP z UE w celu zapewnienia dalszej konwergencji w dziedzinie nadzoru i przyspieszenia określonych procedur. ESMA będzie odpowiadał za zapewnianie bardziej spójnego i zgodnego nadzoru kontrahentów centralnych z UE, a także za solidniejszy nadzór nad kontrahentami centralnymi z państw trzecich.

Jeżeli chodzi o finansowanie, wiele zainteresowanych stron przyznaje, że obecne zasoby Europejskich Urzędów Nadzoru są ograniczone, tak jak budżet UE i budżety krajowe. Duża liczba respondentów zgadza się z tym, że Europejskie Urzędy Nadzoru będą potrzebowały odpowiedniego i zrównoważonego finansowania w celu sprostania ambitnym celom i rozszerzenia zakresu swoich działań. Wielu respondentów zauważa, że poziom finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru powinien zależeć od zakresu ich obowiązków i powinien opierać się na wynikach przeglądu Europejskich Urzędów Nadzoru.

Około połowa respondentów zajmuje stanowisko w sprawie tego, czy sektor przemysłowy powinien finansować Europejskie Urzędy Nadzoru w całości, czy tylko częściowo. Wyraźna większość nie popiera zmiany bieżących ram finansowania mających zastąpić opłacanie składek przez właściwy organ krajowy składkami opłacanymi przez sektor przemysłowy. System opierający się na częściowym finansowaniu przez sektor przemysłowy cieszy się coraz większym poparciem, choć wciąż jest to jednak poparcie mniejszościowe.

- **Ocena skutków**

Komisja przeprowadziła ocenę skutków istotnych wariantów strategicznych. Warianty te poddano ocenie pod kątem osiągania głównego ogólnego celu, jakim jest zrównoważona poprawa stabilności i efektywności systemu finansowego w całej UE i zwiększenie ochrony konsumenta i inwestora.

Przygotowując ocenę skutków, Komisja przeprowadziła ewaluację działań Europejskich Urzędów Nadzoru, w której zwrócono uwagę na pewne istotne niedociągnięcia. Obejmowały one: a) niewystarczające zdefiniowanie uprawnień pozwalających zapewnić skuteczny nadzór o jednakowych standardach w całej UE; b) brak uprawnień pozwalających na skuteczne niwelowanie ryzyka transgranicznego związanych z wzajemnymi powiązaniami wewnątrz UE i między UE a resztą świata; c) ramy zarządzania prowadzące do niewłaściwego dostosowania zachęt w procesie decyzyjnym; oraz d) ramy finansowania, które nie zapewniają wystarczających zasobów w stosunku do przypisanych Europejskim Urzędom Nadzoru zadań.

Zakres oceny skutków objął następujące obszary: 1) uprawnienia; 2) zarządzanie; oraz 3) finansowanie Europejskich Urzędów Nadzoru, aby określić niedociągnięcia i nowe wyzwania, takie jak zbieżność przepisów i konwergencja praktyk nadzorczych. Niedociągnięcia w zakresie zarządzania i finansowania są takie same w przypadku wszystkich trzech Europejskich Urzędów Nadzoru, gdyż rządzą się one tymi samymi zasadami. Zmiany dotyczące ich uprawnień są głównie ukierunkowane na konkretne sektory w przypadku ESMA i na dozór konwergencji praktyk nadzorczych w przypadku wszystkich Europejskich Urzędów Nadzoru.

Oceniono następujące warianty:

W odniesieniu do zarządzania: a) brak środków z zakresu polityki; nie przewiduje się zmian w obecnej strukturze zarządzania; b) ukierunkowane zmiany obecnego modelu zarządzania, takie jak zróżnicowanie uprawnień w zakresie procesu decyzyjnego ze względu na ich charakter, rozszerzenie procedury wyboru Przewodniczącego; oraz c) otwarcie Rady Organów Nadzoru dla niezależnych, stałych członków (bez prawa głosu).

W odniesieniu do uprawnień: a) brak środków z zakresu polityki; obecne uprawnienia związane z zadaniami dotyczącymi zbieżności przepisów i konwergencji praktyk nadzorczych pozostają niezmienione, tak samo jak bezpośrednie obowiązki ESMA w zakresie

bezpośredniego nadzoru; b) wariant doprecyzowania niektórych obowiązujących uprawnień i wzmocnienia nadzoru; b) wariant doprecyzowania niektórych obowiązujących uprawnień i nadanie ESMA dodatkowych bezpośrednich uprawnień nadzorczych w zdefiniowanych obszarach; oraz d) centralizacja nadzoru usług finansowych, bankowych i ubezpieczeniowych we wszystkich trzech Europejskich Urzędach Nadzoru.

W odniesieniu do finansowania: a) brak środków z zakresu polityki[17]; b) dostosowane finansowanie ze środków publicznych uwzględniające wielkość krajowego sektora finansowego w danym państwie członkowskim; c) mieszane finansowanie publiczno-prywatne, w ramach którego składki pochodzące z krajowego sektora prywatnego zostaną zastąpione składkami pochodzącymi od właściwych organów krajowych; oraz d) system finansowania funkcjonujący w pełni w oparciu o finansowanie z sektora prywatnego.

Powyższe warianty porównano następnie przy użyciu różnych kryteriów[18] w celu określenia, które warianty w najskuteczniejszy sposób są w stanie zaradzić niedociągnięciom określonym w definicji problemu oceny skutków i w ramach ewaluacji.

W następstwie przedmiotowej analizy:

- ustalono, że preferowany wariant w zakresie zarządzania obejmuje włączanie niezależnych członków posiadających prawa głosu, aby wraz z właściwymi organami krajowymi uczestniczyli w procesie decyzyjnym; wprowadzono nowy proces mianowania Przewodniczącego i jego nową rolę, a Zarząd zastąpiono niezależną Radą Wykonawczą składającą się z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, mianowanych zewnętrznie;
- preferowany wariant w zakresie uprawnień doprecyzowuje niektóre uprawnienia, takie jak powierzanie Europejskim Urzędom Nadzoru formalnej roli w bieżącym monitorowaniu procesu równoważności i usprawnienie możliwości Europejskich Urzędów Nadzoru w zapewnianiu właściwego stosowania prawa Unii, oraz przenosi uprawnienia nadzorcze na Europejskie Urzędy Nadzoru w określonych obszarach o szczególnym znaczeniu w kontekście państw trzecich lub w kontekście transgranicznym;
- preferowany wariant w zakresie finansowania utrzymuje obowiązujące roczne składki UE wnoszone do budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru, lecz pozostałe finansowanie pochodzące od właściwych organów krajowych zastępuje się finansowaniem z sektora prywatnego.

Zidentyfikowane preferowane warianty były wariantami, które najlepiej zapewniały, aby Europejskie Urzędy Nadzoru były w stanie poradzić sobie z rosnącym nakładem pracy i przewidzieć zmiany w ramach nadzoru pochodzące z prawodawstwa sektorowego. Ponadto preferowane warianty w większości skupiały się raczej na ukierunkowanych zmianach bieżącego systemu, a nie na jego pełnym przeglądzie. Było to zgodne z wnioskiem z ewaluacji, zgodnie z którym ramy Europejskich Urzędów Nadzoru funkcjonowały

[17] Bezpośredni nadzór (w przypadku ESMA) byłby całkowicie finansowany przez sektor przemysłowy.

[18] Uwzględniono m.in. następujące kryteria: zrównoważoność, proporcjonalność i wystarczalność finansowania, odpowiednie zachęty do skutecznego stosowania uprawnień i działania w interesie UE w odniesieniu do zarządzania, a także zapewnienie efektywnego i skutecznego nadzoru względem transgranicznych działań i podmiotów w odniesieniu do uprawnień.

stosunkowo dobrze, mając na uwadze znaczne wyzwania, którym musiały sprostać, i dostępne środki, z pomocą których miały wykonywać swoje uprawnienia.

W ocenie skutków dokonano również przeglądu łącznych skutków preferowanych wariantów, zarówno pod względem jakościowym, jak i ilościowym. W analizie wskazano, że przy zastosowaniu preferowanych wariantów – poza samym przygotowywaniem produktów regulacyjnych – Europejskie Urzędy Nadzoru będą miały większe możliwości w wypełnianiu swoich bieżących uprawnień i w zapewnianiu większej konwergencji praktyk nadzorczych.

Dokładniej rzecz ujmując, istnieją trzy powody, dla których spodziewa się lepszych wyników pracy Europejskich Urzędów Nadzoru: po pierwsze, struktura zachęt w zarządzaniu Europejskimi Urzędami Nadzoru poprawi się dzięki zrównoważeniu zachęt chroniących interesy krajowe w procesie decyzyjnym, tak aby w szczególności można było skuteczniej korzystać z uprawnień do wspierania zbieżności przepisów i konwergencji praktyk nadzorczych. Po drugie, dzięki decyzji o ograniczeniu zależności od publicznego finansowania pochodzącego od właściwych organów krajowych, które ma być uzupełnione środkami pochodzącymi z prywatnego sektora, można zapewnić Europejskim Urzędom Nadzoru odpowiednie zasoby, aby mogły wykonywać swoje bieżące zadania i łatwiej dostosowywać się do przyszłych zmian. Ponadto dzięki ukierunkowanym zmianom niektórych części uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru można zapewnić, aby Europejskie Urzędy Nadzoru mogły wykonywać swoje zadania w sposób skuteczny i efektywny w świetle doświadczeń zgromadzonych podczas sześciu lat istnienia tych urzędów, a także zmian na różnych rynkach finansowych i w prawodawstwie unijnym. Takie ukierunkowane zmiany dostosowano również do opinii zainteresowanych stron, zgodnie z którą zagwarantowana jest istotniejsza rola koordynatora pełniona przez Europejskie Urzędy Nadzoru, a urzędy te powinny w większym stopniu wykorzystywać swoje bieżące uprawnienia.

Jeżeli chodzi o wpływ netto w zakresie kosztów ponoszonych przez różne zainteresowane strony, z wyjątkiem przyznania bezpośrednich uprawnień ESMA, oczekuje się, że preferowane warianty będą miały ograniczony wpływ na sektor prywatny, gdyż ich wkład na rzecz właściwych organów krajowych finansowanych ze środków prywatnych spadnie w związku z tym, że właściwe organy krajowe nie będą już dłużej musiały wnosić opłat do rocznego budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru. Wpływ netto na budżet UE będzie neutralny – chociaż w pierwszych latach po przyjęciu wniosku konieczne będzie wniesienie wkładu z góry z budżetu UE, kwoty te będą później zwracane do budżetu UE, gdy wejdą w życie nowe mechanizmy finansowania. Ponadto neutralny będzie również wpływ netto na właściwe organy krajowe, gdyż z jednej strony nie będą już one wnosić wkładu w finansowanie Europejskich Urzędów Nadzoru, a z drugiej strony powinny ograniczyć (w sposób proporcjonalny) swoje potrzeby dochodów na pokrycie tych wydatków. Nie przewiduje się jakiegokolwiek wpływu w zakresie kosztów na konsumentów.

Ocenę skutków przedłożono Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej w dniu 14 czerwca 2017 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała negatywną opinię w sprawie oceny skutków i opracowała szereg zaleceń dotyczących ulepszeń. W dokumencie dokonano stosownych zmian i dnia 19 lipca ponownie go przedłożono. Dnia 27 lipca Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię z pewnymi zastrzeżeniami i sporządziła wykaz kwestii wymagających poprawy, które zostały uwzględnione w zakresie możliwym do wykonania. Uwzględniając uwagi Rady ds. Kontroli Regulacyjnej, do oceny skutków wprowadzono następujące kluczowe zmiany:

1. *Należy uzupełnić analizę wyzwań dotyczących systemów nadzoru związanych z możliwymi zmianami, które zajdą w najbliższych latach na rynku bankowym, rynku ubezpieczeń i rynku papierów wartościowych. Należy włączyć kwestię różnych skutków, jakie opuszczenie UE przez Zjednoczone Królestwo może wywrzeć na główne działania Europejskich Urzędów Nadzoru.*

Dokonano zmian w ocenie skutków, aby lepiej wyjaśnić, że inicjatywa w zakresie polityki służy jednolitemu rynkowi UE i jego integracji i że sporządzono ją w następstwie zobowiązania ogłoszonego w sprawozdaniu pięciu przewodniczących i zobowiązania wyrażonego ostatnio w dokumencie otwierającym debatę w sprawie pogłębiania unii gospodarczej i walutowej[19], aby poczynić kroki w kierunku prawdziwej unii finansowej, w tym ustanowienia jednolitego organu nadzoru rynków kapitałowych. Wyzwania określone w tych dokumentach odnoszące się do unii gospodarczej i walutowej w ujęciu ogólnym, a w szczególności do jej rynków finansowych, wyznaczają ramy odniesienia dla oceny skutków. W głównych rozdziałach oceny skutków położono większy nacisk na opuszczenie UE przez Zjednoczone Królestwo i konsekwencje tej sytuacji.

2. *Należy uzupełnić ocenę kosztów i luk w finansowaniu Europejskich Urzędów Nadzoru wskazanych w scenariuszu podstawowym i w różnych wariantach.*

Przedstawiono szersze omówienie i szerszą kwantyfikację w kwestii zasobów koniecznych do tego, aby Europejskie Urzędy Nadzoru mogły przyjąć dodatkowe zadania (uprawnienia bezpośrednie i pośrednie); wpływ na zasoby wynikający ze zmian w zarządzaniu i wpływ na zasoby wynikający ze zmian w metodzie finansowania nadzoru pośredniego.

Dokonano zróżnicowania kosztów na nadzór bezpośredni i pośredni oraz inne działania, a także lepiej wyjaśniono, kto ponosi koszty związane z preferowanymi wariantami.

Rozwinięto szerzej dyskusję na temat wpływu netto (w zakresie kosztów) preferowanych wariantów, aby lepiej odpowiedzieć na problemy luk w finansowaniu i wpływu całkowitych kosztów nadzoru, jakie ponosi sektor.

W szczególności:

1. Zaktualizowano tabelę ogólnych kosztów zgodnie z dokumentem legislacyjnym dotyczącym finansów; Otrzymano bardzo szczegółowe oszacowanie kosztów i wpływu obydwu zmian obecnych ram Europejskich Urzędów Nadzoru, również w odniesieniu do nowych uprawnień bezpośrednich.
2. Całkowicie przeredagowano sekcję dotyczącą porównania wariantów finansowania – zgodnie z zaleceniem – aby odzwierciedlić całkowite koszty i korzyści wariantu 3 w porównaniu ze scenariuszem podstawowym, a w szczególności z wariantem 2.
3. Całkowicie przeredagowano sekcję dotyczącą mechanizmu gromadzenia w celu dostosowania jej do norm oceny skutków i dodano ją do głównego tekstu, gdyż stanowi ona część wniosku ustawodawczego.

W odniesieniu do wpływu netto na poszczególne sektory na tym etapie ocena nie mogła być wyczerpująca, gdyż zależy ona od modelu zastosowanego w celu finansowania właściwych organów krajowych w państwie członkowskim. Na przykład jeżeli uczestnicy rynku w danym państwie członkowskim nie płacą obecnie za swój nadzór (tj. jak w przypadku właściwych

[19] Dokument otwierający debatę w sprawie pogłębienia unii gospodarczej i walutowej, COM(2017) 291 z dnia 31 maja 2017 r.

organów w pełni finansowanych ze środków publicznych), z definicji metoda alokacji preferowanego wariantu poskutkowałaby wzrostem kosztów dla tych uczestników rynku i byłaby korzystna dla podatników i budżetów krajowych w tych państwach członkowskich. Jednocześnie, jeżeli uczestnicy rynku uiszczają już opłaty z tytułu Europejskich Urzędów Nadzoru w postaci składek wpłacanych do budżetu ich właściwych organów krajowych, wpływ netto (przyrostowe koszty i korzyści) zależałby od różnych metod stosowanych przez właściwe organy krajowe do naliczania opłat poszczególnym podmiotom, a także od wagi, jaką przypisują podmiotom w odniesieniu do finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru. W tym przypadku, aby uzyskać dokładne i wiarygodne oszacowanie przyrostowych kosztów i korzyści w UE, konieczna jest dogłębna analiza porównawcza, która wymagałaby zaangażowania tych właściwych organów, które stosują własne metody alokacji opłat. W każdym razie można z jednak dużą dozą prawdopodobieństwa argumentować, że ustanowienie równych warunków działania na jednolitym rynku wraz z jednolitym mechanizmem ustanawiającym opłaty wśród podmiotów finansowych ostatecznie byłoby korzystne dla wszystkich uczestników rynku. Należy ponadto zauważyć, że kwoty potrzebne do finansowania działań Europejskich Urzędów Nadzoru nie powinny zasadniczo stanowić zagrożenia dla modeli operacyjnych poszczególnych podmiotów.

3. *Należy ulepszyć porównywanie wariantów oraz lepiej poprzeć wybór preferowanych wariantów przy pomocy dostępnych dowodów i analiz.*

Przedstawiono bardziej szczegółowe opisy i dodatkowe elementy opisu wariantów i analizy w stopniu, w jakim było to możliwe, szczególnie w przypadku części dotyczących uprawnień i finansowania, lecz również w części dotyczącej zarządzania.

Dyskusja na temat uprawnień znajduje uzasadnienie w dalszych informacjach i argumentach znajdujących się w załączniku do oceny skutków. Jakikolwiek brak dowodów na poparcie preferowanego wariantu w sekcji dotyczącej uprawnień można w niektórych przypadkach wyjaśnić faktem, że kierunek polityki jest w niektórych przypadkach motywowany decyzjami politycznymi.

Szeroko wyjaśniono kwestię dyskusji na temat wariantów w sekcji dotyczącej zarządzania i uzasadniono przy pomocy przykładów i niepotwierdzonych dowodów, a także poparto ewaluacjami przeprowadzonymi zarówno przez Parlament Europejski, jak i przez Komisję. Ze względu na charakter zdefiniowanego problemu w zarządzaniu bardzo trudno jest otrzymać podstawowe dane możliwe do zweryfikowania.

W odniesieniu do finansowania poprawiono na przykład sekcję dotyczącą preferowanego wariantu 3 w finansowaniu, dodając dodatkowe elementy oceny i dokładniej wyjaśniając istniejącą argumentację.

4. *Ewaluacja powinna w większym stopniu opierać się na dowodach i uzasadnieniu.*

Dokonano przeglądu ewaluacji, aby wprowadzić lepsze rozróżnienie między oceną i argumentacją związanymi z pracą biurową a opiniami pochodzącymi z konsultacji z zainteresowanymi stronami. Dodano szersze omówienie i tam, gdzie było to możliwe, włączono więcej dowodów w celu poprawy ewaluacji. Istnieją ograniczenia związane z rodzajem wykorzystanych dowodów; niektóre części ewaluacji w znacznym stopniu opierają się na niepotwierdzonych dowodach i doświadczeniach zainteresowanych stron związanych z Europejskimi Urzędami Nadzoru. Aby to zrekompensować, podjęto próbę przedstawienia szeregu przykładów pochodzących z różnych źródeł informacji, zob. sekcja dotycząca zarządzania. Inne części, takie jak finansowanie, opierają się na większej liczbie odniesień i potwierdzonych argumentów.

Ewaluacja jest również ćwiczeniem retrospektywnym, czyli takim, w którym spogląda się wstecz, porównując minione lata ze scenariuszem podstawowym, w którym Europejskie Urzędy Nadzoru nie istnieją. Dlatego też w ewaluacji ze względu na jej charakter w mniejszym stopniu skupiono się na potrzebie nadania ESMA wymaganych nowych, dodatkowych bezpośrednich uprawnień nadzorczych.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Niniejszy wniosek nie jest powiązany z programem sprawności i wydajności regulacyjnej lub ze stosowaniem uproszczenia. Celem niniejszego wniosku jest usprawnienie ram Europejskich Urzędów Nadzoru i wzmocnienie obecnych ram nadzorczych. Proponowane zmiany w uprawnieniach, ramach zarządzania i systemie finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru przyczynić się do zwiększenia skuteczności i efektywności nadzoru poziomie UE. Rozszerzone ramy Europejskich Urzędów Nadzoru – oprócz poprawy stabilności finansowej i ograniczania ryzyka – przyczynią się do poprawy pewności prawnej i ekonomicznej. Jest to zgodne z przyjętym przez Komisję Programem lepszego stanowienia prawa.

W stopniu, w jakim niniejszy wniosek prowadzi do centralizacji niektórych prac nadzorczych z ESMA na poziomie UE, dzięki inicjatywie unika się powielania zadań wśród organów krajowych. Powinno to przynieść korzyści skali na poziomie UE oraz zmniejszyć konieczność przeznaczania na to osobnych zasobów na poziomie krajowym. Jeżeli chodzi o instytucje finansowe i uczestników rynku finansowego, główną korzyścią dla nich będzie zmniejszenie obciążenia administracyjnego dzięki wprowadzeniu w niektórych obszarach jednolitego organu nadzoru.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie narusza praw podstawowych i jest zgodny z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności przyczynia się on do osiągnięcia celu dotyczącego wysokiego poziomu ochrony środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, o której mowa w art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej[20].

4. WPŁYW NA BUDŻET

Obecne finansowanie Europejskich Urzędów Nadzoru opiera się na ogólnym wkładzie z budżetu ogólnego UE (40 %) i składkach uiszczanych przez właściwe organy krajowe (60 %). W odniesieniu do ESMA podział ten jest nieco inny, gdyż podmioty podlegające bezpośredniemu nadzorowi ESMA (takie jak agencje ratingowe i repozytoria transakcji) również uiszczają opłaty nadzorcze na rzecz tego urzędu. Dzięki niniejszemu wnioskowi zmieni się struktura finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru. Budżet Europejskich Urzędów Nadzoru będzie teraz zależny od trzech różnych źródeł finansowania:

- składek rocznych wpłacanych przez instytucje finansowe pośrednio nadzorowane przez Europejskie Urzędy Nadzoru;
- opłat nadzorczych wpłacanych przez podmioty bezpośrednio nadzorowane przez Europejskie Urzędy Nadzoru. Jest to szczególnie istotne w przypadku ESMA, gdyż we wniosku ustawodawczym przewidziano przeniesienie bezpośrednich uprawnień nadzorczych z właściwych organów krajowych na ESMA (w przypadku niektórych funduszy UE, dostawców usług w zakresie

[20] Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 391.

udostępniania informacji, niektórych administratorów wskaźników referencyjnych i niektórych prospektów);

- wkładu równoważącego z UE, który miałby nie przekraczać 40 % ogólnych dochodów każdego z urzędów. Kwota tego wkładu równoważącego będzie ustalana z wyprzedzeniem w wieloletnich ramach finansowych (WRF).

Takie nowe źródło dochodów dla Europejskich Urzędów Nadzoru (tj. składki roczne uiszczane przez instytucje finansowe podlegające pośredniemu nadzorowi) będzie jednak wymagało przyjęcia przez Komisję aktu delegowanego, w którym zostaną przewidziane: (i) podział całkowitej kwoty składek rocznych między poszczególne kategorie instytucji finansowych; oraz (ii) obiektywne kryteria obliczania indywidualnych składek rocznych, które ma uiszczać każda instytucja finansowa. W trakcie okresu przejściowego (tj. do czasu przyjęcia aktu delegowanego, w którym zostaną określone niektóre parametry składek rocznych) zostanie utrzymana obecna struktura finansowania opierająca się na składkach z UE (40 %) i składkach uiszczanych przez właściwe organy krajowe (60 %). Będzie to miało wpływ na budżet UE, jak również na budżet różnych właściwych organów krajowych.

Proponowane zmiany w strukturze zarządzania, pośrednich uprawnieniach nadzorczych, systemie finansowania i bezpośrednich uprawnieniach nadzorczych Europejskich Urzędów Nadzoru będą wymagały nowych zasobów. Po rozpoczęciu stosowania poszczególnych przepisów wniosku EUNB, EIOPA i ESMA będą potrzebowały odpowiednio 29, 35 i 156 dodatkowych pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy. Należy zauważyć, że w przypadku ESMA większość z tych dodatkowych ekwiwalentów pełnego czasu pracy (EPC) ma związek z zadaniami bezpośredniego nadzoru (97 spośród 156). Europejskie Urzędy Nadzoru będą również ponosić dodatkowe koszty związane z IT (szacowane na 10,2 mln EUR za lata 2019–2020) i koszty związane z tłumaczeniem (szacowane na 1,8 mln EUR za lata 2019–2020).

Należy zauważyć, że wszelkie zapotrzebowania budżetowe Europejskich Urzędów Nadzoru wciąż będą podlegały wszystkim mechanizmom odpowiedzialności i audytu ustanowionym w rozporządzeniach w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru w odniesieniu do przygotowywania, przyjmowania i wykonywania ich rocznych budżetów. Ponadto coroczna decyzja dotycząca wkładu równoważącego UE na rzecz Europejskich Urzędów Nadzoru i plany zatrudnienia tych urzędów (np. decyzja o poziomie zatrudnienia) nadal podlegałyby zatwierdzeniu przez Parlament i przez Radę, a także procedurze udzielania absolutorium dokonywanej przez Parlament z zalecenia Rady.

Wpływ niniejszego wniosku na finanse i budżet wyjaśniono szczegółowo w ocenie skutków finansowych regulacji dołączonej do niniejszego wniosku.

Należy zauważyć, że informacje przedstawione w ocenie skutków finansowych regulacji pozostają bez uszczerbku dla wniosku dotyczącego WRF po 2020 r., który ma zostać przedstawiony do maja 2018 r. W tym kontekście należy również zauważyć, że chociaż liczba osób koniecznych do sprawowania bezpośredniego nadzoru z czasem będzie zależeć od zmian w liczbie i rozmiarze uczestników rynków kapitałowych, którzy mają podlegać nadzorowi, stosowne wydatki będą zasadniczo finansowane z opłat pobieranych od tych uczestników rynku.

WPŁYW NINIEJSZEGO WNIOSKU NA FINANSE I BUDŻET WYJAŚNIONO SZCZEGÓŁOWO W OCENIE SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI DOŁĄCZONEJ DO NINIEJSZEGO WNIOSKU.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Wdrażanie niniejszego rozporządzenia zostanie poddane przeglądowi w dwojaki sposób: w ramach regularnych przeglądów Europejskich Urzędów Nadzoru prowadzonych co trzy lata i w ramach przeglądów rozporządzeń dotyczących sektora, w większości przypadków dwa lub trzy lata po odpowiedniej dacie rozpoczęcia stosowania.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

1) Zmiany w rozporządzeniach w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru[21]

Zgodnie z motywem 11 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru Europejskie Urzędy Nadzoru działają, mając na celu polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności poprzez zapewnienie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji i nadzoru.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru urzędy działają w zakresie przepisów aktów prawnych, o których mowa w tych rozporządzeniach, tj. w proporcjonalnych ramach ustanowionych i regularnie aktualizowanych przez prawodawcę Unii.

Zmiany w rozporządzeniu w sprawie EUNB, w rozporządzeniu w sprawie EIOPA i w rozporządzeniu w sprawie ESMA omówiono odpowiednio w art. 1, 2 i 3 rozporządzenia będącego przedmiotem niniejszego wniosku.

a) Uprawnienia

Wskazane poniżej zmiany dotyczą ogólnych uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru, które rozszerzono w niniejszym wniosku. Nowe bezpośrednie uprawnienia nadzorcze powierzone ESMA omówiono w sekcjach 2–5.

Nowe obszary działalności i ukierunkowania działań

W art. 1 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru przedstawiono wykaz aktów prawnych, które wchodzą w zakres kompetencji Europejskich Urzędów Nadzoru. Art. 1 skonstruowano w sposób, z którego wynika, że w wykazie należy uwzględnić wyłącznie akty prawne przyjęte przed ustanowieniem Europejskich Urzędów Nadzoru i aktów prawnych, w których nie przewiduje się zadań dla Europejskich Urzędów Nadzoru. Wszystkie akty prawne przyjęte później niż rozporządzenia w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru, w tym zmiany i akty opierające się na instrumentach prawnych wchodzących w zakres kompetencji Europejskich Urzędów Nadzoru, a także akty, w których przewiduje się zadania dla Europejskich Urzędów Nadzoru, automatycznie dotyczą Europejskich Urzędów Nadzoru i nie muszą znajdować się w wykazie w art. 1, aby tak się stało.

[21] Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego); rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych); rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych).

Zaproponowano następujące zmiany w art. 1 każdego z rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru: proponuje się włączenie w zakres rozporządzenia w sprawie EUNB dyrektywy w sprawie kredytów konsumenckich 2008/48 i dyrektywy w sprawie rachunków płatniczych 2014/92; włączenie w zakres rozporządzenia w sprawie EIOPA dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych 2009/103; oraz włączenie dyrektywy o rachunkowości 2013/34 w zakres rozporządzenia w sprawie ESMA.

Zmiany do art. 4 rozporządzenia w sprawie EUNB stanowią uzupełnienie wykazu definicji, których należy używać do celów stosowania rozporządzeń. Dokładniej rzecz ujmując, zmieniono definicję terminu „instytucji finansowej" w celu zapewnienia, aby wszystkie podmioty objęte odpowiednimi przepisami sektora wchodziły w zakres kompetencji EUNB. Dzięki nowej zaproponowanej definicji „właściwych organów" zapewniono, aby wszystkie stosowne organy nadzoru i stosowne organy weszły w zakres mających zastosowanie przepisów, nawet jeżeli nie są zdefiniowane jako „właściwe organy".

Proponuje się zmianę art. 8 rozporządzeń w sprawie EIOPA i ESMA, aby uwzględnić zadanie polegające na opracowaniu i aktualizacji unijnego podręcznika nadzoru dotyczącego nadzoru instytucji finansowych w całej Unii. Pozwoli to na dostosowanie tych dwóch rozporządzeń do rozporządzenia w sprawie EUNB. Ponadto w odniesieniu do EUNB proponuje się, aby powierzyć mu zadanie opracowania i aktualizowania unijnego podręcznika restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych w całej Unii.

W zmianach do art. 8 i 9 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru określono, że Europejskie Urzędy Nadzoru powinny przyczyniać się do poprawy ochrony konsumentów. Wszystkie trzy Europejskie Urzędy Nadzoru będą również zobowiązane do tego, aby podczas wykonywania swoich zadań uwzględniały innowacje technologiczne oraz czynniki środowiskowe, społeczne i związane z zarządzaniem. W przypadku EIOPA i ESMA dodatkowo określono, że w odniesieniu do wykonywania ich zadań powinny mieć zastosowanie zasady lepszego stanowienia prawa. Pozwoli to na dostosowanie tych rozporządzeń do rozporządzenia w sprawie EUNB. Ponadto dodano, że zadania powinny obejmować dokonywanie szczegółowych przeglądów tematycznych zachowań na rynku, budowanie wzajemnego zrozumienia w zakresie praktyk rynkowych, identyfikowanie potencjalnych problemów i analizowanie ich wpływu, a także opracowanie wskaźników ryzyka detalicznego służących terminowemu rozpoznawaniu potencjalnych przyczyn szkody ponoszonej przez konsumenta.

Innowacje technologiczne

W art. 8 ust. 1a wyraźnie wymaga się, aby Europejskie Urzędy Nadzoru, wykonując swoje zadania zgodnie z rozporządzeniami w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru, uwzględniały innowacje technologiczne. Innowacje technologiczne przyczyniają się do lepszego dostępu i większej wygody. Obniżają koszty operacyjne i zmniejszają bariery utrudniające wejście na rynek; Europejskie Urzędy Nadzoru powinny wspierać takie innowacje. Zdając sobie sprawę z potencjału innowacji technologicznych, należy również zapewnić integralność w zakresie wykorzystywania danych, uporządkowane i uczciwe rynki, dążyć do unikania wykorzystywania systemu finansowego do celów niezgodnych z prawem i zapewniać cyberbezpieczeństwo.

Ponadto zmiany do art. 29 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru umacniają rolę koordynatora Europejskich Urzędów Nadzoru w zakresie wchodzenia na rynek innowacyjnych firm i usług, w szczególności dzięki wymianie informacji między krajowymi organami nadzoru a Europejskimi Urzędami Nadzoru.

Czynniki środowiskowe, społeczne i związane z zarządzaniem

Wszystkie trzy Europejskie Urzędy Nadzoru będą również zobowiązane do tego, aby podczas wykonywania swoich zadań uwzględniały ryzyko związane z czynnikami środowiskowymi, społecznymi i związanymi z zarządzaniem. Umożliwi to Europejskim Urzędom Nadzoru monitorowanie sposobu rozpoznawania przez instytucje finansowe, zgłaszania i rozwiązywania problemu ryzyka, jakie czynniki środowiskowe, społeczne lub związane z zarządzaniem mogą stwarzać w odniesieniu do stabilności finansowej, przez co działalność rynków finansowych będzie bardziej spójna z celami w zakresie zrównoważonego rozwoju.

Europejskie Urzędy Nadzoru mogą również zapewnić wytyczne w sprawie sposobu skutecznego uwzględnienia rozważań dotyczących zrównoważonego rozwoju w odpowiednich unijnych przepisach finansowych oraz wspierać spójne wdrażanie takich przepisów po ich przyjęciu.

Wytyczne i zalecenia

Chociaż uprawnienie do opracowywania wytycznych i zaleceń okazało się ważnym i skutecznym narzędziem konwergencji praktyk nadzorczych, zainteresowane strony podkreśliły, że istnieje konieczność, aby pozostały one w zakresie kompetencji Europejskich Urzędów Nadzoru, oraz konieczność zapewnienia pełnej oceny kosztów i korzyści podczas opracowywania takich instrumentów. Zmiany art. 16 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru oznaczają, że przeprowadzanie analizy kosztów i korzyści musi być uznawane za zasadę. Zmiany te mają również na celu zapewnienie, aby w sytuacji, gdy większość członków stosownych grup interesariuszy z Europejskich Urzędów Nadzoru uzna, że Europejskie Urzędy Nadzoru przekroczyły swoje kompetencje przy wydawaniu wytycznych lub zaleceń, członkowie ci mogli wydać opinię skierowaną do Komisji. W takim przypadku Komisja ocenia zakres wytycznych i może zażądać od odpowiedniego Europejskiego Urzędu Nadzoru wycofania wytycznych, o których mowa.

Ponadto w zmianach do tych artykułów przewiduje się możliwość, aby Europejskie Urzędy Nadzoru kierowały wytyczne do organów, które zgodnie z rozporządzeniami w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru nie są definiowane jako właściwe organy, lecz które są uprawnione do zapewniania stosowania przepisów wchodzących w zakres kompetencji Europejskich Urzędów Nadzoru, aby ustanowić spójne, skuteczne i efektywne praktyki nadzorcze w obrębie ESNF.

Naruszenie prawa Unii

Komisja proponuje również wprowadzenie zmian do art. 17 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru, który dotyczy naruszenia prawa Unii. Okazuje się, że aby uprawnienie Europejskich Urzędów Nadzoru do ścigania naruszenia prawa było skuteczne, Europejskie Urzędy Nadzoru muszą mieć dostęp do wszystkich istotnych informacji. Zmiany dają pewność, że w kontekście dochodzeń w sprawie naruszenia prawa Unii Europejskie Urzędy Nadzoru będą w stanie zwrócić się z odpowiednio uzasadnionym i umotywowanym wezwaniem do udzielenia informacji bezpośrednio do innych właściwych organów lub do odpowiednich instytucji finansowych / uczestników rynku finansowego. W przypadku gdy Europejskie Urzędy Nadzoru zdecydują o bezpośrednim zwróceniu się do stosownej instytucji finansowej / stosownego uczestnika rynku finansowego, informują o tym właściwy organ krajowy, który pomaga im w gromadzeniu wymaganych informacji. Należy ponadto podkreślić, że Rada Wykonawcza będzie odpowiedzialna za kwestie naruszania prawa (zob. poniżej), co w jeszcze większym stopniu zwiększy skuteczność tego narzędzia.

Rozstrzyganie sporów

Zaproponowano zmiany do art. 19 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru dotyczącego rozstrzygania sporów między właściwymi organami. Celem zmian jest zapewnienie, aby w przypadku wystąpienia takich sporów Europejskie Urzędy Nadzoru mogły podejmować działania i interweniować w sposób rozstrzygający. W zmianach wyjaśniono, że Europejskie Urzędy Nadzoru mogą również inicjować rozstrzyganie sporów między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych z własnej inicjatywy w przypadkach, gdy spór między właściwymi organami można rozstrzygnąć na podstawie obiektywnych kryteriów. W drugim przypadku przyjmuje się istnienie sporu, jeżeli istnieje potrzeba podjęcia wspólnej decyzji w odniesieniu do prawodawstwa wchodzącego w zakres kompetencji Europejskich Urzędów Nadzoru, lecz taka decyzja nie zostaje podjęta w terminie wyznaczonym w stosownych przepisach. W tym kontekście zmiany nakładają również na właściwe organy obowiązek powiadamiania Europejskich Urzędów Nadzoru o sytuacjach, w których nie osiągnięto porozumienia. Ponadto Rada Wykonawcza będzie odpowiedzialna za rozstrzyganie sporów (zob. poniżej), co zwiększy skuteczność tego narzędzia.

Konwergencja i koordynacja praktyk nadzorczych

W zmianach do art. 29 rozporządzeń w sprawie EIOPA i ESMA określono, że te dwa Europejskie Urzędy Nadzoru powinny opracować i aktualizować podręcznik nadzoru, aby dalej rozwijać wspólną kulturę nadzoru wśród organów nadzoru. Opierają się one na uprawnieniach, które posiada już EUNB. Jeżeli chodzi o dziedzinę bankowości, w zmianach określono, że EUNB powinien opracować podobny podręcznik w obszarze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Na mocy proponowanego nowego art. 29a Europejskim Urzędom Nadzoru przyznane zostaną większe ogólne uprawnienia koordynacyjne, aby w o wiele bardziej znaczący i skuteczny sposób wspierać konwergencję bieżącego nadzoru sprawowanego przez wszystkie właściwe organy w całej UE. Europejskie Urzędy Nadzoru będą zobowiązane do ustanowienia ogólnounijnych priorytetów w zakresie nadzoru w formie „strategicznego planu nadzorczego", według którego oceniane będą wszystkie właściwe organy. Właściwe organy będą zobowiązane do sporządzania rocznych programów prac zgodnie ze strategicznym planem. Pozwoli to wszystkim trzem Europejskim Urzędom Nadzoru na zapewnienie konwergencji w odniesieniu do nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami finansowymi, które działają przede wszystkim w innych państwach członkowskich niż państwa, w których zostały ustanowione i w których podlegają nadzorowi; będzie to miało szczególne znaczenie dla EIOPA.

W niniejszym wniosku wprowadzono również zmiany do obecnego art. 30 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru, który dotyczy wzajemnej oceny. Aby zwiększyć wartość dodaną tych ocen i zapewnić bezstronność, oceny nie będą już „wzajemnymi" ocenami, lecz staną się „niezależnymi" ocenami, za które będzie odpowiadała nowa Rada Wykonawcza. Europejskie Urzędy Nadzoru sporządzają sprawozdanie, w którym określają wyniki oceny, a właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby zachować zgodność ze wszelkimi wytycznymi i zaleceniami, które Europejskie Urzędy Nadzoru mogą ustanowić jako działania następcze wzajemnej oceny.

Niniejszy wniosek zawiera nowy art. 31a, który ma na celu wzmocnienie funkcji koordynacyjnej Europejskich Urzędów Nadzoru, co ma zapewnić, aby właściwe organy prowadziły skuteczny nadzór nad ustaleniami dotyczącymi zleceń na zasadzie outsourcingu, delegowania zadań i przenoszenia ryzyka w państwach trzecich. Praktyki nadzorcze są różne w poszczególnych państwach członkowskich. Europejskie Urzędy Nadzoru monitorują te ustalenia zarówno ex ante, jak i na bieżąco.

Pełnienie przez ESMA roli koordynatora w związku z dochodzeniami w sprawie nadużyć na rynku

W przypadku gdy podmioty gospodarcze prowadzą działalność, która jest objęta zakresem kompetencji ESMA i ma istotny wymiar transgraniczny, ESMA może być najlepiej wyposażona, aby wszczynać i koordynować dochodzenia. Na mocy proponowanego nowego art. 31b ESMA otrzymuje rozszerzoną rolę koordynatora w zakresie zalecania właściwym organom wszczęcia dochodzenia i ułatwiania wymiany informacji, które mają znaczenie dla tych dochodzeń, jeżeli ESMA ma uzasadnione powody, by podejrzewać, że dochodzi do działania wywołującego znaczne efekty transgraniczne, które zagraża prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności finansowej Unii. W tym celu ESMA posiada ośrodek przechowywania danych, aby gromadzić wszystkie istotne informacje pochodzące od właściwych organów i rozpowszechniać je między nimi.

Stosowanie testu warunków skrajnych

Zmiany w art. 32 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru pozwalają na osiągnąć dwa cele. Po pierwsze, dostosowują rozporządzenie w sprawie EIOPA i rozporządzenie w sprawie ESMA do rozporządzenia w sprawie EUNB w zakresie stosowania testu warunków skrajnych. Po drugie, w celu zapewnienia przejrzystości w testach warunków skrajnych w niniejszym wniosku zezwala się na publikację wyników poszczególnych instytucji finansowych lub uczestników rynku finansowego. Wyjaśniono w nim również, że obowiązki przestrzegania tajemnicy przedsiębiorstwa dotyczące właściwych organów nie stanowią przeszkody dla tych organów w przekazywaniu wyników testu warunków skrajnych Europejskim Urzędom Nadzoru do celów publikacji. Druga zmiana ma zastosowanie do wszystkich trzech Europejskich Urzędów Nadzoru. Ponadto, aby przyczynić się do tego, by podczas podejmowania decyzji dotyczących testu warunków skrajnych w pełni uwzględniać jednolity rynek, zaproponowano, by decyzje takie, w tym dotyczące metod i podejść do ogłaszania wyników testów warunków skrajnych, podejmowały Rady Wykonawcze wszystkich trzech Europejskich Urzędów Nadzoru.

Równoważność systemów regulacyjnych państw trzecich

Równoważność systemów regulacyjnych państw trzecich jest ważnym narzędziem umożliwiającym integrację rynków międzynarodowych przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego nadzoru (zob. dokument roboczy służb Komisji w sprawie decyzji w kwestii równoważności w polityce w zakresie usług finansowych[22]). Zmiany w art. 33 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru potwierdzają, że Europejskie Urzędy Nadzoru na wniosek Komisji pomagają jej w przygotowywaniu decyzji w kwestii równoważności. Po podjęciu takich decyzji istotne jest zapewnienie, aby były one dostosowane do nowych zmian. W zmianach tych powierza się również zatem Europejskim Urzędom Nadzoru odpowiedzialność za bieżące monitorowanie zmian regulacyjnych i zmian w zakresie nadzoru, a także praktyk związanych z egzekwowaniem przepisów w państwach trzecich, co do których Komisja podjęła decyzję w kwestii równoważności, i coroczne przedkładanie Komisji niejawnego sprawozdania dotyczącego wyników tych działań. W tym celu Europejskie Urzędy Nadzoru opracowują również porozumienia administracyjne z państwami trzecimi.

Gromadzenie informacji

Dostęp do wszelkich istotnych informacji stanowi podstawę skutecznego prowadzenia działań przez Europejskie Urzędy Nadzoru. Informacje dostarczają zazwyczaj krajowe organy

[22] „Decyzje UE w kwestii równoważności w polityce usług finansowych: ocena”, SWD(2017) 102 final.

nadzoru, które są najbliżej rynków i instytucji finansowych, lecz jeśli nie ma innego rozwiązania, Europejskie Urzędy Nadzoru mogą zwrócić się z wezwaniem do udzielenia informacji bezpośrednio do instytucji finansowej lub do uczestnika rynku. Dzieje się tak na przykład w przypadku, gdy właściwy organ krajowy nie udostępnia lub nie może udostępnić takich informacji w odpowiednim czasie. Należy zapewnić, aby Europejskie Urzędy Nadzoru mogły uzyskać dostęp do informacji, których potrzebują do realizacji swoich zadań. W związku z tym w niniejszym wniosku utworzono mechanizm służący wzmocnieniu skutecznego egzekwowania prawa Europejskich Urzędów Nadzoru do gromadzenia informacji (zob. nowe art. 35–35h rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru). Europejskie Urzędy Nadzoru będą miały do dyspozycji środki niezbędne do zapewnienia zgodności z wezwaniem do udzielenia informacji lub z decyzją o udzieleniu informacji. Na mocy zmian Europejskie Urzędy Nadzoru zostaną upoważnione do nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych o charakterze administracyjnym, które podlegają przeglądowi Trybunału Sprawiedliwości i wymagają zagwarantowania podmiotowi prawa do bycia wysłuchanym, gdy instytucja finansowa lub uczestnik rynku finansowego nie udzielą stosownych informacji.

Modele wewnętrzne w sektorze ubezpieczeń

W proponowanym nowym art. 21a rozporządzenia w sprawie EIOPA wzmacnia się rolę EIOPA w zakresie zapewniania konwergencji praktyk nadzorczych w ramach modeli wewnętrznych. Rozbieżność w zakresie nadzoru nad modelami wewnętrznymi i ich zatwierdzania może prowadzić do niespójności i tworzyć nierówne warunki działania. EIOPA na swój wniosek będzie mógł terminowo otrzymywać wszystkie informacje i wydawać opinie przeznaczone dla właściwych organów krajowych. W przypadku sporów między właściwymi organami dotyczących wewnętrznych modeli grup EIOPA – z własnej inicjatywy na wniosek co najmniej jednego właściwego organu albo w pewnych okolicznościach na wniosek zainteresowanej grupy – będzie również w stanie wspomóc organy w dojściu do porozumienia zgodnie z art. 19 rozporządzenia ustanawiającego.

Inne przepisy

Zmiany art. 37 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru wzmacniają rolę konsultacyjną grup interesariuszy z Europejskich Urzędów Nadzoru, których opinie i porady są istotne w bieżącej pracy Europejskich Urzędów Nadzoru. Jeżeli członkowie grupy interesariuszy nie mogą wypracować wspólnej opinii lub porady, członkowie reprezentujący jedną grupę zainteresowanych stron mogą złożyć odrębną opinię lub poradę.

W zmianach do art. 39 rozporządzenia w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru określa się, że decyzje Europejskich Urzędów Nadzoru, z wyjątkiem decyzji dotyczących postępowań wyjaśniających wszczętych z uwagi na nieprzekazanie stosownych informacji, których dotyczyło wezwanie do udzielenia informacji, powinny być upublicznione wraz z podsumowaniem decyzji, w której określa się przyczyny podjęcia tej decyzji.

b) Zarządzanie

W niniejszym wniosku przewidziano skuteczniejszą strukturę zarządzania Europejskimi Urzędami Nadzoru dzięki wprowadzeniu niezależnej Rady Wykonawczej składającej się z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, która zastąpi obecny Zarząd (art. 45 i 47 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru) i dostosowaniu składu Rady Organów Nadzoru (art. 40 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru). W niniejszym wniosku doprecyzowano odpowiednie kompetencje tych dwóch rad (art. 43 i 47). Ponadto wzmocnione zostaną pozycja i uprawnienia Przewodniczącego (art. 48).

Rada Wykonawcza

Główną funkcją Rady Wykonawczej będzie przygotowywanie decyzji, które ma podjąć Rada Organów Nadzoru. Działanie to powinno zapewnić szybszy i sprawniejszy przebieg procesu decyzyjnego Rady Organów Nadzoru. Przyczyni się również do podejścia w większym stopniu ukierunkowanego na UE w trakcie procesu decyzyjnego. W celu odzwierciedlenia szczególnej sytuacji w sektorze bankowym, w której większość państw członkowskich uczestniczy w unii bankowej, wyraźnie wymaga się, aby Rada Wykonawcza EUNB była zrównoważona i proporcjonalna i aby odzwierciedlała Unię jako całość.

Rada Wykonawcza będzie składała się z Przewodniczącego i z szeregu członków zatrudnionych na pełen etat. Ich liczba będzie się różniła w przypadku ESMA z jednej strony a EUNB i EIOPA z drugiej strony, gdyż w porównaniu z pozostałymi dwoma Europejskimi Urzędami Nadzoru we wniosku powierzono ESMA znaczną liczbę dodatkowych zadań w różnych obszarach. Członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy mianuje się na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur zorganizowanego przez Komisję. Komisja sporządzi listę najlepszych kandydatów i przedłoży ją do zatwierdzenia Parlamentowi Europejskiemu. Po zatwierdzeniu listy najlepszych kandydatów Rada mianuje członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w drodze decyzji. W ramach procedury zwolnienia odzwierciedlającej procedurę mianowania pozostawia się podjęcie ostatecznej decyzji Radzie. Jeden ze stałych członków przejmie zadania obecnego Dyrektora Wykonawczego, a stanowisko Dyrektora Wykonawczego zostanie zlikwidowane.

Rada Wykonawcza utrzyma rolę Zarządu w odniesieniu do przygotowywania programów prac i budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru.

Rada Wykonawcza otrzyma uprawnienia do podejmowania decyzji w szeregu obszarów. Będą to na przykład uprawnienia względem poszczególnych właściwych organów w związku z niektórymi kwestiami o charakterze nieregulacyjnym, takimi jak rozstrzyganie sporów, kwestie naruszenia prawa Unii i niezależne oceny. Powinno to zapewnić podejmowanie decyzji skutecznych, bezstronnych i ukierunkowanych na UE. Rada Wykonawcza będzie również odpowiadała za określanie priorytetów w zakresie nadzoru dla właściwych organów w nowym „strategicznym planie nadzorczym". Będzie sprawdzała spójność programów prac właściwych organów z priorytetami UE i dokonywała przeglądu ich wdrażania. Rada Wykonawcza będzie ponadto odpowiadała za monitorowanie ustaleń dotyczących zleceń na zasadzie outsourcingu, delegowania zadań i przenoszenia ryzyka w państwach trzecich w celu zapewnienia ograniczenia nieodłącznego ryzyka. Będzie ona podejmowała decyzje w zakresie testów warunków skrajnych i podejść do ogłaszania wyników testów warunków skrajnych. Ponadto Rada Wykonawcza będzie również odpowiadała za podejmowanie decyzji związanych z wezwaniami do udzielenia informacji. Członkom Rady Wykonawczej będzie przysługiwało po jednym głosie, a głos Przewodniczącego będzie decydujący. W proponowanym brzmieniu art. 47 określono zadania Rady Wykonawczej.

W zmianach zastąpiono również odniesienie do Zarządu odniesieniem do Rady Wykonawczej. Ponadto stanowisko Dyrektora Wykonawczego zostanie usunięte. Jego obowiązki przejmie jeden z członków Rady Wykonawczej zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Rada Organów Nadzoru

Rada Organów Nadzoru pozostaje głównym organem Europejskich Urzędów Nadzoru odpowiedzialnym za zapewnianie ogólnych wytycznych i proces decyzyjny. W proponowanych zmianach do art. 40 zmieniono jednak skład Rady Organów Nadzoru w celu włączenia do Rady Wykonawczej członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, lecz nieposiadających praw głosu. W zmianach zapewniono również obecność organów ochrony konsumentów w stosownych przypadkach.

Wszystkim członkom Rady Organów Nadzoru posiadającym prawo głosu przysługuje jeden głos. Ponieważ decyzje w sprawie niektórych zadań o charakterze nieregulacyjnym (rozstrzyganie sporów, naruszenie prawa Unii oraz niezależne oceny) będzie podejmować Rada Wykonawcza, obecnie obowiązujące zasady dotyczące procesu decyzyjnego zostają zmienione.

Pomimo tego, że przyszłe wystąpienie z Unii Zjednoczonego Królestwa spowoduje zmniejszenie liczby i spadek znaczenia państw członkowskich nieuczestniczących w unii bankowej oraz możliwość przystąpienia do unii bankowej kolejnych państw członkowskich, zaproponowano utrzymanie systemu głosowania opartego na podwójnej większości w odniesieniu do środków i decyzji podejmowanych przez Radę Organów Nadzoru EUNB, który wprowadzono w 2013 r. w ramach pakietu „unii bankowej" jako środek ochronny mający na celu zapewnienie, by decyzje podejmowane przez EUNB odzwierciedlały szczególną sytuację zarówno państw członkowskich uczestniczących w unii bankowej, jak i innych państw członkowskich. Rada Organów Nadzoru będzie zatem nadal podejmowała decyzje kwalifikowaną większością głosów swoich członków, która powinna obejmować co najmniej zwykłą większość głosów właściwych organów krajowych uczestniczących w unii bankowej oraz zwykłą większość głosów właściwych organów krajowych nieuczestniczących w unii bankowej.

Obecny system sprawia jednak, że proces decyzyjny w EUNB jest nadmiernie uciążliwy, ponieważ nie można podjąć decyzji nawet wówczas, gdy żadna większość nieuczestniczących państw członkowskich nie uważa głosowania za wystarczająco istotne, aby w nim uczestniczyć. W celu zapewnienia, by EUNB mógł nadal podejmować decyzje w skuteczny sposób przy jednoczesnym pełnym zachowaniu środków ochronnych dla nieuczestniczących państw członkowskich, o ile będą one obecne podczas głosowania, należy zmienić obecne zasady głosowania, aby zapewnić brak konieczności odroczenia głosowania w przypadku nieobecności. Stworzy to również wyraźne zachęty dla właściwych organów krajowych do uczestnictwa w posiedzeniach EUNB, a zatem zapewni większą legalność decyzji podejmowanych podczas posiedzeń. Dzięki zmianie wyjaśniono zatem, że decyzję musiałaby poprzeć zwykła większość głosów właściwych organów krajowych z nieuczestniczących państw członkowskich obecnych podczas głosowania oraz właściwych organów krajowych z uczestniczących państw członkowskich obecnych podczas głosowania.

Podział uprawnień pomiędzy dwoma Radami

W zmianach do art. 43 i 47 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru wyjaśniono podstawową zasadę podziału uprawnień pomiędzy Radą Organów Nadzoru oraz Radą Wykonawczą. Rada Organów Nadzoru odpowiada za podejmowanie wszystkich decyzji, o których mowa w rozporządzeniu, o ile nie przewidziano inaczej (zob. powyżej w odniesieniu do Rady Wykonawczej). W sytuacjach, w których ESMA będzie wykonywał uprawnienia związane z bezpośrednim nadzorem, jego Rada Organów Nadzoru będzie mogła odrzucić wniosek w sprawie decyzji złożony przez Radę Wykonawczą wyłącznie większością dwóch trzecich głosów. W takim przypadku projekt będzie musiał zostać poddany ocenie przez Radę Wykonawczą (zmiany do art. 44 rozporządzenia w sprawie ustanowienia ESMA).

Rada Organów Nadzoru zostaje zwolniona ze sprawowania władzy dyscyplinarnej nad Przewodniczącym, ponieważ nie będzie ona uprawniona do jego mianowania (zob. poniżej).

W zmianach do art. 41 i w nowym art. 45b uprawniono zarówno Radę Organów Nadzoru, jak i Radę Wykonawczą do powoływania wewnętrznych komitetów na potrzeby określonych zadań. Zniesiono powoływanie zespołów.

Przewodniczący

Przewodniczący jest kluczowym przedstawicielem Europejskiego Urzędu Nadzoru. Pozycję i uprawnienia Przewodniczącego zostaną zatem wzmocnione w celu zwiększenia jego umocowania ustawowego.

W zmianach do art. 48 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru wyjaśniono procedurę mianowania Przewodniczącego. Mianuje się go na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur zorganizowanego przez Komisję. Komisja sporządzi listę najlepszych kandydatów i przedłoży ją do zatwierdzenia Parlamentowi Europejskiemu. W następstwie zatwierdzenia listy najlepszych kandydatów przez Parlament Europejski Rada mianuje członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy decyzją podjętą większością kwalifikowaną. W ramach procedury zwolnienia odzwierciedlającej procedurę mianowania pozostawia się podjęcie ostatecznej decyzji Radzie. Powinno to zwiększyć legitymację i uprawnienia Przewodniczącego. Przewodniczącemu będzie również przysługiwał decydujący głos w Radzie Wykonawczej.

Inne przepisy

Rozszerzono zakres kompetencji Wspólnego Komitetu o kwestie związane z ochroną konsumentów i inwestorów za pośrednictwem zmian do art. 54 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru.

c) Przepisy finansowe

W celu zapewnienia, by system finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru był zrównoważony i proporcjonalny do zadań, które wykonują i których wykonywania oczekuje się od nich w przyszłości, oraz w celu zapewnienia, by system finansowania łączył opłaty i składki z działalnością Europejskich Urzędów Nadzoru w proporcjonalny sposób, proponuje się dokonanie rewizji obecnego systemu finansowania. Proponowany system zachowuje element finansowania publicznego zapewniony obecnie przez UE i łączy go ze składkami uiszczanymi przez krajowy sektor przemysłowy i innych uczestników rynku, zastępując obecne składki wpłacane przez właściwe organy krajowe. Podstawa prawna utworzenia Europejskich Urzędów Nadzoru (art. 114 TFUE) umożliwia zmianę systemu finansowania i pobieranie składek od sektora przemysłowego.

Obecny stały podział pomiędzy wkładem z budżetu ogólnego UE a składkami uiszczanymi przez właściwe organy krajowe (40 %/60 %) zostałby zlikwidowany.

Zgodnie ze zmianami dochody Europejskich Urzędów Nadzoru będą obecnie pochodziły z trzech źródeł:

W zmianach do art. 62 określono wkład równoważący ze strony Unii. Proponowana maksymalna unijna składka roczna określona z góry w wieloletnich ramach finansowych (WRF) obejmie do 40 % rocznego budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru. Będzie to zgodne z ograniczeniami budżetu UE. Spowoduje to również likwidację obecnie stosowanego stałego podziału (40 %/60 %), który może ograniczyć zdolność Europejskich Urzędów Nadzoru do zwiększenia innych źródeł dochodów. W tym zakresie w odniesieniu do każdego kolejnego przygotowania WRF Europejskie Urzędy Nadzoru powinny dostarczyć Komisji prognozę gospodarczą (obejmującą co najmniej 5 lat) dotyczącą ich przewidywanych potrzeb budżetowych zgodnie z metodykami, które stosują one w celu sporządzenia rocznych wniosków budżetowych.

Po drugie, dodano nowe źródło dochodów z sektora prywatnego: składki roczne uiszczane przez instytucje finansowe. Tego rodzaju źródło zastąpi obecne obowiązkowe składki wpłacane przez właściwe organy krajowe do budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru.

Składki roczne będą wpłacane przez instytucje finansowe pośrednio nadzorowane przez Europejskie Urzędy Nadzoru i objęte zakresem stosowania art. 1 ust. 2 rozporządzeń ustanawiających. Zgodnie ze zmianami wysokość składek rocznych wpłacanych przez instytucje finansowe powinna zostać określona na podstawie szacowanego obciążenia pracą, jakie Urząd planuje nałożyć na każdą z kategorii uczestników rynku zgodnie z rozporządzeniami ustanawiającymi i prawodawstwem sektorowym. Zgodnie ze zmianami tego rodzaju składki roczne będą pobierane przez organy krajowe wyznaczone przez państwa członkowskie. W zmianach przewidziano również akt delegowany, w którym określony zostanie sposób, w jaki łączna kwota składek rocznych zostanie podzielona pomiędzy poszczególne kategorie instytucji finansowych na podstawie działalności wymaganej w ramach każdej z ich kategorii. W odniesieniu do każdej z kategorii instytucji finansowych w akcie delegowanym określone również zostaną odpowiednie i obiektywne kryteria w celu obliczenia faktycznej kwoty składki rocznej, którą należy uiścić. Kryteria te powinny się opierać na rozmiarze instytucji finansowych, aby odzwierciedlały one ich znaczenie na rynku. Ponadto w akcie delegowanym określone zostaną progi *de minimis,* poniżej których niewielkie instytucje finansowe nie wnoszą wkładu finansowego, lub określona zostanie minimalna wysokość składek.

Po trzecie, w przedmiotowych trzech rozporządzeniach zachowano w niezmienionej formie przepisy umożliwiające omawianym trzem Europejskim Urzędom Nadzoru otrzymywanie opłat od podmiotów podlegających bezpośredniemu nadzorowi. Przepis ten ma obecnie szczególnie istotne znaczenie dla ESMA.

Zgodnie z powyższym nowym mechanizmem finansowania podmioty nie będą dwukrotnie obciążane kosztami za tę samą usługę. Podmioty podlegające bezpośredniemu nadzorowi Europejskich Urzędów Nadzoru będą ponosiły opłaty nadzorcze przewidziane w prawodawstwie sektorowym, natomiast inne instytucje finansowe (bezpośrednio nadzorowane przez właściwe organy krajowe i pośrednio nadzorowane przez Europejskie Urzędy Nadzoru) wniosą wkład finansowy.

W zmianach przewidziano również dwa uzupełniające źródła dochodów. Wprowadzono w nich możliwość wnoszenia dowolnego dobrowolnego wkładu finansowego przez państwa członkowskie i obserwatorów, pod warunkiem że tego rodzaju wkład pozostanie bez uszczerbku dla niezależności i bezstronności Europejskich Urzędów Nadzoru. Przykładowo z tego rodzaju dobrowolnych składek można sfinansować delegowanie zadań i kompetencji właściwych organów krajowych na rzecz Europejskich Urzędów Nadzoru. W zmianach wprowadzono również możliwość pobierania przez Europejskie Urzędy Nadzoru opłat z tytułu publikacji, szkolenia i wszelkich innych usług, o które zwróciły się właściwe organy krajowe.

d) Przepisy ogólne

W zmianach do art. 70 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru rozszerzono obowiązek tajemnicy służbowej na osoby niebędące pracownikami Urzędów (tj. osoby świadczące dowolne usługi, bezpośrednio lub pośrednio, stale lub okazjonalnie, związane z zadaniami Urzędu, w tym urzędników i inne osoby upoważnione przez Radę Wykonawczą i Radę Organów Nadzoru lub powołane przez właściwe organy w tym celu). Te same wymogi dotyczące tajemnicy służbowej mają również zastosowanie do obserwatorów biorących udział w posiedzeniach Rady Wykonawczej i Rady Organów Nadzoru, uczestniczących w działaniach Urzędu. Zmiana ta powinna zapewnić, by osoby nieobjęte obecnie obowiązkiem tajemnicy służbowej określonym w art. 70 rozporządzeń w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru, które uczestniczą w posiedzeniach rady, grup roboczych,

podkomitetów, zespołów i sieci ekspertów, zostały objęte zakresem stosowania przepisów dotyczących tajemnicy służbowej i poufności.

W rozporządzeniach (WE) nr 1093/2010, 1094/2010 i 1095/2010, jak również w przepisach dotyczących sektorowych usług finansowych wymaga się, by Europejskie Urzędy Nadzoru dążyły do skutecznych porozumień administracyjnych, w tym wymiany informacji z organami nadzoru z państw trzecich. Potrzeba skutecznej współpracy i wymiany informacji powinna nabrać jeszcze większego znaczenia wówczas, gdy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zmieniającym niektóre z Europejskich Urzędów Nadzoru zaciągają dodatkowe, szersze zobowiązania związane z nadzorem nad podmiotami nienależącymi do UE i działalnością prowadzoną poza UE. Jeżeli w tym kontekście Europejskie Urzędy Nadzoru przetwarzają dane osobowe, w tym poprzez przesyłanie tego rodzaju danych poza Unię, są one związane wymogami rozporządzenia (UE) nr 2018/XXX (rozporządzenie o ochronie danych w odniesieniu do instytucji i organów Unii Europejskiej). W przypadku braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub odpowiednich środków ochronnych zapewnionych np. w porozumieniach administracyjnych w rozumieniu art. 49 ust. 3 rozporządzenia o ochronie danych w odniesieniu do instytucji i organów Unii Europejskiej Europejskie Urzędy Nadzoru mogą wymieniać dane osobowe z organami państw trzecich zgodnie z warunkami odstępstwa dotyczącego interesu publicznego określonymi w art. 51 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia oraz na tych warunkach, które to odstępstwo ma w szczególności zastosowanie do przypadków międzynarodowej wymiany danych pomiędzy organami nadzoru finansowego.

2) Odpowiednio art. 4, 5 i 7 dotyczą zmian do rozporządzenia (UE) nr 345/2013 (EuVECA), rozporządzenia (UE) nr 346/2013 (EuSEF) oraz rozporządzenia (UE) 2015/760 (EDFI).

W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy *venture capital*[23] (EuVECA) oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej[24] (EuSEF) wprowadzono szczególne struktury funduszu, aby ułatwić uczestnikom rynku pozyskiwanie i kapitału oraz jego inwestowanie w małe i średnie przedsiębiorstwa („MŚP") oraz przedsiębiorstwa społeczne w całej Europie. Ustanowiono jednolite wymogi i warunki dla zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania, którzy chcą posługiwać się nazwami „EuVECA" lub „EuSEF" przy wprowadzaniu do obrotu kwalifikowalnych funduszy *venture capital* lub funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej. W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych[25] wprowadzono kolejne narzędzie finansowania „EDFI", które jest ukierunkowane na inwestycje w gospodarkę realną, takie jak projekt infrastrukturalny, ze zwiększonym naciskiem na bardziej długoterminowe inwestowanie. W rozporządzeniu (UE) 2015/760 określono jednolite wymogi, które muszą spełnić długoterminowe fundusze, aby uzyskać zezwolenie dla „EDFI".

---

[23] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy *venture capital* (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 1).

[24] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 18).

[25] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 98).

EuVECA, EuSEF i EDFI stanowią zharmonizowane fundusze zbiorowego inwestowania. Rozporządzenie (UE) nr 345/2013, rozporządzenie (UE) nr 346/2013 i rozporządzenie (UE) 2015/760 regulują kwestie związane z kwalifikowalnymi inwestycjami, kwalifikowalnymi przedsiębiorstwami portfelowymi, zasadami koncentracji i kwalifikowalnymi inwestorami. W przepisach określono również uprawnienia nadzorcze, w tym wymogi dotyczące rejestracji i zezwoleń, bieżącego nadzoru i cofania rejestracji lub zezwoleń.

Rozporządzenie (UE) nr 345/2013, rozporządzenie (UE) nr 346/2013 i rozporządzenie (UE) 2015/760 mają głównie na celu zwiększenie zatrudnienia, pobudzenie wzrostu gospodarczego, zwiększenie możliwości finansowania dla MŚP, stymulowanie społecznych i długoterminowych inwestycji, jak również wpieranie unijnej kultury inwestycji. Pomimo harmonizacji osiągniętej dzięki tym trzem rozporządzeniom wciąż utrzymują się jednak różnorodne sposoby korzystania przez właściwe organy krajowe ze swobody uznania, różnorodne praktyki administracyjne i różnice w kulturze nadzoru i prowadzeniu nadzoru. Rozbieżności te ograniczają potrzebne równe szanse dla zarządzających kwalifikowalnymi funduszami *venture capital*, kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej i długoterminowymi funduszami inwestycyjnymi w różnych państwach członkowskich, zwiększając jednocześnie koszty transakcji i koszty operacyjne ponoszone przez tych zarządzających. Wyznaczenie jednego unijnego organu nadzoru przyczyni się do osiągnięcia celów tych rozporządzeń, ponieważ w dalszym stopniu ułatwi integrację, rozwój i wprowadzanie do obrotu takich struktur funduszy w wymiarze transgranicznym.

Celem niniejszego wniosku jest dalsze usprawnienie procedury administracyjnej regulującej udzielanie zezwoleń tym funduszom oznaczonym jako unijne oraz ich rejestrację w Unii, jak również wzmocnienie równych warunków działania poprzez scentralizowanie sprawowanego nad nimi nadzoru niezależnie od tego, gdzie dany fundusz został ustanowiony lub wprowadzony do obrotu. Jednolite stosowanie przepisów umożliwiłoby zarządzającym obniżenie kosztów transakcji i kosztów operacyjnych oraz zwiększenie możliwości wyborów dokonywanych przez inwestorów.

ESMA powierzono funkcje udzielania zezwoleń tym unijnym funduszom, rejestracji tych funduszy oraz nadzoru nad tymi funduszami i ich zarządzającymi, zwiększając tym samym skuteczność tych procedur administracyjnych. Zarządzający tego rodzaju funduszami będą musieli zwrócić się o udzielenie zezwolenia / rejestrację do jednego właściwego organu – ESMA – który będzie również odpowiadał za zapewnienie spójnego stosowania przepisów ustanowionych w tych rozporządzeniach. Wprowadzono zatem ukierunkowane zmiany w celu przekazania ESMA uprawnień właściwych organów krajowych.

Wspomniane fundusze unijne podlegają bezpośrednio stosowanym przepisom zawierającym już zbiór zasad, które ESMA będzie egzekwował.

W odniesieniu do funduszy EuVECA i EuSEF, które przekraczają progi określone w art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2011/61/UE w sprawie ZAFI, a zatem są zarządzane przez zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi upoważnionymi na mocy tej dyrektywy, ESMA również będzie właściwym organem. ESMA zapewni, by odnośni zarządzający przestrzegali – oprócz sektorowych przepisów szczegółowych rozporządzeń w sprawie EuVECA lub EuSEF wymienionych w ich art. 2 ust. 2 – prawa krajowego wdrażającego dyrektywę w sprawie ZAFI w państwie członkowskim siedziby zarządzających. Celem tego podejścia jest zapewnienie spójności nadzorczej i zmniejszenie obciążenia administracyjnego, które pojawiłoby się w przypadku jednoczesnego nadzoru sprawowanego nad tymi podmiotami przez ESMA i właściwe organy krajowe w odniesieniu do tego samego funduszu.

W niniejszym wniosku w stosownych przypadkach ustanowiono kilka uprawnień określających wymogi obowiązujące na mocy omawianych trzech rozporządzeń, tak by treść niektórych zobowiązań prawnych i zakres swobody uznania ESMA były wystarczająco dokładne do zapewnienia pożądanego stopnia harmonizacji.

Rozporządzenie (UE) nr 345/2013 i rozporządzenie (UE) nr 346/2013 poddano ostatnio przeglądowi[26] w szczególności w odniesieniu do przepisów dotyczących poszczególnych funduszy, zmian dotyczących zakresu stosowania lub dopuszczalnych inwestycji. Kwestii nadzorczych nie poddano temu przeglądowi. Wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego wspomniane dwa rozporządzenia został uzgodniony przez współprawodawców i zatwierdzony przez Parlament Europejski[27]. Chociaż wciąż oczekuje się na ostateczne przyjęcie tego wniosku przez Radę i jego ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, należy przyjąć teksty obydwu rozporządzeń ze zmianami uzgodnionymi przez współprawodawców jako punktu odniesienia do celów niniejszego wniosku. Jeżeli w toku procedury przyjmowania, która ma zostać zakończona w nadchodzących dniach, pojawią się jakiekolwiek zmiany dotyczące uzgodnionych zmian do obydwu rozporządzeń, Komisja jest gotowa do zmiany niniejszego wniosku, aby zapewnić jego dostosowanie do tego rodzaju zmian.

Zgodnie z art. 11 art. 4–6 wchodzą w życie w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, tak by zapewnić wystarczający czas na opracowanie i przyjęcie aktów delegowanych i aktów wykonawczych, które w nim przewidziano. We wniosku ustanowiono również środki przejściowe dotyczące przekazania ESMA kompetencji i obowiązków przez właściwe organy krajowe.

3) Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014 (MiFIR – dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji)

W art. 6 wprowadzano następujące zmiany:

- do zakresu rozporządzenia (UE) nr 600/2014 (MiFIR) dodano udzielanie zezwoleń **dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji** oraz nadzór nad tego rodzaju dostawcami wraz z uprawnieniami do bezpośredniego gromadzenia danych do celów zgłaszania i obliczeń dotyczących przejrzystości;
- dodano trzy różne rodzaje dostawców usług w zakresie udostępniania informacji do definicji zamieszczonych w MiFIR;
- upoważniono ESMA do żądania informacji, jakich wymaga on do wykonywania swojego zadania nadzorczego;
- określono ESMA jako organ nadzoru nad dostawcami usług w zakresie udostępniania informacji;
- określono uprawnienia i kompetencje, jakie powinny przysługiwać ESMA podczas wykonywania roli właściwego organu;

[26] Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy *venture capital* i rozporządzenie (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej, COM(2016) 461 final.

[27] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy *venture capital* i rozporządzenie (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej, w wersji tymczasowo uzgodnionej z Parlamentem Europejskim, z dnia 27 czerwca 2017 r., 2016/0221/COD.

- nałożono na Komisję wymogi sprawozdawcze w zakresie funkcjonowania systemu publikacji informacji skonsolidowanych;
- określono przekazywanie ESMA kompetencji przez właściwe organy krajowe.

W niniejszym wniosku stwierdza się również wyraźnie, że uprawnienia do interwencji określone w MiFIR obejmują również zarządzających UCITS[28] i alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (AFI)[29], jeżeli działalność ta jest prowadzona bezpośrednio przez ich zarządzających.

Dokładniej rzecz ujmując, w art. 40 MiFIR przyznano już ESMA uprawnienia do tymczasowej interwencji, na podstawie których, jeżeli spełnione są określone warunki, ESMA może tymczasowo zakazać lub wprowadzić ograniczenia w Unii w zakresie wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży określonych instrumentów finansowych lub instrumentów finansowych o pewnych określonych cechach lub rodzaju działalności lub praktyki finansowej. Tego rodzaju uprawnienia w zakresie interwencji produktowej stosuje się wobec firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych prowadzących działalność związaną z wprowadzaniem do obrotu, dystrybucją lub sprzedażą instrumentów finansowych, w tym jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Ponieważ jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania mogą być również bezpośrednio wprowadzane do obrotu, dystrybuowane lub sprzedawane przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i spółki inwestycyjne UCITS, które uzyskały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, i zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI), którzy uzyskali zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE, konieczne jest wyraźne stwierdzenie, że wspomniane powyżej uprawnienia w zakresie interwencji produktowej na podstawie MiFIR stosuje się w szczególnych okolicznościach również wobec spółek zarządzających UCITS oraz spółek inwestycyjnych UCITS, a także wobec ZAFI.

Celem wniosku w sprawie dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE (MiFID II) jest wyłączenie dostawców usług w zakresie udostępniania informacji z zakresu dyrektywy 2014/65/UE.

4) Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/1011 (wskaźniki referencyjne)

W art. 8 niniejszego rozporządzenia zmieniono rozporządzenie (UE) 2016/1011. W ust. 11 określono ESMA jako właściwy organ w odniesieniu do administratorów kluczowych **wskaźników referencyjnych** oraz wszystkich wskaźników referencyjnych, które są wykorzystywane w Unii, lecz administrowane są poza Unią. Ustępy 4, 5, 12, 13, 14, 15, 16, 17 i 19 stanowią dostosowania techniczne odzwierciedlające uznawanie tych wskaźników, natomiast w ust. 4 przewidziano, że Komisja uznaje za kluczowe wskaźniki referencyjne, które służą jako odniesienie dla wolumenów powyżej 500 mld EUR. W ust. 18 określono uprawnienia i kompetencje, jakie powinny przysługiwać ESMA podczas wykonywania roli właściwego organu.

W ust. 10 określono, że ESMA powinien udzielać zezwoleń administratorom kluczowych wskaźników referencyjnych. W ust. 16 zniesiono kolegia organów nadzoru nad kluczowymi

[28] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS).

[29] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010

wskaźnikami referencyjnymi, ponieważ ESMA jako nowy organy nadzoru nad tymi wskaźnikami referencyjnymi będzie dysponował ogólnounijną perspektywą w zakresie oceny ryzyka itd.

W ust. 8 i 9 określono ESMA jako właściwy organ w zakresie uznawania i wyrażania zgody na zatwierdzenie odpowiednio administratorów z państw trzecich i wskaźników referencyjnych.

W ust. 1, 2, 3 i 6 upoważniono Komisję do bardziej szczegółowego określenia niektórych przepisów rozporządzenia (UE) 2016/1011 w celu zapewnienia, by ESMA mógł bezpośrednio stosować odpowiednie przepisy.

Ponadto w zmianach do art. 30 rozporządzenia (UE) 2016/1011 zapewniono stałe monitorowanie równoważności z rozporządzeniem (UE) 2016/1011 przez państwa trzecie. W celu odpowiedniej wymiany informacji i współpracy w zakresie nadzoru nad administratorami wskaźników referencyjnych w państwach trzecich ESMA będzie musiał zawierać porozumienia o współpracy z organami nadzoru z państw trzecich. Jeżeli jednak dane państwo trzecie figuruje w wykazie jurysdykcji uznanych za posiadające strategiczne braki w krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, które stanowią poważne zagrożenie dla systemu finansowego Unii, ESMA nie będzie uprawniony do zawarcia tego rodzaju porozumienia o współpracy z organami nadzoru z tego państwa trzeciego.

5) Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/1129 (prospekt)

W art. 9 niniejszego rozporządzenia zmieniono rozporządzenie (UE) 2017/1129, przekazując ESMA nadzór nad niektórymi rodzajami **prospektów**.

Kluczową zmianę zawarto w ust. 10, w którym nadaje się ESMA rolę „właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego” w odniesieniu do czterech kategorii prospektów. W odniesieniu do tych prospektów zadania związane z weryfikacją i zatwierdzaniem, jak również z przetwarzaniem powiadomień paszportowych powierzono ESMA. Ustanowiono „zasadę dotyczącą wykładni” w celu stosowania rozporządzenia w sprawie prospektu w sytuacjach, w których ESMA sprawuje bezpośredni nadzór. W ust. 1 wprowadzono szereg definicji w odniesieniu do emitentów specjalnych. W ust. 4 przekazano również ESMA uprawnienie do nadzoru nad reklamami związanymi z tymi prospektami podlegającymi zatwierdzeniu przez ESMA w miejsce właściwych organów przyjmujących państw członkowskich. Chociaż faktyczne sprawowanie przez ESMA kontroli nad zgodnością tych reklam pozostaje opcjonalne, przyjmie charakter obowiązkowy, jeżeli właściwy organ formalnie zwróci się do ESMA o skorzystanie z tego rodzaju uprawnienia do kontroli w przypadku wykorzystania prospektów zatwierdzonych przez ESMA w celach związanych z ofertą lub dopuszczeniem do obrotu w jego jurysdykcji.

W ust. 2, 3, 4, 6, 8, 11 i 12 wprowadzono uściślenia redakcyjne w celu uwzględnienia nowej roli ESMA w sytuacjach, w których „zasada dotycząca wykładni” określona w ust. 10 może nie być wystarczająca do osiągnięcia jasności prawa (system językowy, porozumienia o współpracy, powiadomienia).

W ust. 7 wyjaśniono i wsparto funkcjonowanie systemu równoważności w odniesieniu do prospektów sporządzonych zgodnie z przepisami krajowymi państwa trzeciego. W przypadku uznania takich przepisów za równoważne przez Komisję w decyzji wykonawczej prospekt z państwa trzeciego, który został już zatwierdzony przez organ nadzoru z państwa trzeciego, zostanie złożony wyłącznie ESMA, a ESMA wyśle zaświadczenia o złożeniu (zamiast

zaświadczenia o zatwierdzeniu, por. ust. 5 lit. b)) właściwemu organowi każdego przyjmującego państwa członkowskiego, w którym tego rodzaju „równoważny" prospekt z państwa trzeciego był przedmiotem powiadomienia. W celu nadzoru nad prospektami wyemitowanymi przez emitentów z państw trzecich ESMA będzie musiał zawierać porozumienia o współpracy z organami nadzoru z państw trzecich. Jeżeli jednak dane państwo trzecie figuruje w wykazie jurysdykcji uznanych za posiadające strategiczne braki w krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, które stanowią poważne zagrożenie dla systemu finansowego Unii, ESMA nie będzie uprawniony do zawarcia tego rodzaju porozumienia o współpracy z organami nadzoru z tego państwa trzeciego (zob. ust. 9 lit. a)). W ust. 5 lit. a) skorygowano pominięcie zawarte w art. 25 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/1129, wyjaśniając, że właściwe organy są zobowiązane do przekazania ESMA również drogą elektroniczną wszystkich ostatecznych warunków podstawowych prospektów emisyjnych po złożeniu tych ostatecznych warunków nawet wówczas, gdy odnośny podstawowy prospekt emisyjny nie otrzymał paszportu uprawniającego do jego wykorzystywania w dowolnym z przyjmujących państw członkowskich zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 2003/71/WE.

W ust. 13 sprostowano błąd zawarty w rozporządzeniu (UE) 2017/1129, dostosowując termin, w którym państwa członkowskie są zobowiązane do powiadomienia Komisji i ESMA o przepisach dotyczących nakładania kar, do terminu określonego w art. 49 ust. 3 rozporządzenia, do upływu którego są one zobowiązane do przestrzegania przepisów rozdziału VIII rozporządzenia.

W ust. 14 wprowadzono nowy rozdział określający uprawnienia i kompetencje ESMA konieczne do sprawowania nadzoru nad rozporządzeniem w sprawie prospektu oraz jego wykonywania, w tym uprawnienia do nakładania grzywien pieniężnych i okresowych kar pieniężnych.

2017/0230 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego); rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych); rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych); rozporządzenie (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy *venture capital*; rozporządzenie (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej; rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych; rozporządzenie (UE) 2015/760 w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych; rozporządzenie (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych oraz rozporządzenie (UE) 2017/1129 w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego[30],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[31],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą[32],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W następstwie kryzysu finansowego i zaleceń przedstawionych przez grupę ekspertów wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a Unia dokonała znaczącego postępu w opracowywaniu nie tylko bardziej rygorystycznych, ale także bardziej zharmonizowanych przepisów dotyczących rynków finansowych w formie jednolitego zbioru przepisów. Unia ustanowiła również Europejski System Nadzoru Finansowego („ESNF") oparty na dwufilarowym systemie łączącym nadzór mikroostrożnościowy koordynowany przez Europejski Urząd Nadzoru („EUN") z nadzorem makroostrożnościowym poprzez ustanowienie Europejskiej Rady ds.

[30] Dz.U. C […] z […], s. […].
[31] Dz.U. C […] z […], s. […].
[32] Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia … r. (Dz.U. ...) i decyzja Rady z dnia … r.

Ryzyka Systemowego („ERRS”). Trzy przedmiotowe Europejskie Urzędy Nadzoru, tj. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego („EUNB”) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010[33], Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych („EIOPA”) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010[34] (łącznie: „rozporządzenia ustanawiające”), rozpoczęły działalność w styczniu 2011 r. Ogólnym celem Europejskich Urzędów Nadzoru jest zrównoważone wzmacnianie stabilności i efektywności systemu finansowego w całej Unii oraz poprawa ochrony konsumenta i inwestora.

(2) Europejskie Urzędy Nadzoru zasadniczo przyczyniły się do harmonizacji przepisów dotyczących rynków finansowych w Unii, wnosząc wkład w podejmowane przez Komisję inicjatywy w zakresie rozporządzeń i dyrektyw przyjmowanych przez Radę i Parlament. Europejskie Urzędy Nadzoru dostarczyły również Komisji projekty szczegółowych przepisów technicznych, które przyjęto jako akty delegowane i wykonawcze.

(3) Europejskie Urzędy Nadzoru przyczyniły się także do konwergencji nadzoru finansowego. Praktyki nadzorcze w Unii polegają natomiast na stosowaniu wytycznych skierowanych do właściwych organów i koordynowaniu przeglądów praktyk nadzorczych. Procesy decyzyjne przewidziane w ich rozporządzeniach ustanawiających – oprócz ograniczeń dotyczących zasobów i charakteru tych instrumentów, którymi dysponują Europejskie Urzędy Nadzoru – uniemożliwiły im jednak pełne osiągnięcie ich ogólnych celów.

(4) Po siedmiu latach działania oraz w następstwie ocen i konsultacji publicznych przeprowadzonych przez Komisję wydaje się, że zdolność Europejskich Urzędów Nadzoru do osiągnięcia wyznaczonych im celów dalszej integracji rynków i usług finansowych oraz wzmocnienia ochrony konsumentów w istniejących ramach prawnych, zarówno w Unii, jak i między Unią a państwami trzecimi, jest w coraz większym stopniu ograniczona.

(5) Wszelkie zwiększone uprawnienia, które należałoby przyznać Europejskim Urzędom Nadzoru, aby umożliwić im osiągnięcie tych celów, wymagałyby również zarówno właściwego zarządzania, jak i wystarczającego finansowania. Samo zwiększenie uprawnień nie byłoby wystarczające do osiągnięcia celów Europejskich Urzędów Nadzoru w sytuacjach, w których nie dysponują one wystarczającymi środkami finansowymi lub nie są zarządzane w sposób skuteczny i efektywny.

(6) W komunikacie Komisji z dnia 8 czerwca 2017 r. dotyczącym przeglądu śródokresowego planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych (Commission's Communication of 8 June 2017 on the mid-term review of the Capital Markets Union

---

[33] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

[34] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

Action Plan) podkreślono, że skuteczniejszy i bardziej spójny nadzór nad rynkami i usługami finansowymi ma kluczowe znaczenie dla wyeliminowania arbitrażu regulacyjnego pomiędzy państwami członkowskimi podczas wykonywania ich zadań nadzorczych, dla przyspieszenia integracji rynkowej oraz stworzenia możliwości jednolitego rynku dla podmiotów finansowych i inwestorów.

(7) W celu dokończenia budowy unii rynków kapitałowych szczególnie pilne jest poczynienie dalszych postępów w zakresie integracji nadzorczej. Dziesięć lat po wybuchu kryzysu i ustanowieniu nowego systemu nadzoru usługi finansowe i unia rynków kapitałowych będą w coraz większym stopniu kształtowane przez dwa najważniejsze zagadnienia: zrównoważone finansowanie oraz innowacje technologiczne. Obydwa posiadają potencjał przekształcenia usług finansowych i nasz system nadzoru finansowego powinien być wyposażony w odpowiednie narzędzia.

(8) Kluczowe znaczenie ma zatem, by system finansowy odegrał w pełni swoją rolę, jeżeli chodzi o stawianie czoła najważniejszym wyzwaniom dotyczącym zrównoważoności. Będzie to wymagało głębokiego przebudowania systemu finansowego, w czym powinny aktywnie uczestniczyć Europejskie Urzędy Nadzoru, począwszy od reform mających na celu odpowiednie ramy regulacyjne i ramy nadzoru w celu mobilizowania i ukierunkowania przepływu kapitału prywatnego w stronę zrównoważonych inwestycji.

(9) Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odegrać istotną rolę w rozpoznawaniu i zgłaszaniu ryzyka, które czynniki środowiskowe, społeczne lub związane z zarządzaniem mogą stwarzać w odniesieniu do stabilności finansowej, przez co działalność rynków finansowych będzie bardziej spójna z celami w zakresie zrównoważonego rozwoju. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny zapewnić wytyczne w sprawie sposobu skutecznego uwzględnienia rozważań dotyczących zrównoważonego rozwoju w odpowiednich unijnych przepisach finansowych oraz wspierać spójne wdrażanie takich przepisów po ich przyjęciu.

(10) Innowacje technologiczne wywierają coraz większy wpływ na sektor finansowy, a zatem właściwe organy podejmują różnorodne inicjatywy, aby zareagować na te zmiany technologiczne. Aby wspierać lepszą konwergencję praktyk nadzorczych oraz przyczynić się do wymiany najlepszych praktyk pomiędzy odpowiednimi organami z jednej strony oraz pomiędzy odpowiednimi organami a instytucjami finansowymi lub uczestnikami rynku finansowego z drugiej strony, należy wzmocnić rolę Europejskich Urzędów Nadzoru w odniesieniu do ich funkcji nadzorczej i koordynacji nadzorczej.

(11) Postęp technologiczny na rynkach finansowych może się przyczynić do poprawy włączenia społecznego pod względem finansowym, zapewnić dostęp do finansowania, wzmocnić integralność rynku oraz wydajność operacyjną, jak również ograniczyć bariery wejścia na te rynki. W zakresie mającym znaczenie dla stosowania właściwych przepisów prawa materialnego należy również rozszerzyć szkolenie właściwych organów o innowacje technologiczne. Powinno to przyczynić się do tego, by państwa członkowskie nie opracowywały rozbieżnych podejść związanych z tymi kwestiami.

(12) Szeregu organów krajowych nie uznaje się za właściwe organy w rozumieniu rozporządzeń ustanawiających, chociaż są one uprawnione do zapewniania stosowania przepisów unijnych w zakresie usług i rynków finansowych. W celu zapewnienia spójnych, efektywnych i skutecznych praktyk nadzorczych w ramach

ESNF niezbędne jest uznanie tych organów za właściwe organy. Umożliwiłoby to Europejskim Urzędom Nadzoru w szczególności publikowanie wytycznych i zaleceń skierowanych do tych organów krajowych.

(13) W celu zapewnienia odpowiednich środków ochronnych dla interesów zainteresowanych stron w przypadku, gdy Europejskie Urzędy Nadzoru wykonują swoje kompetencje w zakresie publikowania wytycznych lub zaleceń, różne grupy interesariuszy powinny mieć możliwość wydawania opinii, jeżeli dwie trzecie członków tych grup uważa, że zainteresowany Europejski Urząd Nadzoru przekroczył swoje kompetencje. W takim przypadku Komisja powinna posiadać uprawnienia, aby w razie potrzeby po dokonaniu odpowiedniej oceny zwrócić się do Europejskiego Urzędu Nadzoru o wycofanie tych wytycznych lub zaleceń.

(14) Dodatkowo do celu procedury przewidzianej w art. 17 rozporządzeń ustanawiających oraz w interesie odpowiedniego zastosowania prawa Unii należy ułatwić i przyspieszyć dostęp Europejskich Urzędów Nadzoru do informacji. Urzędy te powinny zatem mieć możliwość – za pośrednictwem odpowiednio uzasadnionego wniosku – bezpośredniego zwrócenia się o udzielenie informacji do wszystkich zainteresowanych właściwych organów, instytucji finansowych i uczestników rynku finansowego, nawet jeżeli podmioty te nie naruszyły żadnych przepisów prawa Unii. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny informować zainteresowany właściwy organ o takich wnioskach, a zainteresowany właściwy organ powinien pomagać Europejskim Urzędom Nadzoru w gromadzeniu informacji, o które złożyły one wniosek.

(15) Zharmonizowany nadzór sektora finansowego wymaga stosowania spójnego podejścia przez właściwe organy. W tym celu działania właściwych organów powinny podlegać regularnym i niezależnym ocenom przeprowadzanym przez Europejskie Urzędy Nadzoru, które powinny być wspierane przez komitet ds. oceny ustanawiany przez każdy z nich. Europejski Urząd Nadzoru powinien również opracować ramy metodologiczne takich ocen. Przedmiotowe niezależne oceny powinny koncentrować się nie tylko na konwergencji praktyk nadzorczych, ale również na zdolności właściwych organów do osiągania wysokiej jakości wyników w zakresie nadzoru oraz niezależności tych właściwych organów. Wyniki tych ocen należy publikować, aby zachęcać do przestrzegania zgodności i zwiększyć przejrzystość, chyba że taka publikacja wiązałaby się z ryzykiem dla stabilności finansowej.

(16) Zharmonizowany nadzór sektora finansowego wymaga również skutecznego rozwiązywania transgranicznych sytuacji, w których występuje brak zgody między właściwymi organami różnych państw członkowskich. Obowiązujące przepisy w zakresie rozwiązywania takich sporów nie są w pełni satysfakcjonujące. Należy je zatem dostosować, aby ułatwić ich stosowanie.

(17) Integralną częścią prac Europejskich Urzędów Nadzoru nad konwergencją praktyk nadzorczych jest propagowanie unijnej kultury nadzoru. Europejskie Urzędy Nadzoru nie są jednak wyposażone we wszystkie narzędzia konieczne do osiągnięcia tego celu. Konieczne jest umożliwienie Europejskim Urzędom Nadzoru określenia ogólnych celów i priorytetów nadzorczych w wieloletnim strategicznym planie nadzorczym, którego celem jest udzielenie właściwym organom pomocy w identyfikowaniu najistotniejszych obszarów budzących zaniepokojenie w odniesieniu do ogólnounijnej integralności rynku i stabilności finansowej oraz w koncentrowaniu się na tych obszarach, w tym w odniesieniu do nadzoru

ostrożnościowego firm zaangażowanych w działalność transgraniczną. Strategiczny plan nadzorczy powinien być oparty na analizie ryzyka i powinno uwzględnić się w nim ogólne gospodarcze i regulacyjne kierunki działań nadzorczych, a także istotne tendencje w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego, potencjalne zagrożenia i słabości zidentyfikowane przez Europejskie Urzędy Nadzoru w ich przeglądach właściwych organów oraz w ogólnounijnych testach warunków skrajnych. Właściwe organy powinny następnie sporządzić programy prac w celu wdrożenia strategicznego planu nadzorczego, w których priorytety i cele Unii zostaną przełożone na cele operacyjne dla tych organów. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny być upoważnione do dokonywania oceny wdrażania rocznych programów prac poprzez codzienny nadzór, w tym do przeglądu środków nadzorczych podejmowanych w poszczególnych przypadkach na podstawie prób, w celu zapewnienia osiągnięcia przez Europejskie Urzędy Nadzoru celu, jakim jest harmonizacja praktyk nadzorczych.

(18) Obecne praktyki nadzorcze w zakresie zlecania na zasadzie outsourcingu, delegowania, przenoszenia ryzyka (działalność typu *back-to-back* lub fronting) z jednego licencjonowanego podmiotu na inny podmiot różnią się miedzy państwami członkowskimi. Te zróżnicowane podejścia regulacyjne wiążą się z ryzykiem arbitrażu regulacyjnego wśród państw członkowskich (równanie w dół). Niewystarczający nadzór działań zlecanych na zasadzie outsourcingu, delegowanych lub przeniesionych stwarza ryzyko dla stabilności finansowej Unii. Zagrożenia te są szczególnie poważne w stosunku do nadzorowanych podmiotów zlecających na zasadzie outsourcingu, delegujących lub przenoszących ryzyko do państw trzecich, w których organy nadzoru mogą nie posiadać niezbędnych narzędzi do odpowiedniego i skutecznego nadzorowania istotnych działań i kluczowych funkcji. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odgrywać czynną rolę we wspieraniu konwergencji praktyk nadzorczych w drodze zapewniania wspólnego zrozumienia i wspólnych praktyk nadzorczych w zakresie zlecania na zasadzie outsourcingu, przenoszenia ryzyka i delegowania istotnych działań i kluczowych funkcji w państwach trzecich, zgodnie z prawem Unii i w myśl wytycznych, zaleceń i opinii, które Europejskie Urzędy Nadzoru mogą przyjąć. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny zatem posiadać niezbędne uprawnienia, aby skutecznie koordynować działania nadzorcze wykonywane przez krajowe organy nadzoru zarówno podczas zatwierdzania lub rejestrowania przedsiębiorstwa, jak i w ramach bieżącego przeglądu praktyk nadzorczych. Pełniąc wspomnianą rolę koordynatora, Europejskie Urzędy Nadzoru powinny poświęcić szczególną uwagę sytuacjom, które mogą prowadzić do obejścia przepisów, oraz monitorować instytucje finansowe lub uczestników rynku finansowego, którzy zamierzają intensywnie korzystać z outsourcingu, delegowania i przenoszenia ryzyka w państwach trzecich w celu uzyskania korzyści płynących z posiadania paszportu UE, zasadniczo prowadząc istotne działania lub pełniąc istotne funkcje poza Unią.

(19) Stała stabilność finansowa wymaga, aby na bieżąco monitorować decyzje Komisji w kwestii równoważności systemów regulacyjnych państw trzecich. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny zatem potwierdzić, czy nadal spełnione są kryteria, na podstawie których podjęto decyzje w kwestii równoważności systemów regulacyjnych państw trzecich, i wszystkie warunki określone w tych decyzjach. Ponadto Europejskie Urzędy Nadzoru powinny monitorować prace nad praktykami regulacyjnymi i nadzorczymi oraz egzekwowanie tych praktyk w przedmiotowych państwach trzecich. W tym kontekście Europejskie Urzędy Nadzoru powinny również opracować porozumienia administracyjne z właściwymi organami państw

trzecich, aby uzyskać informacje do celów monitorowania i koordynowania działań nadzorczych. Wzmocniony w ten sposób system nadzoru zapewni większą przejrzystość państw trzecich / równoważności, większą przewidywalność dla zainteresowanych państw trzecich i większą spójność między wszystkimi sektorami.

(20) Pozyskiwanie i gromadzenie dokładnych i kompletnych informacji przez Europejskie Urzędy Nadzoru jest istotne dla wykonywania ich zadań i funkcji oraz osiągnięcia ich celów. Aby uniknąć powielania obowiązków sprawozdawczych instytucji finansowych i uczestników rynku finansowego, takie informacje powinny dostarczać odpowiednie właściwe organy lub krajowe organy nadzoru znajdujące się najbliżej rynków i instytucji finansowych. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny mieć jednak możliwość skierowania należycie uzasadnionego i umotywowanego wniosku o informacje bezpośrednio do instytucji finansowych lub uczestników rynku finansowego, jeżeli właściwy organ nie udostępnia lub nie może udostępnić takich informacji w określonym terminie. Co więcej, w celu zapewnienia skuteczności prawa Europejskich Urzędów Nadzoru do pozyskiwania informacji niezbędne jest, aby miały one możliwość nakładania okresowych kar pieniężnych lub grzywien na instytucje finansowe lub uczestników rynku finansowego niestosujących się dokładnie, całkowicie lub w odpowiednim terminie do wniosku lub decyzji w sprawie udzielenia informacji. Należy wyraźnie zagwarantować prawo instytucji finansowych lub uczestników rynku finansowego do wysłuchania przez Europejskie Urzędy Nadzoru.

(21) W rozporządzeniach ustanawiających Europejskie Urzędy Nadzoru określono, że właściwe organy będą odgrywać kluczową rolę w ich strukturze zarządzania. W rozporządzeniach tych określono także, że aby zapobiec konfliktom interesów, członkowie Rady Organów Nadzoru i Zarządu będą działać niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii. Początkowa struktura zarządzania Europejskich Urzędów Nadzoru nie zapewniała jednak wystarczających środków ochronnych, aby zapewnić całkowite uniknięcie konfliktów interesów, co może wpłynąć na zdolność Europejskich Urzędów Nadzoru do podejmowania wszystkich koniecznych decyzji w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych oraz do uwzględniania w pełni w swoich decyzjach szerszych interesów Unii. W celu zapewnienia skuteczności i efektywności procesu decyzyjnego Europejskich Urzędów Nadzoru należy zatem na nowo określić przydział uprawnień do podejmowania decyzji w obrębie Europejskich Urzędów Nadzoru.

(22) Ponadto należy wzmocnić wymiar Unii w procesie decyzyjnym Rady Organów Nadzoru poprzez włączenie w skład Rady niezależnych członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie podlegają ewentualnym konfliktom interesów. Uprawnienia do podejmowania decyzji w kwestiach o charakterze regulacyjnym i w kwestiach związanych z bezpośrednim nadzorem powinny w pełni pozostać w zakresie kompetencji Rady Organów Nadzoru. Zarząd należy przekształcić w Radę Wykonawczą składającą się z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy; przedmiotowa Rada Wykonawcza powinna podejmować decyzje w zakresie niektórych kwestii nieregulacyjnych, w tym w zakresie niezależnych przeglądów właściwych organów, rozstrzygania sporów, naruszenia prawa Unii, strategicznego planu nadzorczego, monitorowania zlecania na zasadzie outsourcingu, delegowania i przenoszenia ryzyka do państw trzecich, testów warunków skrajnych i wniosków o informacje. Rada Wykonawcza powinna również badać i przygotowywać wszystkie decyzje, które ma podjąć Rada Organów Nadzoru. Dodatkowo należy wzmocnić pozycję i rolę Przewodniczącego,

powierzając Przewodniczącemu formalne zadania i decydujący głos w Radzie Wykonawczej. Ponadto należy również wzmocnić wymiar Unii w zarządzaniu Europejskich Urzędu Nadzoru poprzez zmianę procedury wyboru Przewodniczącego i członków Rady Wykonawczej, aby obejmowała ona rolę Rady i Parlamentu Europejskiego. Skład Rady Wykonawczej powinien być zrównoważony.

(23) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu wiedzy fachowej i odpowiedzialności, Przewodniczącego i członków Rady Wykonawczej należy powołać w oparciu o osiągnięcia, umiejętności, znajomość zagadnień rozliczeniowych i finansowych, rynku rozliczeń i rozrachunku transakcji finansowych oraz doświadczenie w dziedzinie nadzoru finansowego. W celu zapewnienia przejrzystości i kontroli demokratycznej, a także ochrony praw instytucji unijnych, Przewodniczącego i członków Rady Wykonawczej należy wybrać w oparciu o otwartą procedurę kwalifikacyjną. Komisja powinna sporządzić listę najlepszych kandydatów i przedstawić tę listę do zatwierdzenia Parlamentowi Europejskiemu. W następstwie zatwierdzenia Rada powinna przyjąć decyzję w sprawie powołania członków Rady Wykonawczej. Przewodniczący i zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy członkowie Rady Wykonawczej powinni odpowiadać przed Parlamentem Europejskim i Radą za wszystkie decyzje podjęte na podstawie rozporządzeń ustanawiających.

(24) W celu zapewnienia efektywniejszego przydziału zadań operacyjnych z jednej strony oraz zarządzania codziennymi działaniami administracyjnymi z drugiej strony obecne zadania Dyrektora Wykonawczego każdego Europejskiego Urzędu Nadzoru powinien przejąć jeden z członków Rady Wykonawczej, którego należy wybrać na podstawie tych konkretnych zadań.

(25) Instytucje finansowe i uczestnicy rynku finansowego powinni zatem wnosić wkład w finansowanie działalności Europejskich Urzędów Nadzoru, ponieważ ogólnym celem działalności Europejskich Urzędów Nadzoru jest przyczynianie się do stabilności finansowej oraz, poprzez unikanie zakłóceń konkurencji, do właściwego funkcjonowania jednolitego rynku. Działalność Europejskich Urzędów Nadzoru zapewnia korzyści wszystkim instytucjom finansowym i uczestnikom rynku finansowego, bez względu na to, czy prowadzą działalność transgraniczną. Europejskie Urzędy Nadzoru umożliwiają im prowadzenie działalności gospodarczej w stabilnym środowisku i w oparciu o równe warunki działania. W związku z tym instytucje finansowe i uczestnicy rynku finansowego, którzy nie podlegają bezpośredniemu nadzorowi Europejskich Urzędów Nadzoru, również powinny wnosić wkład w finansowanie działalności Europejskich Urzędów Nadzoru, z których czerpią korzyści. Oprócz tego Europejskie Urzędy Nadzoru powinny jednak również otrzymywać opłaty dokonywane przez instytucje finansowe i uczestników rynku finansowego, którzy podlegają ich bezpośredniemu nadzorowi.

(26) Wysokość składek w ramach każdej kategorii instytucji finansowych i uczestników rynku finansowego powinna uwzględniać stopień korzyści czerpanych przez każdą instytucję finansową i każdego uczestnika rynku finansowego w związku z działalnością Europejskich Urzędów Nadzoru. W związku z tym indywidualne składki instytucji finansowych i uczestników rynku finansowego należy ustalić, odnosząc się do ich wielkości w celu odzwierciedlenia ich istotności na odpowiednim rynku. W przypadku pobierania bardzo niewielkich składek zastosowanie powinien mieć próg *de minimis* pozwalający zapewnić, by ich pobieranie było opłacalne, zapewniając jednocześnie, by duże przedsiębiorstwa nie musiały wpłacać składek o nieproporcjonalnej wysokości.

(27) W celu ustalenia sposobu obliczania wysokości składek rocznych dla indywidualnych instytucji finansowych i uczestników rynku finansowego uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu należy przekazać Komisji. Akty delegowane wyznaczą metodykę przydzielania szacowanych wydatków do kategorii instytucji finansowych lub uczestników rynku finansowego oraz kryteria określające poziom indywidualnych składek na podstawie wielkości. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(28) W celu zachowania poufności prac Europejskich Urzędów Nadzoru obowiązek przestrzegania tajemnicy przedsiębiorstwa powinien mieć także zastosowanie do każdej osoby świadczącej usługi bezpośrednio lub pośrednio, stale lub okazjonalnie związane z zadaniami zainteresowanego Europejskiego Urzędu Nadzoru.

(29) W rozporządzeniach (WE) nr 1093/2010, 1094/2010 i 1095/2010, jak również w przepisach dotyczących sektorowych usług finansowych wymaga się, by Europejskie Urzędy Nadzoru dążyły do skutecznych porozumień administracyjnych, w tym wymiany informacji z organami nadzoru z państw trzecich. Potrzeba skutecznej współpracy i wymiany informacji powinna nabrać jeszcze większego znaczenia wówczas, gdy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zmieniającym niektóre z Europejskich Urzędów Nadzoru zaciągają dodatkowe, szersze zobowiązania związane z nadzorem nad podmiotami nienależącymi do UE i działalnością prowadzoną poza UE. Jeżeli w tym kontekście Europejskie Urzędy Nadzoru przetwarzają dane osobowe, w tym poprzez przesyłanie tego rodzaju danych poza Unię, są one związane wymogami rozporządzenia (UE) nr 2018/XXX (rozporządzenie o ochronie danych w odniesieniu do instytucji i organów Unii Europejskiej). W przypadku braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub odpowiednich środków ochronnych zapewnionych np. w porozumieniach administracyjnych w rozumieniu art. 49 ust. 3 rozporządzenia o ochronie danych w odniesieniu do instytucji i organów Unii Europejskiej Europejskie Urzędy Nadzoru mogą wymieniać dane osobowe z organami państw trzecich zgodnie z warunkami odstępstwa dotyczącego interesu publicznego określonymi w art. 51 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia oraz na tych warunkach, które to odstępstwo ma w szczególności zastosowanie do przypadków międzynarodowej wymiany danych pomiędzy organami nadzoru finansowego.

(30) Kluczowe jest, aby procedury decyzyjne EUNB obejmowały odpowiednie środki ochronne dla państw członkowskich nieuczestniczących w unii bankowej, jednocześnie dając EUNB możliwość dalszego skutecznego podejmowania decyzji, jeżeli liczba nieuczestniczących państw członkowskich zmniejszy się. Należy zachować obecne zasady głosowania, zgodnie z którymi EUNB może podjąć decyzję, jeżeli uzyska większość ze strony uczestniczących państw członkowskich oraz większość ze strony nieuczestniczących państw członkowskich. Potrzebne są jednak dodatkowe środki ochronne w celu uniknięcia scenariusza, w którym decyzji

nie można podejmować wyłącznie ze względu na nieobecność właściwych organów państwa członkowskiego, a także w celu zapewnienia obecności jak największej liczby właściwych organów krajowych podczas głosowania, aby uzyskać silny i uzasadniony głos.

(31) Rozporządzenia ustanawiające Europejskie Urzędy Nadzoru stanowią, że Europejskie Urzędy Nadzoru, we współpracy z ERRS, powinny inicjować i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych w celu oceny odporności instytucji finansowych lub uczestników rynku finansowego na niekorzystny rozwój sytuacji na rynku. Powinny również w największym możliwym stopniu zapewnić stosowanie spójnej metodyki takich testów. Aby zapewnić odpowiednią równowagę między obawami właściwych organów w zakresie nadzoru a kwestiami ogólnounijnymi, Radzie Wykonawczej Europejskiego Urzędu Nadzoru należy przekazać uprawnienia do podejmowania decyzji w sprawie inicjowania i koordynowania testów warunków skrajnych. W odniesieniu do wszystkich Europejskich Urzędów Nadzoru należy również wyjaśnić, że obowiązek przestrzegania tajemnicy przedsiębiorstwa właściwych organów nie zabrania właściwym organom przekazywania wyników testów warunków skrajnych Europejskim Urzędom Nadzoru w celu ich opublikowania.

(32) Aby zapewnić wysoki poziom konwergencji w dziedzinie nadzoru i zatwierdzania modeli wewnętrznych, EIOPA powinien mieć możliwość wydawania opinii w celu usuwania potencjalnych niespójności i wsparcia właściwych organów w osiąganiu porozumienia w sprawie zatwierdzenia modeli wewnętrznych. Właściwe organy powinny podejmować decyzje zgodnie ze wspomnianymi opiniami lub, ewentualnie, wyjaśnić, dlaczego ich decyzja nie została podjęta zgodnie z opinią.

(33) Biorąc pod uwagę wciąż rosnący transgraniczny wymiar działalności handlowej i, w szczególności, działania realizowane przez określone firmy inwestycyjne, które z uwagi na ich systemowy charakter mogą mieć skutki transgraniczne wpływające na stabilność finansową, ESMA powinien pełnić rozszerzoną rolę koordynatora w zakresie zalecania właściwym organom wszczęcia odpowiedniego dochodzenia. Ponadto powinien być w stanie ułatwić wymianę informacji istotnych dla tych dochodzeń, jeżeli ESMA ma uzasadnione powody, by podejrzewać, że dochodzi do działania wywołującego znaczne efekty transgraniczne, które zagraża prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności finansowej Unii. W tym celu ESMA powinien posiadać ośrodek przechowywania danych, aby gromadzić wszystkie istotne informacje pochodzące od właściwych organów i rozpowszechniać je między nimi.

(34) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013[35], rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013[36] oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/760[37] mają głównie na celu zwiększenie zatrudnienia, pobudzenie wzrostu gospodarczego, zwiększenie możliwości finansowania dla MŚP, stymulowanie społecznych i długoterminowych inwestycji, a także wpieranie unijnej kultury inwestycji. Pomimo harmonizacji

[35] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy *venture capital* (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 1).

[36] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 18).

[37] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (Dz.U L 123 z 19.5.2015, s. 98).

osiągniętej dzięki tym trzem rozporządzeniom wciąż utrzymują się jednak różnorodne sposoby korzystania przez właściwe organy krajowe ze swobody uznania, różnorodne praktyki administracyjne i różnice w kulturze nadzoru i prowadzeniu nadzoru. Rozbieżności te ograniczają potrzebne równe szanse dla zarządzających kwalifikowalnymi funduszami *venture capital*, kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej i długoterminowymi funduszami inwestycyjnymi w różnych państwach członkowskich, zwiększając jednocześnie koszty transakcji i koszty operacyjne ponoszone przez tych zarządzających.

(35) W celu obniżenia kosztów transakcji i kosztów operacyjnych, wzmocnienia wyboru inwestora i podniesienia pewności prawa należy przekazać ESMA uprawnienia nadzorcze przysługujące właściwym organom, w tym uprawnienie do przyznawania i odbierania zezwoleń oraz dokonywania rejestracji i wykreślenia z rejestru w przypadku zarządzających kwalifikowalnymi funduszami *venture capital* i tych funduszy, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 345/2013, zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej lub tych funduszy, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 346/2013 i europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2015/760. W tym celu ESMA powinien mieć możliwość prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu, a także nałożenia kar lub okresowych kar pieniężnych, aby nakłonić osoby do usunięcia naruszenia, do dostarczenia pełnych i prawidłowych informacji, o które wystąpiła, lub do poddania się dochodzeniu lub kontroli na miejscu.

(36) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych określono jednolitego wymogi, które należy spełnić, aby uzyskać zezwolenie dla „EDFI". W rozporządzeniu (UE) 2015/760 ustanowiono przepisy dotyczące kwalifikowalnych inwestycji, kwalifikowalnych przedsiębiorstw portfelowych, zasad koncentracji i kwalifikowalnych inwestorów. W przepisach określono również uprawnienia nadzorcze, w tym wymogi dotyczące udzielania zezwoleń i prowadzenia bieżącego nadzoru. Chociaż w rozporządzeniu (UE) 2015/760 utrzymano normy ostrożnościowe, w rozporządzeniu tym przyznano ESMA uprawnienia nadzorcze, w tym w zakresie udzielania zezwolenia, bieżącego nadzoru i cofnięcia zezwolenia. W rozporządzeniu tym powierzono ESMA sporządzanie projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych, w celu przedłożenia Komisji, aby zobowiązania prawne i zakres swobody uznania ESMA na podstawie rozporządzenia (UE) 2015/760 były wystarczająco jasno określone. Podobne zmiany wprowadzono w rozporządzeniach (UE) 345/2013 i 346/2013, aby przyznać ESMA uprawnienia nadzorcze.

(37) W celu skutecznego wykonywania swoich uprawnień nadzorczych w odniesieniu do kwalifikowalnych funduszy *venture capital*, kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej i europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych i ich zarządców ESMA powinien mieć prawo do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu. W celu wzmocnienia zdolności ESMA do nadzorowania ESMA powinien otrzymać uprawnienia do nakładania kar lub okresowych kar pieniężnych, aby nakłaniać osoby do usunięcia naruszenia, do dostarczenia pełnych i prawidłowych informacji, o które wystąpiła ESMA, lub do poddania się dochodzeniu lub kontroli na miejscu. W związku z powyższym w niniejszym rozporządzeniu należy jasno określić granice tego rodzaju kar

administracyjnych lub innych środków administracyjnych, które powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz powinny zapewniać wspólne podejście i efekt odstraszający. Przy przeprowadzaniu czynności dochodzeniowych i egzekucyjnych ESMA powinna, w razie potrzeby i w przypadkach gdy jest to wymagane, korzystać ze wsparcia organów krajowych. ESMA powinien być uprawniony do delegowania niektórych spośród tych funkcji, które wciąż mogą być z powrotem delegowane, właściwym organom krajowym.

(38) W art. 40 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 przyznano ESMA uprawnienia do tymczasowej interwencji, na podstawie których, jeżeli spełnione są określone warunki, ESMA może tymczasowo zakazać lub wprowadzić ograniczenia w Unii w zakresie wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży określonych instrumentów finansowych lub instrumentów finansowych o pewnych określonych cechach lub rodzaju działalności lub praktyki finansowej. Z rozporządzenia (UE) nr 600/2014 wyraźnie wynika, że te uprawnienia w zakresie interwencji produktowej stosuje się wobec firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych prowadzących działalność związaną z wprowadzaniem do obrotu, dystrybucją lub sprzedażą instrumentów finansowych, w tym jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Ponieważ jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania mogą być również bezpośrednio wprowadzane do obrotu, dystrybuowane lub sprzedawane przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe i spółki inwestycyjne, które uzyskały zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE i zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI), którzy uzyskali zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE, w celu zwiększenia pewności prawa konieczne jest wyraźne stwierdzenie, że wspomniane powyżej uprawnienia w zakresie interwencji produktowej na postawie rozporządzenia (UE) nr 600/2014 stosuje się również wobec spółek zarządzających UCITS oraz spółek inwestycyjnych UCITS, a także wobec ZAFI.

(39) W ściśle określonych i wyjątkowych przypadkach ESMA może skorzystać ze swoich uprawnień do interwencji, aby wprowadzić ograniczenia lub zakazać wprowadzania do obrotu, sprzedaży lub dystrybucji jednostek uczestnictwa lub udziałów w UCITS lub AFI również za pośrednictwem ich zarządzających. Byłoby to właściwe w przypadku, gdy proponowane działanie dotyczy istotnego problemu w dziedzinie ochrony inwestorów lub zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub dla stabilności lub dla części unijnego systemu finansowego; wymogi regulacyjne w ramach prawa Unii, które mają zastosowanie do odnośnego instrumentu finansowego lub działalności, nie przeciwdziałają temu zagrożeniu; a właściwy organ lub właściwe organy nie podjęły działań w celu przeciwdziałania zagrożeniu lub podjęte działania w niewystarczającym stopniu przeciwdziałają zagrożeniu.

(40) Niespójności w zakresie jakości, formatowania, wiarygodności i kosztu danych dotyczących obrotów wywierają niekorzystny wpływ na przejrzystość, ochronę inwestora i efektywność rynku. W celu usprawnienia monitorowania i odzyskiwania danych dotyczących obrotów, poprawienia spójności i jakości tych danych, a także ich dostępności i osiągalności za rozsądną cenę, w całej Unii w odniesieniu do odpowiednich systemów obrotu dyrektywą 2014/65/UE wprowadzono nowy system prawny dotyczący usług polegających na zgłaszaniu danych obejmujący udzielanie

zezwoleń dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji oraz nadzór nad tego rodzaju dostawcami.

(41) Jakość danych dotyczących obrotów oraz ich przetwarzania i dostarczania, w tym transgranicznego przetwarzania i dostarczania tych danych, ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia głównego celu przyświecającego rozporządzeniu (UE) nr 600/2014, jakim jest zwiększenia przejrzystości rynków finansowych. Świadczenie usług polegających na udostępnianiu podstawowych danych ma zatem zasadnicze znaczenie dla użytkowników, umożliwiając im uzyskanie pożądanego obrazu działalności handlowej na rynkach finansowych Unii, oraz dla właściwych organów, zapewniając im dostęp do dokładnych i kompleksowych informacji na temat istotnych transakcji.

(42) Co więcej, dane dotyczące obrotów stanowią coraz istotniejsze narzędzie służące do skutecznego egzekwowania spełniania wymogów wynikających z rozporządzenia (UE) nr 600/2014. Biorąc pod uwagę transgraniczny wymiar przetwarzania i jakości danych oraz konieczność osiągania korzyści skali, a także w celu uniknięcia niekorzystnych skutków potencjalnych rozbieżności w zakresie zarówno jakości danych, jak i zadań dostawców usług w zakresie udostępniania informacji, korzystne i uzasadnione jest przeniesienie uprawnienia do udzielania zezwoleń i uprawnień nadzorczych w stosunku do dostawców usług w zakresie udostępniania informacji z właściwych organów na ESMA i określenie tych uprawnień w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014, umożliwiając jednocześnie wzmocnienie korzyści płynących z połączenia kompetencji związanych z danymi w obrębie ESMA.

(43) Inwestorów detalicznych należy odpowiednio poinformować o potencjalnym ryzyku, jeżeli decydują się zainwestować w instrument finansowy. Ramy prawne Unii mają na celu zmniejszenie ryzyka niewłaściwej sprzedaży w przypadku, gdy inwestorom detalicznym sprzedaje się produkty, które nie odpowiadają ich potrzebom lub nie spełniają ich oczekiwań. W tym celu w dyrektywie 2014/65/UE i w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014 zaostrzono wymogi organizacyjne i odnoszące się do prowadzenia działalności, aby zapewnić działanie firm inwestycyjnych w najlepiej pojętym interesie ich klientów. Wymogi te obejmują wzmożone ujawnianie klientom informacji na temat ryzyka, lepszą ocenę odpowiedniości zalecanych produktów, a także obowiązek dystrybucji instrumentów finansowych na określonym rynku docelowym, z uwzględnieniem czynników takich jak wypłacalność emitentów. ESMA powinien w pełni wykorzystać swoje uprawnienia, aby zapewnić konwergencję praktyk nadzorczych oraz wesprzeć organy krajowe w ich staraniach służących osiągnięciu wysokiego poziomu ochrony inwestorów i skutecznego nadzoru ryzyka związanego z produktami finansowymi.

(44) Ważne jest zapewnienie efektywnego i skutecznego przekazywania danych, ich zestawiania, analiz i publikacji do celów przeprowadzenia wyliczeń pozwalających na określenie wymogów dotyczących przejrzystości przed- i posttransakcyjnej oraz systemów dotyczących obowiązku obrotu, a także na potrzeby danych referencyjnych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 600/2014 i rozporządzeniem (UE) nr 596/2014[38]. ESMA powinien zatem uzyskać kompetencje do podejmowania

[38] Rozporządzenie (UE) nr 600/2014 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku („rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku") oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1).

działań ukierunkowanych na gromadzenie danych bezpośrednio od uczestników rynku w związku z wymogami dotyczącymi przejrzystości przed- i posttransakcyjnej, a także w odniesieniu do udzielania zezwoleń dla dostawców usług w zakresie udostępniania informacji i nadzoru nad nimi.

(45) Powierzenie tych kompetencji ESMA umożliwi centralne zarządzanie udzielaniem zezwoleń i nadzorem, które pozwoliłoby uniknąć obecnej sytuacji, w której wiele systemów obrotu, podmiotów systematycznie internalizujących transakcje, zatwierdzonych podmiotów publikujących i dostawców informacji skonsolidowanych jest zobowiązanych do dostarczania danych wielu właściwym organom, które wtedy dostarczane byłby jedynie ESMA. Taki centralnie zarządzany system powinien być bardzo korzystny dla uczestników rynku ze względu na większą przejrzystość danych, ochronę inwestorów i wydajność rynku.

(46) Przekazanie ESMA uprawnień właściwych organów do gromadzenia danych, udzielania zezwoleń i nadzoru byłoby ponadto narzędziem umożliwiającym realizację pozostałych zadań, które wykonuje ESMA na podstawie rozporządzenia (UE) nr 600/2014, takich jak monitorowanie rynku, uprawnienia ESMA do tymczasowej interwencji, uprawnienia w zakresie zarządzania pozycjami, a także zapewnianie zgodności z wymogami dotyczącymi przejrzystości przed- i posttransakcyjnej.

(47) W celu skutecznego wykonywania swoich uprawnień nadzorczych w obszarze przetwarzania i dostarczania danych ESMA powinien mieć prawo do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu. ESMA powinien mieć możliwość nałożenia kar lub okresowych kar pieniężnych, aby nakłonić dostawców usług w zakresie udostępniania informacji do usunięcia naruszenia, do dostarczenia pełnych i prawidłowych informacji, o które wystąpił, lub do poddania się dochodzeniu lub kontroli na miejscu, a także możliwość nakładania kar administracyjnych lub innych środków administracyjnych, jeżeli stwierdzi, że osoba dopuściła się naruszenia przepisów rozporządzenia (UE) nr 600/2014 celowo lub w wyniku zaniedbania.

(48) Produkty finansowe stosujące kluczowe wskaźniki referencyjne są dostępne we wszystkich państwach członkowskich. Wskaźniki te mają zatem istotne znaczenie dla funkcjonowania rynków finansowych i stabilności finansowej Unii. Przy nadzorze nad kluczowymi wskaźnikami referencyjnymi należy zatem zastosować holistyczne ujęcie uwzględniające potencjalne wpływy nie tylko w państwie członkowskim, w którym administrator ma siedzibę, i w państwie członkowskim, w którym uczestnicy mają swoje siedziby, lecz w całej Unii. Odpowiednie jest zatem nadzorowanie kluczowych wskaźników referencyjnych na poziomie unijnym przez ESMA. W celu uniknięcia powielania zadań administratorzy kluczowych wskaźników referencyjnych powinni być nadzorowani jedynie przez ESMA, z uwzględnieniem wszelkich niekluczowych wskaźników referencyjnych, którymi mogą oni administrować.

(49) Jeżeli jednak wskaźnik ma kluczowe znacznie tylko w jednym państwie członkowskim, bliższa odległość rynku właściwego organu danego państwa członkowskiego może sprawić, że odpowiednie będzie przekazanie przez ESMA, w całości lub w części, nadzoru nad tym wskaźnikiem właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym administrator ma swoją siedzibę, o ile ESMA uzyskała w tym celu uprzednią zgodę danego właściwego organu.

(50) Ponieważ administratorzy kluczowych wskaźników referencyjnych i podmioty przekazujące dane na potrzeby kluczowych wskaźników referencyjnych podlegają

bardziej rygorystycznym wymogom niż administratorzy pozostałych wskaźników i podmioty przekazujące dane na potrzeby pozostałych wskaźników, oznaczenia wskaźników referencyjnych jako kluczowych wskaźników referencyjnych powinna dokonać Komisja lub ESMA, a ich kodyfikacji powinna dokonać Komisja. Ze względu na to, że właściwe organy krajowe mają najlepszy dostęp do danych i informacji dotyczących wskaźników referencyjnych, które nadzorują, powinny one powiadomić Komisję lub ESMA o wskaźnikach referencyjnych, które ich zdaniem spełniają kryteria wyróżniające kluczowe wskaźniki referencyjne.

(51) Kolegia organów nadzoru w kluczowymi wskaźnikami referencyjnymi miały przyczynić się do jednolitego stosowania przepisów na podstawie rozporządzenia (UE) 2016/1011 i do konwergencji praktyk nadzorczych. Ponieważ ESMA jest w bezpośrednim kontakcie ze wszystkimi krajowymi organami nadzoru lub w jej skład wchodzą te organy nadzoru, przedmiotowe kolegia organów nadzoru nie będą już potrzebne.

(52) Procedura stosowana do określenia państwa członkowskiego odniesienia dla administratorów wskaźników referencyjnych mających siedziby w państwach trzecich, którą stosuje się w celu uznania w Unii, jest kłopotliwa i czasochłonna zarówno dla wnioskodawców, jak i dla właściwych organów krajowych. Wnioskodawcy mogą usiłować wywrzeć wpływ na to określanie, licząc na arbitraż nadzorczy, podobnie jak inni administratorzy wskaźników referencyjnych mających siedziby w państwach trzecich, którzy szukają dostępu do Unii za pośrednictwem systemu zatwierdzania. Wspomniani administratorzy wskaźników referencyjnych mogą dokonać wyboru swojego przedstawiciela prawnego w sposób strategiczny – w państwie członkowskim, w którym w ich mniemaniu nadzór jest mniej rygorystyczny. Podejście zharmonizowane z ESMA jako właściwym organem dla wskaźników referencyjnych z państw trzecich i dla ich administratorów pozwala uniknąć przedmiotowego ryzyka i kosztów określania państwa członkowskiego odniesienia, a także sprawowanego w następstwie tego nadzoru. Ponadto wspomniana rola właściwego organu dla wskaźników referencyjnych z państw trzecich czyni z ESMA kontrahenta w Unii dla organów nadzoru w państwach trzecich, co przyczynia się do zwiększenia efektywności i skuteczności współpracy transgranicznej.

(53) Wielu – jeżeli nie większość – administratorów wskaźników referencyjnych to banki lub firmy świadczące usługi finansowe, które operują pieniędzmi klienta. Aby nie osłabić walki Unii z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, zawarcie porozumienia o współpracy z właściwym organem na podstawie systemu równoważności powinno być obwarowane warunkiem wstępnym, zgodnie z którym państwo właściwego organu nie figuruje w wykazie jurysdykcji posiadających strategiczne braki w krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, które stanowią poważne zagrożenie dla systemu finansowego Unii.

(54) Niemal wszystkie wskaźniki referencyjne odwołują się do produktów finansowych, które są dostępne w szeregu państw członkowskich, jeżeli nie w całej Unii. Aby wykryć ryzyko związane z opracowywaniem wskaźników referencyjnych, które mogą nie przedstawiać już w rzetelny i reprezentatywny sposób realiów rynkowych lub gospodarczych, których pomiar jest ich celem, właściwe organy, w tym ESMA, powinny współpracować i pomagać sobie nawzajem w razie potrzeby.

(55) Ze względu na charakter papierów wartościowych i emitenta, których dotyczą, określone rodzaje prospektów sporządzonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1129 charakteryzują się wymiarem transgranicznym wewnątrz Unii, pewnym stopniem złożoności technicznej lub potencjalnym ryzykiem arbitrażu regulacyjnego, w przypadku których scentralizowany nadzór prowadzony przez ESMA przyniósłby bardziej skuteczne i efektywne rezultaty niż nadzór na poziomie krajowym. Konsolidowanie zatwierdzania takich prospektów na poziomie ESMA oraz powiązane działania nadzorcze i dotyczące egzekwowania na poziomie ESMA powinny zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów i ograniczyć bariery administracyjne, jednocześnie przyczyniając się do poprawy jakości oraz zwiększenia spójności i skuteczności nadzoru w Unii.

(56) Oferty na nieudziałowe papiery wartościowe składane na rynku niepublicznym stanowią istotne źródło kapitału dla emitentów i mają wymiar transgraniczny wynikający z ich charakteru. Chociaż składanie ofert na rynku niepublicznym przez inwestorów kwalifikowanych nie wymaga prospektu, kolejne dopuszczenie do obrotu papierów wartościowych na rynku regulowanym podlega obowiązkowi publikacji prospektu na podstawie rozporządzenie (UE) 2017/1129. System prospektu emisyjnego zapewnia emitentom elastyczność przy wyborze ich macierzystego państwa członkowskiego, gdy nominał nieudziałowych papierów wartościowych przekracza 1 000 EUR na jednostkę. Ponieważ nieudziałowe papiery wartościowe plasowane na rynku niepublicznym zazwyczaj posiadają nominał przekraczający 1 000 EUR na jednostkę, stwarza to możliwość uprawiania regulacyjnej turystyki sądowej. Powierzenie ESMA zatwierdzania takich masowych prospektów nieudziałowych papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub w jego określonym segmencie, do którego dostęp mogą mieć jedynie inwestorzy kwalifikowani, powinno doprowadzić do osiągnięcia podwójnego celu, jakim jest zapewnianie emitentom równych warunków działania i wyższego stopnia efektywności, dzięki znacznemu usprawnieniu procedur zatwierdzania.

(57) Zatwierdzanie prospektów odnoszących się do papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, a także zatwierdzanie prospektów sporządzonych przez emitentów specjalnych, takich jak przedsiębiorstwa z sektora nieruchomości, przedsiębiorstwa górnicze, przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie badań naukowych lub przedsiębiorstwa żeglugowe, wymaga posiadania przez właściwe organy krajowe dostępnych wysoko wyspecjalizowanych pracowników, którzy w większości przypadków zajmują się umiarkowaną ilością prospektów. Poza tym określone informacje niefinansowe, które emitenci specjalni powinni ujawnić, nie są określone w aktach delegowanych, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) 2017/1129, lecz pozostawiono je swobodzie uznania właściwych organów krajowych. Stanowi to potencjalne źródło nieskuteczności i arbitrażu regulacyjnego. Powierzenie ESMA zatwierdzania tego rodzaju prospektów powinno z jednej strony zapewnić równe warunki działania pod względem ujawniania informacji i wyeliminować ryzyko arbitrażu regulacyjnego, a z drugiej strony zoptymalizować przydzielanie środków nadzoru na poziomie Unii poprzez ustanowienie ESMA centrum wiedzy specjalistycznej, tym samym przyczyniając się do poprawy efektywności nadzoru nad prospektami, o których mowa.

(58) Emitentom z państw trzecich, którzy sporządzają prospekty zgodnie z prawem Unii, przysługuje pewien stopień elastyczności w odniesieniu do wyboru ich macierzystego państwa członkowskiego do celów zatwierdzenia prospektu, co niesie

ze sobą ryzyko stworzenia turystyki sądowej w zakresie nadzoru między państwami członkowskimi. Skonsolidowanie tych zatwierdzeń na poziomie ESMA zapewniłoby w pełni zharmonizowane podejście wobec emitentów z państw trzecich i wyeliminowałoby możliwość arbitrażu regulacyjnego. W ten sposób emitenci z państw trzecich będą mogli skontaktować się z ESMA stanowiącym ich pojedynczy punkt kontaktowy w Unii niezależnie od tego, w którym państwie (państwach) członkowskich oferują swoje papiery wartościowe lub zwracają się o dopuszczenie do obrotu. Eliminuje to potrzebę określania macierzystego państwa członkowskiego w przypadku tych emitentów z państw trzecich.

(59) System równoważności w odniesieniu do prospektów sporządzonych zgodnie z prawem krajowym państw trzecich należy zmienić w taki sposób, aby przeprowadzanie przez Komisję oceny równoważności i przyjmowanie decyzji w jej wyniku opierało się nie tylko na wymogach informacyjnych przepisów krajowych takich państw trzecich, lecz również na istnieniu zasad ramowych odnoszących się do weryfikacji i zatwierdzania prospektu przez organ nadzoru państwa trzeciego, w tym suplementów do niego, w stosowanych przypadkach, oraz na skutecznym nadzorze i egzekwowaniu ofert i dopuszczeń na podstawie takiego prospektu. W celu zachowania zgodności z podejściem przewidzianym przez Komisję w dokumencie roboczym służb Komisji pt. „Decyzje UE w kwestii równoważności w polityce usług finansowych: ocena” (SWD(2017) 102 final) Komisja powinna mieć możliwość uzależnienia swojej decyzji w kwestii równoważności od spełnienia dodatkowych warunków, mając na celu ochronę integralności rynku w Unii i wspieranie rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych, a także wspólnych wartości i wspólnych celów regulacyjnych na poziomie międzynarodowym. Warunki takie mogą obejmować wymóg, zgodnie z którym państwo trzecie musi zapewnić skuteczny system równoważny służący do uznawania prospektów sporządzonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1129, lub przyznanie ESMA możliwości współpracy z właściwym organem nadzoru z państwa trzeciego w celu monitorowania przepisów obowiązujących w państwie trzecim na bieżąco.

(60) Jeżeli Komisja uznała ramy prawne i nadzorcze obowiązujące w państwie trzecim odnoszące się do prospektów sporządzonych zgodnie z prawem krajowym tego państwa trzeciego za równoważne i jeżeli ESMA i organ nadzoru z danego państwa trzeciego zawarły porozumienie o współpracy, każdy prospekt zatwierdzony przez organ nadzoru danego państwa trzeciego, który wykorzystuje się w Unii do składania oferty publicznej papierów wartościowych lub do dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym należy złożyć ESMA, a zasady określania macierzystego państwa członkowskiego należy wyłączyć ze stosowania.

(61) Ponieważ system równoważności przewidziany w rozporządzeniu (UE) 2017/1129 wymaga, aby właściwe organy i ESMA polegały na organach nadzoru z państwa trzeciego w odniesieniu do ofert i dopuszczeń do obrotu dokonywanych w Unii na podstawie prospektu sporządzanego na podstawie przepisów państwa trzeciego, wspomniane właściwe organy i ESMA muszą być również przekonane, że w państwie trzecim, o którym mowa, zapewniono uniemożliwienie korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. W tym celu i również po to, aby nie osłabić walki Unii z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, zawarcie przez ESMA porozumienia o współpracy z organem nadzoru z państwa trzeciego na podstawie systemu równoważności przewidzianego w rozporządzeniu (UE) 2017/1129 powinno być obwarowane warunkiem wstępnym, zgodnie z którym państwo trzecie nie figuruje w wykazie

jurysdykcji uznanych za posiadające strategiczne braki w krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, które stanowią poważne zagrożenie dla systemu finansowego Unii.

(62) ESMA powinien być uprawniony do nałożenia kar administracyjnych lub podjęcia innych środków administracyjnych w przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia UE nr 2017/1129 odnoszących się do określonych rodzajów prospektów, których zatwierdzenie powierzono ESMA. W związku z powyższym w niniejszym rozporządzeniu należy jasno określić granice tego rodzaju kar administracyjnych lub innych środków administracyjnych, które powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(63) Nadzór nad reklamami powiązanymi z prospektami, których zatwierdzenie powierzono ESMA, również należy przenieść na ESMA. ESMA powinien mieć możliwość sprawowania kontroli nad zgodnością wspomnianych reklam. ESMA powinien zawsze jednak dokonywać takiej kontroli w odniesieniu do wszelkich reklam rozpowszechnianych w państwie członkowskim, którego właściwy organ formalnie zwrócił się do ESMA o skorzystanie z jego uprawnień kontrolnych za każdym razem, gdy prospekt, który zatwierdziła ESMA, wykorzystuje się w celach związanych z ofertą lub dopuszczeniem do obrotu w jego jurysdykcji. W celu wykonania tego zadania ESMA powinien dysponować odpowiednimi zasobami ludzkimi posiadającymi wystarczającą wiedzę w zakresie właściwych przepisów krajowych dotyczących ochrony konsumentów.

(64) ESMA powinien sprawdzić i zatwierdzić wszystkie prospekty należące do rodzajów prospektów określonych w niniejszym rozporządzeniu, które przedłożono do zatwierdzenia począwszy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Nadzór na prospektami należącymi do rodzajów prospektów określonych w niniejszym rozporządzeniu, które właściwy organ zatwierdził przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub które przedłożono właściwemu organowi do zatwierdzenia, lecz na ten dzień nie zostały jeszcze zatwierdzone, nadal powinien sprawować ten właściwy organ. W celu uniknięcia wszelkich nieścisłości nadzór ten powinien obejmować w szczególności finalizację procedury weryfikacji i zatwierdzania przeprowadzanej dla tych jeszcze niezatwierdzonych prospektów, a także wszystkie zadania związane z zatwierdzaniem i powiadamianiem realizowane w związku z powiązanymi suplementami i ostatecznymi warunkami, w stosownych przypadkach.

(65) Należy zapewnić rozsądny termin na wprowadzenie niezbędnych zmian w związku z przewidzianą strukturą zarządzania oraz aktami delegowanymi i wykonawczymi w celu umożliwiania Europejskim Urzędom Nadzoru i pozostałym zainteresowanym stronom zastosowanie przepisów wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem.

(66) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do rozporządzenia (UE) nr 1093/2010; rozporządzenia (UE) nr 1094/2010; rozporządzenia (UE) nr 1095/2010; rozporządzenia (UE) nr 345/2013; rozporządzenia (UE) nr 346/2013; rozporządzenia (UE) nr 600/2014; rozporządzenia (UE) nr 2015/760; rozporządzenia (UE) 2016/2011; i rozporządzenia (UE) 2017/1129,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010

W rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i w zakresie przepisów dyrektywy 2002/87/WE, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE*, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE**, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE***, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847****, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366*****, a także w zakresie stosownych części dyrektywy 2002/65/WE i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849****** w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do instytucji kredytowych i finansowych oraz właściwych organów, które je nadzorują, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów, oraz wszelkich kolejnych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi. Urząd działa również zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013*******.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

*** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 214).

**** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1).

***** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

****** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

******* Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania

w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).”;

2) w art. 2 ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Znajdujące się w niniejszym rozporządzeniu odniesienia do nadzoru obejmują działania wszystkich właściwych organów, które mają być przeprowadzane zgodnie z aktami ustawodawczymi, o których mowa w art. 1 ust. 2.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) »instytucja finansowa« oznacza przedsiębiorstwo podlegające regulacjom i nadzorowi zgodnie z aktami Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2;”;

b) pkt 2 ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) właściwe organy określone w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym również Europejski Bank Centralny w odniesieniu do spraw dotyczących zadań powierzonych mu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013;”;

c) pkt 2 ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) w odniesieniu do dyrektyw 2002/65/WE i (UE) 2015/849 – organy właściwe w sprawie zapewnienia przestrzegania przez instytucje kredytowe i finansowe wymogów tych dyrektyw;”;

d) pkt 2 ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:

(iii) w odniesieniu do systemów gwarancji depozytów – organy, które zarządzają systemami gwarancji depozytów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE, lub w przypadku gdy funkcjonowaniem systemu gwarancji depozytów zarządza spółka prywatna – organ publiczny nadzorujący te systemy zgodnie ze tą dyrektywą oraz właściwe organy administracyjne, o których mowa w tej dyrektywie; oraz”;

e) w pkt 2 dodaje się ppkt (v) i (vi) w brzmieniu:

„(v) właściwe organy, o których mowa w dyrektywie 2014/17/UE, w rozporządzeniu 2015/751, w dyrektywie UE 2015/2366, w dyrektywie 2009/110/WE, w rozporządzeniu (WE) nr 924/2009 oraz w rozporządzeniu (UE) nr 260/2012;

(vi) instytucje i organy, o których mowa w art. 20 dyrektywy 2008/48/WE.”;

4) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Rada Wykonawcza, która wykonuje zadania określone w art. 47;”;

b) skreśla się pkt 4;

5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. aa) otrzymuje brzmienie:

„aa) opracowywać i prowadzić zaktualizowany unijny podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad instytucjami finansowymi w Unii;”;

(ii) dodaje się lit. ab) w brzmieniu:

„ab) opracowywać i aktualizować unijny podręcznik restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczący restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych w Unii, który określa najlepsze praktyki nadzorcze i wysokiej jakości metody i procesy;”;

(iii) lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) organizować i przeprowadzać oceny właściwych organów, a także – w tym kontekście – wydawać wytyczne i zalecenia oraz określać najlepsze praktyki w celu zwiększenia spójności wyników w zakresie nadzoru;

f) monitorować i oceniać zmiany na rynku w obszarze jego kompetencji, w tym, w stosownych przypadkach, zmiany dotyczące tendencji w zakresie kredytowania w szczególności gospodarstw domowych i MŚP, a także tendencji w zakresie innowacyjnych usług finansowych;”;

(iv) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) wzmacniać ochronę deponentów, konsumentów i inwestorów;”;

b) w ust. 1a dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) bierze pod uwagę innowacje technologiczne, innowacyjne i zrównoważone modele biznesowe, a także uwzględnianie czynników środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem.”;

c) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. ca) w brzmieniu:

„ca) wydawanie zaleceń zgodnie z art. 29a i 31a;”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) gromadzenie niezbędnych informacji dotyczących instytucji finansowych, jak określono w art. 35 i 35b;”;

6) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd monitoruje nowe oraz istniejące formy działalności finansowej, a także może przyjmować wytyczne oraz zalecenia w celu propagowania bezpieczeństwa i solidności rynków oraz konwergencji praktyk regulacyjnych i nadzorczych.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd powołuje komitet ds. innowacji finansowych, stanowiący jego nieodłączną część organizacyjną, w skład którego wchodzą wszystkie odpowiednie właściwe organy oraz organy odpowiedzialne za ochronę konsumentów, w celu osiągnięcia skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji. Urząd może również włączyć w skład tego komitetu krajowe organy odpowiedzialne za ochronę danych osobowych.”;

7) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Urząd może również wydawać wytyczne i zalecenia skierowane do organów państw członkowskich, które to organy nie zostały zdefiniowane jako właściwe organy na mocy niniejszego rozporządzenia, ale które zostały uprawnione do zapewniania stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli nie zachodzą wyjątkowe okoliczności, Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne w sprawie wytycznych i zaleceń, które wydaje, a także analizuje potencjalne koszty i korzyści związane z wydawaniem takich wytycznych i zaleceń. Te konsultacje i analizy muszą być proporcjonalne do zakresu, charakteru i wpływu wytycznych lub zaleceń. Jeżeli nie zachodzą wyjątkowe okoliczności, Urząd zasięga również opinii lub rady Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.”;

c) w ust. 4 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Sprawozdanie zawiera również wyjaśnienie, w jaki sposób Urząd uzasadnił wydanie swoich wytycznych i zaleceń, a także podsumowanie uwag przekazanych w ramach konsultacji publicznych na temat tych wytycznych i zaleceń.”;

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy dwie trzecie członków Bankowej Grupy Interesariuszy jest zdania, że wydając niektóre wytyczne lub zalecenia, Urząd przekroczył swoje kompetencje, mogą oni przesłać Komisji uzasadnioną opinię.

Komisja zwraca się do Urzędu o wyjaśnienie uzasadniające wydanie tychże wytycznych lub zaleceń. Po otrzymaniu od Urzędu wyjaśnienia Komisja ocenia zakres wytycznych lub zaleceń w świetle kompetencji Urzędu. W przypadku gdy Komisja jest zdania, że Urząd przekroczył swoje kompetencje oraz po umożliwieniu Urzędowi przedstawienie swojego stanowiska Komisja może przyjąć decyzję wykonawczą zobowiązującą Urząd do wycofania tych wytycznych lub zaleceń. Decyzja Komisji podawana jest do wiadomości publicznej.”;

8) w art. 17 ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 35 Urząd może skierować należycie uzasadniony i umotywowany wniosek o informacje bezpośrednio do innych właściwych organów lub właściwych instytucji finansowych, zawsze kiedy uzna to za konieczne w celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa Unii. W przypadku gdy uzasadniony wniosek skierowany jest do instytucji finansowych, zawiera on wyjaśnienie, dlaczego informacje te są konieczne do celów przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa Unii.

Adresaci takiego wniosku udzielają Urzędowi bez zbędnej zwłoki jasnych, dokładnych i kompletnych informacji.

W przypadku gdy wniosek o informacje został skierowany do instytucji finansowej, Urząd informuje o nim odpowiednie właściwe organy. Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu informacji będących przedmiotem wniosku.”;

9) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach określonych w aktach Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, i bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17 Urząd może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4, w przypadku gdy zachodzi dowolna z następujących okoliczności:

a) na wniosek co najmniej jednego zainteresowanego właściwego organu, jeżeli właściwy organ nie zgadza się z procedurą lub istotą działania lub zaproponowanego działania innego właściwego organu, bądź też z zaniechaniem działania przez inny właściwy organ;

b) z własnej inicjatywy, w przypadku gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że między właściwymi organami istnieje różnica zdań.

W przypadkach, w których akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają podjęcia przez właściwe organy wspólnej decyzji, jeżeli organy te nie podejmą wspólnej decyzji w terminach określonych w tych aktach, zakłada się istnienie różnicy zdań.”;

b) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W następujących przypadkach zainteresowane właściwe organy niezwłocznie powiadamiają Urząd, że nie osiągnięto porozumienia:

a) w przypadku gdy w aktach Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, został określony termin osiągnięcia porozumienia między właściwymi organami i ma miejsce jedno z poniższych zdarzeń, przy czym pod uwagę bierze się to z nich, które wystąpiło wcześniej:

(i) określony termin upłynął;

(ii) co najmniej jeden zainteresowany właściwy organ w oparciu o obiektywne przesłanki stwierdza istnienie różnicy zdań;

b) w przypadku gdy w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, nie został określony termin osiągnięcia porozumienia między właściwymi organami i ma miejsce jedno z poniższych zdarzeń, przy czym pod uwagę bierze się to z nich, które wystąpiło wcześniej:

(i) co najmniej jeden zainteresowany właściwy organ w oparciu o obiektywne przesłanki stwierdza istnienie różnicy zdań; lub

(ii) minęły dwa miesiące od daty otrzymania przez właściwy organ wniosku innego właściwego organu o podjęcie określonego działania w celu wypełnienia obowiązków wynikających z tych aktów unijnych, a organ, do którego się zwrócono, nie podjął jeszcze decyzji mającej na celu uwzględnienie wniosku.

1b. Przewodniczący ocenia, czy Urząd powinien działać zgodnie z ust. 1. Jeżeli interwencja podejmowana jest z inicjatywy własnej Urzędu, powiadamia on zainteresowane właściwe organy o swojej decyzji dotyczącej interwencji.

W oczekiwaniu na decyzję Urzędu zgodnie z procedurą określoną w art. 47 ust. 3a w przypadkach, w których akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają podjęcia wspólnej decyzji, wszystkie właściwe organy zaangażowane w proces podejmowania wspólnej decyzji odraczają swoje indywidualne decyzje. W przypadku gdy Urząd zdecyduje się podjąć działanie, wszystkie właściwe organy zaangażowane w proces podejmowania wspólnej decyzji odraczają swoje decyzje do zakończenia procedury określonej w ust. 2 i 3.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia w fazie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, Urząd może w celu rozstrzygnięcia sporu wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od określonych działań, aby zapewnić zgodność z prawem Unii. Decyzja Urzędu jest wiążąca dla zainteresowanych właściwych organów. Decyzja Urzędu może zobowiązywać właściwe organy do uchylenia lub zmiany decyzji, którą podjęły, lub do skorzystania z uprawnień, które posiadają na podstawie odpowiednich przepisów prawa Unii.”;

d) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Urząd powiadamia zainteresowane właściwe organy o zakończeniu procedur przewidzianych w ust. 2 i 3, a także – w stosownych przypadkach – o swojej decyzji podjętej zgodnie z ust. 3.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na podstawie art. 258 Traktatu, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, a w tym samym nie zapewnia spełniania przez instytucję finansową wymogów, które są wobec niej bezpośrednio stosowane na mocy aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może wydać skierowaną do instytucji finansowej decyzję indywidualną, zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.”;

10) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 1a;

b) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Urząd może w tym celu skorzystać z uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym art. 35 i 35b.”;

11) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) wydawanie strategicznego plan nadzoru zgodnie z art. 29a;”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) promowanie skutecznej dwustronnej i wielostronnej wymiany pomiędzy właściwymi organami informacji dotyczących wszystkich istotnych kwestii, w tym, w stosownych przypadkach, bezpieczeństwa cybernetycznego i ataków cybernetycznych, z pełnym poszanowaniem obowiązujących przepisów w zakresie poufności i ochrony danych przewidzianych w odpowiednim prawodawstwie unijnym;”;

(iii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ustanawianie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, w tym w zakresie innowacji technologicznych, ułatwianie wymian personelu oraz zachęcanie właściwych organów do częstszego korzystania z programów oddelegowania pracowników oraz innych narzędzi.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W celu ustanowienia wspólnej kultury nadzoru Urząd opracowuje i prowadzi – biorąc pod uwagę zmieniające się praktyki i modele biznesowe instytucji finansowych – zaktualizowany unijny podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad instytucjami finansowymi w Unii. Urząd opracowuje i prowadzi również zaktualizowany unijny podręcznik restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczący restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych w Unii. Zarówno unijny podręcznik nadzoru, jak i unijny podręcznik restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określają najlepsze praktyki nadzorcze i wysokiej jakości metody i procesy.”;

12) dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Strategiczny plan nadzoru

1. Po rozpoczęciu stosowania rozporządzenia [XXX *insert reference to amending Regulation*], a następnie co trzy lata do dnia 31 marca Urząd wydaje zalecenia skierowane do właściwych organów, ustanawiając strategiczne cele i priorytety nadzorcze („strategiczny plan nadzoru”) z uwzględnieniem wkładów ze strony właściwych organów. Urząd przekazuje strategiczny plan nadzoru do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji oraz podaje go do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej.

Strategiczny plan nadzoru zawiera konkretne priorytety działań nadzorczych, tak aby propagować spójne, wydajne i skuteczne praktyki nadzorcze oraz wspólne, jednolite i spójne stosowanie prawa Unii, a także aby reagować na tendencje w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego i potencjalne zagrożenia i słabości określone zgodnie z art. 32.

2. Do dnia 30 września każdego roku każdy właściwy organ przedkłada Urzędowi do przeanalizowania projekt rocznego programu prac na następny rok oraz jednoznacznie określa, w jaki sposób ten projekt programu wypełnia założenia strategicznego planu nadzoru.

Projekt rocznego programu prac zawiera szczegółowe cele i priorytety działań nadzorczych oraz ilościowe i jakościowe kryteria wyboru instytucji finansowych, praktyk i zachowań rynkowych oraz rynków finansowych, które mają zostać zbadane przez właściwy organ przedkładający projekt rocznego programu prac w ciągu roku objętego tym programem.

3. Urząd ocenia projekt rocznego programu prac i – w przypadku gdy występują istotne zagrożenia dla realizacji priorytetów określonych w strategicznym planie nadzoru – wydaje zalecenie dla odpowiedniego właściwego organu w celu zapewnienia zgodności rocznego programu prac odpowiedniego właściwego organu ze strategicznym planem nadzoru.

Do dnia 31 grudnia każdego roku właściwe organy przyjmują swoje roczne programy prac przy uwzględnieniu wszelkich tego rodzaju zaleceń.

4. Do dnia 31 marca każdego roku każdy właściwy organ przekazuje Urzędowi sprawozdanie z wykonania rocznego programu prac.

Sprawozdanie to zawiera co najmniej następujące informacje:

a) opis działań nadzorczych oraz badania instytucji finansowych, praktyk i zachowań rynkowych oraz rynków finansowych, a także informacje dotyczące środków administracyjnych i sankcji nałożonych na instytucje finansowe odpowiedzialne za naruszenie prawa unijnego i krajowego;

b) opis działań, które zostały przeprowadzone, ale nie zostały przewidziane w rocznym programie prac;

c) wykaz działań przewidzianych w rocznym programie prac, które nie zostały przeprowadzone, oraz celów tego programu, które nie zostały osiągnięte, a także powody, ze względu na które nie przeprowadzono tych działań i nie osiągnięto tych celów.

5. Urząd ocenia sprawozdania właściwych organów dotyczące wykonania programu prac. W przypadku gdy występuje istotne zagrożenie dla realizacji priorytetów określonych w strategicznym planie nadzoru, Urząd wydaje zalecenie dla każdego zainteresowanego właściwego organu na temat możliwego sposobu usunięcia przedmiotowych niedociągnięć w jego działaniach.

W oparciu o sprawozdania i własną ocenę zagrożeń Urząd identyfikuje działania właściwego organu, które mają zasadnicze znaczenie dla realizacji strategicznego planu nadzoru, i – w stosownych przypadkach – przeprowadza oceny tych działań na podstawie art. 30.

6. Urząd podaje do wiadomości publicznej najlepsze praktyki zidentyfikowane podczas oceny rocznych programów prac.”;

13) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł artykułu otrzymuje brzmienie:

„Oceny działalności właściwych organów”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu dalszego zwiększania spójności wyników w zakresie nadzoru Urząd przeprowadza okresowo oceny wszystkich bądź części działań realizowanych przez właściwe organy. W tym celu Urząd opracowuje metody umożliwiające obiektywną ocenę i porównanie ocenianych właściwych organów. Podczas przeprowadzania ocen uwzględnia się dotychczasowe informacje i oceny już przeprowadzone w odniesieniu do zainteresowanego właściwego organu, w tym wszystkie informacje udzielone Urzędowi zgodnie z art. 35 oraz wszelkie informacje pochodzące od zainteresowanych stron.”;

c) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do celów niniejszego artykułu Urząd ustanawia komitet ds. oceny złożony wyłącznie z pracowników Urzędu. Urząd może delegować realizację określonych zadań lub podejmowanie określonych decyzji temu komitetowi ds. oceny.”;

d) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Ocena obejmuje ewaluację między innymi następujących aspektów:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) adekwatności zasobów, stopnia niezależności i ustaleń dotyczących zarządzania właściwego organu, przy szczególnym uwzględnieniu skutecznego

stosowania aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz zdolności reagowania na zmiany na rynku;”;

e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd sporządza sprawozdanie, w którym przedstawia wyniki oceny. W sprawozdaniu wyjaśnia się i wskazuje środki następcze, które zostały przewidziane w wyniku oceny. Wspomniane środki następcze mogą zostać przyjęte w postaci wytycznych i zaleceń zgodnie z art. 16 oraz opinii zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. a).

Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do wszystkich wydanych wytycznych i zaleceń. W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą działania, aby zastosować się do środków następczych wskazanych w sprawozdaniu, Urząd wydaje sprawozdanie dotyczące środków następczych.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych lub projektów wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 10–15, bądź też wytycznych lub zaleceń zgodnie z art. 16 Urząd bierze pod uwagę wynik oceny, w tym wszelkie inne informacje uzyskane przez Urząd podczas wykonywania jego zadań w celu zapewnienia konwergencji najwyższej jakości praktyk nadzorczych.”;

f) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy – biorąc pod uwagę wynik oceny lub wszelkie inne informacje uzyskane przez Urząd podczas wykonywania jego zadań – Urząd uzna, że niezbędna jest dalsza harmonizacja przepisów mających zastosowanie do instytucji finansowych lub właściwych organów, przedkłada on swoją opinię Komisji.”;

g) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd publikuje sprawozdania, o których mowa w ust. 3, w tym sprawozdanie dotyczące środków następczych, chyba że ich opublikowanie stanowiłoby zagrożenie dla stabilności systemu finansowego. Przed publikacją sprawozdania właściwy organ, który jest przedmiotem oceny, proszony jest o przedstawienie uwag. Uwagi te podawane są do wiadomości publicznej, chyba że opublikowanie tych informacji stanowiłoby zagrożenie dla stabilności systemu finansowego.”;

14) w art. 31 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do działalności właściwych organów mającej na celu ułatwienie wejścia na rynek podmiotów gospodarczych lub produktów opartych na innowacjach technologicznych Urząd wspiera konwergencję praktyk nadzorczych, w szczególności poprzez wymianę informacji i najlepszych praktyk. W stosownych przypadkach Urząd może wydać wytyczne lub zalecenia zgodnie z art. 16.”;

15) dodaje się art. 31a w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Koordynacja delegowania i outsourcingu działalności oraz przenoszenia ryzyka

1. Urząd na bieżąco koordynuje działania nadzorcze właściwych organów w celu wspierania konwergencji praktyk nadzorczych w obszarze delegowania i outsourcingu działalności przez instytucje finansowe, jak również w odniesieniu do przenoszenia przez nie ryzyka, zgodnie z ust. 2, 3, 4 i 5.

2. Właściwe organy powiadamiają Urząd, jeżeli zamierzają udzielić zezwolenia lub przeprowadzić rejestrację w odniesieniu do instytucji finansowej, która podlega nadzorowi zainteresowanego właściwego organu zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz jeżeli biznesplan instytucji finansowej zakłada outsourcing lub delegowanie istotnej części jej działalności lub jakiejkolwiek funkcji kluczowej, bądź też przenoszenie ryzyka związanego z istotną częścią jej działalności do państw trzecich, aby skorzystać z paszportu UE, podczas gdy zasadniczo znaczna część działalności lub funkcji realizowana jest poza Unią. Powiadomienie Urzędu powinno być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić Urzędowi przeprowadzenie prawidłowej oceny.

W przypadku gdy Urząd uzna za konieczne wydanie skierowanej do właściwego organu opinii dotyczącej tego, że zezwolenie lub rejestracja zgłoszone zgodnie z akapitem pierwszym są niezgodne z prawem Unii bądź też z wytycznymi, zaleceniami lub opiniami przyjętymi przez Urząd, informuje on o tym dany właściwy organ w terminie 20 dni roboczych od otrzymania powiadomienia od danego właściwego organu. W takim przypadku zainteresowany właściwy organ wstrzymuje się z przeprowadzeniem rejestracji lub udzieleniem zezwolenia do czasu uzyskania opinii Urzędu.

Na wniosek Urzędu właściwy organ w terminie 15 dni roboczych od otrzymania takiego wniosku udziela informacji na temat swojej decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia lub przeprowadzenia rejestracji w odniesieniu do instytucji finansowej, która podlega jego nadzorowi zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Urząd wydaje opinię, bez uszczerbku dla terminów określonych w prawie Unii, najpóźniej w terminie 2 miesięcy od daty otrzymania powiadomienia zgodnie z akapitem pierwszym.

3. Instytucja finansowa powiadamia właściwy organ o outsourcingu lub delegowaniu istotnej części jej działalności lub jakiejkolwiek funkcji kluczowej oraz o przenoszeniu ryzyka związanego z istotną częścią jej działalności do innej jednostki lub do swojego oddziału ustanowionych w państwie trzecim. Zainteresowany właściwy organ informuje Urząd o takich powiadomieniach co pół roku.

Nie naruszając przepisów art. 35, na wniosek Urzędu właściwy organ udziela informacji na temat zawartych przez instytucje finansowe porozumień dotyczących outsourcingu, delegowania lub przenoszenia ryzyka.

Urząd monitoruje, czy zainteresowane właściwe organy sprawdzają, czy te porozumienia dotyczące outsourcingu, delegowania lub przenoszenia ryzyka, o których mowa w akapicie pierwszym, zostały zawarte zgodnie z prawem Unii, są zgodne z wytycznymi, zaleceniami lub opiniami Urzędu i nie uniemożliwiają sprawowania skutecznego nadzoru przez właściwe organy ani egzekwowania przepisów w państwie trzecim.

4. Urząd może wydawać zalecenia dla zainteresowanych właściwych organów, w tym zalecenia dotyczące zmiany lub wycofania zezwoleń. W przypadku gdy zainteresowany właściwy organ nie zastosuje się do zaleceń Urzędu w terminie15 dni roboczych, właściwy organ przedstawia swoje uzasadnienie, a Urząd podaje do wiadomości publicznej swoje zalecenie wraz z tym uzasadnieniem.”;

16) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Co najmniej raz w roku Urząd rozważa zasadność przeprowadzenia ogólnounijnych ocen, o których mowa w ust. 2, i informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o swoich wnioskach. W przypadku przeprowadzenia takich ogólnounijnych ocen Urząd – jeżeli uzna to za stosowne – ujawnia wyniki dotyczące poszczególnych uczestniczących instytucji finansowych.

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej przez właściwe organy nie uniemożliwia im publikowania wyników ogólnounijnych ocen, o których mowa w ust. 2, lub przekazywania Urzędowi wyników takich ocen do celów publikacji przez Urząd wyników ogólnounijnych ocen odporności instytucji finansowych.”;

b) ust. 3a i 3b otrzymują brzmienie:

„3a. Urząd może wymagać od właściwych organów przeprowadzenia szczególnych przeglądów. Może on wymagać od właściwych organów przeprowadzenia kontroli na miejscu oraz może w nich uczestniczyć zgodnie z art. 21 i na warunkach przewidzianych w tym artykule w celu zapewnienia porównywalności i wiarygodności metod, praktyk i wyników.”;

17) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na specjalny wniosek Komisji o udzielenie porady lub gdy jest do tego zobowiązany na podstawie aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd pomaga Komisji w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności ram prawnych i nadzorczych w państwach trzecich.”;

b) dodaje się ust. 2a, 2b i 2c w brzmieniu:

„2a. Urząd monitoruje zmiany w zakresie regulacji, nadzoru i praktyk dotyczących egzekwowania oraz istotne zmiany na rynkach w państwach trzecich, w odniesieniu do których Komisja przyjęła – na podstawie aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 – decyzje w sprawie równoważności, w celu sprawdzenia, czy kryteria, na podstawie których te decyzje zostały podjęte, oraz wszelkie określone w nich warunki są nadal spełniane. Urząd co roku przedstawia Komisji poufne sprawozdanie w sprawie swoich ustaleń.

Bez uszczerbku dla konkretnych wymagań określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 1 zdanie drugie, Urząd współpracuje z odpowiednimi właściwymi organami oraz – w stosownych przypadkach – również z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze zostały uznane za równoważne. Współpraca ta odbywa się na podstawie porozumień administracyjnych zawartych z właściwymi organami tych państw trzecich. Podczas negocjowania takich porozumień administracyjnych Urząd uwzględnia postanowienia dotyczące następujących kwestii:

a) mechanizmów, które pozwolą Urzędowi uzyskiwać wszelkie istotne informacje, w tym informacje na temat systemu regulacyjnego, podejścia nadzorczego, istotnych zmian na rynkach i wszelkich zmian, które mogą mieć wpływ na decyzję w sprawie równoważności;

b) w stosownych przypadkach, w zakresie, w jakim jest to konieczne do kontroli realizacji takich decyzji w sprawie równoważności – procedur dotyczących koordynacji działań nadzorczych, w tym, w stosownych przypadkach, kontroli na miejscu.

Urząd informuje Komisję, w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego odmówi zawarcia takiego porozumienia administracyjnego lub gdy odmówi skutecznej współpracy. Komisja uwzględnia te informacje podczas przeprowadzania oceny odpowiednich decyzji w sprawie równoważności.

2b. W przypadku gdy Urząd stwierdzi, że zmiany w zakresie regulacji, nadzoru lub praktyk dotyczących egzekwowania w państwach trzecich, o których mowa w ust. 2a, mogłyby mieć wpływ na stabilność finansową Unii lub co najmniej jednego państwa członkowskiego, integralność rynku, ochronę inwestorów lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego, niezwłocznie informuje o tym Komisję w trybie poufnym.

Urząd corocznie przedstawia Komisji poufne sprawozdanie w sprawie zmian w zakresie regulacji, nadzoru, praktyk dotyczących egzekwowania i rynku w państwach trzecich, o których mowa w ust. 2a, ze szczególnym uwzględnieniem ich skutków dla stabilności finansowej, integralności rynku, ochrony inwestorów lub funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2c. Właściwe organy z wyprzedzeniem informują Urząd o swoich zamiarach zawarcia wszelkich porozumień administracyjnych z organami nadzoru państw trzecich w każdym z obszarów regulowanych aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w stosunku do oddziałów jednostek z państw trzecich. Równocześnie przekazują one Urzędowi projekt takich planowanych porozumień.

W celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w Unii oraz wzmocnienia międzynarodowej koordynacji w zakresie nadzoru finansowego Urząd może opracować modelowe porozumienia administracyjne. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby zawierać swoje porozumienia w oparciu o modelowe porozumienie.

W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd przedstawia informacje na temat porozumień administracyjnych uzgodnionych z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi lub administracjami z państw trzecich oraz informacje dotyczące pomocy, której Urząd udzielił Komisji przy przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności, oraz działalności Urzędu w zakresie monitorowania zgodnie z ust. 2a.”;

18) art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W odniesieniu do ocen na podstawie art. 22 dyrektywy 2013/36/WE, które na mocy tej dyrektywy wymagają konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich, Urząd może, na wniosek jednego z zainteresowanych właściwych organów, wydawać i publikować opinie w sprawie takiej oceny, z wyjątkiem w odniesieniu do kryterium oceny, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy. Opinia ta jest wydawana niezwłocznie i w każdym razie przed upływem okresu oceny, o którym mowa w tej dyrektywie. W obszarach, w odniesieniu do których Urząd może wydawać opinie, zastosowanie ma art. 35 i 35b.”;

19) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Na wniosek Urzędu właściwe organy udzielają Urzędowi wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania zadań nałożonych na Urząd niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że mają one na mocy prawa dostęp do odpowiednich informacji.

Udzielone informacje muszą być dokładne i kompletne oraz zostają przekazane w terminie określonym przez Urząd.

2. Urząd może również zwrócić się o udzielanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonych formatach lub przy użyciu porównywalnych wzorów zatwierdzonych przez Urząd. W miarę możliwości we wnioskach o informacje wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należycie uzasadnionego wniosku właściwego organu Urząd przekazuje mu wszelkie informacje niezbędne do tego, by właściwy organ mógł wypełniać swoje zadania, zgodnie z obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy informacje, o które zwrócono się zgodnie z ust. 1, nie są dostępne lub nie zostały udostępnione przez właściwe organy w terminie określonym przez Urząd, wówczas Urząd może wystąpić z należycie uzasadnionym i umotywowanym wnioskiem do jakiegokolwiek z następujących podmiotów:

a) innych organów, którym powierzono funkcje nadzorcze;

b) ministerstwa właściwego w sprawach finansów w danym państwie członkowskim, o ile dysponuje ono informacjami ostrożnościowymi;

c) krajowego banku centralnego danego państwa członkowskiego;

d) urzędu statystycznego danego państwa członkowskiego.

Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu tych informacji.”;

c) skreśla się ust. 6 i 7a;

20) dodaje się art. 35a–35h w brzmieniu:

„Artykuł 35a

Wykonywanie uprawnień, o których mowa art. 35b

Uprawnienia powierzone Urzędowi, dowolnemu z jego urzędników lub innej osobie upoważnionej przez Urząd zgodnie z art. 35b nie mogą być wykorzystywane do żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte poufnością wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 35b

Wniosek o informacje skierowany do instytucji finansowych, spółek holdingowych lub oddziałów właściwych instytucji finansowych oraz nieregulowanych podmiotów operacyjnych wchodzących w skład grupy lub konglomeratu finansowym

1. W przypadku gdy informacje, o które zwrócono się zgodnie z art. 35 ust. 1 lub 5, nie są dostępne lub nie zostały udostępnione w terminie określonym przez Urząd, wówczas Urząd może w drodze zwykłego wniosku lub decyzji zwrócić się do następujących instytucji i podmiotów o udzielenie mu wszelkich niezbędnych informacji, aby umożliwić mu wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:

a) właściwych instytucji finansowych;

b) spółek holdingowych lub oddziałów właściwych instytucji finansowych;

c) nieregulowanych podmiotów operacyjnych w grupie lub konglomeracie finansowym, istotnych dla działalności finansowej właściwych instytucji finansowych.

2. Zwykły wniosek o informacje, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;

b) podaje cel tego wniosku;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin udzielenia informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wniosek o udzielenie informacji, nie ma obowiązku udzielenia tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wniosek udzielone informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani wprowadzające w błąd;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 35c, w przypadku gdy udzielone informacje są niezgodne z prawdą lub wprowadzają w błąd.

3. W przypadku zwrócenia się o udzielenie informacji w drodze decyzji Urząd:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;

b) podaje cel tego wniosku;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin udzielenia informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 35d, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 35c, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub wprowadzają w błąd;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 60 i 61.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są właściwe instytucje i jednostki wymienione w ust. 1 lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci pozostają w pełni odpowiedzialni, jeżeli przedłożone informacje są niekompletne, nieprawdziwe lub wprowadzają w błąd.

5. Urząd niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wniosku lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym właściwa jednostka wymieniona w ust. 1, której dotyczy wniosek o informacje, ma swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

6. Urząd może wykorzystywać informacje poufne otrzymane zgodnie z niniejszym artykułem wyłącznie na potrzeby wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 35c

Przepisy proceduralne dotyczące nakładania grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie, o którym mowa w art. 35d ust. 1, Urząd wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia tę sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w bezpośredni lub pośredni nadzór nad instytucjami lub podmiotami wymienionymi w art. 35b ust. 1 i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawionych przez osoby będące przedmiotem dochodzenia i przedkłada Radzie Organów Nadzoru pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy ma prawo do występowania o informacje zgodnie z art. 35b.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez Urząd w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru akt sprawy zawierających jego ustalenia – daje osobom będącym przedmiotem dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W trakcie dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom będącym przedmiotem dochodzenia.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby będące przedmiotem dochodzenia. Osobom będącym przedmiotem dochodzenia przysługuje prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek osób będących przedmiotem dochodzenia – po wysłuchaniu stanowiska tych osób zgodnie z art. 35f Urząd decyduje, czy osoby będące przedmiotem dochodzenia popełniły naruszenie lub naruszenia, o których mowa w art. 35d ust. 1, a jeżeli tak – stosuje środek zgodnie z tym artykułem.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru Urzędu ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 75a w celu określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym następujących przepisów:

a) przepisów dotyczących prawa do obrony;

b) przepisów tymczasowych;

c) przepisów dotyczących sposobu pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych;

d) przepisów dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. Urząd przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość zajścia okoliczności stanowiących przestępstwo. Urząd odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznego faktu lub identycznych faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 35d

Grzywny

1. Urząd podejmuje decyzję o nałożeniu grzywny, jeżeli stwierdzi, że instytucja lub jednostka wymienione w art. 35b ust. 1 w sposób zamierzony lub w wyniku zaniedbania nie udzieliły informacji w odpowiedzi na decyzję zobowiązującą do udzielenia informacji zgodnie z art. 35b ust. 3 lub udzieliły niekompletnych, nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd informacji w odpowiedzi na zwykły wniosek o informacje lub decyzję zgodnie z art. 35b ust. 2.

2. Kwota podstawowa grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 50 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR.

3. Ustalając kwotę podstawową grzywny, o której mowa w ust. 2, Urząd uwzględnia obrót roczny danej instytucji lub jednostki w poprzedzającym roku obrotowym; kwota ta znajduje się w następujących przedziałach:

a) w dolnej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny jest niższy od 10 mln EUR;

b) w środkowej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny wynosi od 10 do 50 mln EUR;

c) w górnej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny przekracza 50 mln EUR.

Kwoty podstawowe podane w granicach określonych w ust. 2 są w razie potrzeby korygowane z uwzględnieniem okoliczności obciążających lub łagodzących przy użyciu odpowiednich współczynników określonych w ust. 5.

Odpowiedni współczynnik obciążający stosowany jest wobec kwoty podstawowej pojedynczo. W przypadku gdy zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik obciążający, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika obciążającego jest doliczana do kwoty podstawowej.

Odpowiedni współczynnik łagodzący stosowany jest wobec kwoty podstawowej pojedynczo. W przypadku gdy zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik łagodzący, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika łagodzącego jest odliczana od kwoty podstawowej.

4. Do kwoty podstawowej, o której mowa w ust. 2, stosuje się kumulatywnie następujące współczynniki korygujące, biorąc pod uwagę, co następuje:

a) współczynniki korygujące związane z okolicznościami obciążającymi są następujące:

(i) jeżeli naruszenie popełniono wielokrotnie, w odniesieniu do każdego powtórzenia naruszenia stosuje się dodatkowy współczynnik równy 1,1;

(ii) jeżeli naruszenie trwało dłużej niż sześć miesięcy, stosuje się współczynnik równy 1,5;

(iii) jeżeli naruszenia dopuszczano się umyślnie, stosuje się współczynnik równy 2;

(iv) jeżeli od momentu stwierdzenia naruszenia nie podjęto żadnych działań naprawczych, stosuje się współczynnik równy 1,7;

(v) jeżeli kadra kierownicza wyższego szczebla jednostki nie współpracowała z Urzędem, stosuje się współczynnik równy 1,5;

b) współczynniki korygujące związane z czynnikami obciążającymi są następujące:

(i) jeżeli naruszenie trwało krócej niż 10 dni roboczych, stosuje się współczynnik równy 0,9;

(ii) jeżeli kadra kierownicza wyższego szczebla instytucji lub jednostki może wykazać, że zastosowała wszystkie konieczne środki, aby zapobiec niewykonaniu wniosku na podstawie art. 35 ust. 6a, stosuje się współczynnik w wysokości 0,7;

(iii) jeżeli jednostka w sposób szybki, skuteczny i pełny powiadomiła Urząd o naruszeniu, stosuje się współczynnik w wysokości 0,4;

(iv) jeżeli jednostka dobrowolnie podjęła działania w celu zapewnienia, by w przyszłości nie mogło dojść do podobnego naruszenia, stosuje się współczynnik w wysokości 0,6.

5. Niezależnie od przepisów ust. 2 i 3 grzywna ogółem nie może przekroczyć 20 % rocznego obrotu danej jednostki w poprzedzającym roku obrotowym, chyba że jednostka bezpośrednio lub pośrednio uzyskała korzyść finansową z naruszenia. W tym przypadku grzywna ogółem jest co najmniej równa tej korzyści.

Artykuł 35e

Okresowe kary pieniężne

1. Urząd podejmuje decyzje o nałożeniu okresowej kary pieniężnej w celu nakłonienia instytucji lub jednostek, o których mowa w art. 35b ust. 1, do udzielenia informacji, o które zwrócono się w drodze decyzji zgodnie z art. 35b ust. 3.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresowa kara pieniężna jest nakładana za każdy dzień, do momentu gdy dana instytucja lub dana jednostka podporządkuje się odpowiedniej decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu danej instytucji lub danej jednostki w poprzedzającym roku obrotowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną można nałożyć na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji Urzędu.

Artykuł 35f

Prawo do złożenia wyjaśnień

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji w sprawie nałożenia grzywny lub okresowej kary pieniężnej na podstawie art. 35d i art. 35e Urząd zapewnia instytucji lub jednostce, których dotyczy wniosek o informacje, możliwość złożenia wyjaśnień.

Podstawę decyzji Urzędu stanowią wyłącznie ustalenia, co do których dane instytucje lub podmioty mogły przedstawić swoje stanowisko.

2. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego instytucji lub jednostce, o których mowa w ust. 1. Danej instytucji lub danej jednostce przysługuje prawo do dostępu do gromadzonych przez Urząd akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych Urzędu.

Artykuł 35g

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 35d i 35e mają charakter administracyjny i podlegają egzekucji.

2. Postępowanie egzekucyjne dotyczące grzywien i okresowych kar pieniężnych regulują przepisy proceduralne obowiązujące w państwie członkowskim, na którego terytorium jest ono prowadzone. Decyzję nakładającą grzywnę lub okresową karę pieniężną opatruje się klauzulą egzekucyjną, bez żadnych innych formalności z wyjątkiem sprawdzenia jej autentyczności przez organ, który każde państwo członkowskie wyznacza w tym celu i o którym powiadamia Urząd i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

3. W przypadku gdy formalności, o których mowa w ust. 2, zostały dopełnione przez zainteresowaną stronę na jej własny wniosek, może ona przystąpić do dochodzenia swoich praw zgodnie z prawem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

4. Egzekucja grzywny lub okresowej kary pieniężnej może zostać zawieszona jedynie decyzją Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Sądy danego państwa członkowskiego są jednak właściwe do rozpatrywania skarg dotyczących nieprawidłowego przeprowadzania postępowania egzekucyjnego dotyczącego grzywny lub okresowej kary pieniężnej.

5. Urząd podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 35d i 35e, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziło nieproporcjonalną szkodę stronom, których to dotyczy.

6. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 35h

Kontrola przeprowadzana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji Urzędu nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć grzywnę lub okresową karę pieniężną nałożone przez Urząd.”;

21) art. 36 ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia skierowanego przez ERRS do właściwego organu Urząd korzysta w stosownych przypadkach z uprawnień przyznanych na mocy niniejszego rozporządzenia, tak aby zapewnić terminowe podjęcie działań następczych.”;

22) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 akapit pierwszy ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Kadencja członków Bankowej Grupy Interesariuszy wynosi cztery lata, a po tym okresie przeprowadza się nową procedurę wyboru.”;

b) w ust. 5 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W przypadku gdy członkowie Bankowej Grupy Interesariuszy nie są w stanie wypracować wspólnej opinii lub porady, zezwala się, by członkowie reprezentujący jedną grupę zainteresowanych stron mogli wydać odrębną opinię lub odrębną poradę.

Bankowa Grupa Interesariuszy, Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, Grupa Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji i Grupa Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych mogą wydawać wspólne opinie i porady w zakresie kwestii dotyczących prac Europejskich Urzędów Nadzoru na podstawie art. 56 niniejszego rozporządzenia dotyczącego wspólnych stanowisk i wspólnych aktów.”;

23) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39
Procedury podejmowania decyzji

1. Podejmując decyzje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, Urząd postępuje zgodnie z ust. 2–6, z wyjątkiem decyzji przyjętych zgodnie z art. 35b, 35d i 35e.

2. Urząd informuje każdego adresata danej decyzji o zamiarze jej podjęcia, wyznaczając termin, w którym adresat ten może wyrazić swoją opinię na temat przedmiotu tej decyzji, w pełni uwzględniając pilny charakter, złożoność i potencjalne skutki sprawy. Przepis ustanowiony w zdaniu pierwszym stosuje się odpowiednio w odniesieniu do zaleceń, o których mowa w art. 17 ust. 3.

3. W decyzjach Urzędu przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

4. Adresaci decyzji Urzędu są informowani o środkach odwoławczych przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia.

5. W przypadku gdy Urząd podjął decyzję na podstawie art. 18 ust. 3 lub art. 18 ust. 4, w odpowiednich odstępach czasu dokonuje jej przeglądu.

6. Decyzje podejmowane przez Urząd na podstawie art. 17, 18 lub 19 podaje się do wiadomości publicznej. Podając decyzję do wiadomości publicznej, ujawnia się właściwy organ lub instytucję finansową, których ona dotyczy, oraz główną treść decyzji, chyba że takie upublicznienie jest sprzeczne z uzasadnionym interesem tej instytucji finansowej lub z ochroną jej tajemnicy handlowej, bądź też mogłoby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu oraz integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.”;

24) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy członkowie Rada Wykonawczej, o których mowa w art. 45 ust. 1 i którym nie przysługuje prawo głosu;”;

b) w ust. 7 skreśla się akapit drugi;

c) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku gdy krajowy organ publiczny, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie jest odpowiedzialny za egzekwowanie przepisów dotyczących ochrony konsumentów, członek Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w tej literze, może podjąć decyzję o tym, że będzie mu towarzyszył przedstawiciel z organu odpowiedzialnego za ochronę konsumentów z danego państwa członkowskiego, któremu to przedstawicielowi nie przysługuje prawo głosu. W przypadku gdy w danym państwie członkowskim odpowiedzialność za ochronę konsumentów jest dzielona między kilkoma organami w danym państwie członkowskim, organy te uzgadniają wspólnego przedstawiciela.”;

25) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 41

Komitety wewnętrzne

Rada Organów Nadzoru może powoływać komitety wewnętrzne na potrzeby wykonywania określonych zadań będących w jej kompetencji. Rada Organów Nadzoru może delegować wykonywanie wyraźnie określonych zadań i podejmowanie wyraźnie określonych decyzji komitetom wewnętrznym, Radzie Wykonawczej lub Przewodniczącemu.”;

26) art. 42 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podczas wykonywania zadań powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia członkowie Rady Organów Nadzoru posiadający prawo głosu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.”;

27) w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada Organów Nadzoru wydaje wytyczne dotyczące prac Urzędu. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, Rada Organów Nadzoru przyjmuje opinie, zalecenia, wytyczne i decyzje Urzędu i udziela porad, o których mowa w rozdziale II w oparciu o wniosek Rady Wykonawczej.”;

b) skreśla się ust. 2 i 3;

c) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przed dniem 30 września każdego roku Rada Organów Nadzoru, działając na podstawie wniosku Rady Wykonawczej, przyjmuje program prac Urzędu na kolejny rok oraz przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Na wniosek Rady Wykonawczej Rada Organów Nadzoru przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonywania obowiązków przez Przewodniczącego, na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7, i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu do dnia 15 czerwca każdego roku. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”;

e) skreśla się ust. 8;

28) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do aktów określonych w art. 10–16 oraz środków i decyzji przyjmowanych na mocy art. 9 ust. 5 akapit trzeci oraz przepisów rozdziału VI i na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego niniejszego ustępu Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje kwalifikowaną większością głosów swoich członków, jak określono w art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, przy czym większość ta obejmuje co najmniej zwykłą większość głosów jej członków, obecnych na głosowaniu, z właściwych organów państw członkowskich, które są

uczestniczącymi państwami członkowskimi w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 („uczestniczące państwa członkowskie”), i zwykłą większość głosów jej członków, obecnych na głosowaniu, z właściwych organów państw członkowskich, które nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 („nieuczestniczące państwa członkowskie”).

Członkowie Rady Wykonawczej zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy i Przewodniczący nie mają prawa głosu w odniesieniu do tych decyzji.”;

b) w ust. 1 skreśla się akapity trzeci, czwarty, piąty i szósty;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych poszczególnym instytucjom finansowym, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.

Akapitu pierwszego nie stosuje się do Przewodniczącego, członków, którzy są również członkami Rady Wykonawczej oraz do przedstawiciela Europejskiego Banku Centralnego mianowanego przez jego radę nadzorczą.”;

29) w rozdziale III tytuł sekcji 2 otrzymuje brzmienie:

„SEKCJA 2

RADA WYKONAWCZA”

30) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45

Skład

1. Rada Wykonawcza składa się z Przewodniczącego i trzech członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy. Przewodniczący przydziela każdemu z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy wyraźnie określone zadania z zakresu polityki i zarządzania. Jednemu z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy powierza się odpowiedzialność za sprawy budżetowe i w kwestiach związanych z programem prac Urzędu („członek odpowiedzialny za budżet i program”). Jeden z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy pełni funkcję wiceprzewodniczącego i wykonuje zadania przewodniczącego podczas jego nieobecność lub w przypadku uzasadnionego utrudnienia, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Członkowie zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy wybierani są na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych. Członkowie zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy posiadają rozległe doświadczenie na stanowisku kierowniczym. Wybór odbywa się na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, w następstwie którego Komisja sporządza krótką listę zakwalifikowanych kandydatów.

Komisja przedkłada ją Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia. Po zatwierdzeniu tej krótkiej listy Rada przyjmuje decyzję o wyznaczeniu członków Rady Wykonawczej zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym członka odpowiedzialnego za budżet i program. Skład Rady Wykonawczej jest wyważony i proporcjonalny oraz odzwierciedla całą Unię.

3. W przypadku gdy zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy członek Rady Wykonawczej nie spełnia już warunków określonych w art. 46 lub został uznany za winnego poważnego uchybienia, Rada może, na wniosek Komisji zatwierdzony przez Parlament Europejski, przyjąć decyzję o odwołaniu go z urzędu.

4. Kadencja członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy wynosi 5 lat i może zostać przedłużona na ten sam okres jeden raz. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pięcioletniej kadencji członka zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy Rada Organów Nadzoru ocenia:

a) wyniki osiągnięte podczas pierwszej kadencji i sposób ich osiągnięcia;

b) zadania i potrzeby Urzędu w następnych latach.

Biorąc pod uwagę tę ocenę Komisja przedkłada Radzie wykaz członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, których kadencję należy przedłużyć. Na podstawie tego wykazu oraz po uwzględnieniu oceny Rada może przedłużyć kadencję członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy.”;

31) dodaje się art. 45a w brzmieniu:

„Artykuł 45a

Proces podejmowania decyzji

1. Decyzje Rady Wykonawczej podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdy członek ma jeden głos. W przypadku równej liczby głosów za i przeciw głos Przewodniczącego jest decydujący.

2. Przedstawiciel Komisji uczestniczy w posiedzeniach Rady Wykonawczej bez prawa głosu z wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 63.

3. Rada Wykonawcza uchwala i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

4. Posiedzenia Rady Wykonawczej zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z jej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

Rada Wykonawcza zbiera się przed każdym posiedzeniem Rady Organów Nadzoru oraz tak często, jak uzna to za konieczne. Rada Wykonawcza zbiera się co najmniej pięć razy w roku.

5. Członkowie Rady Wykonawczej mogą, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego, korzystać z pomocy doradców lub ekspertów. Uczestnicy nieposiadający prawa głosu nie biorą udziału w obradach Rady Wykonawczej dotyczących poszczególnych instytucji finansowych.”;

32) dodaje się art. 45b w brzmieniu:

„Artykuł 45b

Komitety wewnętrzne

Rada Wykonawcza może powoływać komitety wewnętrzne na potrzeby wykonywania określonych zadań będących w jej kompetencji.”;

33) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

Niezależność

Członkowie Rady Wykonawczej działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii Europejskiej ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków Rady Wykonawczej przy wykonywaniu ich zadań.”;

34) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Zadania

1. Rada Wykonawcza zapewnia, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wprowadza ona wszelkie niezbędne środki, w szczególności przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne oraz publikuje komunikaty, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Rada Wykonawcza przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia projekt rocznego i wieloletniego programu prac.

3. Rada Wykonawcza wykonuje swoje uprawnienia budżetowe zgodnie z art. 63 i 64.

Do celów art. 17, 19, 22, 29a, 30, 31a, 32 i 35b–35h Rada Wykonawcza jest uprawniona do działania i podejmowania decyzji. Rada Wykonawcza informuje Radę Organów Nadzoru o decyzjach, które podejmuje.

3a. Rada Wykonawcza bada wszystkie kwestie rozpatrywane przez Radę Organów Nadzoru, wydaje na ich temat opinię i przedstawia w ich sprawie wnioski.

4. Rada Wykonawcza przyjmuje plan polityki kadrowej Urzędu oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne środki wykonawcze do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich („regulamin pracowniczy”).

5. Zgodnie z art. 72 Rada Wykonawcza przyjmuje przepisy szczególne dotyczące prawa dostępu do dokumentów Urzędu.

6. Rada Wykonawcza przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonania zadań Przewodniczącego,

sporządzone na podstawie projektu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7.

7. Rada Wykonawcza wyznacza i odwołuje członków Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 ust. 3 i 5.

8. Członkowie Rady Wykonawczej podają do wiadomości publicznej informacje o wszystkich odbytych spotkaniach i przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.

9. Członkowi odpowiedzialnemu za budżet i program powierza się następujące określone zadania:

a) wykonanie rocznego programu prac Urzędu pod kierownictwem Rady Organów Nadzoru i pod kontrolą Rady Wykonawczej;

b) stosowanie wszelkich niezbędnych środków, w szczególności przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikacja komunikatów, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

c) przygotowanie wieloletniego programu prac, o którym mowa w art. 47 ust. 2;

d) przygotowanie do dnia 30 czerwca każdego roku rocznego programu prac na następny rok, o którym to programie mowa w art. 47 ust. 2;

e) sporządzenie wstępnego projektu budżetu Urzędu zgodnie z art. 63 i wykonanie budżetu Urzędu zgodnie z art. 64;

f) przygotowanie projektu sprawozdania rocznego, w tym rozdziału poświęconego działalności regulacyjnej i nadzorczej Urzędu oraz rozdziału dotyczącego spraw finansowo-administracyjnych;

g) w odniesieniu do pracowników Urzędu – wykonywanie uprawnień nadanych mu na mocy art. 68 i zarządzanie kwestiami personalnymi.”;

35) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady Organów Nadzoru oraz przewodniczy posiedzeniom Rady Organów Nadzoru i Rady Wykonawczej.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przewodniczący wybierany jest na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych, po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia krótką listę kandydatów na stanowisko Przewodniczącego. Po zatwierdzeniu tej krótkiej listy Rada przyjmuje decyzję o wyznaczeniu Przewodniczącego.

W przypadku gdy Przewodniczący nie spełnia już warunków określonych w art. 49 lub został uznany za winnego poważnego uchybienia, Rada może, na wniosek Komisji zatwierdzony przez Parlament Europejski, przyjąć decyzję o odwołaniu go z urzędu.”;

c) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Rada, na wniosek Komisji i po uwzględnieniu oceny może jednokrotnie przedłużyć kadencję Przewodniczącego.”;

d) skreśla się ust. 5;

36) art. 49a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 49a

Wydatki

Przewodniczący podaje do wiadomości publicznej informacje o wszystkich odbytych spotkaniach i wszystkich przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.”;

37) skreśla się art. 51, 52, 52a i 53;

38) w art. 54 ust. 2 dodaje się tiret w brzmieniu:

„— kwestii dotyczących ochrony deponentów, konsumentów i inwestorów.”;

39) art. 55 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeden członek Rady Wykonawczej, przedstawiciel Komisji i ERRS są zapraszani do uczestniczenia w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Wspólnego Komitetu oraz Podkomitetów, o których mowa w art. 57.”;

40) w art. 58 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dwóch członków Komisji Odwoławczej i dwóch zastępców wyznacza Rada Wykonawcza Urzędu po konsultacji z Radą Organów Nadzoru z krótkiej listy zaproponowanej przez Komisję po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Członka Komisji Odwoławczej wyznaczonego przez Radę Wykonawczą Urzędu nie można odwołać ze stanowiska w czasie trwania kadencji, chyba że został uznany za winnego poważnego uchybienia, a Rada Wykonawcza, po konsultacji z Radą Organów Nadzoru, podejmie decyzję o jego odwołaniu.”;

41) art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Komisji Odwoławczej podejmują decyzje w sposób niezależny. Nie są związani żadnymi instrukcjami. Nie mogą oni pełnić żadnych innych funkcji związanych z Urzędem, jego Radą Wykonawczą ani Radą Organów Nadzoru.”;

42) art. 60 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym właściwe organy, może odwołać się od decyzji Urzędu, o której mowa w art. 17, 18, 19 i 35, oraz od każdej innej decyzji wydanej przez Urząd zgodnie z aktami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, która jest do niej skierowana, oraz od decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, mimo że została przyjęta w postaci decyzji skierowanej do innej osoby.”;

43) w art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dochody Urzędu obejmują, bez uszczerbku dla innych rodzajów dochodu, dowolne połączenie następujących składników:

a) wkład równoważący z Unii, zapisany w budżecie ogólnym Unii (sekcja „Komisja”), który nie przekracza 40 % preliminarza dochodów Urzędu;

b) składki roczne wnoszone przez instytucje finansowe w oparciu o roczne szacowane wydatki dotyczące działalności wymaganej niniejszym rozporządzeniem oraz aktami Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, w odniesieniu do każdej kategorii uczestników objętych kompetencjami Urzędu;

c) opłaty wnoszone na rzecz Urzędu w przypadkach określonych w odpowiednich instrumentach prawa Unii.

d) dobrowolne wkłady wnoszone przez państwa członkowskie lub obserwatorów;

e) opłaty za publikacje, szkolenia oraz za inne usługi, o które zwróciły się właściwe organy.”;

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Roczne składki, o których mowa w ust. 1 lit. b), pobierane są corocznie od poszczególnych instytucji finansowych przez organy wyznaczone w każdym państwie członkowskim. Do dnia 31 marca każdego roku budżetowego każde państwo członkowskie wpłaca na rzecz Urzędu kwotę, do zebrania której jest obowiązane zgodnie z kryteriami określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 62a.

6. Dobrowolne wkłady wniesione przez państwa członkowskie lub obserwatorów, o których to wkładach mowa w ust. 1 lit. d), nie są przyjmowane, jeżeli ich przyjęcie podważałoby niezależność i bezstronność Urzędu.”;

44) dodaje się art. 62a w brzmieniu:

„Artykuł 62a

Akty delegowane dotyczące obliczania składek rocznych wnoszonych przez instytucje finansowe

Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 75a, aktów delegowanych określających, w jaki sposób oblicza się składki roczne wnoszone przez poszczególne instytucje finansowe, o których to składkach mowa w art. 62 lit. e), i ustanawia, co następuje:

a) metodę podziału szacowanych wydatków między kategorie instytucji finansowych jako podstawę do określenia udziału składki, która ma zostać wniesiona przez instytucje finansowe z każdej kategorii;

b) odpowiednie i obiektywne kryteria określenia składek rocznych wnoszonych przez poszczególne instytucje finansowe objęte zakresem aktów Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, w zależności od ich wielkości, tak aby w przybliżeniu odzwierciedlać ich znaczenia na rynku.

Na podstawie kryteriów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) możliwe jest określenie progów *de minimis*, poniżej których nie jest należna żadna składka, lub minimalnej kwoty, od której składki nie mogą być niższe.”;

45) art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 63

Ustanawianie budżetu

1. Każdego roku członek odpowiedzialny za budżet i program na podstawie rocznego i wieloletniego programu Urzędu sporządza wstępny projekt jednolitego dokumentu programowego Urzędu na kolejne trzy lata, w którym określa preliminarz dochodów i wydatków, jak również informacje na temat pracowników, oraz przekazuje go Radzie Wykonawczej i Radzie Organów Nadzoru wraz z planem zatrudnienia.

1a. Rada Wykonawcza – na podstawie projektu zatwierdzonego przez Radę Organów Nadzoru – przyjmuje projekt jednolitego dokumentu programowego na kolejne trzy lata budżetowe.

1b. Do dnia 31 stycznia Rada Wykonawcza przekazuje projekt jednolitego dokumentu programowego Komisji, Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.

2. Na podstawie projektu jednolitego dokumentu programowego Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunki, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu równoważącego, którym ma zostać obciążony budżet ogólny Unii Europejskiej, zgodnie z art. 313 i 314 Traktatu.

3. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Urzędu. Władza budżetowa zatwierdza środki na wkład równoważący dla Urzędu.

4. Budżet Urzędu przyjmuje Rada Organów Nadzoru. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W stosownych przypadkach budżet jest odpowiednio dostosowywany.

5. Rada Wykonawcza niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji wszelkich projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania budżetu Urzędu, zwłaszcza w zakresie projektów związanych z nieruchomościami, takich jak najem lub zakup budynków.”;

46) art. 64 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 64

Wykonanie i kontrola budżetu

„1. Członek odpowiedzialny za budżet i program działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet Urzędu.

2. Do dnia 1 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe.

3. Do dnia 1 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła księgowemu Komisji wymagane informacje księgowe do celów związanych z konsolidacją w sposób i w formacie, które ustalił księgowy Komisji.

4. Do dnia 31 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami również członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu.

5. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie wstępnego sprawozdania finansowego Urzędu zgodnie z art. 148 rozporządzenia finansowego księgowy Urzędu sporządza końcowe sprawozdanie finansowe. Członek odpowiedzialny za budżet i program przesyła to końcowe sprawozdanie finansowe Radzie Organów Nadzoru, która wydaje opinię na temat tego sprawozdania.

6. Do dnia 1 lipca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła końcowe sprawozdanie finansowe wraz z opinią Rady Organów Nadzoru księgowemu Komisji, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu.

Do dnia 1 lipca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła również księgowemu Komisji pakiet sprawozdawczy w znormalizowanym formacie ustalonym przez księgowego Komisji do celów związanych z konsolidacją.

7. Końcowe sprawozdanie finansowe publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do dnia 15 listopada kolejnego roku.

8. Członek odpowiedzialny za budżet i program przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września. Kopię tej odpowiedzi przesyła również Radzie Wykonawczej i Komisji.

9. Członek odpowiedzialny za budżet i program przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 165 ust. 3 rozporządzenia finansowego, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego przebiegu procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy.

10. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, przed dniem 15 maja roku N + 2, udziela Urzędowi absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.”;

47) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 65

Przepisy finansowe

Zasady finansowe mające zastosowanie w odniesieniu do Urzędu przyjmuje Rada Wykonawcza po konsultacji z Komisją. Zasady te nie mogą odbiegać od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1271/2013* w odniesieniu do organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, chyba że jest to wymagane ze względu na szczególne potrzeby operacyjne w zakresie funkcjonowania Urzędu i jedynie wówczas, gdy Komisja wyrazi na to wcześniej zgodę.

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).”;

48) art. 66 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności wobec Urzędu stosuje się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013**.

**Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).”;

49) w art. 68 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Do pracowników Urzędu, w tym do zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy członków Rady Wykonawczej i jej Przewodniczącego, zastosowanie mają regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Unii do celów stosowania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Rada Wykonawcza, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 110 regulaminu pracowniczego.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rada Wykonawcza przyjmuje przepisy umożliwiające oddelegowywanie ekspertów krajowych z państw członkowskich do Urzędu.”;

50) w art. 70 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Rady Organów Nadzoru oraz wszyscy pracownicy Urzędu, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie oraz wszystkie inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu na podstawie umów, podlegają – również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji – wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 339 TFUE oraz w odpowiednich przepisach prawodawstwa unijnego w tym zakresie.”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ponadto obowiązek przewidziany w ust. 1 oraz w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie uniemożliwia Urzędowi i właściwym organom korzystania z informacji na potrzeby egzekwowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, a w szczególności na potrzeby postępowania w celu przyjęcia decyzji.”;

c) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Rada Wykonawcza i Rada Organów Nadzoru zapewniają, by osoby fizyczne świadczące dowolne usługi, w sposób bezpośredni lub pośredni, stały lub okazjonalny, związane z zadaniami Urzędu, w tym urzędnicy oraz inne osoby upoważnione przez Radę Wykonawczą i Radę Organów Nadzoru lub wyznaczone w tym celu przez właściwe organy, podlegały wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej równoważnym z wymogami określonymi w poprzednich ustępach.

Te same wymogi dotyczące tajemnicy służbowej mają zastosowanie również do obserwatorów uczestniczących w posiedzeniach Rady Wykonawczej i Rady Organów Nadzoru, którzy biorą udział w działalności Urzędu.”;

d) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ust. 1 i 2 nie uniemożliwiają Urzędowi wymiany informacji z właściwymi organami zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz innymi przepisami prawa unijnego mającymi zastosowanie do instytucji finansowych.”;

51) art. 71 otrzymuje brzmienie:

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących przetwarzania przez nie danych osobowych na podstawie rozporządzenia (UE) 2016/679 lub dla obowiązków Urzędu dotyczących przetwarzania przez niego danych osobowych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 2018/XXX (rozporządzenie dotyczące ochrony danych osobowych przez instytucje i organy UE) podczas wypełniania powierzonych mu obowiązków.”;

52) art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada Wykonawcza przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.”;

53) art. 73 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O wewnętrznych ustaleniach językowych Urzędu decyduje Rada Wykonawcza.”;

54) art. 74 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Niezbędne ustalenia dotyczące lokali, które mają zostać przekazane Urzędowi w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, jak również szczegółowe przepisy mające zastosowanie w tym państwie członkowskim do pracowników Urzędu i członków ich rodzin określa umowa w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, która zostaje zawarta po uzyskaniu zgody Rady Wykonawczej.”;

55) dodaje się art. 75a w brzmieniu:

„Artykuł 75a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 35c i 62a, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 35c i 62a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 35c lub 62a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

56) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 76

Relacje z ERRS

Urząd uznaje się za następcę prawnego Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Najpóźniej w dniu ustanowienia Urzędu wszystkie aktywa i zobowiązania oraz wszystkie bieżące operacje Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego zostają automatycznie przekazane Urzędowi. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego sporządza sprawozdanie, w którym wykazuje swoją końcową sytuację po stronie aktywów i zobowiązań na dzień tego przekazania. Sprawozdanie to jest badane i zatwierdzane przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego i Komisję.”;

57) dodaje się nowy art. 77a w brzmieniu:

„Artykuł 77a

Przepisy przejściowe

Zadania i stanowisko Dyrektora Wykonawczego wyznaczonego zgodnie z rozporządzeniem nr 1093/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą (UE) 2015/2366 i zajmującego to stanowisko w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] wygasają z tym dniem.

Zadania i stanowisko Przewodniczącego wyznaczonego zgodnie z rozporządzeniem nr 1093/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą (UE) 2015/2366 i zajmującego to stanowisko w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] pozostają w mocy aż do wygaśnięcia jego kadencji.

Zadania i stanowiska członków Zarządu wyznaczonych zgodnie z rozporządzeniem nr 1093/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą (UE) 2015/2366 i zajmujących te stanowiska w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] wygasają z tym dniem.”.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1094/2010

W rozporządzeniu (UE) nr 1094/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i w zakresie przepisów dyrektywy 2009/138/WE, z wyjątkiem jej tytułu IV, w zakresie przepisów dyrektyw 2002/92/WE, 2003/41/WE, 2002/87/WE, dyrektywy 2009/103/WE*, a także w zakresie stosownych części dyrektyw (UE) 2015/849 i 2002/65/WE w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji, instytucji pracowniczych programów emerytalnych i pośredników ubezpieczeniowych, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich przyszłych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263 z 7.10.2009, s. 11).”;

2) w art. 2 ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Znajdujące się w niniejszym rozporządzeniu odniesienia do nadzoru obejmują działania wszystkich właściwych organów, które mają być przeprowadzane zgodnie z aktami ustawodawczymi, o których mowa w art. 1 ust. 2.”;

3) art. 4 pkt 2 ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) w odniesieniu do dyrektywy 2002/65/WE i dyrektywy (UE) 2015/849 – organy właściwe w sprawie zapewnienia zgodności z wymogami tych dyrektyw przez instytucje finansowe zdefiniowane w pkt 1.”;

4) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Rada Wykonawcza, która wykonuje zadania określone w art. 47;”;

b) skreśla się pkt 4;

5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) opracowywać i prowadzić zaktualizowany unijny podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad instytucjami finansowymi w Unii;”;

(ii) lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) organizować i przeprowadzać oceny właściwych organów, a także – w tym kontekście – wydawać wytyczne i zalecenia oraz określać najlepsze praktyki w celu zwiększenia spójności wyników w zakresie nadzoru;

f) monitorować i oceniać zmiany na rynku w obszarze jego kompetencji, w tym – w stosownych przypadkach – zmiany dotyczące tendencji w zakresie innowacyjnych usług finansowych;”;

(iii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) wzmacniać ochronę ubezpieczających, członków programów emerytalnych, uposażonych, konsumentów i inwestorów;”;

(iv) skreśla się lit. l);

(v) dodaje się lit. m) w brzmieniu:

„m) wydawać opinie w odniesieniu do stosowania modeli wewnętrznych, usprawniać podejmowanie decyzji i udzielać pomocy, jak przewidziano w art. 21a.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. „Wykonując swoje zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Urząd bierze pod uwagę innowacje technologiczne, innowacyjne i zrównoważone modele biznesowe, a także uwzględnianie czynników środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem.”;

c) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. ca) w brzmieniu:

„ca) wydawanie zaleceń zgodnie z art. 29a i 31a;”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) gromadzenie niezbędnych informacji dotyczących instytucji finansowych, jak określono w art. 35 i 35b;”;

d) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wykonując zadania, o których mowa w ust. 1, oraz wykonując uprawnienia, o których mowa w ust. 2, Urząd należycie uwzględnia zasady lepszego stanowienia prawa, w tym wyniki analizy kosztów i korzyści przeprowadzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

6) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się lit. aa) oraz ab) w brzmieniu:

„aa) przeprowadzanie dogłębnych przeglądów tematycznych dotyczących zachowań rynkowych, budowanie wspólnego rozumienia praktyk rynkowych w celu zidentyfikowania potencjalnych problemów i przeanalizowania ich wpływu;

ab) opracowywanie wskaźników ryzyka detalicznego umożliwiających odpowiednio szybką identyfikację potencjalnych przyczyn szkód ponoszonych przez konsumentów;”;

b) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) opracowywanie wspólnych zasad ujawnień.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd monitoruje nowe oraz istniejące formy działalności finansowej, a także może przyjmować wytyczne oraz zalecenia w celu propagowania bezpieczeństwa i solidności rynków oraz konwergencji praktyk regulacyjnych i nadzorczych.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd powołuje komitet ds. innowacji finansowych, stanowiący jego nieodłączną część organizacyjną, w skład którego wchodzą wszystkie odpowiednie właściwe krajowe organy nadzoru oraz organy odpowiedzialne za ochronę konsumentów, w celu osiągnięcia skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie

i Komisji. Urząd może również włączyć w skład tego komitetu krajowe organy odpowiedzialne za ochronę danych osobowych.”;

7) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Urząd może również wydawać wytyczne i zalecenia skierowane do organów państw członkowskich, które to organy nie zostały zdefiniowane jako właściwe organy na mocy niniejszego rozporządzenia, ale które zostały uprawnione do zapewniania stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli nie zachodzą wyjątkowe okoliczności, Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne w sprawie wytycznych i zaleceń, które wydaje, a także analizuje potencjalne koszty i korzyści związane z wydawaniem takich wytycznych i zaleceń. Te konsultacje i analizy muszą być proporcjonalne do zakresu, charakteru i wpływu wytycznych lub zaleceń. Jeżeli nie zachodzą wyjątkowe okoliczności, Urząd zasięga również opinii lub rady Grupy Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji oraz Grupy Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych.”;

c) w ust. 4 na końcu dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Sprawozdanie zawiera również wyjaśnienie, w jaki sposób Urząd uzasadnił wydanie swoich wytycznych i zaleceń, a także podsumowanie uwag przekazanych w ramach konsultacji publicznych na temat tych wytycznych i zaleceń.”;

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy dwie trzecie członków Grupy Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji lub Grupy Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych jest zdania, że wydając niektóre wytyczne lub zalecenia, Urząd przekroczył swoje kompetencje, mogą oni przesłać Komisji uzasadnioną opinię.

Komisja zwraca się do Urzędu o wyjaśnienie uzasadniające wydanie tychże wytycznych lub zaleceń. Po otrzymaniu od Urzędu wyjaśnienia Komisja ocenia zakres wytycznych lub zaleceń w świetle kompetencji Urzędu. W przypadku gdy Komisja jest zdania, że Urząd przekroczył swoje kompetencje oraz po umożliwieniu Urzędowi przedstawienie swojego stanowiska Komisja może przyjąć decyzję wykonawczą zobowiązującą Urząd do wycofania tych wytycznych lub zaleceń. Decyzja Komisji podawana jest do wiadomości publicznej.”;

8) w art. 17 ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 35 Urząd może skierować należycie uzasadniony i umotywowany wniosek o informacje bezpośrednio do innych właściwych organów lub właściwych instytucji finansowych, zawsze kiedy uzna to za konieczne w celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa Unii. W przypadku gdy uzasadniony wniosek skierowany jest do instytucji finansowych, zawiera on wyjaśnienie, dlaczego informacje te są konieczne do celów przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa Unii.

Adresaci takiego wniosku udzielają Urzędowi bez zbędnej zwłoki jasnych, dokładnych i kompletnych informacji.

W przypadku gdy wniosek o informacje został skierowany do instytucji finansowej, Urząd informuje o nim odpowiednie właściwe organy. Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu informacji będących przedmiotem wniosku.”;

9) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach określonych w aktach Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, i bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17 Urząd może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4, w przypadku gdy zachodzi dowolna z następujących okoliczności:

a) na wniosek co najmniej jednego zainteresowanego właściwego organu, jeżeli właściwy organ nie zgadza się z procedurą lub istotą działania lub zaproponowanego działania innego właściwego organu, bądź też z zaniechaniem działania przez inny właściwy organ;

b) z własnej inicjatywy, w przypadku gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że między właściwymi organami istnieje różnica zdań.

W przypadkach, w których akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają podjęcia przez właściwe organy wspólnej decyzji, jeżeli organy te nie podejmą wspólnej decyzji w terminach określonych w tych aktach, zakłada się istnienie różnicy zdań.”;

b) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W następujących przypadkach zainteresowane właściwe organy niezwłocznie powiadamiają Urząd, że nie osiągnięto porozumienia:

a) w przypadku gdy w aktach Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, został określony termin osiągnięcia porozumienia między właściwymi organami i ma miejsce jedno z poniższych zdarzeń, przy czym pod uwagę bierze się to z nich, które wystąpiło wcześniej:

(i) określony termin upłynął;

(ii) co najmniej jeden zainteresowany właściwy organ w oparciu o obiektywne przesłanki stwierdza istnienie różnicy zdań;

b) w przypadku gdy w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, nie został określony termin osiągnięcia porozumienia między właściwymi organami i ma miejsce jedno z poniższych zdarzeń, przy czym pod uwagę bierze się to z nich, które wystąpiło wcześniej:

(i) co najmniej jeden zainteresowany właściwy organ w oparciu o obiektywne przesłanki stwierdza istnienie różnicy zdań; lub

(ii) minęły dwa miesiące od daty otrzymania przez właściwy organ wniosku innego właściwego organu o podjęcie określonego działania w celu wypełnienia obowiązków wynikających z prawa Unii, a organ, do którego się zwrócono, nie podjął jeszcze decyzji mającej na celu uwzględnienie wniosku.”;

c) skreśla się ust. 1 akapit drugi;

1b. Przewodniczący ocenia, czy Urząd powinien działać zgodnie z ust. 1. Jeżeli interwencja podejmowana jest z inicjatywy własnej Urzędu, powiadamia on zainteresowane właściwe organy o swojej decyzji dotyczącej interwencji.

W oczekiwaniu na decyzję Urzędu zgodnie z procedurą określoną w art. 47 ust. 3a w przypadkach, w których akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają podjęcia wspólnej decyzji, wszystkie właściwe organy zaangażowane w proces podejmowania wspólnej decyzji odraczają swoje indywidualne decyzje. W przypadku gdy Urząd zdecyduje się podjąć działanie, wszystkie właściwe organy zaangażowane w proces podejmowania wspólnej decyzji odraczają swoje decyzje do zakończenia procedury określonej w ust. 2 i 3.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia w fazie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, Urząd może w celu rozstrzygnięcia sporu wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od określonych działań, aby zapewnić zgodność z prawem Unii. Decyzja Urzędu jest wiążąca dla zainteresowanych właściwych organów. Decyzja Urzędu może zobowiązywać właściwe organy do uchylenia lub zmiany decyzji, którą podjęły, lub do skorzystania z uprawnień, które posiadają na podstawie odpowiednich przepisów prawa Unii.”;

e) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Urząd powiadamia zainteresowane właściwe organy o zakończeniu procedur przewidzianych w ust. 2 i 3, a także – w stosownych przypadkach – o swojej decyzji podjętej zgodnie z ust. 3.”;

f) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na podstawie art. 258 Traktatu, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, a w tym samym nie zapewnia spełniania przez instytucję finansową wymogów, które są wobec niej bezpośrednio stosowane na mocy aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może wydać skierowaną do instytucji finansowej decyzję indywidualną, zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.”;

10) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Urząd wspiera i monitoruje efektywne, skuteczne i spójne funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru, o których mowa w dyrektywie 2009/138/WE, a także wspiera spójność stosowania prawa Unii w tych kolegiach organów nadzoru. Mając na celu konwergencję najlepszych praktyk nadzorczych, personel Urzędu ma możliwość uczestniczenia w działaniach kolegiów organów nadzoru, w tym w kontrolach na miejscu, prowadzonych wspólnie przez co najmniej dwa właściwe organy, bądź też, w stosownych przypadkach, możliwość kierowania realizacją takich działań.

b) w ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Na użytek niniejszego ustępu i ust. 1 niniejszego artykułu Urząd jest uznawany za „właściwy organ” lub „organ nadzoru” w rozumieniu stosownych przepisów.”;

11) dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Modele wewnętrzne

1. W celu przyczynienia się do ustanowienia wspólnych standardów i praktyk nadzorczych o wysokiej jakości Urząd – z własnej inicjatywy lub na wniosek co najmniej jednego organu nadzoru – podejmuje następujące działania:

a) wydaje opinie dla zainteresowanych organów nadzoru w sprawie wniosków dotyczących stosowania lub zmiany modelu wewnętrznego. W tym celu EIOPA może zwrócić się do zainteresowanych organów nadzoru o wszystkie konieczne informacje, oraz

b) w przypadku różnicy zdań dotyczącej zatwierdzenia modeli wewnętrznych – pomaga zainteresowanym organom nadzoru osiągnąć porozumienie zgodnie z procedurą określoną w art. 19.

2. W okolicznościach określonych w art. 231 ust. 6a dyrektywy 2009/138/WE przedsiębiorstwa mogą zwrócić się do EIOPA o udzielenie właściwym organom pomocy w osiągnięciu porozumienia zgodnie z procedurą określoną w art. 19.”;

12) art. 22 ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Urząd może w tym celu skorzystać z uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym art. 35 i 35b.”;

13) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) wydawanie strategicznego plan nadzoru zgodnie z art. 29a;”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) promowanie skutecznej dwustronnej i wielostronnej wymiany pomiędzy właściwymi organami informacji dotyczących wszystkich istotnych kwestii, w tym, w stosownych przypadkach, bezpieczeństwa cybernetycznego i ataków cybernetycznych, z pełnym poszanowaniem obowiązujących przepisów w zakresie poufności i ochrony danych przewidzianych w odpowiednim prawodawstwie unijnym;”;

(iii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ustanawianie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, w tym w zakresie innowacji technologicznych, ułatwianie wymian personelu oraz zachęcanie właściwych organów do częstszego korzystania z programów oddelegowania pracowników oraz innych narzędzi.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„W celu ustanowienia wspólnej kultury nadzoru Urząd opracowuje i prowadzi – biorąc pod uwagę zmieniające się praktyki i modele biznesowe instytucji finansowych – zaktualizowany unijny podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad instytucjami finansowymi w Unii. Unijny podręcznik nadzoru określa najlepsze praktyki nadzorcze i wysokiej jakości metody i procesy.”;

14) dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Strategiczny plan nadzoru

1. Po rozpoczęciu stosowania rozporządzenia [XXX insert reference to amending Regulation], a następnie co trzy lata do dnia 31 marca Urząd wydaje zalecenia skierowane do właściwych organów, ustanawiając strategiczne cele i priorytety nadzorcze („strategiczny plan nadzoru") z uwzględnieniem wkładów ze strony właściwych organów. Urząd przekazuje strategiczny plan nadzoru do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji oraz podaje go do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej.

Strategiczny plan nadzoru zawiera konkretne priorytety działań nadzorczych, tak aby propagować spójne, wydajne i skuteczne praktyki nadzorcze oraz wspólne, jednolite i spójne stosowanie prawa Unii, a także aby reagować na tendencje w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego i potencjalne zagrożenia i słabości określone zgodnie z art. 32.

2. Do dnia 30 września każdego roku każdy właściwy organ przedkłada Urzędowi do przeanalizowania projekt rocznego programu prac na następny rok oraz jednoznacznie określa, w jaki sposób ten projekt programu wypełnia założenia strategicznego planu nadzoru.

Projekt rocznego programu prac zawiera szczegółowe cele i priorytety działań nadzorczych oraz ilościowe i jakościowe kryteria wyboru instytucji finansowych, praktyk i zachowań rynkowych oraz rynków finansowych, które mają zostać zbadane przez właściwy organ przedkładający projekt rocznego programu prac w ciągu roku objętego tym programem.

3. Urząd ocenia projekt rocznego programu prac i – w przypadku gdy występują istotne zagrożenia dla realizacji priorytetów określonych w strategicznym planie nadzoru – wydaje zalecenie dla odpowiedniego właściwego organu w celu zapewnienia zgodności rocznego programu prac odpowiedniego właściwego organu ze strategicznym planem nadzoru.

Do dnia 31 grudnia każdego roku właściwe organy przyjmują swoje roczne programy prac przy uwzględnieniu wszelkich tego rodzaju zaleceń.

4. Do dnia 31 marca każdego roku każdy właściwy organ przekazuje Urzędowi sprawozdanie z wykonania rocznego programu prac.

Sprawozdanie to zawiera co najmniej następujące informacje:

a) opis działań nadzorczych oraz badania instytucji finansowych, praktyk i zachowań rynkowych oraz rynków finansowych, a także informacje dotyczące środków administracyjnych i sankcji nałożonych na instytucje finansowe odpowiedzialne za naruszenie prawa unijnego i krajowego;

b) opis działań, które zostały przeprowadzone, ale nie zostały przewidziane w rocznym programie prac;

c) wykaz działań przewidzianych w rocznym programie prac, które nie zostały przeprowadzone, oraz celów tego programu, które nie zostały osiągnięte, a także powody, ze względu na które nie przeprowadzono tych działań i nie osiągnięto tych celów.

5. Urząd ocenia sprawozdania właściwych organów dotyczące wykonania programu prac. W przypadku gdy występuje istotne zagrożenie dla realizacji priorytetów określonych w strategicznym planie nadzoru, Urząd wydaje zalecenie dla każdego zainteresowanego właściwego organu na temat możliwego sposobu usunięcia przedmiotowych niedociągnięć w jego działaniach.

W oparciu o sprawozdania i własną ocenę zagrożeń Urząd identyfikuje działania właściwego organu, które mają zasadnicze znaczenie dla realizacji strategicznego planu nadzoru, i – w stosownych przypadkach – przeprowadza oceny tych działań na podstawie art. 30.

6. Urząd podaje do wiadomości publicznej najlepsze praktyki zidentyfikowane podczas oceny rocznych programów prac.”;

15) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł artykułu otrzymuje brzmienie:

„Oceny działalności właściwych organów”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu dalszego zwiększania spójności wyników w zakresie nadzoru Urząd przeprowadza okresowo oceny wszystkich bądź części działań realizowanych przez właściwe organy. W tym celu Urząd opracowuje metody umożliwiające obiektywną ocenę i porównanie ocenianych właściwych organów. Podczas przeprowadzania ocen uwzględnia się dotychczasowe informacje i oceny już przeprowadzone w odniesieniu do zainteresowanego właściwego organu, w tym wszystkie informacje udzielone Urzędowi zgodnie z art. 35 oraz wszelkie informacje pochodzące od zainteresowanych stron.”;

c) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do celów niniejszego artykułu Urząd ustanawia komitet ds. oceny złożony wyłącznie z pracowników Urzędu. Urząd może delegować realizację określonych zadań lub podejmowanie określonych decyzji temu komitetowi ds. oceny.”;

d) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Ocena obejmuje ewaluację między innymi następujących aspektów:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) adekwatności zasobów, stopnia niezależności i ustaleń dotyczących zarządzania właściwego organu, przy szczególnym uwzględnieniu skutecznego stosowania aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz zdolności reagowania na zmiany na rynku;”;

e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd sporządza sprawozdanie, w którym przedstawia wyniki oceny. W sprawozdaniu wyjaśnia się i wskazuje środki następcze, które zostały przewidziane w wyniku oceny. Wspomniane środki następcze mogą zostać przyjęte w postaci wytycznych i zaleceń zgodnie z art. 16 oraz opinii zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. a).

Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do wszystkich wydanych wytycznych i zaleceń. W przypadku gdy właściwe

organy nie podejmą działania, aby zastosować się do środków następczych wskazanych w sprawozdaniu, Urząd wydaje sprawozdanie dotyczące środków następczych.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych lub projektów wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 10–15, bądź też wytycznych lub zaleceń zgodnie z art. 16 Urząd bierze pod uwagę wynik oceny, w tym wszelkie inne informacje uzyskane podczas wykonywania jego zadań w celu zapewnienia konwergencji najwyższej jakości praktyk nadzorczych.”;

f) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy – biorąc pod uwagę wynik oceny lub wszelkie inne informacje uzyskane przez Urząd podczas wykonywania jego zadań – Urząd uzna, że niezbędna jest dalsza harmonizacja przepisów mających zastosowanie do instytucji finansowych lub właściwych organów, przedkłada on swoją opinię Komisji.”;

g) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd publikuje sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, oraz sprawozdanie dotyczące środków następczych, o którym mowa, chyba że ich opublikowanie stanowiłoby zagrożenie dla stabilności systemu finansowego. Przed publikacją sprawozdania właściwy organ, który jest przedmiotem oceny, proszony jest o przedstawienie uwag. Uwagi te podawane są do wiadomości publicznej, chyba że opublikowanie tych informacji stanowiłoby zagrożenie dla stabilności systemu finansowego.”;

16) w art. 31 dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W odniesieniu do działalności właściwych organów mającej na celu ułatwienie wejścia na rynek podmiotów gospodarczych lub produktów opartych na innowacjach technologicznych Urząd wspiera konwergencję praktyk nadzorczych, w szczególności poprzez wymianę informacji i najlepszych praktyk. W stosownych przypadkach Urząd może wydać wytyczne lub zalecenia zgodnie z art. 16.”;

17) dodaje się nowy art. 31a w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Koordynacja delegowania i outsourcingu działalności oraz przenoszenia ryzyka

1. Urząd na bieżąco koordynuje działania nadzorcze właściwych organów w celu wspierania konwergencji praktyk nadzorczych w obszarze delegowania i outsourcingu działalności przez instytucje finansowe, jak również w odniesieniu do przenoszenia przez nie ryzyka, zgodnie z ust. 2, 3, i 4.

2. Właściwe organy powiadamiają Urząd, jeżeli zamierzają udzielić zezwolenia lub przeprowadzić rejestrację w odniesieniu do instytucji finansowej, która podlega nadzorowi zainteresowanego właściwego organu zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz jeżeli biznesplan instytucji finansowej zakłada outsourcing lub delegowanie istotnej części jej działalności lub jakiejkolwiek funkcji kluczowej, bądź też przenoszenie ryzyka związanego z istotną częścią jej działalności do państw trzecich, aby skorzystać z paszportu UE, podczas gdy zasadniczo znaczna część działalności lub funkcji realizowana jest poza Unią. Powiadomienie Urzędu powinno być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić Urzędowi przeprowadzenie prawidłowej oceny.

W przypadku gdy Urząd uzna za konieczne wydanie skierowanej do właściwego organu opinii dotyczącej tego, że zezwolenie lub rejestracja zgłoszone zgodnie z akapitem pierwszym są niezgodne z prawem Unii bądź też z wytycznymi, zaleceniami lub opiniami przyjętymi przez Urząd, informuje on o tym dany właściwy organ w terminie 20 dni roboczych od otrzymania powiadomienia od danego właściwego organu. W takim przypadku zainteresowany właściwy organ wstrzymuje się z przeprowadzeniem rejestracji lub udzieleniem zezwolenia do czasu uzyskania opinii Urzędu.

Na wniosek Urzędu właściwy organ w terminie 15 dni roboczych od otrzymania takiego wniosku udziela informacji na temat swojej decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia lub przeprowadzenia rejestracji w odniesieniu do instytucji finansowej, która podlega jego nadzorowi zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Urząd wydaje opinię, bez uszczerbku dla terminów określonych w prawie Unii, najpóźniej w terminie 2 miesięcy od daty otrzymania powiadomienia zgodnie z akapitem pierwszym.

3. Instytucja finansowa powiadamia właściwy organ o outsourcingu lub delegowaniu istotnej części jej działalności lub jakiejkolwiek funkcji kluczowej oraz o przenoszeniu ryzyka związanego z istotną częścią jej działalności do innej jednostki lub do swojego oddziału ustanowionych w państwie trzecim. Zainteresowany właściwy organ informuje Urząd o takich powiadomieniach co pół roku.

Nie naruszając przepisów art. 35, na wniosek Urzędu właściwy organ udziela informacji na temat zawartych przez instytucje finansowe porozumień dotyczących outsourcingu, delegowania lub przenoszenia ryzyka.

Urząd monitoruje, czy zainteresowane właściwe organy sprawdzają, czy te porozumienia dotyczące outsourcingu, delegowania lub przenoszenia ryzyka, o których mowa w akapicie pierwszym, zostały zawarte zgodnie z prawem Unii, są zgodne z wytycznymi, zaleceniami lub opiniami Urzędu i nie uniemożliwiają sprawowania skutecznego nadzoru przez właściwe organy ani egzekwowania przepisów w państwie trzecim.

4. Urząd może wydawać zalecenia dla zainteresowanych właściwych organów, w tym zalecenia dotyczące zmiany lub wycofania zezwoleń. W przypadku gdy zainteresowany właściwy organ nie zastosuje się do zaleceń Urzędu w terminie15 dni roboczych, właściwy organ przedstawia swoje uzasadnienie, a Urząd podaje do wiadomości publicznej swoje zalecenie wraz z tym uzasadnieniem.”;

18) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

19) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Co najmniej raz w roku Urząd rozważa zasadność przeprowadzenia ogólnounijnych ocen, o których mowa w ust. 2, i informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o swoich wnioskach. W przypadku przeprowadzenia takich ogólnounijnych ocen Urząd – jeżeli uzna to za stosowne – ujawnia wyniki dotyczące poszczególnych uczestniczących instytucji finansowych.

Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej przez właściwe organy nie uniemożliwia im publikowania wyników ogólnounijnych ocen, o których mowa w ust. 2, lub przekazywania Urzędowi wyników takich ocen do celów publikacji przez Urząd wyników ogólnounijnych ocen odporności instytucji finansowych.”;

20) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na specjalny wniosek Komisji o udzielenie porady lub gdy jest do tego zobowiązany na podstawie aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd pomaga Komisji w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności ram prawnych i nadzorczych w państwach trzecich.”;

b) dodaje się ust. 2a, 2b i 2c w brzmieniu:

„2a. Urząd monitoruje zmiany w zakresie regulacji, nadzoru i praktyk dotyczących egzekwowania oraz istotne zmiany na rynkach w państwach trzecich, w odniesieniu do których Komisja przyjęła – na podstawie aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 – decyzje w sprawie równoważności, w celu sprawdzenia, czy kryteria, na podstawie których te decyzje zostały podjęte, oraz wszelkie określone w nich warunki są nadal spełniane. Urząd uwzględnia znaczenie rynkowe danych państw trzecich. Urząd co roku przedstawia Komisji poufne sprawozdanie w sprawie swoich ustaleń.

Bez uszczerbku dla konkretnych wymagań określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 1 zdanie drugie, Urząd współpracuje – jeżeli jest to możliwe – z odpowiednimi właściwymi organami oraz – w stosownych przypadkach – również z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze zostały uznane za równoważne. Współpraca ta odbywa się na podstawie porozumień administracyjnych zawartych z właściwymi organami tych państw trzecich. Podczas negocjowania takich porozumień administracyjnych Urząd uwzględnia postanowienia dotyczące następujących kwestii:

a) mechanizmów, które pozwolą Urzędowi uzyskiwać wszelkie istotne informacje, w tym informacje na temat systemu regulacyjnego, podejścia nadzorczego, istotnych zmian na rynkach i wszelkich zmian, które mogą mieć wpływ na decyzję w sprawie równoważności;

b) w zakresie, w jakim jest to konieczne do kontroli realizacji takich decyzji w sprawie równoważności – procedur dotyczących koordynacji działań nadzorczych, w tym kontroli na miejscu.

Urząd informuje Komisję, w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego odmówi zawarcia takiego porozumienia administracyjnego lub gdy odmówi skutecznej współpracy. Komisja uwzględnia te informacje podczas przeprowadzania oceny odpowiednich decyzji w sprawie równoważności.

2b. W przypadku gdy Urząd stwierdzi, że zmiany w zakresie regulacji, nadzoru lub praktyk dotyczących egzekwowania w państwach trzecich, o których mowa w ust. 2a, mogłyby mieć wpływ na stabilność finansową Unii lub co najmniej jednego państwa członkowskiego, integralność rynku, ochronę inwestorów lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego, niezwłocznie informuje o tym Komisję w trybie poufnym.

Urząd corocznie przedstawia Komisji poufne sprawozdanie w sprawie zmian w zakresie regulacji, nadzoru, praktyk dotyczących egzekwowania i rynku w państwach trzecich, o których mowa w ust. 2a, ze szczególnym uwzględnieniem ich skutków dla stabilności finansowej, integralności rynku, ochrony inwestorów lub funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2c. Właściwe organy z wyprzedzeniem informują Urząd o swoich zamiarach zawarcia wszelkich porozumień administracyjnych z organami nadzoru państw trzecich w każdym z obszarów regulowanych aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w stosunku do oddziałów jednostek z państw trzecich. Równocześnie przekazują one Urzędowi projekt takich planowanych porozumień.

W celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w Unii oraz wzmocnienia międzynarodowej koordynacji w zakresie nadzoru finansowego Urząd może opracować modelowe porozumienia administracyjne. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby zawierać swoje porozumienia w oparciu o modelowe porozumienie.

W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd przedstawia informacje na temat porozumień administracyjnych uzgodnionych z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi lub administracjami z państw trzecich oraz informacje dotyczące pomocy, której Urząd udzielił Komisji przy przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności, oraz działalności Urzędu w zakresie monitorowania zgodnie z ust. 2a.”;

21) art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W odniesieniu do ostrożnościowej oceny połączeń i przejęć objętych zakresem stosowania dyrektywy 2009/138/WE i które na mocy tej dyrektywy wymagają konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich, Urząd może, na wniosek jednego z zainteresowanych właściwych organów, wydawać i publikować opinie w sprawie oceny ostrożnościowej, z wyjątkiem oceny dotyczącej kryteriów zawartych w art. 59 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2009/138/WE. Opinia ta jest wydawana niezwłocznie i w każdym razie przed upływem okresu oceny zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE. W obszarach, w odniesieniu do których Urząd może wydawać opinie, zastosowanie ma art. 35 i 35b.”;

22) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Na wniosek Urzędu właściwe organy udzielają Urzędowi wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania zadań nałożonych na Urząd niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że mają one na mocy prawa dostęp do odpowiednich informacji.

Udzielone informacje muszą być dokładne i kompletne oraz zostają przekazane w terminie określonym przez Urząd.

2. Urząd może również zwrócić się o udzielanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonych formatach lub przy użyciu porównywalnych wzorów zatwierdzonych przez Urząd. W miarę możliwości we wnioskach o informacje wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należycie uzasadnionego wniosku właściwego organu Urząd przekazuje mu wszelkie informacje niezbędne do tego, by właściwy organ mógł wypełniać swoje zadania, zgodnie z obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy informacje, o które zwrócono się zgodnie z ust. 1, nie są dostępne lub nie zostały udostępnione przez właściwe organy w terminie określonym przez Urząd, wówczas Urząd może wystąpić z należycie uzasadnionym i umotywowanym wnioskiem do jakiegokolwiek z następujących podmiotów:

a) innych organów, którym powierzono funkcje nadzorcze;

b) ministerstwa właściwego w sprawach finansów w danym państwie członkowskim, o ile dysponuje ono informacjami ostrożnościowymi;

c) krajowego banku centralnego danego państwa członkowskiego;

d) urzędu statystycznego danego państwa członkowskiego.

Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu tych informacji.”;

c) skreśla się ust. 6 i 7;

23) dodaje się art. 35a–35h w brzmieniu:

„Artykuł 35a

Wykonywanie uprawnień, o których mowa art. 35b

Uprawnienia powierzone Urzędowi, dowolnemu z jego urzędników lub innej osobie upoważnionej przez Urząd zgodnie z art. 35b nie mogą być wykorzystywane do żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte poufnością wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 35b

Wniosek o informacje skierowany do instytucji finansowych

1. W przypadku gdy informacje, o które zwrócono się zgodnie z art. 35 ust. 1 lub 5, nie są dostępne lub nie zostały udostępnione w terminie określonym przez Urząd, wówczas Urząd może w drodze zwykłego wniosku lub decyzji zwrócić się do właściwych instytucji finansowych o udzielenie mu wszelkich niezbędnych informacji, aby umożliwić mu wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Zwykły wniosek o informacje, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;

b) podaje cel tego wniosku;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin udzielenia informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wniosek o udzielenie informacji, nie ma obowiązku udzielenia tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wniosek udzielone informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani wprowadzające w błąd;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 35c, w przypadku gdy udzielone informacje są niezgodne z prawdą lub wprowadzają w błąd.

3. W przypadku zwrócenia się o udzielenie informacji w drodze decyzji Urząd:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;

b) podaje cel tego wniosku;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin udzielenia informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 35d, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 35c, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub wprowadzają w błąd;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 60 i 61.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są instytucje finansowe lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci pozostają w pełni odpowiedzialni, jeżeli przedłożone informacje są niekompletne, nieprawdziwe lub wprowadzają w błąd.

5. Urząd niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wniosku lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym właściwa jednostka wymieniona w ust. 1, której dotyczy wniosek o informacje, ma swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

6. Urząd może wykorzystywać informacje poufne otrzymane zgodnie z niniejszym artykułem wyłącznie na potrzeby wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.”;

Artykuł 35c

Przepisy proceduralne dotyczące nakładania grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie, o którym mowa w art. 35d ust. 1, Urząd wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia tę sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w bezpośredni lub pośredni nadzór nad danymi instytucjami finansowymi i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawionych przez osoby będące przedmiotem dochodzenia i przedkłada Radzie Organów Nadzoru pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy ma prawo do występowania o informacje zgodnie z art. 35b.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez Urząd w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru akt sprawy zawierających jego ustalenia – daje osobom będącym przedmiotem dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W trakcie dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony osób będących przedmiotem dochodzenia.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby będące przedmiotem dochodzenia. Osobom będącym przedmiotem dochodzenia przysługuje prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek osób będących przedmiotem dochodzenia – po wysłuchaniu stanowiska tych osób zgodnie z art. 35f Urząd decyduje, czy osoby będące przedmiotem dochodzenia popełniły naruszenie lub naruszenia, o których mowa w art. 35d ust. 1, a jeżeli tak – stosuje środek zgodnie z tym artykułem.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru Urzędu ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 75a w celu określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym następujących przepisów:

a) przepisów dotyczących prawa do obrony;

b) przepisów tymczasowych;

c) przepisów dotyczących sposobu pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych;

d) przepisów dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. Urząd przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość zajścia okoliczności stanowiących przestępstwo. Urząd odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznego faktu lub identycznych faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 35d

Grzywny

1. Urząd podejmuje decyzję o nałożeniu grzywny, jeżeli stwierdzi, że instytucja finansowa, o której mowa w art. 35b, w sposób zamierzony lub w wyniku zaniedbania nie udzieliła informacji w odpowiedzi na decyzję zobowiązującą do udzielenia informacji zgodnie z art. 35b ust. 3 lub udzieliła niekompletnych, nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd informacji w odpowiedzi na zwykły wniosek o informacje lub decyzję zgodnie z art. 35b ust. 2.

2. Kwota podstawowa grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 50 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR.

3. Ustalając kwotę podstawową grzywny, o której mowa w ust. 2, Urząd uwzględnia obrót roczny danej instytucji finansowej w poprzedzającym roku obrotowym; kwota ta znajduje się w następujących przedziałach:

a) w dolnej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny jest niższy od 10 mln EUR;

b) w środkowej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny wynosi od 10 do 50 mln EUR;

c) w górnej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny przekracza 50 mln EUR.

Kwoty podstawowe podane w granicach określonych w ust. 2 są w razie potrzeby korygowane z uwzględnieniem okoliczności obciążających lub łagodzących przy użyciu odpowiednich współczynników określonych w ust. 5.

Odpowiedni współczynnik obciążający stosowany jest wobec kwoty podstawowej pojedynczo. W przypadku gdy zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik obciążający, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika obciążającego jest doliczana do kwoty podstawowej.

Odpowiedni współczynnik łagodzący stosowany jest wobec kwoty podstawowej pojedynczo. W przypadku gdy zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik łagodzący, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika łagodzącego jest odliczana od kwoty podstawowej.

4. Do kwoty podstawowej, o której mowa w ust. 2, stosuje się kumulatywnie następujące współczynniki korygujące, biorąc pod uwagę, co następuje:

a) współczynniki korygujące związane z okolicznościami obciążającymi są następujące:

(i) jeżeli naruszenie popełniono wielokrotnie, w odniesieniu do każdego powtórzenia naruszenia stosuje się dodatkowy współczynnik równy 1,1;

(ii) jeżeli naruszenie trwało dłużej niż sześć miesięcy, stosuje się współczynnik równy 1,5;

(iii) jeżeli naruszenia dopuszczano się umyślnie, stosuje się współczynnik równy 2;

(iv) jeżeli od momentu stwierdzenia naruszenia nie podjęto żadnych działań naprawczych, stosuje się współczynnik równy 1,7;

(v) jeżeli kadra kierownicza wyższego szczebla instytucji finansowej nie współpracowała z Urzędem, stosuje się współczynnik równy 1,5;

b) współczynniki korygujące związane z czynnikami obciążającymi są następujące:

(i) jeżeli naruszenie trwało krócej niż 10 dni roboczych, stosuje się współczynnik równy 0,9;

(ii) jeżeli kadra kierownicza wyższego szczebla instytucji finansowej może wykazać, że zastosowała wszystkie konieczne środki, aby zapobiec niewykonaniu wniosku na podstawie art. 35 ust. 6a, stosuje się współczynnik w wysokości 0.7;

(iii) jeżeli instytucja finansowa w sposób szybki, skuteczny i pełny powiadomiła Urząd o naruszeniu, stosuje się współczynnik w wysokości 0,4;

(iv) jeżeli instytucja finansowa dobrowolnie podjęła działania w celu zapewnienia, by w przyszłości nie mogło dojść do podobnego naruszenia, stosuje się współczynnik w wysokości 0,6.

5. Niezależnie od przepisów ust. 2 i 3 grzywna ogółem nie może przekroczyć 20 % rocznego obrotu danej instytucji finansowej w poprzedzającym roku obrotowym, chyba że dana instytucja finansowa bezpośrednio lub pośrednio uzyskała korzyść finansową z naruszenia. W tym przypadku grzywna ogółem jest co najmniej równa tej korzyści.

Artykuł 35e

Okresowe kary pieniężne

1. Urząd podejmuje decyzje o nałożeniu okresowej kary pieniężnej w celu nakłonienia instytucji lub jednostek, o których mowa w art. 35b ust. 1, do udzielenia informacji, o które zwrócono się w drodze decyzji zgodnie z art. 35b ust. 3.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresowa kara pieniężna jest nakładana za każdy dzień, do momentu gdy dana instytucja finansowa podporządkuje się odpowiedniej decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu danej instytucji finansowej w poprzedzającym roku obrotowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną można nałożyć na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji Urzędu.

Artykuł 35f

Prawo do złożenia wyjaśnień

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji w sprawie nałożenia grzywny lub okresowej kary pieniężnej na podstawie art. 35d i art. 35e Urząd zapewnia instytucji finansowej, której dotyczy wniosek o informacje, możliwość złożenia wyjaśnień.

Podstawę decyzji Urzędu stanowią wyłącznie ustalenia, co do których dane instytucje finansowe mogły przedstawić swoje stanowisko.

2. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego instytucji finansowej, o której mowa w ust. 1. Danej instytucji finansowej przysługuje prawo do dostępu do gromadzonych przez Urząd akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych Urzędu.

Artykuł 35g

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 35d i 35e mają charakter administracyjny i podlegają egzekucji.

2. Postępowanie egzekucyjne dotyczące grzywien i okresowych kar pieniężnych regulują przepisy proceduralne obowiązujące w państwie członkowskim, na którego terytorium jest ono prowadzone. Decyzję nakładającą grzywnę lub okresową karę pieniężną opatruje się klauzulą egzekucyjną, bez żadnych innych formalności z wyjątkiem sprawdzenia jej autentyczności przez organ, który każde państwo członkowskie wyznacza w tym celu i o którym powiadamia Urząd i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

3. W przypadku gdy formalności, o których mowa w ust. 2, zostały dopełnione przez zainteresowaną stronę na jej własny wniosek, może ona przystąpić do dochodzenia swoich praw zgodnie z prawem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

4. Egzekucja grzywny lub okresowej kary pieniężnej może zostać zawieszona jedynie decyzją Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Sądy danego państwa członkowskiego są jednak właściwe do rozpatrywania skarg dotyczących nieprawidłowego przeprowadzania postępowania egzekucyjnego dotyczącego grzywny lub okresowej kary pieniężnej.

5. Urząd podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 35d i 35e, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziło nieproporcjonalną szkodę stronom, których to dotyczy.

6. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.”;

Artykuł 35h

Kontrola przeprowadzana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji Urzędu nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć grzywnę lub okresową karę pieniężną nałożone przez Urząd.”;

24) art. 36 ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia skierowanego przez ERRS do właściwego organu Urząd korzysta w stosownych przypadkach z uprawnień przyznanych na mocy niniejszego rozporządzenia, tak aby zapewnić terminowe podjęcie działań następczych.”;

25) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 akapit pierwszy ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Kadencja członków Grupy Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji oraz Grupy Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych wynosi cztery lata, a po tym okresie przeprowadza się nową procedurę wyboru.”;

b) w ust. 6 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W przypadku gdy członkowie Bankowej Grupy Interesariuszy nie są w stanie wypracować wspólnej opinii lub porady, zezwala się, by członkowie reprezentujący jedną grupę zainteresowanych stron mogli wydać odrębną opinię lub odrębną poradę.

Grupa Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji, Grupa Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych, Bankowa Grupa Interesariuszy oraz Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych mogą wydawać wspólne opinie i porady w zakresie kwestii dotyczących prac Europejskich Urzędów Nadzoru na podstawie art. 56 niniejszego rozporządzenia dotyczącego wspólnych stanowisk i wspólnych aktów.”;

26) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39

Procedury podejmowania decyzji

1. Podejmując decyzje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, Urząd postępuje zgodnie z ust. 2–6, z wyjątkiem decyzji przyjmowanych zgodnie z art. 35b, 35d i 35e.

2. Urząd informuje każdego adresata danej decyzji o zamiarze jej podjęcia, wyznaczając termin, w którym adresat ten może wyrazić swoją opinię na temat przedmiotu tej decyzji, w pełni uwzględniając pilny charakter, złożoność i potencjalne skutki sprawy. Przepis ustanowiony w zdaniu pierwszym stosuje się odpowiednio w odniesieniu do zaleceń, o których mowa w art. 17 ust. 3.

3. W decyzjach Urzędu przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

4. Adresaci decyzji Urzędu są informowani o środkach odwoławczych przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia.

5. W przypadku gdy Urząd podjął decyzję na podstawie art. 18 ust. 3 lub art. 18 ust. 4, w odpowiednich odstępach czasu dokonuje jej przeglądu.

6. Decyzje podejmowane przez Urząd na podstawie art. 17, 18 lub 19 podaje się do wiadomości publicznej. Podając decyzję do wiadomości publicznej, ujawnia się właściwy organ lub instytucję finansową, których ona dotyczy, oraz główną treść decyzji, chyba że takie upublicznienie jest sprzeczne z uzasadnionym interesem tej instytucji finansowej lub z ochroną jej tajemnicy handlowej, bądź też mogłoby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu oraz integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.";

27) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy członkowie Rada Wykonawczej, o których mowa w art. 45 ust. 1 i którym nie przysługuje prawo głosu;";

b) w ust. 7 skreśla się akapit drugi;

c) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku gdy krajowy organ publiczny, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie jest odpowiedzialny za egzekwowanie przepisów dotyczących ochrony konsumentów, członek Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w tej literze, może podjąć decyzję o tym, że będzie mu towarzyszył przedstawiciel z organu odpowiedzialnego za ochronę konsumentów z danego państwa członkowskiego, któremu to przedstawicielowi nie przysługuje prawo głosu. W przypadku gdy w danym państwie członkowskim odpowiedzialność za ochronę konsumentów jest dzielona między kilkoma organami w danym państwie członkowskim, organy te uzgadniają wspólnego przedstawiciela.";

28) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 41

Komitety wewnętrzne

Rada Organów Nadzoru może powoływać komitety wewnętrzne na potrzeby wykonywania określonych zadań będących w jej kompetencji. Rada Organów Nadzoru może delegować wykonywanie wyraźnie określonych zadań i podejmowanie wyraźnie określonych decyzji komitetom wewnętrznym, Radzie Wykonawczej lub Przewodniczącemu.";

29) art. 42 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podczas wykonywania zadań powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia członkowie Rady Organów Nadzoru posiadający prawo głosu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.";

30) w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada Organów Nadzoru wydaje wytyczne dotyczące prac Urzędu. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, Rada Organów Nadzoru przyjmuje opinie, zalecenia, wytyczne i decyzje Urzędu i udziela porad, o których mowa w rozdziale II w oparciu o wniosek Rady Wykonawczej.”;

b) skreśla się ust. 2 i 3;

c) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przed dniem 30 września każdego roku Rada Organów Nadzoru, działając na podstawie wniosku Rady Wykonawczej, przyjmuje program prac Urzędu na kolejny rok oraz przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Na wniosek Rady Wykonawczej Rada Organów Nadzoru przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonywania obowiązków przez Przewodniczącego, na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7, i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu do dnia 15 czerwca każdego roku. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”;

e) skreśla się ust. 8;

31) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Członkowie Rady Wykonawczej zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy i Przewodniczący nie mają prawa głosu w odniesieniu do tych decyzji.”;

b) w ust. 1 skreśla się akapit trzeci i czwarty;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych poszczególnym instytucjom finansowym, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.

Akapitu pierwszego nie stosuje się do Przewodniczącego, członków, którzy są również członkami Rady Wykonawczej oraz do przedstawiciela Europejskiego Banku Centralnego mianowanego przez jego radę nadzorczą.”;

32) w rozdziale III tytuł sekcji 2 otrzymuje brzmienie:

„Rada Wykonawcza”;

33) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45

Skład

„1. Rada Wykonawcza składa się z Przewodniczącego i trzech członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy. Przewodniczący przydziela każdemu z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy wyraźnie określone zadania z zakresu polityki i zarządzania. Jednemu z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy powierza się odpowiedzialność za sprawy budżetowe i w kwestiach związanych z programem prac Urzędu („członek odpowiedzialny za budżet i program"). Jeden z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy pełni funkcję wiceprzewodniczącego i wykonuje zadania przewodniczącego podczas jego nieobecność lub w przypadku uzasadnionego utrudnienia, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Członkowie zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy wybierani są na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych. Członkowie zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy posiadają rozległe doświadczenie na stanowisku kierowniczym. Wybór odbywa się na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, w następstwie którego Komisja sporządza krótką listę zakwalifikowanych kandydatów.

Komisja przedkłada ją Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia. Po zatwierdzeniu tej krótkiej listy Rada przyjmuje decyzję o wyznaczeniu członków Rady Wykonawczej zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym członka odpowiedzialnego za budżet i program.

3. W przypadku gdy zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy członek Rady Wykonawczej nie spełnia już warunków określonych w art. 46 lub został uznany za winnego poważnego uchybienia, Rada może, na wniosek Komisji zatwierdzony przez Parlament Europejski, przyjąć decyzję o odwołaniu go z urzędu.

4. Kadencja członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy wynosi 5 lat i może zostać przedłużona na ten sam okres jeden raz. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pięcioletniej kadencji członka zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy Rada Organów Nadzoru ocenia:

a) wyniki osiągnięte podczas pierwszej kadencji i sposób ich osiągnięcia;

b) zadania i potrzeby Urzędu w następnych latach.

Biorąc pod uwagę tę ocenę Komisja przedkłada Radzie wykaz członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, których kadencję należy przedłużyć. Na podstawie tego wykazu oraz po uwzględnieniu oceny Rada może przedłużyć kadencję członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy.";

34) dodaje się art. 45a w brzmieniu:

„Artykuł 45a

Proces podejmowania decyzji

1. Decyzje Rady Wykonawczej podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdy członek ma jeden głos. W przypadku równej liczby głosów za i przeciw głos Przewodniczącego jest decydujący.

2. Przedstawiciel Komisji uczestniczy w posiedzeniach Rady Wykonawczej bez prawa głosu z wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 63.

3. Rada Wykonawcza uchwala i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

4. Posiedzenia Rady Wykonawczej zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z jej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

Rada Wykonawcza zbiera się przed każdym posiedzeniem Rady Organów Nadzoru oraz tak często, jak uzna to za konieczne. Rada Wykonawcza zbiera się co najmniej pięć razy w roku.

5. Członkowie Rady Wykonawczej mogą, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego, korzystać z pomocy doradców lub ekspertów. Uczestnicy nieposiadający prawa głosu nie biorą udziału w obradach Rady Wykonawczej dotyczących poszczególnych instytucji finansowych.”;

35) dodaje się art. 45b w brzmieniu:

„Artykuł 45b

Komitety wewnętrzne

Rada Wykonawcza może powoływać komitety wewnętrzne na potrzeby wykonywania określonych zadań będących w jej kompetencji.”;

36) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

Niezależność

Członkowie Rady Wykonawczej działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii Europejskiej ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków Rady Wykonawczej przy wykonywaniu ich zadań.”;

37) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Zadania

1. Rada Wykonawcza zapewnia, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wprowadza ona wszelkie niezbędne środki, w szczególności przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne oraz publikuje komunikaty, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Rada Wykonawcza przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia projekt rocznego i wieloletniego programu prac.

3. Rada Wykonawcza wykonuje swoje uprawnienia budżetowe zgodnie z art. 63 i 64.

Do celów art. 17, 19, 22, 29a, 30, 31a, 32 i 35b–35h Rada Wykonawcza jest uprawniona do działania i podejmowania decyzji. Rada Wykonawcza informuje Radę Organów Nadzoru o podjętych decyzjach.

3a. Rada Wykonawcza bada wszystkie kwestie rozpatrywane przez Radę Organów Nadzoru, wydaje na ich temat opinię i przedstawia w ich sprawie wnioski.

4. Rada Wykonawcza przyjmuje plan polityki kadrowej Urzędu oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne środki wykonawcze do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich („regulamin pracowniczy”).

5. Zgodnie z art. 72 Rada Wykonawcza przyjmuje przepisy szczególne dotyczące prawa dostępu do dokumentów Urzędu.

6. Rada Wykonawcza przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonania zadań Przewodniczącego, sporządzone na podstawie projektu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7.

7. Rada Wykonawcza wyznacza i odwołuje członków Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 ust. 3 i 5.

8. Członkowie Rady Wykonawczej podają do wiadomości publicznej informacje o wszystkich odbytych spotkaniach i przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.

9. Członkowi odpowiedzialnemu za budżet i program powierza się następujące określone zadania:

a) wykonanie rocznego programu prac Urzędu pod kierownictwem Rady Organów Nadzoru i pod kontrolą Rady Wykonawczej;

b) stosowanie wszelkich niezbędnych środków, w szczególności przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikacja komunikatów, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

c) przygotowanie wieloletniego programu prac, o którym mowa w art. 47 ust. 2;

d) przygotowanie do dnia 30 czerwca każdego roku rocznego programu prac na następny rok, o którym to programie mowa w art. 47 ust. 2;

e) sporządzenie wstępnego projektu budżetu Urzędu zgodnie z art. 63 i wykonanie budżetu Urzędu zgodnie z art. 64;

f) przygotowanie projektu sprawozdania rocznego, w tym rozdziału poświęconego działalności regulacyjnej i nadzorczej Urzędu oraz rozdziału dotyczącego spraw finansowo-administracyjnych;

g) w odniesieniu do pracowników Urzędu – wykonywanie uprawnień nadanych mu na mocy art. 68 i zarządzanie kwestiami personalnymi.”;

38) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady Organów Nadzoru oraz przewodniczy posiedzeniom Rady Organów Nadzoru i Rady Wykonawczej.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przewodniczący wybierany jest na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych, po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia krótką listę kandydatów na stanowisko Przewodniczącego. Po zatwierdzeniu tej krótkiej listy Rada przyjmuje decyzję o wyznaczeniu Przewodniczącego.

W przypadku gdy Przewodniczący nie spełnia już warunków określonych w art. 49 lub został uznany za winnego poważnego uchybienia, Rada może, na wniosek Komisji zatwierdzony przez Parlament Europejski, przyjąć decyzję o odwołaniu go z urzędu.”;

c) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Rada, na wniosek Komisji i po uwzględnieniu oceny może jednokrotnie przedłużyć kadencję Przewodniczącego.”;

d) skreśla się ust. 5;

39) dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Artykuł 49a

Wydatki

Przewodniczący podaje do wiadomości publicznej informacje o wszystkich odbytych spotkaniach i wszystkich przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.”;

40) skreśla się art. 51, 52 i 53;

41) w art. 54 ust. 2 dodaje się tiret w brzmieniu:

„— kwestii dotyczących ochrony konsumentów i inwestorów.”;

42) art. 55 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeden członek Rady Wykonawczej, członek odpowiedzialny za budżet i program zgodnie z art. 47 ust. 8a, przedstawiciel Komisji i ERRS są zapraszani do

uczestniczenia w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Wspólnego Komitetu oraz Podkomitetów, o których mowa w art. 57.”;

43) w art. 58 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dwóch członków Komisji Odwoławczej i dwóch zastępców wyznacza Rada Wykonawcza Urzędu po konsultacji z Radą Organów Nadzoru z krótkiej listy zaproponowanej przez Komisję po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Członka Komisji Odwoławczej wyznaczonego przez Radę Wykonawczą Urzędu nie można odwołać ze stanowiska w czasie trwania kadencji, chyba że został uznany za winnego poważnego uchybienia, a Rada Wykonawcza, po konsultacji z Radą Organów Nadzoru, podejmie decyzję o jego odwołaniu.”;

44) art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Komisji Odwoławczej podejmują decyzje w sposób niezależny. Nie są związani żadnymi instrukcjami. Nie mogą oni pełnić żadnych innych funkcji związanych z Urzędem, jego Radą Wykonawczą ani Radą Organów Nadzoru.”;

45) art. 60 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym właściwe organy, może odwołać się od decyzji Urzędu, o której mowa w art. 17, 18, 19 i 35, oraz od każdej innej decyzji wydanej przez Urząd zgodnie z aktami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, która jest do niej skierowana, oraz od decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, mimo że została przyjęta w postaci decyzji skierowanej do innej osoby.”;

46) w art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dochody Urzędu obejmują, bez uszczerbku dla innych rodzajów dochodu, dowolne połączenie następujących składników:

a) wkład równoważący z Unii, zapisany w budżecie ogólnym Unii (sekcja „Komisja”), który nie przekracza 40 % preliminarza dochodów Urzędu;

b) składki roczne wnoszone przez instytucje finansowe w oparciu o roczne szacowane wydatki dotyczące działalności wymaganej niniejszym rozporządzeniem oraz aktami Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, w odniesieniu do każdej kategorii uczestników objętych kompetencjami Urzędu;

c) opłaty wnoszone na rzecz Urzędu w przypadkach określonych w odpowiednich instrumentach prawa Unii.

d) dobrowolne wkłady wnoszone przez państwa członkowskie lub obserwatorów;

e) opłaty za publikacje, szkolenia oraz za inne usługi, o które zwróciły się właściwe organy.”;

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Roczne składki, o których mowa w ust. 1 lit. b), pobierane są corocznie od poszczególnych instytucji finansowych przez organy wyznaczone w każdym państwie członkowskim. Do dnia 31 marca każdego roku budżetowego każde państwo członkowskie wpłaca na rzecz Urzędu kwotę, do zebrania której jest obowiązane zgodnie z kryteriami określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 62a.

6. Dobrowolne wkłady wniesione przez państwa członkowskie lub obserwatorów, o których to wkładach mowa w ust. 1 lit. d), nie są przyjmowane, jeżeli ich przyjęcie podważałoby niezależność i bezstronność Urzędu.”;

47) dodaje się art. 62a w brzmieniu:

„Artykuł 62a

Akty delegowane dotyczące obliczania składek rocznych wnoszonych przez instytucje finansowe

Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 75a, aktów delegowanych określających, w jaki sposób oblicza się składki roczne wnoszone przez poszczególne instytucje finansowe, o których to składkach mowa w art. 62 lit. e), i ustanawia, co następuje:

a) metodę podziału szacowanych wydatków między kategorie instytucji finansowych jako podstawę do określenia udziału składki, która ma zostać wniesiona przez instytucje finansowe z każdej kategorii;

b) odpowiednie i obiektywne kryteria określenia składek rocznych wnoszonych przez poszczególne instytucje finansowe objęte zakresem aktów Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, w zależności od ich wielkości, tak aby w przybliżeniu odzwierciedlać ich znaczenia na rynku.

Na podstawie kryteriów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) możliwe jest określenie progów *de minimis*, poniżej których nie jest należna żadna składka, lub minimalnej kwoty, od której składki nie mogą być niższe.”;

48) art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 63

Ustanawianie budżetu

1. Każdego roku członek odpowiedzialny za budżet i program na podstawie rocznego i wieloletniego programu Urzędu sporządza wstępny projekt jednolitego dokumentu programowego Urzędu na kolejne trzy lata, w którym określa preliminarz dochodów i wydatków, jak również informacje na temat pracowników, oraz przekazuje go Radzie Wykonawczej i Radzie Organów Nadzoru wraz z planem zatrudnienia.

1a. Rada Wykonawcza – na podstawie projektu zatwierdzonego przez Radę Organów Nadzoru – przyjmuje projekt jednolitego dokumentu programowego na kolejne trzy lata budżetowe.

1b. Do dnia 31 stycznia Rada Wykonawcza przekazuje projekt jednolitego dokumentu programowego Komisji, Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.

2. Na podstawie projektu jednolitego dokumentu programowego Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunki, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu równoważącego, którym ma zostać obciążony budżet ogólny Unii Europejskiej, zgodnie z art. 313 i 314 Traktatu.

3. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Urzędu. Władza budżetowa zatwierdza środki na wkład równoważący dla Urzędu.

4. Budżet Urzędu przyjmuje Rada Organów Nadzoru. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W stosownych przypadkach budżet jest odpowiednio dostosowywany.

5. Rada Wykonawcza niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji wszelkich projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania budżetu Urzędu, zwłaszcza w zakresie projektów związanych z nieruchomościami, takich jak najem lub zakup budynków.”;

49) art. 64 otrzymuje brzmienie:

Artykuł 64

Wykonanie i kontrola budżetu

1. Członek odpowiedzialny za budżet i program działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet Urzędu.

2. Do dnia 1 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe.

3. Do dnia 1 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła księgowemu Komisji wymagane informacje księgowe do celów związanych z konsolidacją w sposób i w formacie, które ustalił księgowy Komisji.

4. Do dnia 31 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu.

5. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie wstępnego sprawozdania finansowego Urzędu zgodnie z art. 148 rozporządzenia finansowego księgowy Urzędu sporządza końcowe sprawozdanie finansowe. Członek odpowiedzialny za budżet i program przesyła to końcowe sprawozdanie finansowe Radzie Organów Nadzoru, która wydaje opinię na temat tego sprawozdania.

6. Do dnia 1 lipca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła końcowe sprawozdanie finansowe wraz z opinią Rady Organów Nadzoru księgowemu Komisji, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu.

Do dnia 1 lipca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła również księgowemu Komisji pakiet sprawozdawczy w znormalizowanym formacie ustalonym przez księgowego Komisji do celów związanych z konsolidacją.

7. Końcowe sprawozdanie finansowe publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do dnia 15 listopada kolejnego roku.

8. Członek odpowiedzialny za budżet i program przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września. Kopię tej odpowiedzi przesyła również Radzie Wykonawczej i Komisji.

9. Członek odpowiedzialny za budżet i program przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 165 ust. 3 rozporządzenia finansowego, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego przebiegu procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy.

10. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, przed dniem 15 maja roku N + 2, udziela Urzędowi absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.";

50) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 65

Przepisy finansowe

Zasady finansowe mające zastosowanie w odniesieniu do Urzędu przyjmuje Rada Wykonawcza po konsultacji z Komisją. Zasady te nie mogą odbiegać od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1271/2013* w odniesieniu do organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, chyba że jest to wymagane ze względu na szczególne potrzeby operacyjne w zakresie funkcjonowania Urzędu i jedynie wówczas, gdy Komisja wyrazi na to wcześniej zgodę.

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).";

51) art. 66 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności wobec Urzędu stosuje się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013*.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).";

52) w art. 68 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Do pracowników Urzędu, w tym do zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy członków Rady Wykonawczej i jej Przewodniczącego, zastosowanie mają regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Unii do celów stosowania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Rada Wykonawcza, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 110 regulaminu pracowniczego.";

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rada Wykonawcza przyjmuje przepisy umożliwiające oddelegowywanie ekspertów krajowych z państw członkowskich do Urzędu.”;

53) w art. 70 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Rady Organów Nadzoru oraz wszyscy pracownicy Urzędu, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie oraz wszystkie inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu na podstawie umów, podlegają – również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji – wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 339 TFUE oraz w odpowiednich przepisach prawodawstwa unijnego w tym zakresie.”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ponadto obowiązek przewidziany w ust. 1 oraz w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie uniemożliwia Urzędowi i właściwym organom korzystania z informacji na potrzeby egzekwowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, a w szczególności na potrzeby postępowania w celu przyjęcia decyzji.”;

c) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Rada Wykonawcza i Rada Organów Nadzoru zapewniają, by osoby fizyczne świadczące dowolne usługi, w sposób bezpośredni lub pośredni, stały lub okazjonalny, związane z zadaniami Urzędu, w tym urzędnicy oraz inne osoby upoważnione przez Radę Wykonawczą i Radę Organów Nadzoru lub wyznaczone w tym celu przez właściwe organy, podlegały wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej równoważnym z wymogami określonymi w poprzednich ustępach.

Te same wymogi dotyczące tajemnicy służbowej mają zastosowanie również do obserwatorów uczestniczących w posiedzeniach Rady Wykonawczej i Rady Organów Nadzoru, którzy biorą udział w działalności Urzędu.”;

d) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ust. 1 i 2 nie uniemożliwiają Urzędowi wymiany informacji z właściwymi organami zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz innymi przepisami prawa unijnego mającymi zastosowanie do instytucji finansowych.”;

54) art. 71 otrzymuje brzmienie:

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących przetwarzania przez nie danych osobowych na podstawie rozporządzenia (UE) 2016/679 lub dla obowiązków Urzędu dotyczących przetwarzania przez niego danych osobowych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 2018/XXX (rozporządzenie dotyczące ochrony danych osobowych przez instytucje i organy UE) podczas wypełniania powierzonych mu obowiązków.”;

55) art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada Wykonawcza przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.”;

56) art. 73 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O wewnętrznych ustaleniach językowych Urzędu decyduje Rada Wykonawcza.”;

57) art. 74 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Niezbędne ustalenia dotyczące lokali, które mają zostać przekazane Urzędowi w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, jak również szczegółowe przepisy mające zastosowanie w tym państwie członkowskim do pracowników Urzędu i członków ich rodzin określa umowa w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, która zostaje zawarta po uzyskaniu zgody Rady Wykonawczej.”;

58) dodaje się art. 75a w brzmieniu:

„Artykuł 75a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 35c i 62a, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 35c i 62a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 35c lub 62a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

59) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 76

Relacje z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych

Urząd uznaje się za następcę prawnego Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych. Najpóźniej w dniu ustanowienia Urzędu wszystkie aktywa i zobowiązania oraz wszystkie bieżące operacje Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych zostają automatycznie przekazane

Urzędowi. Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych sporządza sprawozdanie, w którym wykazuje swoją końcową sytuację po stronie aktywów i zobowiązań na dzień tego przekazania. Sprawozdanie to jest badane i zatwierdzane przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych i Komisję.”;

60) dodaje się nowy art. 77a w brzmieniu:

„Artykuł 77a

Przepisy przejściowe

Zadania i stanowisko Dyrektora Wykonawczego wyznaczonego zgodnie z rozporządzeniem nr 1094/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą 2014/51/UE i zajmującego to stanowisko w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] wygasają z tym dniem.

Zadania i stanowisko Przewodniczącego wyznaczonego zgodnie z rozporządzeniem nr 1094/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą 2014/51/UE i zajmującego to stanowisko w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] pozostają w mocy aż do wygaśnięcia jego kadencji.

Zadania i stanowiska członków Zarządu wyznaczonych zgodnie z rozporządzeniem nr 1094/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą 2014/51/UE i zajmujących te stanowiska w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] wygasają z tym dniem.”.

Artykuł 3

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010

W rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i w zakresie przepisów dyrektywy 97/9/WE, dyrektywy 98/26/WE, dyrektywy 2001/34/WE, dyrektywy 2002/47/WE, dyrektywy 2003/71/WE, dyrektywy 2004/39/WE, dyrektywy 2004/109/WE, dyrektywy 2009/65/WE, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE*, rozporządzenia 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady**, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE*** i rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, a także w zakresie stosownych części dyrektywy 2002/87/WE, dyrektywy (UE) 2015/849 i dyrektywy 2002/65/WE w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do przedsiębiorstw świadczących usługi inwestycyjne lub do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania wprowadzających do obrotu swoje jednostki lub udziały oraz do właściwych organów nadzorujących takie przedsiębiorstwa, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich przyszłych prawnie wiążących aktów Unii powierzających zadania Urzędowi.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

** Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

*** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych aktów Unii powierzających Urzędowi funkcje wydawania zezwoleń lub sprawowania nadzoru oraz odpowiadające im uprawnienia.”;

2) w art. 2 ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Znajdujące się w niniejszym rozporządzeniu odniesienia do nadzoru obejmują działania wszystkich właściwych organów, które mają być przeprowadzane zgodnie z aktami ustawodawczymi, o których mowa w art. 1 ust. 2.”;

3) art. 4 pkt 3) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) w odniesieniu do dyrektywy 2002/65/WE i dyrektywy (UE) 2015/849 – organy właściwe w sprawie zapewnienia zgodności z wymogami tych dyrektyw przez przedsiębiorstwa świadczące usługi inwestycyjne lub przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania wprowadzające do obrotu swoje jednostki lub udziały;”;

4) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Rada Wykonawcza, która wykonuje zadania określone w art. 47;”;

b) skreśla się pkt 4;

5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) opracowywać i aktualizować unijny podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad uczestnikami rynku finansowego w Unii;”;

(ii) lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) organizować i przeprowadzać oceny właściwych organów, a także – w tym kontekście – wydawać wytyczne i zalecenia oraz określać najlepsze praktyki w celu zwiększenia spójności wyników w zakresie nadzoru;

f) monitorować i oceniać zmiany na rynku w obszarze jego kompetencji, w tym – w stosownych przypadkach – zmiany dotyczące tendencji w zakresie innowacyjnych usług finansowych;”;

(iii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) wzmacniać ochronę deponentów, konsumentów i inwestorów;”;

(iv) skreśla się lit. l);

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. „Wykonując swoje zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, organ bierze pod uwagę innowacje technologiczne, innowacyjne i zrównoważone modele biznesowe, a także uwzględnianie czynników środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem.”;

c) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. ca) w brzmieniu:

„ca) wydawanie zaleceń zgodnie z art. 29a i 31a;”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) gromadzenie niezbędnych informacji dotyczących instytucji finansowych, jak określono w art. 35 i 35b;”;

d) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wykonując zadania, o których mowa w ust. 1, oraz wykonując uprawnienia, o których mowa w ust. 2, Urząd należycie uwzględnia zasady lepszego stanowienia prawa, w tym wyniki analizy kosztów i korzyści przeprowadzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

6) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się lit. aa) oraz ab) w brzmieniu:

„aa) przeprowadzanie dogłębnych przeglądów tematycznych dotyczących zachowań rynkowych, budowanie wspólnego rozumienia praktyk rynkowych w celu zidentyfikowania potencjalnych problemów i przeanalizowania ich wpływu;

ab) opracowywanie wskaźników ryzyka detalicznego umożliwiających odpowiednio szybką identyfikację potencjalnych przyczyn szkód ponoszonych przez konsumentów i inwestorów;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd monitoruje nowe oraz istniejące formy działalności finansowej, a także może przyjmować wytyczne oraz zalecenia w celu propagowania bezpieczeństwa i solidności rynków oraz konwergencji praktyk regulacyjnych i nadzorczych.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd powołuje komitet ds. innowacji finansowych, stanowiący jego nieodłączną część organizacyjną, w skład którego wchodzą wszystkie odpowiednie właściwe krajowe organy nadzoru oraz organy odpowiedzialne za ochronę konsumentów, w celu osiągnięcia skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych

rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji. Urząd może również włączyć w skład tego komitetu krajowe organy odpowiedzialne za ochronę danych osobowych.”;

7) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Urząd może również wydawać wytyczne i zalecenia skierowane do organów państw członkowskich, które to organy nie zostały zdefiniowane jako właściwe organy na mocy niniejszego rozporządzenia, ale które zostały uprawnione do zapewniania stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli nie zachodzą wyjątkowe okoliczności, Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne w sprawie wytycznych i zaleceń, które wydaje, a także analizuje potencjalne koszty i korzyści związane z wydawaniem takich wytycznych i zaleceń. Te konsultacje i analizy muszą być proporcjonalne do zakresu, charakteru i wpływu wytycznych lub zaleceń. Jeżeli nie zachodzą wyjątkowe okoliczności, Urząd zasięga również opinii lub rady Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, o której mowa w art. 37.”;

c) w ust. 4 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Sprawozdanie zawiera również wyjaśnienie, w jaki sposób Urząd uzasadnił wydanie swoich wytycznych i zaleceń, a także podsumowanie uwag przekazanych w ramach konsultacji publicznych na temat wydanych wytycznych i zaleceń.”;

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy dwie trzecie członków Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych jest zdania, że wydając niektóre wytyczne lub zalecenia, Urząd przekroczył swoje kompetencje, mogą oni przesłać Komisji uzasadnioną opinię.

Komisja zwraca się do Urzędu o wyjaśnienie uzasadniające wydanie tychże wytycznych lub zaleceń. Po otrzymaniu od Urzędu wyjaśnienia Komisja ocenia zakres wytycznych lub zaleceń w świetle kompetencji Urzędu. W przypadku gdy Komisja jest zdania, że Urząd przekroczył swoje kompetencje oraz po umożliwieniu Urzędowi przedstawienie swojego stanowiska Komisja może przyjąć decyzję wykonawczą zobowiązującą Urząd do wycofania tych wytycznych lub zaleceń. Decyzja Komisji podawana jest do wiadomości publicznej.”;

8) w art. 17 ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 35 Urząd może skierować należycie uzasadniony i umotywowany wniosek o informacje bezpośrednio do innych właściwych organów lub właściwych uczestników rynku finansowego, zawsze kiedy uzna to za konieczne w celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa Unii. W przypadku gdy uzasadniony wniosek skierowany jest do uczestników rynku finansowego, zawiera on wyjaśnienie, dlaczego informacje te są konieczne do celów przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa Unii.

Adresaci takiego wniosku udzielają Urzędowi bez zbędnej zwłoki jasnych, dokładnych i kompletnych informacji.

W przypadku gdy wniosek o informacje został skierowany do uczestnika rynku finansowego, Urząd informuje o nim odpowiednie właściwe organy. Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu informacji będących przedmiotem wniosku.”;

9) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach określonych w aktach Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, i bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17 Urząd może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4, w przypadku gdy zachodzi dowolna z następujących okoliczności:

a) na wniosek co najmniej jednego zainteresowanego właściwego organu, jeżeli właściwy organ nie zgadza się z procedurą lub istotą działania lub zaproponowanego działania innego właściwego organu, bądź też z zaniechaniem działania przez inny właściwy organ;

b) z własnej inicjatywy, w przypadku gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że między właściwymi organami istnieje różnica zdań.

W przypadkach, w których akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają podjęcia przez właściwe organy wspólnej decyzji, jeżeli organy te nie podejmą wspólnej decyzji w terminach określonych w tych aktach, zakłada się istnienie różnicy zdań.”;

b) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W następujących przypadkach zainteresowane właściwe organy niezwłocznie powiadamiają Urząd, że nie osiągnięto porozumienia:

a) w przypadku gdy w aktach Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, został określony termin osiągnięcia porozumienia między właściwymi organami i ma miejsce jedno z poniższych zdarzeń, przy czym pod uwagę bierze się to z nich, które wystąpiło wcześniej:

(i) określony termin upłynął;

(ii) co najmniej jeden właściwy organ w oparciu o obiektywne przesłanki stwierdza istnienie różnicy zdań;

b) w przypadku gdy w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, nie został określony termin osiągnięcia porozumienia między właściwymi organami i ma miejsce jedno z poniższych zdarzeń, przy czym pod uwagę bierze się to z nich, które wystąpiło wcześniej:

(i) co najmniej jeden zainteresowany właściwy organ w oparciu o obiektywne przesłanki stwierdza istnienie różnicy zdań; lub

(ii) minęły dwa miesiące od daty otrzymania przez właściwy organ wniosku innego właściwego organu o podjęcie określonego działania w celu wypełnienia obowiązków wynikających z prawa Unii, a organ, do którego się zwrócono, nie podjął jeszcze decyzji mającej na celu uwzględnienie wniosku.

1b. Przewodniczący ocenia, czy Urząd powinien działać zgodnie z ust. 1. Jeżeli interwencja podejmowana jest z inicjatywy własnej Urzędu, powiadamia on zainteresowane właściwe organy o swojej decyzji dotyczącej interwencji.

W oczekiwaniu na decyzję Urzędu zgodnie z procedurą określoną w art. 47 ust. 3a w przypadkach, w których akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają podjęcia wspólnej decyzji, wszystkie właściwe organy zaangażowane w proces podejmowania wspólnej decyzji odraczają swoje indywidualne decyzje. W przypadku gdy Urząd zdecyduje się podjąć działanie, wszystkie właściwe organy zaangażowane w proces podejmowania wspólnej decyzji odraczają swoje decyzje do zakończenia procedury określonej w ust. 2 i 3.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia w fazie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, Urząd może w celu rozstrzygnięcia sporu wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od określonych działań, aby zapewnić zgodność z prawem Unii. Decyzja Urzędu jest wiążąca dla zainteresowanych właściwych organów. Decyzja Urzędu może zobowiązywać właściwe organy do uchylenia lub zmiany decyzji, którą podjęły, lub do skorzystania z uprawnień, które posiadają na podstawie odpowiednich przepisów prawa Unii.”;

d) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Urząd powiadamia zainteresowane właściwe organy o zakończeniu procedur przewidzianych w ust. 2 i 3, a także – w stosownych przypadkach – o swojej decyzji podjętej zgodnie z ust. 3.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na podstawie art. 258 Traktatu, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, a w tym samym nie zapewnia spełniania przez uczestnika rynku finansowego wymogów, które są wobec niej bezpośrednio stosowane na mocy aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może wydać skierowaną do uczestnika rynku finansowego decyzję indywidualną, zobowiązującą tego uczestnika do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.”;

10) art. 22 ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Urząd może w tym celu skorzystać z uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym art. 35 i 35b.”;

11) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) wydawanie strategicznego plan nadzoru zgodnie z art. 29a;”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) promowanie skutecznej dwustronnej i wielostronnej wymiany pomiędzy właściwymi organami informacji dotyczących wszystkich istotnych kwestii, w tym, w stosownych przypadkach, bezpieczeństwa cybernetycznego i ataków cybernetycznych, z pełnym poszanowaniem

obowiązujących przepisów w zakresie poufności i ochrony danych przewidzianych w odpowiednim prawodawstwie unijnym;”;

(iii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ustanawianie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, w tym w zakresie innowacji technologicznych, ułatwianie wymian personelu oraz zachęcanie właściwych organów do częstszego korzystania z programów oddelegowania pracowników oraz innych narzędzi.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W celu ustanowienia wspólnej kultury nadzoru Urząd opracowuje i prowadzi – biorąc pod uwagę między innymi zmieniające się praktyki i modele biznesowe uczestników rynku finansowego, w tym wynikające z innowacji technologicznych – zaktualizowany unijny podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad uczestnikami rynku finansowego w Unii. Unijny podręcznik nadzoru określa najlepsze praktyki nadzorcze i wysokiej jakości metody i procesy.”;

12) dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Strategiczny plan nadzoru

1. Po rozpoczęciu stosowania rozporządzenia [XXX insert reference to amending Regulation], a następnie co trzy lata do dnia 31 marca Urząd wydaje zalecenia skierowane do właściwych organów, ustanawiając strategiczne cele i priorytety nadzorcze („strategiczny plan nadzoru”) z uwzględnieniem wkładów ze strony właściwych organów. Urząd przekazuje strategiczny plan nadzoru do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji oraz podaje go do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej.

Strategiczny plan nadzoru zawiera konkretne priorytety działań nadzorczych, tak aby propagować spójne, wydajne i skuteczne praktyki nadzorcze oraz wspólne, jednolite i spójne stosowanie prawa Unii, a także aby reagować na tendencje w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego i potencjalne zagrożenia i słabości określone zgodnie z art. 32.

2. Do dnia 30 września każdego roku każdy właściwy organ przedkłada Urzędowi do przeanalizowania projekt rocznego programu prac na następny rok oraz jednoznacznie określa, w jaki sposób ten projekt programu wypełnia założenia strategicznego planu nadzoru.

Projekt rocznego programu prac zawiera szczegółowe cele i priorytety działań nadzorczych oraz ilościowe i jakościowe kryteria wyboru uczestników rynku finansowego, praktyk i zachowań rynkowych oraz rynków finansowych, które mają zostać zbadane przez właściwy organ przedkładający projekt programu prac w ciągu roku objętego tym programem.

3. Urząd ocenia projekt rocznego programu prac i – w przypadku gdy występują istotne zagrożenia dla realizacji priorytetów określonych w strategicznym planie nadzoru – wydaje zalecenie dla odpowiedniego właściwego organu w celu zapewnienia zgodności rocznego programu prac odpowiedniego właściwego organu ze strategicznym planem nadzoru.

Do dnia 31 grudnia każdego roku właściwe organy przyjmują swoje roczne programy prac przy uwzględnieniu wszelkich tego rodzaju zaleceń.

4. Do dnia 31 marca każdego roku każdy właściwy organ przekazuje Urzędowi sprawozdanie z wykonania rocznego programu prac.

Sprawozdanie to zawiera co najmniej następujące informacje:

a) opis działań nadzorczych oraz badania instytucji finansowych, praktyk i zachowań rynkowych oraz rynków finansowych, a także informacje dotyczące środków administracyjnych i sankcji nałożonych na instytucje finansowe odpowiedzialne za naruszenie prawa unijnego i krajowego;

b) opis działań, które zostały przeprowadzone, ale nie zostały przewidziane w rocznym programie prac;

c) wykaz działań przewidzianych w rocznym programie prac, które nie zostały przeprowadzone, oraz celów tego programu, które nie zostały osiągnięte, a także powody, ze względu na które nie przeprowadzono tych działań i nie osiągnięto tych celów.

5. Urząd ocenia sprawozdania właściwych organów dotyczące wykonania programu prac. W przypadku gdy występuje istotne zagrożenie dla realizacji priorytetów określonych w strategicznym planie nadzoru, Urząd wydaje zalecenie dla każdego zainteresowanego właściwego organu na temat możliwego sposobu usunięcia przedmiotowych niedociągnięć w jego działaniach.

W oparciu o sprawozdania i własną ocenę zagrożeń Urząd identyfikuje działania właściwego organu, które mają zasadnicze znaczenie dla realizacji strategicznego planu nadzoru, i – w stosownych przypadkach – przeprowadza oceny tych działań na podstawie art. 30.

6. Urząd podaje do wiadomości publicznej najlepsze praktyki zidentyfikowane podczas oceny rocznych programów prac.”;

13) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł artykułu otrzymuje brzmienie:

„Oceny działalności właściwych organów”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu dalszego zwiększania spójności wyników w zakresie nadzoru Urząd przeprowadza okresowo oceny wszystkich bądź części działań realizowanych przez właściwe organy. W tym celu Urząd opracowuje metody umożliwiające obiektywną ocenę i porównanie ocenianych właściwych organów. Podczas przeprowadzania ocen uwzględnia się dotychczasowe informacje i oceny już przeprowadzone w odniesieniu do zainteresowanego właściwego organu, w tym wszystkie informacje udzielone Urzędowi zgodnie z art. 35 oraz wszelkie informacje pochodzące od zainteresowanych stron.”;

c) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do celów niniejszego artykułu Urząd ustanawia komitet ds. oceny złożony wyłącznie z pracowników Urzędu. Urząd może delegować realizację określonych zadań lub podejmowanie określonych decyzji dotyczących ocen właściwych organów temu komitetowi ds. oceny.”;

d) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Ocena obejmuje ewaluację między innymi następujących aspektów:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) adekwatności zasobów, stopnia niezależności i ustaleń dotyczących zarządzania właściwego organu, przy szczególnym uwzględnieniu skutecznego stosowania aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz zdolności reagowania na zmiany na rynku;”;

e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd sporządza sprawozdanie, w którym przedstawia wyniki oceny. W sprawozdaniu wyjaśnia się i wskazuje środki następcze, które zostały przewidziane w wyniku oceny. Wspomniane środki następcze mogą zostać przyjęte w postaci wytycznych i zaleceń zgodnie z art. 16 oraz opinii zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. a).

Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do wszystkich wydanych wytycznych i zaleceń. W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą działania, aby zastosować się do środków następczych wskazanych w sprawozdaniu, Urząd wydaje sprawozdanie dotyczące środków następczych.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych lub projektów wykonawczych standardów zgodnie z art. 10–15, bądź też wytycznych lub zaleceń zgodnie z art. 16 Urząd bierze pod uwagę wynik ocen przeprowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem, w tym wszelkie inne informacje uzyskane przez Urząd podczas wykonywania jego zadań w celu zapewnienia konwergencji najwyższej jakości praktyk nadzorczych.”;

f) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy – biorąc pod uwagę wynik oceny lub wszelkie inne informacje uzyskane przez Urząd podczas wykonywania jego zadań – Urząd uzna, że niezbędna jest dalsza harmonizacja przepisów mających zastosowanie do uczestników rynku finansowego lub właściwych organów, przedkłada on swoją opinię Komisji.”;

g) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd publikuje sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, w tym sprawozdanie dotyczące środków następczych, chyba że ich opublikowanie stanowiłoby zagrożenie dla stabilności systemu finansowego. Przed publikacją sprawozdania właściwy organ, który jest przedmiotem oceny, proszony jest o przedstawienie uwag. Uwagi te podawane są do wiadomości publicznej, chyba że opublikowanie tych informacji stanowiłoby zagrożenie dla stabilności systemu finansowego.”;

14) w art. 31a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„W odniesieniu do działalności właściwych organów mającej na celu ułatwienie wejścia na rynek podmiotów gospodarczych lub produktów opartych na innowacjach technologicznych lub innych innowacjach Urząd wspiera konwergencję praktyk nadzorczych, w szczególności poprzez wymianę informacji i najlepszych praktyk. W stosownych przypadkach Urząd może wydać wytyczne lub zalecenia zgodnie z art. 16.”;

15) dodaje się nowy art. 31a w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Koordynacja delegowania i outsourcingu działalności oraz przenoszenia ryzyka

„1. Urząd na bieżąco koordynuje działania nadzorcze właściwych organów w celu wspierania konwergencji praktyk nadzorczych w obszarze delegowania i outsourcingu działalności przez uczestników rynku finansowego, jak również w odniesieniu do przenoszenia przez nie ryzyka, zgodnie z ust. 2, 3, i 4.

2. Właściwe organy powiadamiają Urząd, jeżeli zamierzają udzielić zezwolenia lub przeprowadzić rejestrację w odniesieniu do uczestnika rynku finansowego, który podlega nadzorowi zainteresowanego właściwego organu zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz jeżeli biznesplan uczestnika rynku finansowego zakłada outsourcing lub delegowanie istotnej części jego działalności lub jakiejkolwiek funkcji kluczowej, bądź też przenoszenie ryzyka związanego z istotną częścią jego działalności do państw trzecich, aby skorzystać z paszportu UE, podczas gdy zasadniczo znaczna część działalności lub funkcji realizowana jest poza Unią. Powiadomienie Urzędu powinno być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić Urzędowi przeprowadzenie prawidłowej oceny.

W przypadku gdy Urząd uzna za konieczne wydanie skierowanej do właściwego organu opinii dotyczącej tego, że zezwolenie lub rejestracja zgłoszone zgodnie z akapitem pierwszym są niezgodne z prawem Unii bądź też z wytycznymi, zaleceniami lub opiniami przyjętymi przez Urząd, informuje on o tym dany właściwy organ w terminie 20 dni roboczych od otrzymania powiadomienia od danego właściwego organu. W takim przypadku zainteresowany właściwy organ wstrzymuje się z przeprowadzeniem rejestracji lub udzieleniem zezwolenia do czasu uzyskania opinii Urzędu.

Na wniosek Urzędu właściwy organ w terminie 15 dni roboczych od otrzymania takiego wniosku udziela informacji na temat swojej decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia lub przeprowadzenia rejestracji w odniesieniu do uczestnika rynku finansowego, który podlega jego nadzorowi zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Urząd wydaje opinię, bez uszczerbku dla terminów określonych w prawie Unii, najpóźniej w terminie 2 miesięcy od daty otrzymania powiadomienia zgodnie z akapitem pierwszym.

3. Uczestnik rynku finansowego powiadamia właściwy organ o outsourcingu lub delegowaniu istotnej części jego działalności lub jakiejkolwiek funkcji kluczowej oraz o przenoszeniu ryzyka związanego z istotną częścią jego działalności do innej jednostki lub do swojego oddziału ustanowionych w państwie trzecim. Zainteresowany właściwy organ informuje Urząd o takich powiadomieniach co pół roku.

Nie naruszając przepisów art. 35, na wniosek Urzędu właściwy organ udziela informacji na temat zawartych przez uczestników rynku finansowego porozumień dotyczących outsourcingu, delegowania lub przenoszenia ryzyka.

Urząd monitoruje, czy zainteresowane właściwe organy sprawdzają, czy te porozumienia dotyczące outsourcingu, delegowania lub przenoszenia ryzyka,

o których mowa w akapicie pierwszym, zostały zawarte zgodnie z prawem Unii, są zgodne z wytycznymi, zaleceniami lub opiniami Urzędu i nie uniemożliwiają sprawowania skutecznego nadzoru przez właściwe organy ani egzekwowania przepisów w państwie trzecim.

4. Urząd może wydawać zalecenia dla zainteresowanych właściwych organów, w tym zalecenia dotyczące zmiany lub wycofania zezwoleń. W przypadku gdy zainteresowany właściwy organ nie zastosuje się do zaleceń Urzędu w terminie 15 dni roboczych, właściwy organ przedstawia swoje uzasadnienie, a Urząd podaje do wiadomości publicznej swoje zalecenie wraz z tym uzasadnieniem.";

16) dodaje się art. 31b w brzmieniu:

„Artykuł 31b

Funkcja koordynacyjna w odniesieniu do zleceń, transakcji i działalności o znaczących skutkach transgranicznych

1. W przypadku gdy Urząd ma uzasadnione podstawy, aby podejrzewać, że zlecenia, transakcje i inna działalność o znaczących skutkach transgranicznych zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego w Unii, zaleca on, by właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich podjęły działania wyjaśniające i dostarcza tym właściwym organom odpowiednie informacje.

2. W przypadku gdy właściwy organ ma uzasadnione podstawy, aby podejrzewać, że zlecenia, transakcje i inna działalność o znaczących skutkach transgranicznych zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego w Unii, niezwłocznie powiadamia o tym Urząd i dostarcza mu odpowiednie informacje. Urząd może zalecić właściwym organom państw członkowskich, w których miało miejsce to podejrzane działanie – po przekazaniu tym właściwym organom istotnych informacji – podjęcie odpowiedniego działania.

3. W celu ułatwienia wymiany informacji między Urzędem a właściwymi organami Urząd ustanawia i prowadzi przeznaczony do tego celu ośrodek przechowywania danych.";

17) w art. 32 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Co najmniej raz w roku Urząd rozważa zasadność przeprowadzenia ogólnounijnych ocen, o których mowa w ust. 2, i informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o swoich wnioskach. W przypadku przeprowadzenia takich ogólnounijnych ocen Urząd – jeżeli uzna to za stosowne – ujawnia wyniki dotyczące poszczególnych uczestniczących instytucji finansowych.

Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej przez właściwe organy nie uniemożliwia im publikowania wyników ogólnounijnych ocen, o których mowa w ust. 2, lub przekazywania Urzędowi wyników takich ocen do celów publikacji przez Urząd wyników ogólnounijnych ocen odporności instytucji finansowych.";

18) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na specjalny wniosek Komisji o udzielenie porady lub gdy jest do tego zobowiązany na podstawie aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd pomaga Komisji w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności ram prawnych i nadzorczych w państwach trzecich.”;

b) dodaje się ust. 2a, 2b i 2c w brzmieniu:

„2a. Urząd monitoruje zmiany w zakresie regulacji, nadzoru i praktyk dotyczących egzekwowania oraz istotne zmiany na rynkach w państwach trzecich, w odniesieniu do których Komisja przyjęła – na podstawie aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 – decyzje w sprawie równoważności, w celu sprawdzenia, czy kryteria, na podstawie których te decyzje zostały podjęte, oraz wszelkie określone w nich warunki są nadal spełniane. Urząd uwzględnia znaczenie rynkowe danych państw trzecich. Urząd corocznie przedstawia Komisji poufne sprawozdanie na temat swoich ustaleń.

Bez uszczerbku dla konkretnych wymagań określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 1 zdanie drugie, Urząd współpracuje – jeżeli jest to możliwe – z odpowiednimi właściwymi organami oraz – w stosownych przypadkach – również z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z państw trzecich, których ramy regulacyjne i nadzorcze zostały uznane za równoważne. Współpraca ta odbywa się na podstawie porozumień administracyjnych zawartych z właściwymi organami tych państw trzecich. Podczas negocjacji dotyczących takich porozumień administracyjnych Urząd stara się włączyć przepisy dotyczące następujących kwestii:

a) mechanizmów, które pozwolą Urzędowi uzyskiwać wszelkie istotne informacje, w tym informacje na temat systemu regulacyjnego, a także informacje dotyczące podejścia nadzorczego, istotnych zmian na rynkach i wszelkich zmian, które mogą mieć wpływ na decyzję w sprawie równoważności;

b) w zakresie, w jakim jest to konieczne do kontroli realizacji takich decyzji – procedur dotyczących koordynacji działań nadzorczych, w tym – w stosownych przypadkach – kontroli na miejscu.

Urząd informuje Komisję, w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego odmówi zawarcia takiego porozumienia administracyjnego lub gdy odmówi skutecznej współpracy. Komisja uwzględnia te informacje podczas przeprowadzania oceny odpowiednich decyzji w sprawie równoważności.

2b. W przypadku gdy Urząd stwierdzi, że zmiany w zakresie regulacji, nadzoru lub praktyk dotyczących egzekwowania w państwach trzecich, o których mowa w ust. 2a, mogłyby mieć wpływ na stabilność finansową Unii lub co najmniej jednego państwa członkowskiego, integralność rynku, ochronę inwestorów lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego, niezwłocznie informuje o tym Komisję w trybie poufnym.

Urząd corocznie przedstawia Komisji poufne sprawozdanie w sprawie zmian w zakresie regulacji, nadzoru, praktyk dotyczących egzekwowania i rynku w państwach trzecich, o których mowa w ust. 2a, ze szczególnym uwzględnieniem ich skutków dla stabilności finansowej, integralności rynku, ochrony inwestorów lub funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2c. Właściwe organy z wyprzedzeniem informują Urząd o swoich zamiarach zawarcia wszelkich porozumień administracyjnych z organami nadzoru państw trzecich w każdym z obszarów regulowanych aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2,

w tym w stosunku do oddziałów jednostek z państw trzecich. Równocześnie przekazują one Urzędowi projekt takich planowanych porozumień.

W celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w Unii oraz wzmocnienia międzynarodowej koordynacji w zakresie nadzoru finansowego Urząd może opracować modelowe porozumienia administracyjne. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby zawierać swoje porozumienia w oparciu o modelowe porozumienie.

W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd przedstawia informacje na temat porozumień administracyjnych uzgodnionych z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi lub administracjami z państw trzecich oraz informacje dotyczące pomocy, której Urząd udzielił Komisji przy przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności, oraz działalności Urzędu w zakresie monitorowania zgodnie z ust. 2a.";

19) art. 34 ust. 2 ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„W obszarach, w odniesieniu do których Urząd może wydawać opinie, zastosowanie ma art. 35 i 35b.";

20) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Na wniosek Urzędu właściwe organy udzielają Urzędowi wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania zadań nałożonych na Urząd niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że mają one na mocy prawa dostęp do odpowiednich informacji.

Przekazane informacje muszą być dokładne, kompletne i zostać przedłożone w terminie określonym przez Urząd.

2. Urząd może również zwrócić się o przekazywanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonym formacie lub za pomocą porównywalnych wzorów zatwierdzonych przez Urząd. W miarę możliwości we wnioskach o informacje wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należycie uzasadnionego wniosku właściwego organu Urząd może przekazać mu wszelkie informacje niezbędne do tego, by właściwy organ mógł wypełniać swoje zadania, zgodnie z obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70.";

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy informacje, o które zwrócono się zgodnie z ust. 1, nie są dostępne lub nie zostały udostępnione przez właściwe organy w terminie określonym przez Urząd, wówczas Urząd może wystąpić z należycie uzasadnionym i umotywowanym wnioskiem do jakiegokolwiek z następujących podmiotów:

a) innych organów nadzoru pełniących funkcje nadzorcze;

b) ministerstwa właściwego w sprawach finansów w zainteresowanym państwie członkowskim, o ile ministerstwo to dysponuje informacjami ostrożnościowymi;

c) krajowego banku centralnego lub urzędu statystycznego zainteresowanego państwa członkowskiego;

d) urzędu statystycznego zainteresowanego państwa członkowskiego.

Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu tych informacji.”;

c) skreśla się ust. 6 i 7;

21) dodaje się art. 35a–35h w brzmieniu:

„Artykuł 35a

Wykonywanie uprawnień, o których mowa art. 35b

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 35b Urzędowi, jakiemukolwiek z jego urzędników lub każdej innej osobie upoważnionej przez Urząd nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 35b

Wniosek o informacje skierowany do uczestników rynku finansowego

1. W przypadku gdy informacje, o które zwrócono się zgodnie z art. 35 ust. 1 lub 5, nie są dostępne lub nie zostały udostępnione w terminie określonym przez Urząd, wówczas Urząd może w drodze zwykłego wniosku lub decyzji zwrócić się do właściwych uczestników rynku finansowego o udzielenie mu wszelkich niezbędnych informacji, aby umożliwić mu wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Każdy zwykły wniosek o informacje, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;

b) podaje cel tego wniosku;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin udzielenia informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wniosek o udzielenie informacji, nie ma obowiązku udzielenia tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wniosek udzielone informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani wprowadzające w błąd;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 35c, w przypadku gdy udzielone informacje są niezgodne z prawdą lub wprowadzają w błąd.

3. W przypadku zwrócenia się o udzielenie informacji w drodze decyzji Urząd:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;

b) podaje cel tego wniosku;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin udzielenia informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 35d, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 35c, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub wprowadzają w błąd;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 60 i 61.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązani są uczestnicy rynków finansowych lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci pozostają w pełni odpowiedzialni, jeżeli przedłożone informacje są niekompletne, nieprawdziwe lub wprowadzają w błąd.

5. Urząd niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wniosku lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym właściwy uczestnik rynku finansowego, którego dotyczy wniosek o informacje, ma swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

6. Urząd może wykorzystywać informacje poufne otrzymane zgodnie z niniejszym artykułem wyłącznie na potrzeby wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.”;

Artykuł 35c

Przepisy proceduralne dotyczące nakładania grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie, o którym mowa w art. 35d ust. 1, Urząd wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia tę sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w bezpośredni lub pośredni nadzór nad danymi uczestnikami rynku finansowego i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawionych przez osoby będące przedmiotem dochodzenia i przedkłada Radzie Organów Nadzoru pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy ma prawo do występowania o informacje zgodnie z art. 35b.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez Urząd w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru akt sprawy zawierających jego ustalenia – daje osobom będącym przedmiotem dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W trakcie dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony osób będących przedmiotem dochodzenia.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby będące przedmiotem dochodzenia. Osobom będącym przedmiotem dochodzenia przysługuje prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek osób będących przedmiotem dochodzenia – po wysłuchaniu stanowiska tych osób zgodnie z art. 35f Urząd decyduje, czy osoby będące przedmiotem dochodzenia popełniły naruszenie lub naruszenia, o których mowa w art. 35d ust. 1, a jeżeli tak – stosuje środek zgodnie z tym artykułem.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru Urzędu ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 75a w celu określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym następujących przepisów:

a) przepisów dotyczących prawa do obrony;

b) przepisów tymczasowych;

c) przepisów dotyczących sposobu pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych;

d) przepisów dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. Urząd przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość zajścia okoliczności stanowiących przestępstwo. Urząd odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznego faktu lub identycznych faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 35d

Grzywny

1. Urząd podejmuje decyzję o nałożeniu grzywny, jeżeli stwierdzi, że uczestnik rynku finansowego w sposób zamierzony lub w wyniku zaniedbania nie udzielił informacji w odpowiedzi na decyzję zobowiązującą do udzielenia informacji zgodnie z art. 35b ust. 3 lub udzielił niekompletnych, nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd informacji w odpowiedzi na zwykły wniosek o informacje lub decyzję zgodnie z art. 35b ust. 2.

2. Kwota podstawowa grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 50 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR.

3. Ustalając kwotę podstawową grzywny, o której mowa w ust. 2, Urząd uwzględnia obrót roczny danego uczestnika rynku finansowego w poprzedzającym roku obrotowym; kwota ta znajduje się w następujących przedziałach:

a) w dolnej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny jest niższy od 10 mln EUR;

b) w środkowej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny wynosi od 10 do 50 mln EUR;

c) w górnej części przedziału dla jednostek, których obrót roczny przekracza 50 mln EUR.

Kwoty podstawowe podane w granicach określonych w ust. 2 są w razie potrzeby korygowane z uwzględnieniem okoliczności obciążających lub łagodzących przy użyciu odpowiednich współczynników określonych w ust. 5.

Odpowiedni współczynnik obciążający stosowany jest wobec kwoty podstawowej pojedynczo. W przypadku gdy zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik obciążający, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika obciążającego jest doliczana do kwoty podstawowej.

Odpowiedni współczynnik łagodzący stosowany jest wobec kwoty podstawowej pojedynczo. W przypadku gdy zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik łagodzący, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika łagodzącego jest odliczana od kwoty podstawowej.

4. Do kwoty podstawowej, o której mowa w ust. 2, stosuje się kumulatywnie następujące współczynniki korygujące, biorąc pod uwagę, co następuje:

a) współczynniki korygujące związane z okolicznościami obciążającymi są następujące:

(i) jeżeli naruszenie popełniono wielokrotnie, w odniesieniu do każdego powtórzenia naruszenia stosuje się dodatkowy współczynnik równy 1,1;

(ii) jeżeli naruszenie trwało dłużej niż sześć miesięcy, stosuje się współczynnik równy 1,5;

(iii) jeżeli naruszenia dopuszczano się umyślnie, stosuje się współczynnik równy 2;

(iv) jeżeli od momentu stwierdzenia naruszenia nie podjęto żadnych działań naprawczych, stosuje się współczynnik równy 1,7;

(v) jeżeli kadra kierownicza wyższego szczebla uczestnika rynku finansowego nie współpracowała z Urzędem, stosuje się współczynnik równy 1,5.

b) współczynniki korygujące związane z czynnikami obciążającymi są następujące:

(i) jeżeli naruszenie trwało krócej niż 10 dni roboczych, stosuje się współczynnik równy 0,9;

(ii) jeżeli kadra kierownicza wyższego szczebla uczestnika rynku finansowego może wykazać, że zastosowała wszystkie konieczne środki, aby zapobiec niewykonaniu wniosku na podstawie art. 35 ust. 6a, stosuje się współczynnik w wysokości 0,7;

(iii) jeżeli uczestnik rynku finansowego w sposób szybki, skuteczny i pełny powiadomił Urząd o naruszeniu, stosuje się współczynnik w wysokości 0,4;

(iv) jeżeli uczestnik rynku finansowego dobrowolnie podjął działania w celu zapewnienia, by w przyszłości nie mogło dojść do podobnego naruszenia, stosuje się współczynnik w wysokości 0,6.

5. Niezależnie od przepisów ust. 2 i 3 grzywna ogółem nie może przekroczyć 20 % rocznego obrotu danego uczestnika rynku finansowego w poprzedzającym roku obrotowym, chyba że dany uczestnik rynku finansowego bezpośrednio lub pośrednio uzyskał korzyść finansową z naruszenia. W tym przypadku grzywna ogółem jest co najmniej równa tej korzyści.

Artykuł 35e

Okresowe kary pieniężne

1. Urząd podejmuje decyzje o nałożeniu okresowej kary pieniężnej w celu nakłonienia uczestników rynku finansowego, o których mowa w art. 35b ust. 1, do udzielenia informacji, o które zwrócono się w drodze decyzji zgodnie z art. 35b ust. 3.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresowa kara pieniężna jest nakładana za każdy dzień, do momentu gdy dany uczestnik rynku finansowego podporządkuje się odpowiedniej decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu danego uczestnika rynku finansowego w poprzedzającym roku obrotowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną można nałożyć na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji Urzędu.

Artykuł 35f

Prawo do złożenia wyjaśnień

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji w sprawie nałożenia grzywny lub okresowej kary pieniężnej na podstawie art. 35d i art. 35e Urząd zapewnia uczestnikowi rynku finansowego, którego dotyczy wniosek o informacje, możliwość złożenia wyjaśnień.

Podstawę decyzji Urzędu stanowią wyłącznie ustalenia, co do których dani uczestnicy rynku finansowego mogli przedstawić swoje stanowisko.

2. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego uczestnikowi rynku finansowego, o którym mowa w ust. 1. Danemu uczestnikowi rynku finansowego przysługuje prawo do dostępu do gromadzonych przez Urząd akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych Urzędu.

Artykuł 35g

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 35d i 35e mają charakter administracyjny i podlegają egzekucji.

2. Postępowanie egzekucyjne dotyczące grzywien i okresowych kar pieniężnych regulują przepisy proceduralne obowiązujące w państwie członkowskim, na którego terytorium jest ono prowadzone. Decyzję nakładającą grzywnę lub okresową karę pieniężną opatruje się klauzulą egzekucyjną, bez żadnych innych formalności z wyjątkiem sprawdzenia jej autentyczności przez organ, który każde państwo członkowskie wyznacza w tym celu i o którym powiadamia Urząd i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

3. W przypadku gdy formalności, o których mowa w ust. 2, zostały dopełnione przez zainteresowaną stronę na jej własny wniosek, może ona przystąpić do dochodzenia swoich praw zgodnie z prawem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

4. Egzekucja grzywny lub okresowej kary pieniężnej może zostać zawieszona jedynie decyzją Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Sądy danego państwa członkowskiego są jednak właściwe do rozpatrywania skarg dotyczących nieprawidłowego przeprowadzania postępowania egzekucyjnego dotyczącego grzywny lub okresowej kary pieniężnej.

5. Urząd podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 35d i 35e, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziło nieproporcjonalną szkodę stronom, których to dotyczy.

6. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 35h

Kontrola przeprowadzana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji Urzędu nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć grzywnę lub okresową karę pieniężną nałożone przez Urząd.”;

22) art. 36 ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia skierowanego przez ERRS do właściwego organu Urząd korzysta w stosownych przypadkach z uprawnień przyznanych na mocy niniejszego rozporządzenia, tak aby zapewnić terminowe podjęcie działań następczych.”;

23) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 akapit pierwszy ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Kadencja członków Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych wynosi cztery lata, a po tym okresie przeprowadza się nową procedurę wyboru.”;

b) w ust. 5 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W przypadku gdy członkowie Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych nie są w stanie wypracować wspólnej opinii lub porady, zezwala się, by członkowie reprezentujący jedną grupę zainteresowanych stron mogli wydać odrębną opinię lub odrębną poradę.

Grupa Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych, Bankowa Grupa Interesariuszy, Grupa Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji oraz Grupa Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych mogą wydawać wspólne opinie i porady w zakresie kwestii dotyczących prac Europejskich Urzędów Nadzoru na podstawie art. 56 niniejszego rozporządzenia dotyczącego wspólnych stanowisk i wspólnych aktów.”;

24) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39

Procedury podejmowania decyzji

„1. Podejmując decyzje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, Urząd postępuje zgodnie z ust. 2–6, z wyjątkiem decyzji przyjmowanych zgodnie z art. 35b, 35d i 35e.

2. Urząd informuje każdego adresata danej decyzji o zamiarze jej podjęcia, wyznaczając termin, w którym adresat ten może wyrazić swoją opinię na temat przedmiotu tej decyzji, w pełni uwzględniając pilny charakter, złożoność i potencjalne skutki sprawy. Przepis ustanowiony w zdaniu pierwszym stosuje się odpowiednio w odniesieniu do zaleceń, o których mowa w art. 17 ust. 3.

3. W decyzjach Urzędu przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

4. Adresaci decyzji Urzędu są informowani o środkach odwoławczych przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia.

5. W przypadku gdy Urząd podjął decyzję na podstawie art. 18 ust. 3 lub art. 18 ust. 4, w odpowiednich odstępach czasu dokonuje jej przeglądu.

6. Decyzje podejmowane przez Urząd na podstawie art. 17, 18 lub 19 podaje się do wiadomości publicznej. Podając decyzję do wiadomości publicznej, ujawnia się właściwy organ lub uczestnika rynku finansowego, których ona dotyczy, oraz główną treść decyzji, chyba że takie upublicznienie jest sprzeczne z uzasadnionym interesem tych uczestników rynku finansowego lub z ochroną ich tajemnicy handlowej, bądź też mogłoby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu

oraz integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.”;

25) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy członkowie Rada Wykonawczej, o których mowa w art. 45 ust. 1 i którym nie przysługuje prawo głosu;”;

b) w ust. 6 skreśla się akapit drugi;

c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy krajowy organ publiczny, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie jest odpowiedzialny za egzekwowanie przepisów dotyczących ochrony konsumentów, członek Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w tej literze, może podjąć decyzję o tym, że będzie mu towarzyszył przedstawiciel z organu odpowiedzialnego za ochronę konsumentów z danego państwa członkowskiego, któremu to przedstawicielowi nie przysługuje prawo głosu. W przypadku gdy w danym państwie członkowskim odpowiedzialność za ochronę konsumentów jest dzielona między kilkoma organami w danym państwie członkowskim, organy te uzgadniają wspólnego przedstawiciela.”;

26) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 41

Komitety wewnętrzne

27) Rada Organów Nadzoru może powoływać komitety wewnętrzne na potrzeby wykonywania określonych zadań będących w jej kompetencji. Rada Organów Nadzoru może delegować wykonywanie wyraźnie określonych zadań i podejmowanie wyraźnie określonych decyzji komitetom wewnętrznym, Radzie Wykonawczej lub Przewodniczącemu.”;

28) art. 42 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podczas wykonywania zadań powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia posiadający prawo głosu członkowie Rady Organów Nadzoru, a także posiadający prawo głosu stali i właściwi dla poszczególnych CCP członkowie Kolegium Wykonawczego ds. CCP, działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.”;

29) w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Rada Organów Nadzoru wydaje wytyczne dotyczące prac Urzędu.

Przyjmuje ona opinie, zalecenia, wytyczne i decyzje Urzędu i udziela porad, o których mowa w rozdziale II, z wyjątkiem tych zadań i uprawnień, za które zgodnie z art. 44b odpowiedzialne jest Kolegium Wykonawcze ds. CCP oraz za

które zgodnie z art. 47 odpowiedzialna jest Rada Wykonawcza.”; Podejmuje ona działania na wniosek Rady Wykonawczej.”

b) skreśla się ust. 2 i 3;

c) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przed dniem 30 września każdego roku Rada Organów Nadzoru, działając na podstawie wniosku Rady Wykonawczej, przyjmuje program prac Urzędu na kolejny rok oraz przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Na wniosek Rady Wykonawczej Rada Organów Nadzoru przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonywania obowiązków przez Przewodniczącego, na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7, i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu do dnia 15 czerwca każdego roku. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”;

e) skreśla się ust. 8;

30) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Członkowie Rady Wykonawczej zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy i Przewodniczący nie mają prawa głosu w odniesieniu do tych decyzji.”;

b) w ust. 1 skreśla się akapit trzeci i czwarty;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych poszczególnym instytucjom finansowym, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.

Akapitu pierwszego nie stosuje się do Przewodniczącego, członków, którzy są również członkami Rady Wykonawczej oraz do przedstawiciela Europejskiego Banku Centralnego mianowanego przez jego radę nadzorczą.”;

31) w rozdziale III tytuł sekcji 2 otrzymuje brzmienie:

„Rada Wykonawcza”;

32) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45

Skład

„1. W skład Rady Wykonawczej wchodzi Przewodniczący i pięciu członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy. Przewodniczący przydziela każdemu z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy wyraźnie określone zadania z zakresu polityki i zarządzania. Jednemu z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy powierza się odpowiedzialność za sprawy budżetowe i w kwestiach związanych z programem prac Urzędu („członek odpowiedzialny za budżet i program”). Jeden z członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy pełni funkcję wiceprzewodniczącego i wykonuje zadania

przewodniczącego podczas jego nieobecność lub w przypadku uzasadnionego utrudnienia, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Naczelnik Kolegium Wykonawczego ds. CCP uczestniczy w charakterze obserwatora we wszystkich posiedzeniach Rady Wykonawczej.

2. Członkowie zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy wybierani są na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat uczestników rynku finansowego i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji finansowych. Członkowie zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy posiadają rozległe doświadczenie na stanowisku kierowniczym. Wybór odbywa się na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, w następstwie którego Komisja sporządza krótką listę zakwalifikowanych kandydatów.

Komisja przedkłada ją Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia. Po zatwierdzeniu tej krótkiej listy Rada przyjmuje decyzję o wyznaczeniu członków Rady Wykonawczej zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym członka odpowiedzialnego za budżet i program. Skład Rady Wykonawczej jest wyważony i proporcjonalny oraz odzwierciedla całą Unię.

3. W przypadku gdy zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy członek Rady Wykonawczej nie spełnia już warunków określonych w art. 46 lub został uznany za winnego poważnego uchybienia, Rada może, na wniosek Komisji zatwierdzony przez Parlament Europejski, przyjąć decyzję o odwołaniu go z urzędu.

4. Kadencja członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy wynosi 5 lat i może zostać przedłużona na ten sam okres jeden raz. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pięcioletniej kadencji członka zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy Rada Organów Nadzoru ocenia:

a) wyniki osiągnięte podczas pierwszej kadencji i sposób ich osiągnięcia;

b) zadania i potrzeby Urzędu w następnych latach.

Biorąc pod uwagę tę ocenę Komisja przedkłada Radzie wykaz członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, których kadencję należy przedłużyć. Na podstawie tego wykazu oraz po uwzględnieniu oceny Rada może przedłużyć kadencję członków zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy.”;

33) dodaje się art. 45a w brzmieniu:

„Artykuł 45a

Proces podejmowania decyzji

1. Decyzje Rady Wykonawczej podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdy członek ma jeden głos. W przypadku równej liczby głosów za i przeciw głos Przewodniczącego jest decydujący.

2. Przedstawiciel Komisji uczestniczy w posiedzeniach Rady Wykonawczej bez prawa głosu z wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 63.

3. Rada Wykonawcza uchwala i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

4. Posiedzenia Rady Wykonawczej zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z jej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

Rada Wykonawcza zbiera się przed każdym posiedzeniem Rady Organów Nadzoru oraz tak często, jak uzna to za konieczne. Rada Wykonawcza zbiera się co najmniej pięć razy w roku.

5. Członkowie Rady Wykonawczej mogą, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego, korzystać z pomocy doradców lub ekspertów. Uczestnicy nieposiadający prawa głosu nie biorą udziału w obradach Rady Wykonawczej dotyczących poszczególnych uczestników rynku finansowego.”;

34) dodaje się art. 45b w brzmieniu:

„Artykuł 45b

Komitety wewnętrzne

Rada Wykonawcza może powoływać komitety wewnętrzne na potrzeby wykonywania określonych zadań będących w jej kompetencji.”;

35) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

Niezależność

Członkowie Rady Wykonawczej działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii Europejskiej ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków Rady Wykonawczej przy wykonywaniu ich zadań.”;

36) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Zadania

„1. Rada Wykonawcza zapewnia, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wprowadza ona wszelkie niezbędne środki, w szczególności przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne oraz publikuje komunikaty, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Rada Wykonawcza przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia projekt rocznego i wieloletniego programu prac, który zawiera część dotyczącą kwestii związanych z CCP.

3. Rada Wykonawcza wykonuje swoje uprawnienia budżetowe zgodnie z art. 63 i 64.

Do celów art. 17, 19, 22, 29a, 30, 31a, 32 i 35b–35h Rada Wykonawcza jest uprawniona do działania i podejmowania decyzji, z wyjątkiem kwestii związanych z CCP, w odniesieniu do których uprawnienia do działania posiada Kolegium Wykonawcze ds. CCP. Rada Wykonawcza informuje Radę Organów Nadzoru o decyzjach, które podejmuje.

3a. Rada Wykonawcza bada wszystkie kwestie rozpatrywane przez Radę Organów Nadzoru, wydaje na ich temat opinię i przedstawia w ich sprawie wnioski.

4. Rada Wykonawcza analizuje i przygotowuje decyzje do przyjęcia przez Radę Organów Nadzoru we wszystkich sprawach, w odniesieniu do których w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, powierzono Urzędowi funkcje wydawania zezwoleń lub sprawowania nadzoru oraz odpowiadające im uprawnienia. Rada Wykonawcza przyjmuje plan polityki kadrowej Urzędu oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne środki wykonawcze do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich („regulamin pracowniczy”).

5. Zgodnie z art. 72 Rada Wykonawcza przyjmuje przepisy szczególne dotyczące prawa dostępu do dokumentów Urzędu.

6. Rada Wykonawcza przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonania zadań Przewodniczącego, sporządzone na podstawie projektu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7.

7. Rada Wykonawcza wyznacza i odwołuje członków Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 ust. 3 i 5.

8. Członkowie Rady Wykonawczej podają do wiadomości publicznej informacje o wszystkich odbytych spotkaniach i przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.

9. Członkowi odpowiedzialnemu za budżet i program powierza się następujące zadania:

a) wykonanie rocznego programu prac Urzędu pod kierownictwem Rady Organów Nadzoru i Kolegium Wykonawczego ds. CCP w odniesieniu do zadań i uprawnień, o których mowa w art. 44b ust. 1, oraz pod kontrolą Rady Wykonawczej;

b) stosowanie wszelkich niezbędnych środków, w szczególności przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikacja komunikatów, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

c) przygotowanie wieloletniego programu prac, o którym mowa w ust. 2;

d) przygotowanie do dnia 30 czerwca każdego roku rocznego programu prac na następny rok, o którym to programie mowa w art. 47 ust. 2;

e) sporządzenie wstępnego projektu budżetu Urzędu zgodnie z art. 63 i wykonanie budżetu Urzędu zgodnie z art. 64;

f) przygotowanie projektu sprawozdania rocznego, w tym rozdziału poświęconego działalności regulacyjnej i nadzorczej Urzędu oraz rozdziału dotyczącego spraw finansowo-administracyjnych;

g) w odniesieniu do pracowników Urzędu – wykonywanie uprawnień określonych w art. 68 i zarządzanie kwestiami personalnymi.

W odniesieniu do części dotyczącej kwestii związanych z CCP, o której mowa w ust. 2, Kolegium Wykonawcze ds. CCP wykonuje zadania, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) i d).

W odniesieniu do projektu sprawozdania rocznego, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. f), Kolegium Wykonawcze ds. CCP wykonuje zadania wymienione tamże w odniesieniu do kwestii związanych z CCP.

”;

37) tytuł sekcji 3 rozdziału III otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący, Naczelnik Kolegium Wykonawczego ds. CCP i Dyrektorzy Kolegium Wykonawczego ds. CCP”;

38) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady Organów Nadzoru oraz przewodniczy posiedzeniom Rady Organów Nadzoru i Rady Wykonawczej.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przewodniczący wybierany jest na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat uczestników rynku finansowego i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji finansowych, po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia krótką listę kandydatów na stanowisko Przewodniczącego. Po zatwierdzeniu tej krótkiej listy Rada przyjmuje decyzję o wyznaczeniu Przewodniczącego.

W przypadku gdy Przewodniczący nie spełnia już warunków określonych w art. 49 lub został uznany za winnego poważnego uchybienia, Rada może, na wniosek Komisji zatwierdzony przez Parlament Europejski, przyjąć decyzję o odwołaniu go z urzędu.”;

c) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Rada, na wniosek Komisji i po uwzględnieniu oceny może jednokrotnie przedłużyć kadencję Przewodniczącego.”;

d) skreśla się ust. 5;

39) dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Artykuł 49a

Wydatki

Przewodniczący podaje do wiadomości publicznej informacje o wszystkich odbytych spotkaniach i wszystkich przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.”;

40) skreśla się art. 51, 52 i 53;

41) w art. 54 ust. 2 dodaje się tiret w brzmieniu:

„— kwestii dotyczących ochrony konsumentów i inwestorów.”;

42) art. 55 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeden członek Rady Wykonawczej, przedstawiciel Komisji i ERRS są zapraszani do uczestniczenia w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Wspólnego Komitetu oraz Podkomitetów, o których mowa w art. 57.”;

43) w art. 58 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dwóch członków Komisji Odwoławczej i dwóch zastępców wyznacza Rada Wykonawcza Urzędu po konsultacji z Radą Organów Nadzoru z krótkiej listy zaproponowanej przez Komisję po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Członka Komisji Odwoławczej wyznaczonego przez Radę Wykonawczą Urzędu nie można odwołać ze stanowiska w czasie trwania kadencji, chyba że został uznany za winnego poważnego uchybienia, a Rada Wykonawcza, po konsultacji z Radą Organów Nadzoru, podejmie decyzję o jego odwołaniu.”;

44) art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Komisji Odwoławczej podejmują decyzje w sposób niezależny. Nie są związani żadnymi instrukcjami. Nie mogą oni pełnić żadnych innych funkcji związanych z Urzędem, jego Radą Wykonawczą ani Radą Organów Nadzoru.”;

45) art. 60 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym właściwe organy, może odwołać się od decyzji Urzędu, o której mowa w art. 17, 18, 19 i 35, oraz od każdej innej decyzji wydanej przez Urząd zgodnie z aktami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, która jest do niej skierowana, oraz od decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, mimo że została przyjęta w postaci decyzji skierowanej do innej osoby.”;

46) w art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dochody Urzędu obejmują, bez uszczerbku dla innych rodzajów dochodu, dowolne połączenie następujących składników:

a) wkład równoważący z Unii, zapisany w budżecie ogólnym Unii (sekcja „Komisja”), który nie przekracza 40 % preliminarza dochodów Urzędu;

b) składki roczne wnoszone przez instytucje finansowe w oparciu o roczne szacowane wydatki dotyczące działalności wymaganej niniejszym rozporządzeniem oraz aktami Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, w odniesieniu do każdej kategorii uczestników objętych kompetencjami Urzędu;

c) opłaty wnoszone na rzecz Urzędu w przypadkach określonych w odpowiednich instrumentach prawa Unii.

d) dobrowolne wkłady wnoszone przez państwa członkowskie lub obserwatorów;

e) opłaty za publikacje, szkolenia oraz za inne usługi, o które zwróciły się właściwe organy.”;

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Roczne składki, o których mowa w ust. 1 lit. b), pobierane są corocznie od poszczególnych instytucji finansowych przez organy wyznaczone w każdym państwie członkowskim. Do dnia 31 marca każdego roku budżetowego każde państwo członkowskie wpłaca na rzecz Urzędu kwotę, do zebrania której jest obowiązane zgodnie z kryteriami określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 62a.

6. Dobrowolne wkłady wniesione przez państwa członkowskie lub obserwatorów, o których to wkładach mowa w ust. 1 lit. d), nie są przyjmowane, jeżeli ich przyjęcie podważałoby niezależność i bezstronność Urzędu.”;

47) dodaje się art. 62a w brzmieniu:

„Artykuł 62a

Akty delegowane dotyczące obliczania składek rocznych wnoszonych przez instytucje finansowe

Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 75a, aktów delegowanych określających, w jaki sposób oblicza się składki roczne wnoszone przez poszczególne instytucje finansowe, o których to składkach mowa w art. 62 lit. e), i ustanawia, co następuje:

a) metodę podziału szacowanych wydatków między kategorie instytucji finansowych jako podstawę do określenia udziału składki, która ma zostać wniesiona przez instytucje finansowe z każdej kategorii;

b) odpowiednie i obiektywne kryteria określenia składek rocznych wnoszonych przez poszczególne instytucje finansowe objęte zakresem aktów Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2, w zależności od ich wielkości, tak aby w przybliżeniu odzwierciedlać ich znaczenia na rynku.

Na podstawie kryteriów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) możliwe jest określenie progów *de minimis*, poniżej których nie jest należna żadna składka, lub minimalnej kwoty, od której składki nie mogą być niższe.”;

48) art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 63

Ustanawianie budżetu

1. Każdego roku członek odpowiedzialny za budżet i program na podstawie rocznego i wieloletniego programu Urzędu sporządza wstępny projekt jednolitego dokumentu programowego Urzędu na kolejne trzy lata, w którym określa preliminarz dochodów i wydatków, jak również informacje na temat pracowników, oraz przekazuje go Radzie Wykonawczej i Radzie Organów Nadzoru wraz z planem zatrudnienia.

Wydatki i opłaty ESMA związane z zadaniami i uprawnieniami, o których mowa w art. 44b ust. 1, muszą być możliwe do wyodrębnienia w preliminarzu, o którym mowa w akapicie pierwszym. Przed przyjęciem preliminarza projekt dotyczący tych wydatków i opłat przygotowany przez członka odpowiedzialnego za budżet i program jest zatwierdzany przez Kolegium Wykonawcze ds. CCP.

Roczne sprawozdanie finansowe ESMA sporządzone i opublikowane zgodnie z art. 64 ust. 6 uwzględnia dochody i wydatki związane z zadaniami, o których mowa w art. 44b ust. 1.

1a. Rada Wykonawcza, na podstawie projektu, który został zatwierdzony przez Radę Organów Nadzoru i Kolegium Wykonawcze ds. CCP w odniesieniu do wydatków i opłat dotyczących zadań i uprawnień, o których mowa w art. 44b ust. 1, przyjmuje projekt jednolitego dokumentu programowego na kolejne trzy lata budżetowe.

1b. Do dnia 31 stycznia Rada Wykonawcza przekazuje projekt jednolitego dokumentu programowego Komisji, Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.

2. Na podstawie projektu jednolitego dokumentu programowego Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunki, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu równoważącego, którym ma zostać obciążony budżet ogólny Unii Europejskiej, zgodnie z art. 313 i 314 Traktatu.

3. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Urzędu. Władza budżetowa zatwierdza środki na wkład równoważący dla Urzędu.

4. Budżet Urzędu przyjmuje Rada Organów Nadzoru. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W stosownych przypadkach budżet jest odpowiednio dostosowywany.

5. Rada Wykonawcza niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji wszelkich projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania budżetu Urzędu, zwłaszcza w zakresie projektów związanych z nieruchomościami, takich jak najem lub zakup budynków.”;

49) art. 64 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 64

Wykonanie i kontrola budżetu

1. Członek odpowiedzialny za budżet i program działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet Urzędu.

2. Do dnia 1 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe.

3. Do dnia 1 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła księgowemu Komisji wymagane informacje księgowe do celów związanych z konsolidacją w sposób i w formacie, które ustalił księgowy Komisji.

4. Do dnia 31 marca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu.

5. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie wstępnego sprawozdania finansowego Urzędu zgodnie z art. 148 rozporządzenia finansowego

księgowy Urzędu sporządza końcowe sprawozdanie finansowe. Członek odpowiedzialny za budżet i program przesyła to końcowe sprawozdanie finansowe Radzie Organów Nadzoru, która wydaje opinię na temat tego sprawozdania.

6. Do dnia 1 lipca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła końcowe sprawozdanie finansowe wraz z opinią Rady Organów Nadzoru księgowemu Komisji, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu.

Do dnia 1 lipca kolejnego roku księgowy Urzędu przesyła również księgowemu Komisji pakiet sprawozdawczy w znormalizowanym formacie ustalonym przez księgowego Komisji do celów związanych z konsolidacją.

7. Końcowe sprawozdanie finansowe publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do dnia 15 listopada kolejnego roku.

8. Członek odpowiedzialny za budżet i program przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września. Kopię tej odpowiedzi przesyła również Radzie Wykonawczej i Komisji.

9. Członek odpowiedzialny za budżet i program przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 165 ust. 3 rozporządzenia finansowego, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego przebiegu procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy.

10. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, przed dniem 15 maja roku N + 2, udziela Urzędowi absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.”;

50) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 65

Przepisy finansowe

Zasady finansowe mające zastosowanie w odniesieniu do Urzędu przyjmuje Rada Wykonawcza po konsultacji z Komisją. Zasady te nie mogą odbiegać od rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1271/2013* w odniesieniu do organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, chyba że jest to wymagane ze względu na szczególne potrzeby operacyjne w zakresie funkcjonowania Urzędu i jedynie wówczas, gdy Komisja wyrazi na to wcześniej zgodę.

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).”;

51) art. 66 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności wobec Urzędu stosuje się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013*.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające

rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).”;

52) w art. 68 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Do pracowników Urzędu, w tym do zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy członków Rady Wykonawczej i jej Przewodniczącego, Naczelnika Kolegium Wykonawczego ds. CCP oraz Dyrektorów, o których mowa w art. 44a ust. 1 lit. a) ppkt (i), zastosowanie mają regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Unii do celów stosowania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Rada Wykonawcza, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 110 regulaminu pracowniczego.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rada Wykonawcza przyjmuje przepisy umożliwiające oddelegowywanie ekspertów krajowych z państw członkowskich do Urzędu.”;

53) w art. 70 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Rady Organów Nadzoru oraz wszyscy pracownicy Urzędu, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie oraz wszystkie inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu na podstawie umów, podlegają – również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji – wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 339 TFUE oraz w odpowiednich przepisach prawodawstwa unijnego w tym zakresie.”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ponadto obowiązek przewidziany w ust. 1 oraz w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie uniemożliwia Urzędowi i właściwym organom korzystania z informacji na potrzeby egzekwowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, a w szczególności na potrzeby postępowania w celu przyjęcia decyzji.”;

c) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Rada Wykonawcza, Kolegium Wykonawcze ds. CCP i Rada Organów Nadzoru zapewniają, by osoby fizyczne świadczące dowolne usługi, w sposób bezpośredni lub pośredni, stały lub okazjonalny, związane z zadaniami Urzędu, w tym urzędnicy oraz inne osoby upoważnione przez Radę Wykonawczą i Radę Organów Nadzoru lub wyznaczone w tym celu przez właściwe organy, podlegały wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej równoważnym z wymogami określonymi w poprzednich ustępach.

Te same wymogi dotyczące tajemnicy służbowej mają zastosowanie również do obserwatorów uczestniczących w posiedzeniach Rady Wykonawczej, Kolegium Wykonawczego ds. CCP i Rady Organów Nadzoru, którzy biorą udział w działalności Urzędu.”;

d) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ust. 1 i 2 nie uniemożliwiają Urzędowi wymiany informacji z właściwymi organami zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz innymi przepisami prawa unijnego mającymi zastosowanie do instytucji finansowych.”;

54) art. 71 otrzymuje brzmienie:

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących przetwarzania przez nie danych osobowych na podstawie rozporządzenia (UE) 2016/679 lub dla obowiązków Urzędu dotyczących przetwarzania przez niego danych osobowych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 2018/XXX (rozporządzenie dotyczące ochrony danych osobowych przez instytucje i organy UE) podczas wypełniania powierzonych mu obowiązków.”;

55) art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada Wykonawcza przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.”;

56) art. 73 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O wewnętrznych ustaleniach językowych Urzędu decyduje Rada Wykonawcza.”;

57) art. 74 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Niezbędne ustalenia dotyczące lokali, które mają zostać przekazane Urzędowi w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, jak również szczegółowe przepisy mające zastosowanie w tym państwie członkowskim do pracowników Urzędu i członków ich rodzin określa umowa w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, która zostaje zawarta po uzyskaniu zgody Rady Wykonawczej.”;

58) dodaje się art. 75a w brzmieniu:

„Artykuł 75a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 35c i 62a, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 35c i 62a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 35c lub 62 ust. 2a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

59) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 76

Relacje z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych

Urząd uznaje się za następcę prawnego Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych. Najpóźniej w dniu ustanowienia Urzędu wszystkie aktywa i zobowiązania oraz wszystkie bieżące operacje Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych zostają automatycznie przekazane Urzędowi. Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych sporządza sprawozdanie, w którym wykazuje swoją końcową sytuację po stronie aktywów i zobowiązań na dzień tego przekazania. Sprawozdanie to jest badane i zatwierdzane przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych i Komisję.”;

60) dodaje się nowy art. 77a w brzmieniu:

„Artykuł 77a

Przepisy przejściowe

Zadania i stanowisko Dyrektora Wykonawczego wyznaczonego zgodnie z rozporządzeniem nr 1095/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą 2014/51/UE i zajmującego to stanowisko w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] wygasają z tym dniem.

Zadania i stanowisko Przewodniczącego wyznaczonego zgodnie z rozporządzeniem nr 1095/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą 2014/51/UE i zajmującego to stanowisko w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] pozostają w mocy aż do wygaśnięcia jego kadencji.

Zadania i stanowiska członków Zarządu wyznaczonych zgodnie z rozporządzeniem nr 1095/2010 ostatnio zmienionym dyrektywą 2014/51/UE i zajmujących te stanowiska w dniu [PO: please insert date 3 months after the entry into force of this Regulation] wygasają z tym dniem.”.

Artykuł 4

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy venture capital

W rozporządzeniu (UE) nr 345/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 skreśla się lit. c);

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Art. 3–6, art. 12, art. 13 ust. 1 lit. c) i i), art. 14a–19, art. 19a–19c, art. 20, art. 20a–20c, art. 21, art. 21a–21d i art. 25 niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania posiadających zezwolenie wydane na podstawie art. 6 dyrektywy 2011/61/UE, którzy zarządzają portfelami kwalifikowalnych funduszy *venture capital* i którzy zamierzają posługiwać się nazwą „EuVECA” przy wprowadzaniu tych funduszy do obrotu w Unii.”;

2) w art. 3 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. m) otrzymuje brzmienie:

„m) »właściwy organ« oznacza każdy właściwy organ, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. f) i h) dyrektywy 2011/61/UE;”;

b) skreśla się lit. n);

3) w art. 7 dodaje się akapity w brzmieniu:

„EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria stosowane w celu oceny, czy zarządzający kwalifikowalnymi funduszami *venture capital* wywiązują się ze swoich obowiązków określonych w akapicie pierwszym lit. a)–g), zapewniając spójność z art. 12 ust. 1 dyrektywy 2011/61/UE.

EUNGiPW przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

4) w art. 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 25 określające wymogi dotyczące przekazania funkcji, o którym mowa w ust. 2, zapewniając spójność z wymogami mającymi zastosowanie do przekazywania funkcji określonego w art. 20 dyrektywy 2011/61/UE.”;

5) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 zdanie drugie i zdanie ostatnie słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

b) w ust. 5 słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających stosowne zasoby techniczne i ludzkie, które są niezbędne do właściwego zarządzania kwalifikowalnymi funduszami *venture capital* i o których mowa w ust. 1.

EUNGiPW przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

6) w art. 11 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających zasady i procedury wyceny aktywów, o których to zasadach i procedurach mowa w ust. 1, zapewniając spójność z wymogami mającymi zastosowanie do wyceny aktywów określonej w art. 19 dyrektywy 2011/61/UE.”;

EUNGiPW przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

7) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze słowa „właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. EUNGiPW udostępnia w odpowiednim terminie właściwym organom, na ich wniosek, wszelkie informacje gromadzone na podstawie niniejszego artykułu.”;

8) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w formule wprowadzającej słowa „właściwy organ swojego państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

(ii) dodaje się lit. -a) w brzmieniu:

„-a) nazwę państwa członkowskiego, w którym zarządzający kwalifikowalnym funduszem *venture capital* ma swoją siedzibę statutową;”;

(iii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dane (w tym informacje o siedzibie) kwalifikowalnych funduszy *venture capital*, których jednostki lub udziały mają być wprowadzane do obrotu, oraz ich strategie inwestycyjne;”;

b) w ust. 2 w formule wprowadzającej słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Najpóźniej w terminie dwóch miesięcy po przedstawieniu przez zarządzającego, o którym mowa w ust. 1, wszystkich informacji, o których mowa w tym ustępie, EUNGiPW informuje wszystkie następujące podmioty o tym, czy ten zarządzający został zarejestrowany jako zarządzający kwalifikowalnym funduszem *venture capital*:

a) zarządzającego, o którym mowa w ust. 1;

b) właściwe organy państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1 lit. -a);

c) właściwe organy państw członkowskich, o których mowa w ust. 1 lit. d).”;

d) w ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli EUNGiPW wyraża sprzeciw wobec zmian, o których mowa w akapicie pierwszym, informuje o tym zarządzającego kwalifikowalnym funduszem *venture capital* w terminie dwóch miesięcy od powiadomienia o tych zmianach, przedstawiając powody tego sprzeciwu. Zmiany, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą zostać wdrożone jedynie pod warunkiem, że EUNGiPW nie wyraził sprzeciwu wobec tych zmian w tym terminie.”;

e) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria na potrzeby oceny wystarczająco dobrej opinii i wystarczającego doświadczenia, o których mowa w ust. 2 lit. a).

EUNGiPW przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

8. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających formularze, wzory i procedury na potrzeby przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 1, w tym informacji przedstawianych do celów ust. 2 lit. a).

EUNGiPW przedstawia te projekty wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

9) w art. 14a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 w formule wprowadzającej słowa „właściwego organu kwalifikowalnego funduszu *venture capital*” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do celów oceny wniosku o rejestrację złożonego zgodnie z ust. 1 EUNGiPW zwraca się do właściwego organu, który jest właściwy dla zarządzającego składającego wniosek, o udzielenie informacji, czy kwalifikowalny fundusz *venture capital* jest objęty zakresem posiadanego przez tego zarządzającego zezwolenia na zarządzanie przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania oraz czy spełnione są warunki określone w art. 14 ust. 2 lit. a).

EUNGiPW może żądać wyjaśnień i informacji w odniesieniu do dokumentów i informacji przedstawionych na podstawie akapitu pierwszego.

Właściwy organ właściwy dla zarządzającego udziela odpowiedzi w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania wniosku o udzielenie informacji złożonego przez EUNGiPW na podstawie akapitu pierwszego lub drugiego.”;

c) w ust. 5 słowa „właściwy organ kwalifikowalnego funduszu *venture capital*” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Najpóźniej w terminie dwóch miesięcy po przedstawieniu przez zarządzających kwalifikowalnymi funduszami *venture capital* wszystkich dokumentów i informacji, o których mowa w ust. 2, EUNGiPW informuje wszystkie następujące podmioty o tym, czy dany fundusz został zarejestrowany jako kwalifikowalny fundusz *venture capital*:

a) zarządzającego, o którym mowa w ust. 1;

b) właściwe organy państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. -a);

c) właściwe organy państw członkowskich, o których mowa w art. 14 ust. 1 lit. d);

d) właściwe organy państw członkowskich, o których mowa w art. 14a ust. 2 lit. d).”;

e) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających formularze, wzory i procedury na potrzeby przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 2.

EUNGiPW przedstawia te projekty wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

f) skreśla się ust. 9 i 10;

10) art. 14b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14b

O każdej decyzji o odmowie rejestracji zarządzającego, o którym mowa w art. 14, lub funduszu, o którym mowa w art. 14a, EUNGiPW informuje zarządzających, o których mowa w tych artykułach.”;

11) dodaje się art. 14c w brzmieniu:

„Artykuł 14c

1. Nie naruszając przepisów art. 20, EUNGiPW cofa rejestrację EuVECA w przypadku gdy zarządzający danym EuVECA spełnia dowolny z następujących warunków:

a) zarządzający jednoznacznie zrzekł się zezwolenia lub nie skorzystał z zezwolenia w ciągu sześciu miesięcy po udzieleniu zezwolenia;

b) zarządzający uzyskał zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub uzyskał je w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;

c) EuVECA nie spełnia już warunków, na których podstawie udzielono mu zezwolenia.

2. Cofnięcie zezwolenia staje się bezzwłocznie skuteczne na terytorium całej Unii.”;

12) w art. 15 słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

13) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EUNGiPW niezwłocznie powiadamia właściwe organy, o których mowa w art. 14 ust. 4 i art. 14a ust. 6, o każdej rejestracji lub każdym usunięciu z rejestru zarządzającego kwalifikowalnym funduszem *venture capital*, o każdym dodaniu do rejestru lub usunięciu z rejestru kwalifikowalnego funduszu *venture capital* oraz o każdym dodaniu do wykazu lub usunięciu z wykazu państwa członkowskiego, w którym zarządzający kwalifikowalnym funduszem *venture capital* zamierza wprowadzać do obrotu te fundusze.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszego artykułu, EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu powiadomienia na podstawie niniejszego artykułu.

EUNGiPW przedstawia te projekty wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Uprawnienia do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, powierza się Komisji zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

c) skreśla się ust. 4 i 5;

14) skreśla się art. 16a;

15) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. EUNGiPW zapewnia, aby niniejsze rozporządzenie stosowano w sposób ciągły.

2. W odniesieniu do zarządzających, o których mowa w art. 2 ust. 1, EUNGiPW nadzoruje spełnianie wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

3. W odniesieniu do zarządzających, o których mowa w art. 2 ust. 2, EUNGiPW nadzoruje spełnianie zasad określonych w przepisach wymienionych w art. 2 ust. 2 oraz odpowiednich wymogów dyrektywy 2011/61/UE w odniesieniu do kwalifikowalnych funduszy *venture capital*.

EUNGiPW jest odpowiedzialny za nadzór nad spełnianiem przez kwalifikowalny fundusz *venture capital* obowiązków określonych w regulaminie i dokumentach założycielskich funduszu.

4. Do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia i z myślą o zapewnieniu wysokich standardów nadzoru EUNGiPW stosuje całe stosowne prawo Unii, a w przypadku gdy to prawo Unii tworzą dyrektywy – krajowe ustawodawstwo transponujące te dyrektywy.

5. Właściwe organy monitorują, by przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania ustanowione lub wprowadzane do obrotu na podlegającym im terytorium nie posługiwały się nazwą „EuVECA" lub nie sugerowały, że posiadają status „EuVECA", jeżeli nie są zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli właściwy organ uważa, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania posługuje się nazwą „EuVECA" lub sugeruje, że posiada status „EuVECA", mimo iż nie jest zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, niezwłocznie informuje o tym EUNGiPW.";

16) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 19a–19c EUNGiPW lub jakiemukolwiek urzędnikowi EUNGiPW lub innej osobie upoważnionej przez EUNGiPW nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.";

17) dodaje się art. 19a, 19b i 19c w brzmieniu:

„Artykuł 19a

1. EUNGiPW może – w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji – zobowiązać następujące osoby do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych, aby umożliwić EUNGiPW wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:

a) zarządzających kwalifikowalnymi funduszami *venture capital*;

b) osoby zaangażowane w zarządzanie kwalifikowalnym funduszem *venture capital*;

c) osoby trzecie, którym zarządzający kwalifikowalnym funduszem *venture capital* przekazał funkcje;

d) osoby w inny sposób blisko i w sposób znaczący związane z zarządzaniem kwalifikowalnym funduszem *venture capital*.

2. Każde zwykłe wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin przekazania informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wezwanie do udzielenia informacji, nie ma obowiązku przekazania tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wezwanie przekazane informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani mylące;

e) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 20a, w przypadku gdy przekazane informacje są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Wzywając do udzielenia informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, EUNGiPW:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin przekazania informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 20b, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 20a, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej EUNGiPW i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości") zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.

5. EUNGiPW niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wezwania lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym osoby, o których mowa w ust. 1, objęte wezwaniem do udzielenia informacji, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 19b

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 19a ust. 1. W tym celu urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW mają prawo do:

a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały istotne z punktu widzenia realizacji zadań EUNGiPW, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;

b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;

c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 19a ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu w celu złożenia przez nich ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zaprotokołowania odpowiedzi;

d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, w celu pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;

e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. W upoważnieniu tym wskazuje się również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 20b, nakładane w przypadku, gdy wymagane dokumenty, dane, procedury lub inne materiały bądź odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 19a ust. 1, nie zostaną przekazane bądź udzielone lub są niepełne, a także grzywny przewidziane w art. 20, w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 19a ust. 1, są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Osoby, o których mowa w art. 19a ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 20b i środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz informuje się o prawie do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, EUNGiPW informuje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym dochodzeniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie EUNGiPW urzędnicy danego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy zainteresowanego właściwego organu mogą być również obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia od krajowego organu sądowego zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

6. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na wystosowanie żądania przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez EUNGiPW decyzja, o której mowa w ust. 3, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

7. Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli

jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 19c

1. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w dowolnych lokalach stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, o których mowa w art. 19a ust. 1.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do dowolnych lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez EUNGiPW, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 19b ust. 1. Mają oni również prawo do pieczętowania wszelkich lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz wszelkich ksiąg lub dokumentów na czas kontroli i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą EUNGiPW powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona. Jeżeli jest to wymagane do odpowiedniego i efektywnego przeprowadzenia kontroli, EUNGiPW – po poinformowaniu odpowiedniego właściwego organu – może przeprowadzić ją bez uprzedniego powiadomienia. Kontrole na mocy niniejszego artykułu przeprowadza się pod warunkiem, że odpowiedni organ potwierdził, że nie zgłasza sprzeciwu wobec tych kontroli.

4. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli oraz okresowe kary pieniężne określone w art. 20b, które podlegają nałożeniu w przypadku, gdy zainteresowane osoby nie poddadzą się kontroli.

5. Osoby, o których mowa w art. 19a ust. 1, są zobowiązane poddać się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 20b, jak również środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

6. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ na żądanie EUNGiPW aktywnie pomagają urzędnikom EUNGiPW i innym osobom upoważnionym przez EUNGiPW. Na życzenie urzędnicy tego właściwego organu mogą być również obecni podczas kontroli na miejscu.

7. EUNGiPW może również zażądać od właściwych organów przeprowadzenia w jego imieniu konkretnych czynności dochodzeniowych i kontroli na miejscu przewidzianych w niniejszym artykule i w art. 19b ust. 1. W tym celu właściwym organom przysługują te same uprawnienia co EUNGiPW, jak określono w niniejszym artykule i w art. 19b ust. 1.

8. W przypadku gdy urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez EUNGiPW stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzonej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego

udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na miejscu.

9. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia wydanego przez krajowy organ sądowy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

10. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na kontrolę na miejscu przewidzianą w ust. 1 lub pomoc przewidzianą w ust. 7, organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez EUNGiPW decyzja, o której mowa w ust. 4, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

11. Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

18) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Jeżeli zgodnie z art. 21 ust. 5 EUNGiPW stwierdzi, że osoba dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w art. 20a ust. 2, podejmuje co najmniej jedno z poniższych działań:

a) cofa rejestrację zarządzającego kwalifikowalnym funduszem *venture capital* lub kwalifikowalnego funduszu *venture capital*;

b) przyjmuje decyzję zobowiązującą daną osobę do zaprzestania danego naruszenia;

c) przyjmuje decyzję nakładającą grzywny;

d) wydaje publiczne ogłoszenia.

2. Podejmując działania, o których mowa w ust. 1, EUNGiPW bierze pod uwagę charakter i powagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;

b) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub czy istnieje między nimi innego rodzaju związek;

c) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem działania umyślnego lub zaniedbania;

d) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;

e) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;

f) wpływ naruszenia na interesy inwestorów detalicznych;

g) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;

h) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z ESMA, bez uszczerbku dla konieczności wydania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;

i) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;

j) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.

3. EUNGiPW niezwłocznie powiadamia osobę odpowiedzialną za naruszenie o każdym działaniu podjętym na podstawie ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom państw członkowskich oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty podjęcia działania EUNGiPW ogłasza je publicznie na swojej stronie internetowej.

4. Publiczne ogłoszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zawierać następujące elementy:

a) informację o prawie odwołania się od decyzji przysługującym osobie odpowiedzialnej za naruszenie;

b) w stosownych przypadkach informację potwierdzającą złożenie odwołania oraz wyjaśnienie, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego;

c) informację o możliwości zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji przez Komisję Odwoławczą EUNGiPW zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/20101.”;

19) dodaje się art. 20a, 20b i 20c w brzmieniu:

„Artykuł 20a

1. Jeżeli zgodnie z art. 21 ust. 8 EUNGiPW stwierdzi, że dowolna osoba, umyślnie lub w wyniku zaniedbania, dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w ust. 2 lub większej ich liczby, przyjmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

Uznaje się, że naruszenie popełniono umyślnie, jeżeli EUNGiPW znalazł obiektywne dowody wskazujące na to, że dana osoba działała umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.

2. Wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, jest następujący:

a) niespełnianie wymogów mających zastosowanie do struktury portfela, stanowiące naruszenie art. 5;

b) oferowanie jednostek i udziałów kwalifikowalnego funduszu *venture capital* niekwalifikowalnym inwestorom, stanowiące naruszenie art. 6;

c) posługiwanie się nazwą „EuVECA” bez posiadania rejestracji zgodnie z art. 14 lub bez zarejestrowania przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z art. 14a;

d) posługiwanie się nazwą „EuVECA” w celu wprowadzania do obrotu funduszy, które nie zostały ustanowione zgodnie z art. 3 akapit pierwszy lit. b) ppkt (iii);

e) uzyskanie rejestracji na podstawie fałszywych oświadczeń lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem, stanowiące naruszenie art. 14 lub art. 14a;

f) brak postępowania w sposób uczciwy, rzetelny lub z należytą fachowością, dbałością lub starannością przy prowadzeniu swojej działalności, stanowiące naruszenie art. 7 akapit pierwszy lit. a);

g) niestosowanie odpowiednich polityk i procedur w zakresie zapobiegania nieuczciwym praktykom, stanowiące naruszenie art. 7 akapit pierwszy lit. b);

h) wielokrotne niespełnienie wymogów art. 12 dotyczących sprawozdania rocznego;

i) wielokrotne niewypełnienie obowiązku informowania inwestorów zgodnie z art. 13.

3. Kwota grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 500 000 EUR i nie więcej niż 5 mln EUR za naruszenia, o których mowa w ust. 2 lit. a)–i).

4. Ustalając wysokość grzywny na podstawie ust. 3, EUNGiPW bierze pod uwagę kryteria określone w art. 20 ust. 2.

5. Niezależnie od przepisów ust. 3, w przypadku gdy osoba odniosła bezpośrednią lub pośrednią korzyść finansową z naruszenia, kwota grzywny musi być przynajmniej równa tej korzyści.

Jeżeli działanie lub zaniechanie ze strony osoby stanowi więcej niż jedno naruszenie wymienione w ust. 2, nakładana jest tylko wyższa z grzywien wyliczonych zgodnie z ust. 4 i dotyczących jednego z tych naruszeń.

Artykuł 20b

1. ESMA w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne w celu zmuszenia:

a) osoby do zaprzestania naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 20 ust. 1 lit. b);

b) osoby, o której mowa w art. 19a ust. 1:

(i) do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji na mocy art. 19a;

(ii) do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania

innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 19b;

(iii) do poddania się kontroli na miejscu zarządzonej decyzją podjętą na mocy art. 19c.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji EUNGiPW. Po upływie tego okresu EUNGiPW dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 20c

1. EUNGiPW podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 20a i 20b, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziłoby nieproporcjonalną szkodę stronom, których dotyczy.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 20a i 20b mają charakter administracyjny.

3. Jeżeli EUNGiPW postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy danego państwa członkowskiego oraz podaje przyczyny swojej decyzji.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 20a i 20b podlegają egzekucji.

Postępowanie egzekucyjne regulują przepisy postępowania cywilnego obowiązujące w państwie członkowskim lub państwie trzecim, na którego terytorium jest ono prowadzone.

5. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.”;

20) art. 21 i 21a otrzymują brzmienie:

„Artykuł 21

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 20a ust. 2, EUNGiPW wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia daną sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w zatwierdzanie prospektu, którego dotyczy naruszenie, i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru EUNGiPW.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawione przez osoby, które są przedmiotem dochodzeń, i przedkłada Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy ma prawo do występowania o informacje zgodnie z art. 19a i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 19b i 19c.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez EUNGiPW w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW akt sprawy zawierających jego ustalenia – zapewnia osobom będącym przedmiotem tego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W toku dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom, które są przedmiotem dochodzenia.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek osób, które są przedmiotem dochodzenia – po zapoznaniu się ze stanowiskiem tych osób zgodnie z art. 20b, EUNGiPW decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 20a ust. 2, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 20.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru EUNGiPW ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru EUNGiPW.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 25 do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r. w celu określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych oraz przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. EUNGiPW przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto EUNGiPW odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na

mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 21a

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji na mocy art. 20, 20a i 20b EUNGiPW zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń EUNGiPW. Podstawę decyzji EUNGiPW stanowią wyłącznie ustalenia, co do których osoby objęte postępowaniem mogły przedstawić swoje stanowisko.

Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań zgodnie z art. 20 w celu zapobieżenia istotnym i bezpośrednio grożącym szkodom dla systemu finansowego. W takim przypadku EUNGiPW może przyjąć decyzję tymczasową i zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

2. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom objętym postępowaniem. Osobom tym przysługuje prawo dostępu do gromadzonych przez EUNGiPW akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych EUNGiPW.”;

21) dodaje się art. 21b, 21c i 21d w brzmieniu:

„Artykuł 21b

Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji EUNGiPW nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

Artykuł 21c

1. EUNGiPW pobiera od zarządzających kwalifikowalnymi funduszami *venture capital* opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi zgodnie z ust. 3. Opłaty te w pełni pokrywają niezbędne wydatki EUNGiPW związane z rejestracją zarządzających kwalifikowalnymi funduszami *venture capital* i kwalifikowalnych funduszy *venture capital* oraz udzielaniem im zezwoleń i nadzorem nad nimi oraz pozwalają odzyskać w pełni koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 21d.

2. Kwota indywidualnej opłaty pobieranej od określonego zarządzającego kwalifikowalnym funduszem *venture capital* pokrywa wszystkie koszty administracyjne poniesione przez EUNGiPW z tytułu jego działań związanych z rejestracją zarządzającego kwalifikowalnym funduszem *venture capital* i kwalifikowalnego funduszu *venture capital* oraz bieżącym nadzorem nad nimi. Kwota ta jest proporcjonalna do wartości zarządzanych aktywów danego kwalifikowalnego funduszu *venture capital* lub, w stosownych przypadkach, funduszy własnych zarządzającego kwalifikowalnym funduszem *venture capital*.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 25 do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r. w celu określenia rodzajów opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 21d

1. Jeżeli jest to niezbędne do odpowiedniego wykonania zadania nadzorczego, EUNGiPW może przekazać określone zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez EUNGiPW na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Takie określone zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować prawo do wystosowywania wezwania do udzielenia informacji zgodnie z art. 19a i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 19b i 19c.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego nie przekazuje się czynności związanych z rejestracjami na podstawie art. 14 i 14a.

2. Przed przekazaniem danego zadania zgodnie z ust. 1 EUNGiPW konsultuje się z odpowiednim właściwym organem w sprawie:

a) zakresu zadania, które ma zostać przekazane;

b) harmonogramu wykonania tego zadania; oraz

c) przekazania niezbędnych informacji EUNGiPW i przez EUNGiPW.

3. EUNGiPW zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w wyniku wykonywania przekazanych mu zadań zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 21c ust. 3.

4. EUNGiPW w odpowiednich odstępach czasu dokonuje przeglądu przekazania zadań zgodnie z ust. 1. Przekazanie zadań może zostać w każdej chwili odwołane.

5. Przekazanie zadań nie wpływa na odpowiedzialność EUNGiPW i nie ogranicza możliwości prowadzenia i nadzorowania przez EUNGiPW przekazanych czynności.”;

22) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 3, art. 21 ust. 10 i art. 21c ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia … [*PO: Please insert date of entry into force*] r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 3, art. 21 ust. 10 i art. 21c ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi

w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 3, art. 21 ust. 10 i art. 21c ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie [dwóch miesięcy] od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [dwa miesiące] z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

23) w art. 26 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1:

(i) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) skuteczność, proporcjonalność i stosowanie grzywien i okresowych kar pieniężnych określonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;”;

(ii) dodaje się lit. k) w brzmieniu:

„k) ocena roli EUNGiPW, jego uprawnień dochodzeniowych, przekazania zadań właściwym organom oraz skuteczność zastosowanych środków nadzorczych.”;

b) w ust. 2 dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) do dnia [*PO: Please insert date 84 months after entry into force*] r. w odniesieniu do lit. f) i k).”;

24) dodaje się art. 27a w brzmieniu:

„Artykuł 27a

1. Wszelkie powierzone właściwym organom kompetencje i obowiązki związane z działalnością z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie kwalifikowalnych funduszy *venture capital* wygasają w dniu [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. Te kompetencje i obowiązki przejmuje EUNGiPW w tym samym dniu.

2. Wszelkie akta spraw i dokumenty robocze dotyczące działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie kwalifikowalnych funduszy *venture capital*, w tym dotyczące wszelkich toczących się kontroli i czynności z zakresu egzekwowania przepisów, bądź ich uwierzytelnione kopie przejmuje EUNGiPW w dniu, o którym mowa w ust. 1.

Wniosku o rejestrację, który wpłynął do właściwych organów przed dniem [*PO: Please insert date 30 months after entry into force*] r., nie przekazuje się jednak do EUNGiPW, a decyzję o rejestracji lub odmowie rejestracji podejmuje odpowiedni organ.

3. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, zapewniają, aby wszelkie istniejące dokumenty i opracowania robocze lub ich uwierzytelnione kopie zostały przekazane EUNGiPW w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie przez kwalifikowalne fundusze *venture capital*. Te właściwe organy służą również EUNGiPW wszelką

niezbędną pomocą i radą celem ułatwienia skutecznego i sprawnego przekazania i podjęcia działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie kwalifikowalnych funduszy *venture capital*.

4. EUNGiPW występuje jako następca prawny właściwych organów, o których mowa w ust. 1, we wszelkich postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów prowadzonej przez te właściwe organy w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia.

5. Rejestracja zarządzającego kwalifikowalnym funduszem *venture capital* lub kwalifikowalnego funduszu *venture capital* przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, zachowuje ważność po przekazaniu kompetencji EUNGiPW.”.

Artykuł 5

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej

W rozporządzeniu (UE) nr 346/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 skreśla się lit. c);

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Art. 3–6, art. 10 i 13, art. 14 ust. 1 lit. d), e) i f), art. 15a–20, art. 20a–20c, art. 21, art. 21a–21c, art. 22, art. 22a–22d i art. 26 niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania posiadających zezwolenie wydane na podstawie art. 6 dyrektywy 2011/61/UE, którzy zarządzają portfelami kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej i którzy zamierzają posługiwać się nazwą „EuSEF” przy wprowadzaniu tych funduszy do obrotu w Unii.”;

2) w art. 3 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. m) otrzymuje brzmienie:

„m) »właściwy organ« oznacza każdy właściwy organ, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. f) i h) dyrektywy 2011/61/UE;”;

b) skreśla się lit. n);

3) w art. 7 dodaje się akapity w brzmieniu:

„EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria stosowane w celu oceny, czy zarządzający kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej wywiązują się ze swoich obowiązków określonych w akapicie pierwszym lit. a)–g), zapewniając spójność z art. 12 ust. 1 dyrektywy 2011/61/UE.

EUNGiPW przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

4) w art. 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 26 określające wymogi dotyczące przekazania funkcji, o którym mowa w ust. 2, zapewniając spójność z wymogami mającymi zastosowanie do przekazywania funkcji określonego w art. 20 dyrektywy 2011/61/UE.”;

5) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 zdanie drugie i zdanie ostatnie słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

b) w ust. 5 słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” i „właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających stosowne zasoby techniczne i ludzkie, które są niezbędne do właściwego zarządzania kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej i o których mowa w ust. 1.

EUNGiPW przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

6) w art. 12 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających zasady i procedury wyceny aktywów, o których to zasadach i procedurach mowa w ust. 1, zapewniając spójność z wymogami mającymi zastosowanie do wyceny aktywów określonej w art. 19 dyrektywy 2011/61/UE.

EUNGiPW przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia [*PO: Please insert date 24 months after the date of entry into force*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

7) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze słowa „właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. EUNGiPW udostępnia w odpowiednim terminie właściwym organom, na ich wniosek, wszelkie informacje gromadzone na podstawie niniejszego artykułu.”;

8) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w formule wprowadzającej słowa „właściwy organ swojego państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

(ii) dodaje się lit. -a) w brzmieniu:

„-a) nazwę państwa członkowskiego, w którym zarządzający kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej ma swoją siedzibę statutową;”;

(iii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dane (w tym informacje o siedzibie) kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej, których jednostki lub udziały mają być wprowadzane do obrotu, oraz ich strategie inwestycyjne;”;

b) w ust. 2 w formule wprowadzającej słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Najpóźniej w terminie dwóch miesięcy po przedstawieniu przez zarządzającego, o którym mowa w ust. 1, wszystkich informacji, o których mowa w tym ustępie, EUNGiPW informuje wszystkie następujące podmioty o tym, czy ten zarządzający został zarejestrowany jako zarządzający kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej:

a) zarządzającego, o którym mowa w ust. 1;

b) właściwe organy państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1 lit. -a);

c) właściwe organy państw członkowskich, o których mowa w ust. 1 lit. d).”;

d) w ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli EUNGiPW wyraża sprzeciw wobec zmian, o których mowa w akapicie pierwszym, informuje o tym zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej w terminie dwóch miesięcy od powiadomienia o tych zmianach, przedstawiając powody tego sprzeciwu. Zmiany, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą zostać wdrożone jedynie pod warunkiem, że EUNGiPW nie wyraził sprzeciwu wobec tych zmian w tym terminie.”;

e) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria na potrzeby oceny wystarczająco dobrej opinii i wystarczającego doświadczenia, o których mowa w ust. 2 lit. a).

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [*PO: please insert date 24 months after the date of entry into force of this Regulation*] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

8. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających formularze, wzory i procedury na potrzeby przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 1, w tym informacji przedstawianych do celów ust. 2 lit. a).

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [*PO: please insert date 24 months after the date of entry into force of this Regulation*] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.";

9) w art. 15a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 w formule wprowadzającej słowa „właściwego organu kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej" zastępuje się słowem „EUNGiPW";

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do celów oceny wniosku o rejestrację złożonego zgodnie z ust. 1 EUNGiPW zwraca się do właściwego organu, który jest właściwy dla zarządzającego składającego wniosek, o udzielenie informacji, czy kwalifikowalny fundusz na rzecz przedsiębiorczości społecznej jest objęty zakresem posiadanego przez tego zarządzającego zezwolenia na zarządzanie przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania oraz czy spełnione są warunki określone w art. 15 ust. 2 lit. a).

EUNGiPW może żądać wyjaśnień i informacji w odniesieniu do dokumentów i informacji przedstawionych na podstawie akapitu pierwszego.

Właściwy organ właściwy dla zarządzającego udziela odpowiedzi w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania wniosku o udzielenie informacji złożonego przez EUNGiPW na podstawie akapitu pierwszego lub drugiego.";

c) w ust. 5 słowa „właściwy organ kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej" zastępuje się słowem „EUNGiPW";

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Najpóźniej w terminie dwóch miesięcy po przedstawieniu przez zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej wszystkich dokumentów i informacji, o których mowa w ust. 2, EUNGiPW informuje wszystkie następujące podmioty o tym, czy dany fundusz został zarejestrowany jako kwalifikowalny fundusz na rzecz przedsiębiorczości społecznej:

a) zarządzającego, o którym mowa w ust. 1;

b) właściwe organy państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. -a);

c) właściwe organy państw członkowskich, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. d);

d) właściwe organy państw członkowskich, o których mowa w art. 15a ust. 2 lit. d).";

e) ust. 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„8. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających informacje, które należy przedstawić na podstawie ust. 2.

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [*PO: please insert date 24 months after the date of entry into force of this Regulation*] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

f) skreśla się ust. 9 i 10;

10) art. 15b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15b

O każdej decyzji o odmowie rejestracji zarządzającego, o którym mowa w art. 15, lub funduszu, o którym mowa w art. 15a, EUNGiPW informuje zarządzających, o których mowa w tych artykułach.”;

11) dodaje się art. 15c w brzmieniu:

„Artykuł 15c

1. Nie naruszając przepisów art. 21, EUNGiPW cofa rejestrację EuSEF w przypadku gdy zarządzający danym EuSEF spełnia dowolny z następujących warunków:

a) zarządzający jednoznacznie zrzekł się zezwolenia lub nie skorzystał z zezwolenia w ciągu sześciu miesięcy po udzieleniu zezwolenia;

b) zarządzający uzyskał zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub uzyskał je w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;

c) EuSEF nie spełnia już warunków, na których podstawie udzielono mu zezwolenia.

2. Cofnięcie zezwolenia staje się bezzwłocznie skuteczne na terytorium całej Unii.”;

12) w art. 16 słowa „właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia” zastępuje się słowem „EUNGiPW”;

13) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EUNGiPW niezwłocznie powiadamia właściwe organy, o których mowa w art. 15 ust. 4 i art. 15a ust. 6, o każdej rejestracji lub każdym usunięciu z rejestru zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej, o każdym dodaniu do rejestru lub usunięciu z rejestru kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej oraz o każdym dodaniu do wykazu lub usunięciu z wykazu państwa członkowskiego, w którym zarządzający kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej zamierza wprowadzać do obrotu te fundusze.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszego artykułu, EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu powiadomienia na podstawie niniejszego artykułu.

EUNGiPW przedkłada Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [*PO: please insert date 24 months after the date of entry into force of this Regulation*] r.

Uprawnienia do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, powierza się Komisji zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

c) skreśla się ust. 4 i 5;

14) skreśla się art. 17a;

15) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. EUNGiPW zapewnia, aby niniejsze rozporządzenie stosowano w sposób ciągły.

2. W odniesieniu do zarządzających, o których mowa w art. 2 ust. 1, EUNGiPW nadzoruje spełnianie wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

3. W odniesieniu do zarządzających, o których mowa w art. 2 ust. 2, EUNGiPW nadzoruje spełnianie zasad określonych w przepisach wymienionych w art. 2 ust. 2 oraz odpowiednich wymogów dyrektywy 2011/61/UE w odniesieniu do kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej.

EUNGiPW jest odpowiedzialny za nadzór nad spełnianiem przez kwalifikowalny fundusz na rzecz przedsiębiorczości społecznej obowiązków określonych w regulaminie i dokumentach założycielskich funduszu.

4. Do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia i z myślą o zapewnieniu wysokich standardów nadzoru EUNGiPW stosuje całe stosowne prawo Unii, a w przypadku gdy to prawo Unii tworzą dyrektywy – krajowe ustawodawstwo transponujące te dyrektywy.

5. Właściwe organy monitorują, by przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania ustanowione lub wprowadzane do obrotu na podlegającym im terytorium nie posługiwały się nazwą „EuSEF” lub nie sugerowały, że posiadają status „EuSEF”, jeżeli nie są zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli właściwy organ uważa, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania posługuje się nazwą „EuSEF” lub sugeruje, że posiada status „EuSEF”, mimo iż nie jest zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, niezwłocznie informuje o tym EUNGiPW.”;

16) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 20a–20c EUNGiPW lub jakiemukolwiek urzędnikowi EUNGiPW lub innej osobie upoważnionej przez EUNGiPW nie mogą

być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.”;

17) dodaje się art. 20a, 20b i 20c w brzmieniu:

„Artykuł 20a

1. EUNGiPW może – w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji – zobowiązać następujące osoby do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych, aby umożliwić EUNGiPW wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:

a) zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej;

b) osoby zaangażowane w zarządzanie kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej;

c) osoby trzecie, którym zarządzający kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej przekazał funkcje;

d) osoby w inny sposób blisko i w sposób znaczący związane z zarządzaniem kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej.

2. Każde zwykłe wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin przekazania informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wezwanie do udzielenia informacji, nie ma obowiązku przekazania tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wezwanie przekazane informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani mylące;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 21a, w przypadku gdy przekazane informacje są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Wzywając do udzielenia informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, EUNGiPW:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin przekazania informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 21b, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 21a, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej EUNGiPW i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości

Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości”) zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.

5. EUNGiPW niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wezwania lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym osoby, o których mowa w ust. 1, objęte wezwaniem do udzielenia informacji, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 20b

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 20a ust. 1. W tym celu urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW mają prawo do:

a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały istotne z punktu widzenia realizacji zadań EUNGiPW, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;

b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;

c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 20a ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu w celu złożenia przez nich ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zaprotokołowania odpowiedzi;

d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, w celu pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;

e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. W upoważnieniu tym wskazuje się również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 21b, nakładane w przypadku, gdy wymagane dokumenty, dane, procedury lub inne materiały bądź odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 20a ust. 1, nie zostaną przekazane bądź udzielone lub są niepełne, a także grzywny przewidziane w art. 21, w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 20a ust. 1, są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Osoby, o których mowa w art. 20a ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 21b

i środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz informuje się o prawie do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, EUNGiPW informuje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym dochodzeniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie EUNGiPW urzędnicy danego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy zainteresowanego właściwego organu mogą być również obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia od krajowego organu sądowego zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

6. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na wystosowanie żądania przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez EUNGiPW decyzja, o której mowa w ust. 3, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 20c

1. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w dowolnych lokalach stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, o których mowa w art. 20a ust. 1.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do dowolnych lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez EUNGiPW, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 20b ust. 1. Mają oni również prawo do pieczętowania wszelkich lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz wszelkich ksiąg lub dokumentów na czas kontroli i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą EUNGiPW powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona. Jeżeli jest to wymagane do odpowiedniego i efektywnego przeprowadzenia kontroli, EUNGiPW – po poinformowaniu odpowiedniego właściwego organu – może przeprowadzić ją bez uprzedniego powiadomienia. Kontrole na mocy niniejszego artykułu przeprowadza się pod warunkiem, że odpowiedni organ potwierdził, że nie zgłasza sprzeciwu wobec tych kontroli.

4. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli oraz okresowe kary pieniężne określone w art. 21b, które podlegają nałożeniu w przypadku, gdy zainteresowane osoby nie poddadzą się kontroli.

5. Osoby, o których mowa w art. 20a ust. 1, są zobowiązane poddać się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 21b, jak również środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

6. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ na żądanie EUNGiPW aktywnie pomagają urzędnikom EUNGiPW i innym osobom upoważnionym przez EUNGiPW. Na życzenie urzędnicy tego właściwego organu mogą być również obecni podczas kontroli na miejscu.

7. EUNGiPW może również zażądać od właściwych organów przeprowadzenia w jego imieniu konkretnych czynności dochodzeniowych i kontroli na miejscu przewidzianych w niniejszym artykule i w art. 20b ust. 1. W tym celu właściwym organom przysługują te same uprawnienia co EUNGiPW, jak określono w niniejszym artykule i w art. 20b ust. 1.

8. W przypadku gdy urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez EUNGiPW stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzonej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na miejscu.

9. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia wydanego przez krajowy organ sądowy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

10. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na kontrolę na miejscu przewidzianą w ust. 1 lub pomoc przewidzianą w ust. 7, organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez EUNGiPW decyzja, o której mowa w ust. 4, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

11. Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.";

18) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Jeżeli zgodnie z art. 22 ust. 5 EUNGiPW stwierdzi, że osoba dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w art. 21a ust. 2, podejmuje co najmniej jedno z poniższych działań:

a) cofa rejestrację zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej lub kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej;

b) przyjmuje decyzję zobowiązującą daną osobę do zaprzestania danego naruszenia;

c) przyjmuje decyzję nakładającą grzywny;

d) wydaje publiczne ogłoszenia.

2. Podejmując działania, o których mowa w ust. 1, EUNGiPW bierze pod uwagę charakter i powagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;

b) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub czy istnieje między nimi innego rodzaju związek;

c) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem działania umyślnego lub zaniedbania;

d) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;

e) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;

f) wpływ naruszenia na interesy inwestorów detalicznych;

g) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;

h) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z EUNGiPW, bez uszczerbku dla konieczności wydania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;

i) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;

j) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.

3. EUNGiPW niezwłocznie powiadamia osobę odpowiedzialną za naruszenie o każdym działaniu podjętym na podstawie ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom państw członkowskich oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty podjęcia działania EUNGiPW ogłasza je publicznie na swojej stronie internetowej.

4. Publiczne ogłoszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zawierać następujące elementy:

a) informację o prawie odwołania się od decyzji przysługującym osobie odpowiedzialnej za naruszenie;

b) w stosownych przypadkach informację potwierdzającą złożenie odwołania oraz wyjaśnienie, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego;

c) informację o możliwości zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji przez Komisję Odwoławczą EUNGiPW zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/20101.";

19) dodaje się art. 21a, 21b i 21c w brzmieniu:

„Artykuł 21a

1. Jeżeli zgodnie z art. 22 ust. 8 EUNGiPW stwierdzi, że dowolna osoba, umyślnie lub w wyniku zaniedbania, dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w ust. 2 lub większej ich liczby, przyjmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

Uznaje się, że naruszenie popełniono umyślnie, jeżeli EUNGiPW znalazł obiektywne dowody wskazujące na to, że dana osoba działała umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.

3. Wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, jest następujący:

a) niespełnianie wymogów mających zastosowanie do struktury portfela, stanowiące naruszenie art. 5;

b) oferowanie jednostek i udziałów kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej niekwalifikowalnym inwestorom, stanowiące naruszenie art. 6;

c) posługiwanie się nazwą „EuSEF" bez posiadania rejestracji zgodnie z art. 15 lub bez zarejestrowania przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z art. 15a;

d) posługiwanie się nazwą „EuSEF" w celu wprowadzania do obrotu funduszy, które nie zostały ustanowione zgodnie z art. 3 akapit pierwszy lit. b) ppkt (iii);

e) uzyskanie rejestracji na podstawie fałszywych oświadczeń lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem, stanowiące naruszenie art. 15 lub art. 15a;

f) brak postępowania w sposób uczciwy, rzetelny lub z należytą fachowością, dbałością lub starannością przy prowadzeniu swojej działalności, stanowiące naruszenie art. 7 akapit pierwszy lit. a);

g) niestosowanie odpowiednich polityk i procedur w zakresie zapobiegania nieuczciwym praktykom, stanowiące naruszenie art. 7 akapit pierwszy lit. b);

h) wielokrotne niespełnienie wymogów art. 13 dotyczących sprawozdania rocznego;

(i) wielokrotne niewypełnienie obowiązku informowania inwestorów zgodnie z art. 14.

3. Kwota grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 500 000 EUR i nie więcej niż 5 mln EUR za naruszenia, o których mowa w ust. 2 lit. a)–i).

4. Ustalając wysokość grzywny na podstawie ust. 3, EUNGiPW bierze pod uwagę kryteria określone w art. 21 ust. 2.

5. Niezależnie od przepisów ust. 3, w przypadku gdy osoba odniosła bezpośrednią lub pośrednią korzyść finansową z naruszenia, kwota grzywny musi być przynajmniej równa tej korzyści.

6. Jeżeli działanie lub zaniechanie ze strony osoby stanowi więcej niż jedno naruszenie wymienione w ust. 2, nakładana jest tylko wyższa z grzywien wyliczonych zgodnie z ust. 4 i dotyczących jednego z tych naruszeń.

Artykuł 21b

1. EUNGiPW w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne w celu zmuszenia:

a) osoby do zaprzestania naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 21 ust. 1 lit. b);

b) osoby, o której mowa w art. 20a ust. 1:

(i) do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji na mocy art. 20a;

(ii) do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 20b;

(iii) do poddania się kontroli na miejscu zarządzonej decyzją podjętą na mocy art. 20c.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji EUNGiPW. Po upływie tego okresu EUNGiPW dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 21c

1. EUNGiPW podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 21a i 21b, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziłoby nieproporcjonalną szkodę stronom, których dotyczy.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 21a i 21b mają charakter administracyjny.

3. Jeżeli EUNGiPW postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy danego państwa członkowskiego oraz podaje przyczyny swojej decyzji.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 21a i 21b podlegają egzekucji.

Postępowanie egzekucyjne regulują przepisy postępowania cywilnego obowiązujące w państwie członkowskim lub państwie trzecim, na którego terytorium jest ono prowadzone.

5. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.”;

20) art. 22 i 22a otrzymują brzmienie:

„Artykuł 22

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 21a ust. 2, EUNGiPW wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia daną sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w zatwierdzanie prospektu, którego dotyczy naruszenie, i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru EUNGiPW.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawione przez osoby, które są przedmiotem dochodzeń, i przedkłada Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy ma prawo do występowania o informacje zgodnie z art. 20a i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 20b i 20c.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez EUNGiPW w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW akt sprawy zawierających jego ustalenia – zapewnia osobom będącym przedmiotem tego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W toku dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom, które są przedmiotem dochodzenia.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek osób, które są przedmiotem dochodzenia – po zapoznaniu się ze stanowiskiem tych osób zgodnie z art. 21b, EUNGiPW decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 21a ust. 2, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 21.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru EUNGiPW ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru EUNGiPW.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 26 do dnia [*PO: Please insert date 24 months after entry into force*] r. w celu określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych oraz przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. EUNGiPW przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto EUNGiPW odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 22a

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji na mocy art. 21, 21a i 21b EUNGiPW zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń EUNGiPW. Podstawę decyzji EUNGiPW stanowią wyłącznie ustalenia, co do których osoby objęte postępowaniem mogły przedstawić swoje stanowisko.

2. Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań zgodnie z art. 21 w celu zapobieżenia istotnym i bezpośrednio grożącym szkodom dla systemu finansowego. W takim przypadku EUNGiPW może przyjąć decyzję tymczasową i zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

3. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom objętym postępowaniem. Osobom tym przysługuje prawo dostępu do gromadzonych przez EUNGiPW akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych EUNGiPW.";

21) dodaje się art. 22b, 22c i 22d w brzmieniu:

„Artykuł 22b

Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji EUNGiPW nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

Artykuł 22c

1. EUNGiPW pobiera od zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi zgodnie z ust. 3. Opłaty te w pełni pokrywają niezbędne wydatki EUNGiPW związane z rejestracją zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej i kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej oraz udzielaniem im zezwoleń i nadzorem nad nimi oraz pozwalają odzyskać w pełni koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 22d.

2. Kwota indywidualnej opłaty pobieranej od określonego zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej pokrywa wszystkie koszty administracyjne poniesione przez EUNGiPW z tytułu jego działań związanych z rejestracją zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej i kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej oraz bieżącym nadzorem nad nimi. Kwota ta jest proporcjonalna do wartości zarządzanych aktywów danego kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej lub, w stosownych przypadkach, funduszy własnych zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 26 do dnia [*PO: Please insert date 24 months after entry into force*] r. w celu określenia rodzajów opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 22d

1. Jeżeli jest to niezbędne do odpowiedniego wykonania zadania nadzorczego, EUNGiPW może przekazać określone zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez EUNGiPW na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Takie określone zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować prawo do wystosowywania wezwania do udzielenia informacji zgodnie z art. 20a i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 20b i 20c.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego nie przekazuje się czynności związanych z rejestracjami na podstawie art. 15 i 15a.

2. Przed przekazaniem danego zadania zgodnie z ust. 1 EUNGiPW konsultuje się z odpowiednim właściwym organem w sprawie:

a) zakresu zadania, które ma zostać przekazane;

b) harmonogramu wykonania tego zadania; oraz

c) przekazania niezbędnych informacji EUNGiPW i przez EUNGiPW.

3. EUNGiPW zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w wyniku wykonywania przekazanych mu zadań zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 22c ust. 3.

4. EUNGiPW w odpowiednich odstępach czasu dokonuje przeglądu przekazania zadań zgodnie z ust. 1. Przekazanie zadań może zostać w każdej chwili odwołane.

5. Przekazanie zadań nie wpływa na odpowiedzialność EUNGiPW i nie ogranicza możliwości prowadzenia i nadzorowania przez EUNGiPW przekazanych czynności.”;

22) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 3, art. 22 ust. 10 i art. 22c ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia … [*PO: Please insert date of entry into force*] r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 3, art. 22 ust. 10 i art. 22c ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 3, art. 22 ust. 10 i art. 22c ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie [dwóch miesięcy] od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [dwa miesiące] z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

23) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1:

(i) dodaje się lit. n);

„n) skuteczność, proporcjonalność i stosowanie grzywien i okresowych kar pieniężnych określonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;”;

(ii) dodaje się lit. o) w brzmieniu:

„o) ocena roli EUNGiPW, jego uprawnień dochodzeniowych, przekazania zadań właściwym organom oraz skuteczność zastosowanych środków nadzorczych.”;

b) w ust. 2 dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) do dnia [*PO: Please insert date 84 months after entry into force*] r. w odniesieniu do lit. n) i o).”;

24) dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Artykuł 28a

1. Wszelkie powierzone właściwym organom kompetencje i obowiązki związane z działalnością z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej wygasają w dniu [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. Te kompetencje i obowiązki przejmuje EUNGiPW w tym samym dniu.

2. Wszelkie akta spraw i dokumenty robocze dotyczące działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej, w tym dotyczące wszelkich toczących się kontroli i czynności z zakresu egzekwowania przepisów, bądź ich uwierzytelnione kopie przejmuje EUNGiPW w dniu, o którym mowa w ust. 1.

Wniosku o rejestrację, który wpłynął do właściwych organów przed dniem [*PO: Please insert date 30 months after entry into force*] r., nie przekazuje się jednak do EUNGiPW, a decyzję o rejestracji lub odmowie rejestracji podejmuje odpowiedni organ.

3. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, zapewniają, aby wszelkie istniejące dokumenty i opracowania robocze lub ich uwierzytelnione kopie zostały przekazane EUNGiPW w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie przez kwalifikowalne fundusze na rzecz przedsiębiorczości społecznej. Te właściwe organy służą również EUNGiPW wszelką niezbędną pomocą i radą celem ułatwienia skutecznego i sprawnego przekazania i podjęcia działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie kwalifikowalnych funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej.

4. EUNGiPW występuje jako następca prawny właściwych organów, o których mowa w ust. 1, we wszelkich postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów prowadzonej przez te właściwe organy w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia.

5. Rejestracja zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej lub kwalifikowalnego funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, zachowuje ważność po przekazaniu kompetencji EUNGiPW.”.

Artykuł 6

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych

W rozporządzeniu (UE) nr 600/2014 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) zezwoleń dla dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz nadzoru nad nimi.”;

b) w art. 1 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Przepisy art. 40 i 42 mają również zastosowanie w odniesieniu do spółek zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i spółek inwestycyjnych UCITS, które uzyskały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, oraz do zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI), którzy uzyskali zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE.”;

2) w art. 2 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 34, 35 i 36 otrzymują brzmienie:

„34) »zatwierdzony podmiot publikujący« oznacza osobę upoważnioną na mocy niniejszego rozporządzenia do świadczenia usług polegających na upublicznianiu informacji dotyczących obrotu w imieniu firm inwestycyjnych zgodnie z art. 20 i 21;

35) »dostawca informacji skonsolidowanych« oznacza osobę upoważnioną na mocy niniejszego rozporządzenia do świadczenia usług polegających na gromadzeniu informacji dotyczących obrotu dla instrumentów finansowych wymienionych w art. 6, 7, 10, 12, 13, 20 i 21 z rynków regulowanych, MTF, OTF i od zatwierdzonych podmiotów publikujących oraz ich konsolidację w ciągły elektroniczny strumień danych bieżących, obejmujący dane o cenie i wolumenie dla poszczególnych instrumentów finansowych;

36) »zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy« oznacza osobę upoważnioną na mocy niniejszego rozporządzenia do świadczenia usług polegających na zgłaszaniu szczegółów transakcji właściwym organom lub EUNGiPW w imieniu firm inwestycyjnych;”;

b) dodaje się pkt 36a w brzmieniu:

„36a) »dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji« oznaczają osoby, o których mowa w pkt 34–36, oraz osoby, o których mowa w art. 38a i art. 27a ust. 2;”;

3) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Dostarczanie informacji na potrzeby przejrzystości i innych wyliczeń

1. W celu dokonywania wyliczeń pozwalających na określenie wymogów dotyczących przejrzystości przedtransakcyjnej i posttransakcyjnej oraz systemów dotyczących obowiązku obrotu, o których mowa w art. 3–11, art. 14–21 i art. 32,

które mają zastosowanie do instrumentów finansowych i pozwalają ustalać, czy dana firma inwestycyjna jest podmiotem systematycznie internalizującym transakcje, EUNGiPW i właściwe organy mogą żądać informacji od:

a) systemów obrotu;

b) zatwierdzonych podmiotów publikujących; oraz

c) dostawców informacji skonsolidowanych.

2. Systemy obrotu, zatwierdzone podmioty publikujące i dostawcy informacji skonsolidowanych przechowują niezbędne dane przez wystarczająco długi okres.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających treść i częstotliwość wniosków o udzielenie danych oraz formy i terminy, w których systemy obrotu, zatwierdzone podmioty publikujące i dostawcy informacji skonsolidowanych mają udzielić odpowiedzi na wnioski o udzielenie danych, o których mowa w ust. 1, rodzaj danych, które mają być przechowywane, oraz minimalny okres ich przechowywania przez systemy obrotu, zatwierdzone podmioty publikujące i dostawców informacji skonsolidowanych, tak aby mogli oni udzielać odpowiedzi na wnioski o udzielenie danych zgodnie z ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.";

4) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Obowiązek zgłaszania transakcji

1. Firmy inwestycyjne, które realizują transakcje na instrumentach finansowych, zgłaszają pełne i zgodne ze stanem faktycznym szczegółowe informacje dotyczące tych transakcji EUNGiPW możliwie najszybciej, jednak nie później niż na zamknięcie następnego dnia roboczego.

EUNGiPW udostępnia właściwym organom wszelkie informacje zgłoszone zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Obowiązek ustanowiony w ust. 1 ma zastosowanie do:

a) instrumentów finansowych, które zostały dopuszczone do obrotu lub są przedmiotem obrotu w systemie obrotu lub w odniesieniu do których złożono wniosek o dopuszczenie do obrotu;

b) instrumentów finansowych, których instrumentem bazowym jest instrument finansowy będący przedmiotem obrotu w systemie obrotu; oraz

c) instrumentów finansowych, których instrumentem bazowym jest indeks lub koszyk instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w systemie obrotu.

Obowiązek ten ma zastosowanie do transakcji na instrumentach finansowych, o których mowa w lit. a)–c), niezależnie od tego, czy transakcje takie są zawierane w systemie obrotu.

3. Zgłoszenia obejmują w szczególności szczegółowe informacje na temat nazw i numerów instrumentów finansowych kupionych lub sprzedanych, liczby, dat i godzin realizacji, cen transakcyjnych, oznaczenia używanego do identyfikacji klientów, na rachunek których firma inwestycyjna zrealizowała daną transakcję, oznaczenia używanego do identyfikacji osób i algorytmów komputerowych w firmie inwestycyjnej odpowiedzialnych za decyzję inwestycyjną oraz za realizację transakcji, oznaczenia używanego do identyfikacji stosownego zwolnienia, na mocy którego doszło do obrotu, sposobów identyfikacji odnośnych firm inwestycyjnych, a także oznaczenia umożliwiającego identyfikację krótkiej sprzedaży zdefiniowanej w art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 236/2012 w odniesieniu do akcji i długu państwowego w rozumieniu art. 12, 13 i 17 tego rozporządzenia. W przypadku transakcji niedokonywanych w systemie obrotu zgłoszenia uwzględniają oznaczenie używane do identyfikacji rodzajów transakcji zgodnie ze środkami, które mają zostać przyjęte na mocy art. 20 ust. 3 lit. a) i art. 21 ust. 5 lit. a). W przypadku towarowych instrumentów pochodnych zgłoszenia określają, czy transakcja zmniejsza obiektywnie mierzalne ryzyko zgodnie z art. 57 dyrektywy 2014/65/UE.

4. Firmy inwestycyjne przekazujące zlecenia uwzględniają przy przekazywaniu zlecenia wszystkie szczegółowe informacje określone w ust. 1 i 3. Zamiast zawierać wyżej wymienione szczegółowe informacje przy przekazywaniu zlecenia, firma inwestycyjna może zdecydować się na zgłoszenie przekazanego zlecenia, jeżeli zostanie ono wykonane, jako transakcji zgodnie z wymogami ust. 1. W takim przypadku w zgłoszeniu transakcji przez firmę inwestycyjną zawiera się informację, że odnosi się ono do przekazanego zlecenia.

5. Podmiot prowadzący system obrotu zgłasza zgodnie z ust. 1 i 3 szczegóły transakcji na instrumentach finansowych będących przedmiotem obrotu na jego platformie, realizowanych za pośrednictwem jego systemów przez firmę niepodlegającą niniejszemu rozporządzeniu.

6. Zgłaszając oznaczenie używane do identyfikacji klientów, zgodnie z wymogami określonymi w ust. 3 i 4, firmy inwestycyjne posługują się identyfikatorem podmiotu prawnego ustanowionym do identyfikacji klientów będących osobami prawnymi.

Do dnia [*PO: Please insert date 24 months after date of entry into force*] r. EUNGiPW opracuje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w celu zapewnienia, by stosowanie identyfikatorów podmiotów prawnych w Unii było zgodne z międzynarodowymi standardami, zwłaszcza ze standardami ustanowionymi przez Radę Stabilności Finansowej.

7. Zgłoszeń do EUNGiPW dokonuje sama firma inwestycyjna, zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy działający w jej imieniu lub system obrotu, którego systemy wykorzystano do wykonania transakcji, zgodnie z ust. 1, 3 i 9.

Firmy inwestycyjne ponoszą odpowiedzialność za kompletność, zgodność ze stanem faktycznym i terminowe przekazywanie zgłoszeń przedkładanych EUNGiPW.

W drodze odstępstwa od tego obowiązku, w przypadku gdy firma inwestycyjna zgłasza szczegółowe informacje dotyczące tych transakcji za pośrednictwem zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego działającego w jej imieniu lub za pośrednictwem systemu obrotu, ta firma inwestycyjna nie ponosi odpowiedzialności za niekompletność, brak zgodności ze stanem faktycznym lub nieterminowe przekazanie zgłoszeń przypisanych temu zatwierdzonemu mechanizmowi

sprawozdawczemu lub systemowi obrotu. W takich przypadkach i z zastrzeżeniem art. 66 ust. 4 dyrektywy 2014/65/UE odpowiedzialność za te braki ponosi dany zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy lub system obrotu.

Firmy inwestycyjne muszą jednak podejmować zasadne kroki w celu sprawdzenia kompletności, zgodności ze stanem faktycznym i terminowości zgłoszeń transakcji przekazywanych w ich imieniu.

Macierzyste państwo członkowskie nakłada na system obrotu wymóg, aby przy dokonywaniu zgłoszeń w imieniu firmy inwestycyjnej stosowane były solidne mechanizmy zabezpieczające, opracowane po to, by gwarantować zabezpieczanie i uwierzytelnianie środków przesyłu informacji, minimalizować ryzyko uszkodzenia danych i nieupoważnionego dostępu oraz zapobiec wyciekaniu informacji, utrzymując w każdym czasie poufność danych. Macierzyste państwo członkowskie wymaga, aby system obrotu utrzymywał odpowiednie zasoby oraz posiadał systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie w każdym czasie.

Systemy kojarzenia zleceń lub systemy zgłaszania transakcji, w tym repozytoria transakcji zarejestrowane lub uznane zgodnie z tytułem VI rozporządzenia (UE) nr 648/2012, mogą zostać zatwierdzone przez EUNGiPW jako zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy do celów przekazywania zgłoszeń transakcji EUNGiPW zgodnie z ust. 1, 3 i 9.

W przypadkach gdy transakcje zostały zgłoszone do repozytorium transakcji, zatwierdzonego jako zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz gdy zgłoszenia te zawierają szczegóły wymagane na mocy ust. 1, 3 i 9 i są przez repozytorium transakcji przekazywane EUNGiPW w terminie określonym w ust. 1, obowiązek nałożony na firmę inwestycyjną na mocy ust. 1 uznaje się za wypełniony.

W przypadku wystąpienia błędów lub opuszczeń w zgłoszeniach transakcji zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy, firma inwestycyjna lub system obrotu dokonujący zgłoszenia transakcji poprawiają te informacje i przedkładają skorygowane zgłoszenia EUNGiPW.

8. Jeżeli zgodnie z art. 35 ust. 8 dyrektywy 2014/65/UE zgłoszenia przewidziane w niniejszym artykule są przekazywane do EUNGiPW, EUNGiPW przekazuje te informacje właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego firmy inwestycyjnej, chyba że właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego zdecydują, że nie chcą otrzymywać tych informacji.

9. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) standardy i formaty danych dla informacji zgłaszanych zgodnie z ust. 1 i 3, w tym metody i mechanizmy zgłaszania transakcji finansowych oraz formę i treść takich zgłoszeń;

b) kryteria uznawania rynku za rynek właściwy zgodnie z ust. 1;

c) odniesienia do instrumentów finansowych kupionych lub sprzedanych, ilości, daty i godziny realizacji, ceny transakcyjne, informacje i szczegóły dotyczące tożsamości klienta, oznaczenie używane do identyfikacji klientów, na rachunek których firma inwestycyjna zrealizowała daną transakcję, oznaczenie używane do identyfikacji osób i algorytmów komputerowych

w firmie inwestycyjnej odpowiedzialnych za decyzję inwestycyjną oraz za realizację transakcji, oznaczenie określające stosowne zwolnienie, na mocy którego doszło do obrotu, sposoby identyfikacji odnośnych firm inwestycyjnych, sposób zrealizowania transakcji, pola danych niezbędnych do przetworzenia i analizy zgłoszeń transakcji zgodnie z ust. 3; oraz

d) oznaczenie umożliwiające identyfikację krótkiej sprzedaży akcji i długu państwowego, o której mowa w ust. 3;

e) odnośne kategorie instrumentów finansowych, które mają być zgłaszane zgodnie z ust. 2;

f) warunki, na jakich identyfikatory podmiotów prawnych są opracowywane, przypisywane i ewidencjonowane przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 6, oraz warunki, na jakich te identyfikatory podmiotów prawnych są wykorzystywane przez firmy inwestycyjne do określenia, zgodnie z ust. 3, 4 i 5, oznaczenia używanego do identyfikacji klientów w zgłoszeniach transakcji, które mają obowiązek sporządzić zgodnie z ust. 1;

g) stosowanie obowiązku zgłaszania transakcji wobec oddziałów firm inwestycyjnych;

h) co stanowi transakcję i realizację transakcji do celów niniejszego artykułu;

i) kiedy uznaje się, że firma inwestycyjna przekazała zlecenie, do celów ust. 4.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

10. Do dnia [*PO: Please insert date 24 months after date of entry into force*] r. EUNGiPW przedkłada Komisji sprawozdanie z funkcjonowania niniejszego artykułu, omawiające m.in. jego funkcjonowanie w powiązaniu z odnośnymi obowiązkami sprawozdawczymi wynikającymi z rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz wskazujące, czy treść i forma zgłoszeń transakcji otrzymywanych przez EUNGiPW i przekazywanych właściwym organom w kompleksowy sposób umożliwia monitorowanie działalności firm inwestycyjnych zgodnie z art. 24 niniejszego rozporządzenia. Komisja może podjąć działania w celu zaproponowania zmian w tym względzie. Komisja przekazuje sporządzone przez EUNGiPW sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

5) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Obowiązek dostarczenia danych referencyjnych instrumentu finansowego

1. W odniesieniu do instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub będących przedmiotem obrotu na MTF lub OTF systemy obrotu dostarczają EUNGiPW identyfikacyjne dane referencyjne do celów zgłaszania transakcji zgodnie z art. 26.

W odniesieniu do pozostałych instrumentów finansowych objętych zakresem art. 26 ust. 2 każdy podmiot systematycznie internalizujący transakcje dostarcza EUNGiPW dane referencyjne dotyczące instrumentów finansowych będących przedmiotem obrotu w jego systemie.

Identyfikacyjne dane referencyjne muszą być gotowe do przekazania EUNGiPW w ustandaryzowanym formacie elektronicznym przed rozpoczęciem obrotu instrumentem finansowym, którego dane te dotyczą. Dane referencyjne dotyczące instrumentu finansowego aktualizuje się za każdym razem, gdy zmieniają się dane dotyczące instrumentu finansowego. EUNGiPW niezwłocznie publikuje te dane referencyjne na swojej stronie internetowej. EUNGiPW bezzwłocznie udziela właściwym organom dostępu do tych danych referencyjnych.

2. W celu umożliwienia właściwym organom monitorowania, zgodnie z art. 26, działalności firm inwestycyjnych, aby zapewnić, by prowadziły swoją działalność uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie oraz w sposób sprzyjający integralności rynku, EUNGiPW, po konsultacji z właściwymi organami, ustanawia niezbędne mechanizmy mające na celu zapewnienie, aby:

a) EUNGiPW faktycznie otrzymywał dane referencyjne dotyczące instrumentu finansowego zgodnie z ust. 1;

b) jakość otrzymanych w ten sposób danych była odpowiednia do celów zgłaszania transakcji zgodnie z art. 26;

c) dane referencyjne dotyczące instrumentu finansowego otrzymane zgodnie z ust. 1 były sprawnie i bezzwłocznie przekazywane odpowiednim właściwym organom;

d) istniały skuteczne mechanizmy między EUNGiPW i właściwymi organami umożliwiające rozwiązywanie problemów z przekazywaniem danych lub jakością danych.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) standardy i formaty danych referencyjnych dotyczących instrumentu finansowego, o których mowa w ust. 1, w tym metody i mechanizmy dostarczania EUNGiPW danych i wszelkich ich aktualizacji oraz przekazywania ich właściwym organom zgodnie z ust. 1, a także formę i treść tych danych;

b) środki techniczne niezbędne w związku z mechanizmami, jakie EUNGiPW i właściwe organy mają ustanowić zgodnie z ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

6) dodaje się tytuł IVa w brzmieniu:

„TYTUŁ IVa

USŁUGI W ZAKRESIE UDOSTĘPNIANIA INFORMACJI

ROZDZIAŁ 1

Udzielanie zezwolenia dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji

Artykuł 27a

Wymóg uzyskania zezwolenia

1. Prowadzenie działalności w charakterze zatwierdzonego podmiotu publikującego, dostawcy informacji skonsolidowanych lub zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego jako regularnego zajęcia lub działalności gospodarczej wymaga uzyskania uprzedniego zezwolenia udzielonego przez EUNGiPW zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

2. Firma inwestycyjna lub operator rynku, którzy prowadzą system obrotu, mogą również świadczyć usługi zatwierdzonego podmiotu publikującego, dostawcy informacji skonsolidowanych lub zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego pod warunkiem uprzedniej weryfikacji przez EUNGiPW przestrzegania przez daną firmę inwestycyjną lub danego operatora rynku przepisów niniejszego tytułu. Fakt świadczenia tych usług uwzględnia się w zezwoleniu udzielonym wspomnianym podmiotom.

3. EUNGiPW tworzy rejestr wszystkich dostawców usług w zakresie udostępniania informacji w Unii. Rejestr ten jest publicznie dostępny i zawiera informacje na temat usług, na których świadczenie dostawca usług w zakresie udostępniania informacji posiada zezwolenie, oraz jest na bieżąco aktualizowany.

W przypadku gdy EUNGiPW cofnął zezwolenie zgodnie z art. 27d, informację o tym fakcie umieszcza się w rejestrze na okres pięciu lat.

4. Dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji świadczą swoje usługi pod nadzorem EUNGiPW. EUNGiPW regularnie przeprowadza przeglądy przestrzegania przepisów niniejszego tytułu przez dostawców usług w zakresie udostępniania informacji. EUNGiPW monitoruje, czy dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji spełniają przez cały czas warunki uzyskania pierwszego zezwolenia ustanowione na mocy niniejszego tytułu.

Artykuł 27b

Udzielanie zezwolenia dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji

1. Dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji uzyskują zezwolenie EUNGiPW do celów tytułu IVa, w przypadku gdy:

a) dostawca usług w zakresie udostępniania informacji jest osobą prawną z siedzibą w Unii; oraz

b) dostawca usług w zakresie udostępniania informacji spełnia wymogi określone w tytule IVa.

2. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, określa się usługi w zakresie udostępniania informacji, na których świadczenie zezwolono dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji. Jeżeli dostawca usług w zakresie udostępniania informacji zamierza rozszerzyć zakres swojej działalności o dodatkowe usługi w zakresie udostępniania informacji, składa do EUNGiPW wniosek o rozszerzenie zakresu wspomnianego zezwolenia.

3. Posiadający zezwolenie dostawca usług w zakresie udostępniania informacji musi spełniać przez cały czas warunki uzyskania zezwolenia, o których mowa w tytule IVa. Posiadający zezwolenie dostawca usług w zakresie udostępniania informacji niezwłocznie powiadamia EUNGiPW o wszelkich istotnych zmianach warunków uzyskania zezwolenia.

4. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jest skuteczne i ważne na całym terytorium Unii i umożliwia dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji świadczenie w całej Unii usług, których dotyczy zezwolenie.

Artykuł 27c

Procedury udzielania zezwoleń i odrzucania wniosków o udzielenie zezwolenia

1. Wnioskujący o zezwolenie dostawca usług w zakresie udostępniania informacji składa wniosek zawierający wszystkie informacje, które są konieczne, aby umożliwić EUNGiPW potwierdzenie, że dany dostawca usług w zakresie udostępniania informacji ustanowił – na dzień udzielenia pierwszego zezwolenia – wszystkie mechanizmy niezbędne do wypełnienia swoich obowiązków wynikających z przepisów niniejszego tytułu, w tym program działania określający m.in. rodzaj usług, które planuje świadczyć, i strukturę organizacyjną.

2. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania wniosku o udzielenie zezwolenia EUNGiPW sprawdza, czy jest on kompletny.

Jeżeli wniosek nie jest kompletny, EUNGiPW określa termin przekazania dodatkowych informacji przez dostawcę usług w zakresie udostępniania informacji.

Po stwierdzeniu kompletności wniosku EUNGiPW powiadamia o tym dostawcę usług w zakresie udostępniania informacji.

3. W terminie sześciu miesięcy od otrzymania kompletnego wniosku EUNGiPW ocenia spełnienie przez dostawcę usług w zakresie udostępniania informacji wymogów niniejszego tytułu oraz przyjmuje w pełni uzasadnioną decyzję o udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia, o czym powiadamia wnioskującego o zezwolenie dostawcę usług w zakresie udostępniania informacji w terminie pięciu dni roboczych.

4. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) informacje, jakie należy przekazać EUNGiPW na podstawie ust. 6, w tym program działania;

b) informacje zawarte w powiadomieniach przekazywanych na podstawie art. 27b ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

8. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia standardowych formularzy, wzorów i procedur na potrzeby zgłaszania lub przekazywania informacji przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu i w art. 27e ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 27d

Cofnięcie zezwolenia

1. EUNGiPW może cofnąć zezwolenie udzielone dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji, w przypadku gdy dostawca:

a) nie skorzysta z zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, jednoznacznie zrzeka się zezwolenia lub gdy w ciągu poprzednich sześciu miesięcy nie świadczył żadnych usług;

b) uzyskał zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub uzyskał je w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;

c) nie spełnia już warunków, na których podstawie udzielono mu zezwolenia;

d) poważnie i systematycznie naruszał przepisy niniejszego rozporządzenia.

2. EUNGiPW bez zbędnej zwłoki powiadamia właściwy organ w państwie członkowskim, w którym dostawca usług w zakresie udostępniania informacji ma siedzibę, o decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia udzielonego dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji.

Artykuł 27e

Wymogi wobec organu zarządzającego dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji

1. Organ zarządzający dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji przez cały czas musi cieszyć się wystarczająco nieposzlakowaną opinią, posiadać wystarczające umiejętności, wiedzę i doświadczenie oraz musi poświęcać wystarczająco dużo czasu na wykonywanie swoich obowiązków.

Organ zarządzający jako całość musi posiadać odpowiedni poziom wiedzy, umiejętności i doświadczenia pozwalający mu zrozumieć charakter działalności dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji. Każdy członek organu zarządzającego działa w sposób uczciwy i etyczny, zachowując niezależność osądu, aby móc w razie konieczności skutecznie przeciwstawić się decyzjom kadry kierowniczej wyższego szczebla oraz w razie konieczności skutecznie nadzorować i monitorować proces podejmowania decyzji przez kierownictwo.

W przypadku gdy operator rynku występuje o zezwolenie na prowadzenie zatwierdzonego podmiotu publikującego, dostawcy informacji skonsolidowanych lub zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego zgodnie z art. 27c, a członkowie organu zarządzającego zatwierdzonego podmiotu publikującego, dostawcy informacji skonsolidowanych lub zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego są jednocześnie członkami organu zarządzającego rynku regulowanego, uznaje się, że osoby te spełniają wymogi określone w akapicie pierwszym.

2. Dostawca usług w zakresie udostępniania informacji powiadamia EUNGiPW o tożsamości wszystkich członków swojego organu zarządzającego oraz o wszelkich zmianach jego składu, a także przekazuje wszelkie informacje wymagane do oceny spełnienia przez ten podmiot wymogów określonych w ust. 1.

3. Organ zarządzający dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji określa i nadzoruje wdrażanie mechanizmów zarządczych, które zapewniają skuteczne i ostrożne zarządzanie organizacją, w tym podział obowiązków w organizacji i zapobieganie konfliktom interesów, w sposób, który sprzyja integralności rynku i interesom klientów dostawcy.

4. EUNGiPW odmawia udzielenia zezwolenia, jeżeli nie upewnił się, że osoba lub osoby faktycznie kierujące działalnością dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji mają wystarczająco nieposzlakowaną opinię, lub jeżeli istnieją obiektywne i możliwe do wykazania powody, aby przypuszczać, że proponowane zmiany składu kierownictwa dostawcy usług mogą stwarzać zagrożenie dla należytego i ostrożnego zarządzania tym podmiotem oraz odpowiedniego uwzględnienia interesów jego klientów oraz kwestii integralności rynku.

5. EUNGiPW opracowuje do dnia [*PO: Please insert date 24 months after entry into force*] r. projekty regulacyjnych standardów technicznych na potrzeby oceny odpowiedniości członków organu zarządzającego, o której mowa w ust. 1, uwzględniając różne pełnione przez nich role i funkcje oraz potrzebę unikania konfliktów interesów między członkami organu zarządzającego oraz użytkownikami zatwierdzonego podmiotu publikującego, dostawcy informacji skonsolidowanych lub zatwierdzonego mechanizmu sprawozdawczego.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Rozdział 2

WARUNKI DOTYCZĄCE ZATWIERDZONYCH PODMIOTÓW PUBLIKUJĄCYCH, DOSTAWCÓW INFORMACJI SKONSOLIDOWANYCH I ZATWIERDZONYCH MECHANIZMÓW SPRAWOZDAWCZYCH

Artykuł 27f

Wymogi organizacyjne dotyczące zatwierdzonych podmiotów publikujących

1. Zatwierdzony podmiot publikujący posiada odpowiednie polityki i mechanizmy umożliwiające podawanie do publicznej wiadomości informacji wymaganych na podstawie art. 20 i 21 w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego, z zastosowaniem możliwych środków technicznych, na właściwych zasadach handlowych. Informacje udostępniane są bezpłatnie 15 minut po ich publikacji przez zatwierdzony podmiot publikujący. Zatwierdzony podmiot publikujący sprawnie i spójnie rozpowszechnia takie informacje w sposób zapewniający szybki dostęp do tych informacji na zasadach niedyskryminacyjnych oraz w formacie ułatwiającym ich konsolidację z podobnymi danymi pochodzącymi z innych źródeł.

2. Informacje podawane do wiadomości publicznej przez zatwierdzony podmiot publikujący zgodnie z ust. 1 obejmują co najmniej następujące elementy:

a) identyfikator instrumentu finansowego;

b) cenę, po jakiej zawarto transakcję;

c) wolumen transakcji;

d) godzinę transakcji;

e) godzinę zgłoszenia transakcji;

f) oznaczenie sposobu, w jaki wyrażono cenę transakcji;

g) kod systemu obrotu, w którym zrealizowano transakcję, lub w przypadku gdy transakcję zrealizowano za pośrednictwem podmiotu systematycznie internalizującego transakcje – kod „SI”, a w innym przypadku kod „OTC”;

h) w stosownych przypadkach wskazanie, czy transakcja podlegała szczególnym warunkom.

3. Zatwierdzony podmiot publikujący stosuje i utrzymuje skuteczne rozwiązania administracyjne mające na celu zapobieganie konfliktom interesów w stosunku do swoich klientów. W szczególności zatwierdzony podmiot publikujący będący również operatorem rynku lub firmą inwestycyjną traktuje wszystkie gromadzone informacje w sposób niedyskryminacyjny oraz stosuje i utrzymuje odpowiednie rozwiązania mające na celu rozdzielenie poszczególnych funkcji biznesowych.

4. Zatwierdzony podmiot publikujący posiada należyte mechanizmy bezpieczeństwa służące zagwarantowaniu bezpieczeństwa środków przekazu informacji, minimalizowaniu ryzyka uszkodzenia danych oraz nieuprawnionego dostępu oraz zapobieganiu wyciekowi informacji przed ich publikacją. Zatwierdzony podmiot publikujący utrzymuje odpowiednie zasoby oraz posiada systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie przez cały czas.

5. Zatwierdzony podmiot publikujący posiada systemy umożliwiające skuteczną kontrolę sprawozdań z transakcji pod kątem kompletności, wykrywanie przeoczeń i oczywistych błędów oraz żądanie ponownego przesłania tych błędnych sprawozdań.

6. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wspólnych formatów, standardów danych oraz rozwiązań technicznych ułatwiających konsolidację informacji, o której to konsolidacji mowa w ust. 1.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 50, określających, czym są właściwe zasady handlowe, na jakich należy podawać informacje do wiadomości publicznej, o czym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

8. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) środki, za pomocą których zatwierdzony podmiot publikujący może realizować obowiązek informacyjny, o którym mowa w ust. 1;

b) treść informacji publikowanych na podstawie ust. 1, w tym co najmniej informacje, o których mowa w ust. 2, tak aby umożliwić publikację informacji wymaganych na podstawie niniejszego artykułu;

c) konkretne wymogi organizacyjne określone w ust. 3, 4 i 5.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 27g

Wymogi organizacyjne dotyczące dostawców informacji skonsolidowanych

1. Dostawca informacji skonsolidowanych posiada odpowiednie polityki i mechanizmy umożliwiające gromadzenie informacji podawanych do publicznej wiadomości zgodnie z art. 6 i 20, ich konsolidację w formie ciągłego elektronicznego strumienia danych oraz ich podawanie do wiadomości publicznej w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego, z zastosowaniem możliwych środków technicznych, na właściwych zasadach handlowych.

Informacje te obejmują co najmniej następujące elementy:

a) identyfikator instrumentu finansowego;

b) cenę, po jakiej zawarto transakcję;

c) wolumen transakcji;

d) godzinę transakcji;

e) godzinę zgłoszenia transakcji;

f) oznaczenie sposobu, w jaki wyrażono cenę transakcji;

g) kod systemu obrotu, w którym zrealizowano transakcję, lub w przypadku gdy transakcję zrealizowano za pośrednictwem podmiotu systematycznie internalizującego transakcje – kod „SI”, a w innym przypadku kod „OTC”;

h) w stosownych przypadkach wskazanie, że za decyzję inwestycyjną i realizację transakcji odpowiadał algorytm komputerowy w firmie inwestycyjnej;

i) w stosownych przypadkach wskazanie, czy transakcja podlegała szczególnym warunkom;

j) w przypadku gdy zastosowano zwolnienie z obowiązku upubliczniania informacji, o których mowa w art. 3 ust. 1, zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) lub b), oznaczenie wskazujące, którym z tych zwolnień podlegała transakcja.

Informacje te udostępnia się bezpłatnie w ciągu 15 minut po ich opublikowaniu przez dostawcę informacji skonsolidowanych. Dostawca informacji skonsolidowanych musi być w stanie sprawnie i spójnie rozpowszechniać takie informacje w sposób zapewniający szybki dostęp do tych informacji na zasadach niedyskryminacyjnych oraz w formatach łatwo dostępnych dla uczestników rynku i pozwalających im w łatwy sposób wykorzystać te informacje.

2. Dostawca informacji skonsolidowanych posiada odpowiednie polityki i mechanizmy umożliwiające gromadzenie informacji podawanych do publicznej wiadomości zgodnie z art. 10 i 21, ich konsolidację w formie ciągłego elektronicznego strumienia danych oraz podawanie następujących informacji do wiadomości publicznej w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego, z zastosowaniem możliwych środków technicznych, na właściwych zasadach handlowych, w tym podawanie do publicznej wiadomości informacji obejmujących co najmniej następujące elementy:

a) identyfikator instrumentu finansowego lub cechy identyfikujące ten instrument;

b) cenę, po jakiej zawarto transakcję;

c) wolumen transakcji;

d) godzinę transakcji;

e) godzinę zgłoszenia transakcji;

f) oznaczenie sposobu, w jaki wyrażono cenę transakcji;

g) kod systemu obrotu, w którym zrealizowano transakcję, lub w przypadku gdy transakcję zrealizowano za pośrednictwem podmiotu systematycznie internalizującego transakcje – kod „SI”, a w innym przypadku kod „OTC”;

h) w stosownych przypadkach wskazanie, czy transakcja podlegała szczególnym warunkom.

Informacje te udostępnia się bezpłatnie w ciągu 15 minut po ich opublikowaniu przez dostawcę informacji skonsolidowanych. Dostawca informacji skonsolidowanych musi być w stanie sprawnie i spójnie rozpowszechniać takie informacje w sposób zapewniający szybki dostęp do tych informacji na zasadach niedyskryminacyjnych oraz w powszechnie akceptowanych formatach, które są interoperacyjne i łatwo dostępne dla uczestników rynku oraz pozwalają im w łatwy sposób wykorzystać te informacje.

3. Dostawca informacji skonsolidowanych zapewnia konsolidację udostępnianych danych pochodzących ze wszystkich rynków regulowanych, MTF, OTF i zatwierdzonych podmiotów publikujących oraz w odniesieniu do instrumentów finansowych określonych w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w ust. 8 lit. c).

4. Dostawca informacji skonsolidowanych stosuje i utrzymuje skuteczne rozwiązania administracyjne mające na celu zapobieganie konfliktom interesów. W szczególności operator rynku lub zatwierdzony podmiot publikujący, którzy prowadzą również system publikacji informacji skonsolidowanych, traktują wszystkie gromadzone informacje w sposób niedyskryminacyjny oraz stosują i utrzymują odpowiednie rozwiązania mające na celu rozdzielenie poszczególnych funkcji biznesowych.

5. Dostawca informacji skonsolidowanych posiada należyte mechanizmy bezpieczeństwa służące zagwarantowaniu bezpieczeństwa środków przekazu informacji oraz minimalizowaniu ryzyka uszkodzenia danych i nieuprawnionego dostępu. Dostawca informacji skonsolidowanych utrzymuje odpowiednie zasoby oraz posiada systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie przez cały czas.

EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia standardów i formatów danych w odniesieniu do informacji podlegających opublikowaniu zgodnie z art. 6, 10, 20 i 21, w tym identyfikatora instrumentu finansowego, ceny, ilości, godziny, oznaczenia sposobu, w jaki wyrażono cenę transakcji, identyfikatora systemu obrotu oraz oznaczeń informujących o tym, że transakcja podlegała szczególnym warunkom, jak również technicznych rozwiązań służących sprawnemu i spójnemu rozpowszechnianiu informacji w sposób zapewniający ich łatwą dostępność i możliwość ich łatwego wykorzystania przez uczestników rynku, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym określeniu dodatkowych usług podnoszących wydajność funkcjonowania rynku, które dostawca informacji skonsolidowanych mógłby świadczyć.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

6. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 89 precyzujące, czym są właściwe zasady handlowe, na jakich zapewniany jest dostęp do strumieni danych, o których mowa ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

7. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) środki, za pomocą których dostawca informacji skonsolidowanych może realizować obowiązek informacyjny, o którym mowa w ust. 1 i 2;

b) treść informacji publikowanych na podstawie ust. 1 i 2;

c) instrumenty finansowe, w przypadku których dotyczące ich dane muszą być udostępniane w strumieniu danych, a w odniesieniu do instrumentów nieudziałowych – systemy obrotu i zatwierdzone podmioty publikujące, które należy uwzględnić;

d) inne środki zapewniające spójność danych publikowanych przez różnych dostawców informacji skonsolidowanych oraz umożliwiające ich zestawianie

i powiązanie z podobnymi danymi pochodzącymi z innych źródeł, a także ich agregację na poziomie Unii;

e) konkretne wymogi organizacyjne określone w ust. 4 i 5.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 27h

Wymogi organizacyjne dotyczące zatwierdzonych mechanizmów sprawozdawczych

1. Zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy posiada odpowiednie polityki i mechanizmy umożliwiające przekazywanie informacji wymaganych na podstawie art. 26 w możliwie najkrótszym terminie, przy czym nie później niż do końca dnia roboczego następującego po dniu, w którym miała miejsce transakcja.

2. Zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy stosuje i utrzymuje skuteczne rozwiązania administracyjne mające na celu zapobieganie konfliktom interesów w stosunku do swoich klientów. W szczególności zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy będący również operatorem rynku lub firmą inwestycyjną traktuje wszystkie gromadzone informacje w sposób niedyskryminacyjny oraz stosuje i utrzymuje odpowiednie rozwiązania mające na celu rozdzielenie poszczególnych funkcji biznesowych.

3. Zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy posiada należyte mechanizmy bezpieczeństwa służące zagwarantowaniu bezpieczeństwa środków przekazu informacji i ich uwierzytelnianiu, zminimalizowaniu ryzyka uszkodzenia danych oraz nieuprawnionego dostępu i zapobieganiu wyciekowi informacji, przy zachowaniu w każdym czasie poufności danych. Zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy utrzymuje odpowiednie zasoby oraz posiada systemy zapasowe, aby zapewnić możliwość oferowania swoich usług i ich utrzymanie przez cały czas.

4. Zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy posiada systemy umożliwiające skuteczną kontrolę sprawozdań z transakcji pod kątem kompletności, wykrywanie przeoczeń i oczywistych błędów spowodowanych przez firmę inwestycyjną, a w przypadku wystąpienia takiego błędu lub przeoczenia – przekazanie firmie inwestycyjnej szczegółowych informacji o danym błędzie lub przeoczeniu oraz żądanie ponownego przesłania takich błędnych sprawozdań.

Zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy posiada systemy umożliwiające mu wykrywanie błędów lub przeoczeń, które spowodował, oraz umożliwiające zatwierdzonemu mechanizmowi sprawozdawczemu skorygowanie i przekazanie – lub, stosownie do przypadku, ponowne przekazanie – właściwemu organowi prawidłowego i kompletnego sprawozdania z transakcji.

5. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) środki, za pomocą których zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy może realizować obowiązek informacyjny, o którym mowa w ust. 1; oraz

b) konkretne wymogi organizacyjne określone w ust. 2, 3 i 4.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

7) dodaje się tytuł VIa w brzmieniu:

„TYTUŁ VIa

Uprawnienia i kompetencje EUNGiPW

ROZDZIAŁ 1

KOMPETENCJE I PROCEDURY

Artykuł 38a

Wykonywanie uprawnień przez EUNGiPW

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 38b–38e EUNGiPW lub jakiemukolwiek urzędnikowi EUNGiPW lub innej osobie upoważnionej przez EUNGiPW nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 38b

Wezwanie do udzielenia informacji

1. EUNGiPW może – w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji – zobowiązać następujące osoby do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych, aby umożliwić EUNGiPW wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:

a) zatwierdzony podmiot publikujący, dostawcę informacji skonsolidowanych, zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy oraz firmę inwestycyjną lub operatora rynku prowadzących system obrotu, którzy świadczą usługi w zakresie udostępniania informacji jako zatwierdzony podmiot publikujący, dostawca informacji skonsolidowanych lub zatwierdzony mechanizm sprawozdawczy, a także osoby, które kontrolują te podmioty lub są przez nie kontrolowane;

b) zarządzających osobami, o których mowa w lit. a);

c) audytorów i doradców osób, o których mowa w lit. a);

2. Każde zwykłe wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin przekazania informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wezwanie do udzielenia informacji, nie ma obowiązku przekazania tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wezwanie przekazane informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani mylące;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 38e, w przypadku gdy przekazane informacje są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Wzywając do udzielenia informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, EUNGiPW:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin przekazania informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 38g, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 38f, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej EUNGiPW i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości") zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.

5. EUNGiPW niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wezwania lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym osoby, o których mowa w ust. 1, objęte wezwaniem do udzielenia informacji, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 38c

Dochodzenia ogólne

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 38b ust. 1. W tym celu urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW mają prawo do:

a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały istotne z punktu widzenia realizacji zadań EUNGiPW, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;

b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;

c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 38b ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu w celu złożenia przez nich ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zaprotokołowania odpowiedzi;

d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, w celu pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;

e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. W upoważnieniu tym wskazuje się również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 38i, nakładane w przypadku, gdy wymagane dokumenty, dane, procedury lub inne materiały bądź odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 38b ust. 1, nie zostaną przekazane bądź udzielone lub są niepełne, a także grzywny przewidziane w art. 38h, w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 38b ust. 1, są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Osoby, o których mowa w art. 38b ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 38i i środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz informuje się o prawie do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, EUNGiPW informuje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym dochodzeniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie EUNGiPW urzędnicy danego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy zainteresowanego właściwego organu mogą być również obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia od organu sądowego zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

6. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na wystosowanie żądania przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez EUNGiPW decyzja, o której mowa w ust. 3, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym

naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 38d

Kontrole na miejscu

1. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w dowolnych lokalach stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, o których mowa w art. 38b ust. 1.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do dowolnych lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez EUNGiPW, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 38b ust. 1. Mają oni również prawo do pieczętowania wszelkich lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz wszelkich ksiąg lub dokumentów na czas kontroli i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą EUNGiPW powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona. Jeżeli jest to wymagane do odpowiedniego i sprawnego przeprowadzenia kontroli, EUNGiPW – po poinformowaniu odpowiedniego właściwego organu – może przeprowadzić ją bez uprzedniego powiadomienia. Kontrole na mocy niniejszego artykułu przeprowadza się pod warunkiem, że odpowiedni organ potwierdził, że nie zgłasza sprzeciwu wobec tych kontroli.

4. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli oraz wskazującego okresowe kary pieniężne określone w art. 38g, które podlegają nałożeniu w przypadku, gdy dane osoby nie poddadzą się kontroli.

5. Osoby, o których mowa w art. 38b ust. 1, są zobowiązane poddać się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 38i, jak również środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

6. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ na żądanie EUNGiPW aktywnie pomagają urzędnikom EUNGiPW i innym osobom upoważnionym przez EUNGiPW. Urzędnicy właściwego organu danego państwa członkowskiego mogą również brać udział w kontrolach na miejscu.

7. EUNGiPW może również zażądać od właściwych organów przeprowadzenia w jego imieniu konkretnych czynności dochodzeniowych i kontroli na miejscu przewidzianych w niniejszym artykule i w art. 38b ust. 1.

8. W przypadku gdy urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez EUNGiPW stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzonej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ danego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na miejscu.

9. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia wydanego przez organ sądowy zgodnie z prawem krajowym, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

10. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na kontrolę na miejscu przewidzianą w ust. 1 lub pomoc przewidzianą w ust. 7, organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez EUNGiPW decyzja, o której mowa w ust. 4, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 38e

Wymiana informacji

EUNGiPW i właściwe organy udostępniają sobie nawzajem, bez zbędnej zwłoki, informacje wymagane na potrzeby wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 38f

Tajemnica zawodowa

Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 76 dyrektywy 2014/65/UE, ma zastosowanie do EUNGiPW oraz do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla EUNGiPW lub dla dowolnej innej osoby, której EUNGiPW przekazał zadania, włącznie z audytorami i ekspertami wykonującymi prace na zlecenie EUNGiPW.

Artykuł 38g

Środki nadzorcze stosowane przez EUNGiPW

1. Jeżeli EUNGiPW stwierdzi, że osoba wymieniona w art. 38a ust. 1 lit. a) popełniła jedno z naruszeń wymienionych w tytule IVa, podejmuje jedno lub kilka z poniższych działań:

a) przyjmuje decyzję zobowiązującą daną osobę do zaprzestania danego naruszenia;

b) przyjmuje decyzję nakładającą grzywny na podstawie art. 38h i 38i;

c) wydaje publiczne ogłoszenia.

2. Podejmując działania, o których mowa w ust. 1, EUNGiPW bierze pod uwagę charakter i powagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;

b) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub czy istnieje między nimi innego rodzaju związek;

c) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem działania umyślnego lub zaniedbania;

d) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;

e) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;

f) wpływ naruszenia na interesy inwestorów;

g) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;

h) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z EUNGiPW, bez uszczerbku dla konieczności wydania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;

i) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;

j) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.

3. EUNGiPW niezwłocznie powiadamia osobę odpowiedzialną za naruszenie o każdym działaniu podjętym na podstawie ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom państw członkowskich oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty przyjęcia decyzji EUNGiPW ogłasza ją publicznie na swojej stronie internetowej.

Publiczne ogłoszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zawierać następujące elementy:

a) informację o prawie odwołania się od decyzji przysługującym osobie odpowiedzialnej za naruszenie;

b) w stosownych przypadkach informację potwierdzającą złożenie odwołania oraz wyjaśnienie, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego;

c) informację o możliwości zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji przez Komisję Odwoławczą EUNGiPW zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ 2

SANKCJE ADMINISTRACYJNE I INNE ŚRODKI

Artykuł 38h

Grzywny

1. Jeżeli zgodnie z art. 38k ust. 5 EUNGiPW stwierdzi, że osoba, umyślnie lub w wyniku zaniedbania, dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w tytule IVa, przyjmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

Uznaje się, że naruszenie popełniono umyślnie, jeżeli EUNGiPW znalazł obiektywne dowody wskazujące na to, że dana osoba działała umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.

2. Maksymalna kwota grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi 200 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej.

3. Ustalając wysokość grzywny na podstawie ust. 1, EUNGiPW bierze pod uwagę kryteria określone w art. 38g ust. 2.

Artykuł 38i

Okresowe kary pieniężne

1. EUNGiPW w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne w celu zmuszenia:

a) osoby do zaprzestania naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 38b ust. 1 lit. a);

b) osoby, o której mowa w art. 38b ust. 1:

- do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji na mocy art. 38b;
- do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 38c;
- do poddania się kontroli na miejscu zarządzonej decyzją podjętą na mocy art. 38d.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji EUNGiPW. Po upływie tego okresu EUNGiPW dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 38j

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. EUNGiPW podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 38h i 38i, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziłoby nieproporcjonalną szkodę stronom, których dotyczy. Ujawniane informacje nie mogą obejmować danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 38h i 38i mają charakter administracyjny.

3. Jeżeli EUNGiPW postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy danego państwa członkowskiego oraz podaje przyczyny swojej decyzji.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 38h i 38i podlegają egzekucji.

5. Postępowanie egzekucyjne regulują przepisy postępowania cywilnego obowiązujące w państwie, na którego terytorium jest ono prowadzone.

6. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 38k

Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie lub naruszenia wymienione w tytule IVa, EUNGiPW wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia tę sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w nadzór nad danym dostawcą usług w zakresie udostępniania informacji ani w procedurę udzielania zezwolenia temu dostawcy i wykonuje swoje funkcje niezależnie od EUNGiPW.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia z uwzględnieniem wszelkich uwag przedstawionych przez osoby, które są

przedmiotem dochodzeń, i przedkłada EUNGiPW pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy może korzystać z prawa do występowania o informacje zgodnie z art. 38b i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 38c i 38d.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez EUNGiPW w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem EUNGiPW akt sprawy zawierających jego ustalenia – zapewnia osobom będącym przedmiotem danego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W toku dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego zainteresowanym osobom.

7. Urzędnik dochodzeniowy, przedkładając EUNGiPW akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek osób, które są przedmiotem dochodzenia – po zapoznaniu się ze stanowiskiem tych osób zgodnie z art. 38l, EUNGiPW decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły naruszenie lub naruszenia wymienione w tytule IVa, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 38m.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach EUNGiPW ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez EUNGiPW.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 50 do dnia [*PO: Please insert date 24 months after entry into force*] r. w celu uściślenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych oraz przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. EUNGiPW przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto EUNGiPW odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 38l

Zapoznanie się ze stanowiskiem osób objętych postępowaniem

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji na mocy art. 38g, 38h i 38i EUNGiPW zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń EUNGiPW. Podstawę decyzji EUNGiPW stanowią wyłącznie ustalenia, co do których osoby objęte postępowaniem mogły przedstawić swoje stanowisko.

Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań w celu zapobieżenia istotnym i bezpośrednio grożącym szkodom dla systemu finansowego. W takim przypadku EUNGiPW może przyjąć decyzję tymczasową i zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

2. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom, które są przedmiotem dochodzenia. Osobom tym przysługuje prawo dostępu do gromadzonych przez EUNGiPW akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych EUNGiPW.

Artykuł 38m

Kontrola ze strony Trybunału Sprawiedliwości

Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji EUNGiPW nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

Artykuł 38n

Opłata za udzielenie zezwolenia i opłata nadzorcza

1. EUNGiPW pobiera od dostawców usług w zakresie udostępniania informacji opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi zgodnie z ust. 3. Opłaty te w pełni pokrywają niezbędne wydatki EUNGiPW związane z udzielaniem zezwoleń dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji i nadzorem nad nimi oraz pozwalają odzyskać w pełni koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 38o.

2. Kwota indywidualnej opłaty pobieranej od danego dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji musi pokrywać całość kosztów administracyjnych poniesionych przez EUNGiPW w związku z działaniami tego urzędu w odniesieniu do prospektu, w tym suplementów do niego, sporządzonego przez danego emitenta, oferującego lub osobę wnioskującą o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym. Opłata musi być proporcjonalna do obrotów emitenta, oferującego lub osoby wnioskującej o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym.

3. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 50 do dnia [*PO: Please insert date 24 months after entry into force*] r. w celu uściślenia rodzajów opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 38o

Przekazywanie zadań przez EUNGiPW właściwym organom

1. Jeżeli jest to niezbędne do odpowiedniego wykonania zadania nadzorczego, EUNGiPW może przekazać określone zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez EUNGiPW na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Takie określone zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować prawo do wystosowywania wezwania do udzielenia informacji zgodnie z art. 38b i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 38c i 38d.

2. Przed przekazaniem danego zadania EUNGiPW konsultuje się z odpowiednim właściwym organem w sprawie:

a) zakresu zadania, które ma zostać przekazane;

b) harmonogramu wykonania tego zadania; oraz

c) przekazania niezbędnych informacji EUNGiPW i przez EUNGiPW.

3. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie opłat przyjętym przez Komisję zgodnie z art. 38n ust. 3 EUNGiPW zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w wyniku wykonywania przekazanych mu zadań.

4. EUNGiPW w odpowiednich odstępach czasu dokonuje przeglądu decyzji, o której mowa w ust. 1. Przekazanie zadań może zostać w każdej chwili odwołane.

8) Przekazanie zadań nie wpływa na odpowiedzialność EUNGiPW i nie ogranicza możliwości prowadzenia i nadzorowania przez EUNGiPW przekazanych czynności.”; w art. 50 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 1 ust. 9, art. 2 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 5, art. 17 ust. 3, art. 19 ust. 2 i 3, art. 27c, art. 31 ust. 4, art. 40 ust. 8, art. 41 ust. 8, art. 42 ust. 7, art. 45 ust. 10 oraz art. 52 ust. 10 i 12, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 2 lipca 2014 r.”;

(b) ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 1 ust. 9, art. 2 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 5, art. 17 ust. 3, art. 19 ust. 2 i 3, art. 27c, art. 31 ust. 4, art. 40 ust. 8, art. 41 ust. 8, art. 42 ust. 7, art. 45 ust. 10 oraz art. 52 ust. 10 i 12, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.”;

(c) ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 1 ust. 9, art. 2 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 5, art. 17 ust. 3, art. 19 ust. 2 i 3, art. 27c, art. 31 ust. 4, art. 40 ust. 8, art. 41 ust. 8, art. 42 ust. 7, art. 45 ust. 10 oraz art. 52 ust. 10 lub 12 wchodzi w życie jedynie wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie

trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu.”;

9) w art. 52 dodaje się ust. 13 i 14 w brzmieniu:

„13. Po konsultacji z EUNGiPW Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące funkcjonowania systemu publikacji informacji skonsolidowanych ustanowionego zgodnie z tytułem IVa. Sprawozdanie dotyczące art. 27d ust. 1 przedstawia się do dnia 3 września 2019 r. Sprawozdanie dotyczące art. 27d ust. 2 przedstawia się do dnia 3 września 2021 r.

Sprawozdania, o których mowa w akapicie pierwszym, zawierają ocenę funkcjonowania systemu publikacji informacji skonsolidowanych w oparciu o następujące kryteria:

a) dostępność i terminowość przekazywania informacji posttransakcyjnych w formie skonsolidowanej obejmującej wszystkie transakcje niezależnie od tego, czy realizowane są one w systemach obrotu, czy nie;

b) dostępność i terminowość przekazywania pełnych i częściowych informacji posttransakcyjnych charakteryzujących się wysoką jakością w formacie łatwo dostępnym i łatwym do wykorzystania dla uczestników rynku oraz udostępnianych na właściwych zasadach handlowych.

W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że dostawcy informacji skonsolidowanych nie dopełniają obowiązku przekazania informacji w sposób, który spełnia kryteria określone w akapicie drugim, Komisja dołącza do swojego sprawozdania wniosek do EUNGiPW o wszczęcie procedury negocjacyjnej w celu powołania w drodze postępowania o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonego przez EUNGiPW komercyjnego podmiotu prowadzącego system publikacji informacji skonsolidowanych. EUNGiPW wszczyna tę procedurę po otrzymaniu wniosku Komisji na warunkach określonych w tym wniosku oraz zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (**).

14. W przypadku wszczęcia procedury określonej w ust. 13 Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 50, określając środki w celu:

a) określenia okresu obowiązywania zamówienia udzielonego komercyjnemu podmiotowi prowadzącemu system publikacji informacji skonsolidowanych oraz procedury i warunków przedłużenia tego zamówienia, a także ogłoszenia nowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego;

b) zastrzeżenia, że komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji skonsolidowanych działa na zasadzie wyłączności i że żaden inny podmiot nie może występować w charakterze dostawcy informacji skonsolidowanych zgodnie z art. 27a;

c) uprawnienia EUNGiPW do zapewniania przestrzegania przez komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji skonsolidowanych wybrany w drodze postępowania o udzielenie zamówienia publicznego warunków tego zamówienia;

d) zapewnienia, aby informacje posttransakcyjne przekazywane przez komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji

skonsolidowanych były wysokiej jakości, w formacie łatwo dostępnym i łatwym do wykorzystania dla uczestników rynku oraz w postaci skonsolidowanej obejmującej cały rynek;

e) zapewnienia, aby informacje posttransakcyjne były przekazywane na właściwych zasadach handlowych, zarówno w postaci skonsolidowanej, jak i nieskonsolidowanej, oraz aby spełniały potrzeby użytkowników tych informacji w całej Unii;

f) zapewnienia, aby systemy obrotu i zatwierdzone podmioty publikujące udostępniały swoje dane transakcyjne komercyjnemu podmiotowi prowadzącemu system publikacji informacji skonsolidowanych wybranemu w drodze postępowania o udzielenie zamówienia publicznego przeprowadzonego przez EUNGiPW po rozsądnych cenach;

g) określenia rozwiązań na wypadek niespełnienia warunków oferty przez komercyjny podmiot prowadzący system publikacji informacji skonsolidowanych wybrany w drodze postępowania o udzielenie zamówienia publicznego;

h) określenia rozwiązań, zgodnie z którymi dostawcy informacji skonsolidowanych, którzy uzyskali zezwolenie na mocy art. 27a, mogą w dalszym ciągu prowadzić system publikacji informacji skonsolidowanych, w przypadku nieskorzystania z uprawnienia przewidzianego w lit. b) niniejszego ustępu lub w przypadku gdy żaden podmiot nie zostanie wyznaczony w drodze postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, do czasu zakończenia nowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego i wyznaczenia komercyjnego podmiotu do prowadzenia systemu publikacji informacji skonsolidowanych.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).”;

10) dodaje się art. 54a i 54b w brzmieniu:

„Artykuł 54a
Środki przejściowe dotyczące EUNGiPW

1. Wszelkie kompetencje i obowiązki związane z działalnością z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie dostawców usług w zakresie udostępniania informacji, które powierzono właściwym organom na podstawie art. 67 dyrektywy 2014/65/UE, wygasają w dniu [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. Te kompetencje i obowiązki przejmuje EUNGiPW w tym samym dniu.

2. Wszelkie akta spraw i dokumenty robocze dotyczące działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie dostawców usług w zakresie

udostępniania informacji, w tym dotyczące wszelkich toczących się kontroli i czynności z zakresu egzekwowania przepisów, bądź ich uwierzytelnione kopie przejmuje EUNGiPW w dniu, o którym mowa w ust. 1.

Wniosku o udzielenie zezwolenia, który wpłynął do właściwych organów przed dniem [*PO: Please insert date 30 months after entry into force*] r., nie przekazuje się jednak do EUNGiPW, a decyzję o rejestracji lub odmowie rejestracji podejmuje odpowiedni organ.

3. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, zapewniają, aby wszelkie istniejące dokumenty i opracowania robocze lub ich uwierzytelnione kopie zostały przekazane EUNGiPW w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie przez dostawców usług w zakresie udostępniania informacji. Te właściwe organy służą również EUNGiPW wszelką niezbędną pomocą i radą celem ułatwienia skutecznego i sprawnego przekazania i podjęcia działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie dostawców usług w zakresie udostępniania informacji.

4. EUNGiPW występuje jako następca prawny właściwych organów, o których mowa w ust. 1, we wszelkich postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów prowadzonej przez te właściwe organy w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia.

5. Zezwolenie udzielone dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, zachowuje ważność po przekazaniu kompetencji EUNGiPW.

Artykuł 54b
Relacje z audytorami

1. Każda osoba uprawniona w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*), wykonująca u dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji zadanie opisane w art. 34 dyrektywy 2013/34/UE lub art. 73 dyrektywy 2009/65/WE lub jakiekolwiek inne zadanie przewidziane prawem, ma obowiązek niezwłocznego zgłaszania EUNGiPW wszelkich faktów lub decyzji dotyczących tego przedsiębiorstwa, o których dowiedziała się w trakcie wykonywania swoich zadań i które mogą:

a) stanowić istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które ustanawiają warunki regulujące wydawanie zezwoleń lub które w szczególny sposób regulują prowadzenie działalności w charakterze dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji;

b) wpływać na nieprzerwane funkcjonowanie dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji;

c) prowadzić do odmowy zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub wydania opinii z zastrzeżeniem.

Osoba ta ma również obowiązek zgłaszania wszelkich faktów i decyzji, o których dowiedziała się w trakcie wykonywania jednego z zadań, o których mowa w akapicie pierwszym, w przedsiębiorstwie mającym bliskie powiązania z dostawcą usług w zakresie udostępniania informacji, u którego wykonuje to zadanie.

2. Ujawnianie właściwym organom wszelkich faktów lub decyzji, o których mowa w ust. 1, w dobrej wierze przez osoby uprawnione w rozumieniu dyrektywy

2006/43/WE nie stanowi naruszenia jakichkolwiek ograniczeń umownych lub prawnych dotyczących ujawniania informacji i nie powoduje jakiejkolwiek odpowiedzialności tych osób.

* Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).”.

Artykuł 7

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2015/760 w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych

W rozporządzeniu (UE) 2015/760 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) »właściwy organ« oznacza każdy właściwy organ, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. f) i h) dyrektywy 2011/61/UE;”;

b) skreśla się pkt 11;

2) art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EUNGiPW prowadzi centralny rejestr publiczny, w którym figuruje każdy EDFI, który uzyskał zezwolenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, oraz zarządzający EDFI. Rejestr udostępnia się w formie elektronicznej.”;

3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o udzielenie zezwolenia dla EDFI składa się do EUNGiPW.”;

(ii) w akapicie drugim dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) wykaz państw członkowskich, w których EDFI ma być wprowadzany do obrotu.”;

(iii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„EUNGiPW może żądać wyjaśnień i informacji w odniesieniu do dokumentów i informacji przedstawionych na podstawie akapitu drugiego.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

Wyłącznie ZAFI z UE, który uzyskał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE, może zwrócić się do EUNGiPW o zezwolenie na zarządzanie EDFI, dla którego złożony został wniosek o zezwolenie zgodnie z ust. 1.”;

(ii) akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„EUNGiPW może zwrócić się do właściwego organu właściwego dla ZAFI z UE o wyjaśnienia i informacje w odniesieniu do dokumentów, o których mowa

w akapicie drugim, lub o zaświadczenie dotyczące tego, czy EDFI są objęte zakresem posiadanego przez ZAFI z UE zezwolenia na zarządzanie AFI. Właściwy organ właściwy dla ZAFI z UE udziela odpowiedzi w terminie 10 dni roboczych od daty otrzymania wniosku od EUNGiPW.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. EUNGiPW jest niezwłocznie powiadamiany o wszelkich późniejszych zmianach w dokumentach, o których mowa w ust. 1 i 2.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1–3, jeżeli forma prawna AFI z UE dopuszcza zarządzanie wewnętrzne i jego organ zarządzający nie powoła zewnętrznego ZAFI, taki AFI z UE składa do EUNGiPW jednocześnie wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako EDFI zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i zezwolenia na prowadzenie działalności jako ZAFI zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE.

Wniosek o udzielenie zezwolenia na działalność jako wewnętrznie zarządzany EDFI zawiera następujące elementy:

a) regulamin funduszu lub jego dokumenty założycielskie;

b) informację o nazwie depozytariusza;

c) opis informacji, które mają zostać udostępnione inwestorom, w tym opis rozwiązań służących rozpatrywaniu skarg składanych przez inwestorów detalicznych;

e) wykaz państw członkowskich, w których EDFI ma być wprowadzany do obrotu;

f) informacje, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a)–e) dyrektywy 2011/61/UE.

W terminie trzech miesięcy od daty złożenia kompletnego wniosku EUNGiPW informuje AFI z UE, czy udzielono zezwoleń, o których mowa w akapicie pierwszym.”;

e) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. EUNGiPW niezwłocznie powiadamia właściwe organy państw członkowskich, w których EDFI ma być wprowadzany do obrotu zgodnie z art. 31 ust. 2, o zezwoleniach udzielonych na podstawie art. 6.

7. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 6, zawiera następujące informacje:

a) określenie zarządzającego EDFI, EDFI i państwa członkowskiego, w którym EDFI ma swoją siedzibę statutową lub siedzibę zarządu;

b) regulamin EDFI lub jego dokumenty założycielskie;

c) określenie depozytariusza EDFI;

d) opis informacji, które mają zostać udostępnione inwestorom;

e) opis rozwiązań służących rozpatrywaniu skarg składanych przez inwestorów detalicznych;

f) prospekt emisyjny oraz, w stosownych przypadkach, dokument zawierający kluczowe informacje, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1286/2014;

g) informacje dotyczące rozwiązań, o których mowa w art. 26.”;

4) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. AFI z UE uzyskuje zezwolenie dla EDFI tylko w przypadku, gdy EUNGiPW:

a) ustalił, że AFI z UE jest w stanie spełnić wszystkie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu;

b) zatwierdził wniosek o zezwolenie na zarządzanie EDFI złożony przez ZAFI z UE, który uzyskał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE, a także zatwierdził regulamin funduszu lub jego dokumenty założycielskie i wybór depozytariusza.

2. Jeżeli AFI z UE składa wniosek zgodnie z art. 5 ust. 5 niniejszego rozporządzenia, EUNGiPW udziela AFI z UE zezwolenia dla EDFI tylko w przypadku, gdy:

a) ustalił, że AFI z UE spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu;

b) ustalił, że AFI z UE spełnia wymogi określone w dyrektywie 2011/61/UE;

c) zatwierdził regulamin funduszu lub jego dokumenty założycielskie i wybór depozytariusza.

3. EUNGiPW może odmówić zatwierdzenia wniosku ZAFI z UE o zezwolenie na zarządzanie EDFI tylko w przypadku, gdy ZAFI z UE:

a) nie spełnia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu;

b) nie spełnia wymogów określonych w dyrektywie 2011/61/UE w odniesieniu do EDFI, którym zamierza zarządzać;

c) nie uzyskał zezwolenia właściwego organu właściwego dla zarządzającego ZAFI z UE na zarządzanie AFI stosującymi strategie inwestycyjne takiego samego rodzaju jak te, które są objęte niniejszym rozporządzeniem;

d) nie przedstawił dokumentów, o których mowa w art. 5 ust. 2, ani wyjaśnień lub informacji wymaganych na jego podstawie.

Przed odmownym rozpatrzeniem wniosku EUNGiPW konsultuje się z właściwym organem właściwym dla ZAFI z UE.”;

b) skreśla się ust. 4;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. EUNGiPW informuje AFI z UE o powodach odmowy udzielenia zezwolenia dla EDFI.”;

d) skreśla się ust. 6 i 7;

5) dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Cofnięcie zezwolenia

1. Nie naruszając przepisów art. 35, EUNGiPW cofa zezwolenie dla EDFI, w przypadku gdy zarządzający danym EDFI spełnia dowolny z następujących warunków:

a) zarządzający jednoznacznie zrzekł się zezwolenia lub nie skorzystał z zezwolenia w ciągu sześciu miesięcy po udzieleniu zezwolenia;

b) zarządzający uzyskał zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub uzyskał je w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;

c) EDFI nie spełnia już warunków, na których podstawie udzielono mu zezwolenia.

2. Cofnięcie zezwolenia staje się bezzwłocznie skuteczne na terytorium całej Unii.”;

6) art. 7 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zarządzający EDFI jest odpowiedzialny za zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz z odpowiednimi wymogami dyrektywy 2011/61/UE w odniesieniu do EDFI. Zarządzający EDFI jest również odpowiedzialny za straty lub szkody wynikające z naruszenia niniejszego rozporządzenia.”;

7) art. 17 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Data, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a), uwzględnia szczególne cechy i właściwości aktywów, w które ma inwestować EDFI, i nie może przypadać później niż pięć lat od daty wydania zezwolenia dla EDFI albo później niż data, która wyznacza połowę okresu działalności EDFI określonego zgodnie z art. 18 ust. 3, w zależności od tego, która z tych dat przypada wcześniej. W wyjątkowych okolicznościach EUNGiPW może – po przedstawieniu należycie uzasadnionego planu inwestycyjnego – zatwierdzić przedłużenie tego terminu o nie więcej niż jeden dodatkowy rok.”;

8) art. 18 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w momencie udzielenia zezwolenia i w trakcie całego okresu działalności EDFI zarządzający EDFI jest w stanie udowodnić EUNGiPW, że wprowadzono odpowiedni system zarządzania płynnością i skuteczne procedury monitorowania ryzyka płynności EDFI, które są zgodne z długoterminową strategią inwestycyjną EDFI i proponowaną polityką umarzania;”;

9) art. 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EDFI przyjmuje szczegółowy harmonogram uporządkowanego zbycia swoich aktywów w celu umorzenia jednostek uczestnictwa lub udziałów inwestorów po zakończeniu okresu działalności EDFI oraz informuje o nim EUNGiPW najpóźniej rok przed datą zakończenia okresu działalności EDFI.”;

10) art. 23 ust. 3 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) wszelkie inne informacje uznane przez EUNGiPW za istotne do celów ust. 2.”;

11) art. 24 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EDFI przesyła swój prospekt emisyjny wraz ze wszystkimi dokonanymi w nim zmianami, jak również swoje sprawozdania roczne, do EUNGiPW. Na żądanie EDFI przekazuje te dokumenty właściwemu organowi właściwemu dla zarządzającego EDFI. Dokumenty te są przekazywane przez EDFI w terminie wyznaczonym przez EUNGiPW i właściwy organ właściwy dla zarządzającego EDFI.";

12) w art. 28 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 36a do dnia [*PO: Please insert date 24 months after date of entry into force*] r. w celu określenia wewnętrznego procesu oceny, czy EDFI jest odpowiedni do wprowadzenia do obrotu wśród inwestorów detalicznych, o którym to procesie mowa w ust. 1, zapewniając spójność z przepisami dotyczącymi oceny odpowiedniości i adekwatności przewidzianymi w art. 25 dyrektywy 2014/65/UE*.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych i zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).";

13) art. 31, 32, 33 i 34 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 31

Wprowadzanie do obrotu jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI

Zarządzający EDFI ma prawo wprowadzać do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały w tym EDFI z chwilą, gdy został poinformowany przez EUNGiPW o powiadomieniu, o którym mowa w art. 5 ust. 6.

Artykuł 32

Nadzór sprawowany przez EUNGiPW

1. EUNGiPW zapewnia, aby niniejsze rozporządzenie stosowano w sposób ciągły.

2. EUNGiPW nadzoruje zgodność z regulaminem lub dokumentami założycielskimi EDFI, a także z obowiązkami określonymi w prospekcie emisyjnym, które muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

3. Do celów wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia i z myślą o zapewnieniu wysokich standardów nadzoru EUNGiPW stosuje całe stosowne prawo Unii, a w przypadku gdy to prawo Unii tworzą dyrektywy – krajowe ustawodawstwo transponujące te dyrektywy.

4. Właściwe organy monitorują, by przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania ustanowione lub wprowadzane do obrotu na podlegającym im terytorium nie posługiwały się nazwą „EDFI" lub nie sugerowały, że posiadają status „EDFI", jeżeli nie posiadają zezwolenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli właściwy organ uważa, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania posługuje się nazwą „EDFI" lub sugeruje, że posiada status „EDFI", mimo iż nie posiada zezwolenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, niezwłocznie informuje o tym EUNGiPW.

Artykuł 33

Wykonywanie uprawnień, o których mowa w art. 34, 34a i 34b

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 34, 34a i 34b ESMA, jakiemukolwiek urzędnikowi ESMA lub każdej innej osobie upoważnionej przez ESMA nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 34

Wezwania do udzielenia informacji

1. EUNGiPW może – w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji – zobowiązać następujące osoby do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych, aby umożliwić EUNGiPW wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:

a) zarządzających EDFI;

b) osoby zaangażowane w zarządzanie EDFI;

c) osoby trzecie, którym zarządzający EDFI przekazał funkcje;

d) osoby w inny sposób blisko i w sposób znaczący związane z zarządzaniem EDFI.

2. Każde zwykłe wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin przekazania informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wezwanie do udzielenia informacji, nie ma obowiązku przekazania tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wezwanie przekazane informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani myląće;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 35a, w przypadku gdy przekazane informacje są niezgodne z prawdą lub myląće.

3. Wzywając do udzielenia informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, EUNGiPW:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin przekazania informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 35b, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 35a ust. 3 w powiązaniu z art. 35a ust. 2 lit. n), w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej EUNGiPW i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.

5. EUNGiPW niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wezwania lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym osoby, o których mowa w ust. 1, objęte wezwaniem do udzielenia informacji, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.”;

14) dodaje się art. 34a, 34b, 34c i 34d w brzmieniu:

„Artykuł 34a

Dochodzenia ogólne

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać wszystkie niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 34 ust. 1. W tym celu urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW mają prawo do:

a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały istotne z punktu widzenia realizacji zadań EUNGiPW, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;

b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;

c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 34 ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu w celu złożenia przez nich ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zaprotokołowania odpowiedzi;

d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, w celu pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;

e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. W upoważnieniu tym wskazuje się również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 35b, nakładane w przypadku, gdy wymagane dokumenty, dane,

procedury lub inne materiały bądź odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 34 ust. 1, nie zostaną przekazane bądź udzielone lub są niepełne, a także grzywny przewidziane w art. 35a ust. 3 w powiązaniu z art. 35a ust. 2 lit. o), w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 34 ust. 1, są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Osoby, o których mowa w art. 34 ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 35b i środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz informuje się o prawie do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia EUNGiPW informuje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym dochodzeniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie EUNGiPW urzędnicy danego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy zainteresowanego właściwego organu mogą być również obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia od organu sądowego zgodnie z przepisami krajowymi, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

6. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na wystosowanie żądania przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez ESMA decyzja, o której mowa w ust. 3, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 34b

Kontrole na miejscu

1. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w lokalach stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób prawnych, o których mowa w art. 34 ust. 1.

2. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do dowolnych lokali i na dowolny teren, które stanowią miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób prawnych, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez EUNGiPW, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 34 ust. 1. Mają oni również prawo do pieczętowania wszelkich lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz wszelkich ksiąg lub dokumentów na czas kontroli i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą EUNGiPW powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona. Jeżeli jest to wymagane do odpowiedniego i efektywnego przeprowadzenia kontroli, EUNGiPW – po poinformowaniu odpowiedniego właściwego organu – może przeprowadzić ją bez uprzedniego powiadomienia. Kontrole na mocy niniejszego artykułu przeprowadza się pod warunkiem, że odpowiedni organ potwierdził, że nie zgłasza sprzeciwu wobec tych kontroli.

4. Urzędnicy EUNGiPW i inne osoby upoważnione przez EUNGiPW do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli oraz okresowe kary pieniężne określone w art. 35b, które podlegają nałożeniu w przypadku, gdy zainteresowane osoby nie poddadzą się kontroli.

5. Osoby, o których mowa w art. 34 ust. 1, są zobowiązane poddać się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji EUNGiPW. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 35b, jak również środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

6. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ na żądanie EUNGiPW aktywnie pomagają urzędnikom EUNGiPW i innym osobom upoważnionym przez EUNGiPW. Na życzenie urzędnicy tego właściwego organu mogą być również obecni podczas kontroli na miejscu.

7. EUNGiPW może również zażądać od właściwych organów przeprowadzenia w jego imieniu konkretnych czynności dochodzeniowych i kontroli na miejscu przewidzianych w niniejszym artykule i w art. 34a ust. 1. W tym celu właściwym organom przysługują te same uprawnienia co EUNGiPW, jak określono w niniejszym artykule i w art. 34a ust. 1.

8. W przypadku gdy urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez EUNGiPW stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzonej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na miejscu.

9. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia wydanego przez organ sądowy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

10. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na kontrolę na miejscu przewidzianą w ust. 1 lub pomoc przewidzianą w ust. 7, organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez ESMA decyzja, o której mowa w ust. 4, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do EUNGiPW o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których EUNGiPW podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy EUNGiPW. Zgodność z prawem decyzji EUNGiPW podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 34c

Wymiana informacji

EUNGiPW i właściwe organy udostępniają sobie nawzajem, bez zbędnej zwłoki, informacje wymagane na potrzeby wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 34d

Tajemnica zawodowa

1. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma zastosowanie do EUNGiPW oraz do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla EUNGiPW lub dla dowolnej innej osoby, której EUNGiPW przekazał zadania, włącznie z audytorami i ekspertami wykonującymi prace na zlecenie EUNGiPW. Informacje objęte tajemnicą zawodową nie mogą zostać ujawnione innej osobie ani innemu organowi, z wyjątkiem sytuacji, gdy ich ujawnienie jest konieczne do celów postępowania sądowego.

2. Wszystkie informacje, które na podstawie niniejszego rozporządzenia są uzyskiwane lub wymieniane przez EUNGiPW i właściwe organy, uznaje się za poufne, z wyjątkiem gdy EUNGiPW lub właściwy organ określi w momencie przekazania tych informacji, że mogą one być ujawniane lub gdy ich ujawnienie jest konieczne do celów postępowania sądowego.”;

15) dodaje się rozdział VIa w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIa

SANKCJE ADMINISTRACYJNE I INNE ŚRODKI”

16) Art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

Środki nadzorcze stosowane przez EUNGiPW

1. Jeżeli zgodnie z art. 35d ust. 8 EUNGiPW stwierdzi, że osoba dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w art. 35a ust. 2, podejmuje co najmniej jedno z poniższych działań:

a) cofa zezwolenie dla EDFI;

b) tymczasowo zakazuje zarządzającemu EDFI wprowadzania EDFI do obrotu w całej Unii, do czasu zaprzestania naruszenia;

c) przyjmuje decyzję zobowiązującą daną osobę do zaprzestania danego naruszenia;

d) przyjmuje decyzję nakładającą grzywny na podstawie art. 35a;

e) wydaje publiczne ogłoszenia.

2. Podejmując decyzje, o których mowa w ust. 1, EUNGiPW bierze pod uwagę charakter i powagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;

b) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub czy istnieje między nimi innego rodzaju związek;

c) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem działania umyślnego lub zaniedbania;

d) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;

e) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;

f) wpływ naruszenia na interesy inwestorów detalicznych;

g) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;

h) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z EUNGiPW, bez uszczerbku dla konieczności wydania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;

i) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;

j) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.

3. EUNGiPW niezwłocznie powiadamia osobę odpowiedzialną za naruszenie o każdym działaniu podjętym na podstawie ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom państw członkowskich oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty podjęcia działania EUNGiPW ogłasza je publicznie na swojej stronie internetowej.

Publiczne ogłoszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zawierać następujące elementy:

a) informację o prawie odwołania się od decyzji przysługującym osobie odpowiedzialnej za naruszenie;

b) w stosownych przypadkach informację potwierdzającą złożenie odwołania oraz wyjaśnienie, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego;

c) informację o możliwości zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji przez Komisję Odwoławczą EUNGiPW zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.";

17) dodaje się art. 35a, 35b, 35c, 35d, 35e, 35f, 35g i 35h w brzmieniu:

„Artykuł 35a

Grzywny

1. Jeżeli zgodnie z art. 35d ust. 8 EUNGiPW stwierdzi, że zarządzający EDFI, osoby, o których mowa w art. 34 ust. 1, lub przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania umyślnie lub w wyniku zaniedbania dopuściły się jednego z naruszeń wymienionych w ust. 2 lub większej ich liczby, przyjmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

Uznaje się, że naruszenie popełniono umyślnie, jeżeli EUNGiPW znalazł obiektywne dowody wskazujące na to, że dana osoba działała umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.

2. Wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, jest następujący:

a) niespełnianie wymogów określonych w art. 8;

b) inwestowanie w niedopuszczalne inwestycje, stanowiące naruszenie art. 9–12;

c) strukturyzowanie i dywersyfikowanie portfela z naruszeniem art. 13 i 17 lub strukturyzowanie i dywersyfikowanie portfela z naruszeniem art. 13 i 17 i niepodejmowanie środków na podstawie art. 14;

e) niespełnianie wymogów dotyczących koncentracji określonych w art. 15;

f) niespełnianie wymogów dotyczących zaciągania pożyczek i kredytów środków pieniężnych, określonych w art. 16;

g) niespełnianie wymogów dotyczących umarzania oraz okresu działalności EDFI, określonych w art. 18;

h) nieujawnienie informacji zgodnie z art. 19 ust. 3 i 4;

i) niezaoferowanie nowych jednostek uczestnictwa lub udziałów aktualnym inwestorom EDFI zgodnie z art. 20 ust. 2;

j) zbycie aktywów EDFI z naruszeniem art. 21 lub podział dochodów i kapitału z naruszeniem art. 22;

k) niespełnianie wymogów dotyczących przejrzystości określonych w art. 23–25;

l) niespełnianie wymogów dotyczących wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI, określonych w art. 26–31;

m) uzyskanie zezwolenia za pomocą złożenia fałszywych oświadczeń lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;

n) nieudzielenie informacji w odpowiedzi na decyzję wzywającą do udzielenia informacji na podstawie art. 34 ust. 2 i 3 lub udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji w odpowiedzi na zwykłe wezwanie do udzielenia informacji lub decyzję;

o) naruszenie art. 34a ust. 1 lit. c) poprzez nieprzedstawienie wyjaśnień lub przedstawienie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli;

p) posługiwanie się oznaczeniem „EDFI" bez posiadania zezwolenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. Kwota grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 500 000 EUR i nie więcej niż 5 mln EUR za naruszenia, o których mowa w ust. 2 lit. a)–p).

4. Ustalając wysokość grzywny na podstawie ust. 3, EUNGiPW bierze pod uwagę kryteria określone w art. 35 ust. 2.

5. Niezależnie od przepisów ust. 3, w przypadku gdy osoba odniosła bezpośrednią lub pośrednią korzyść finansową z naruszenia, kwota grzywny musi być przynajmniej równa tej korzyści.

6. Jeżeli działanie lub zaniechanie ze strony osoby stanowi więcej niż jedno naruszenie wymienione w ust. 2, nakładana jest tylko wyższa z grzywien wyliczonych zgodnie z ust. 4 i dotyczących jednego z tych naruszeń.

Artykuł 35b

Okresowe kary pieniężne

1. EUNGiPW w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne w celu zmuszenia:

a) osoby do zaprzestania naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 35 ust. 1 lit. c);

b) osoby, o której mowa w art. 34 ust. 1:

(i) do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji na mocy art. 34;

(ii) do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 34;

(iii) do poddania się kontroli na miejscu zarządzonej decyzją podjętą na mocy art. 34b.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji EUNGiPW. Po upływie tego okresu EUNGiPW dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 35c

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. EUNGiPW podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 35a i 35b, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziłoby nieproporcjonalną szkodę stronom, których dotyczy.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 35a i 35b mają charakter administracyjny.

3. Jeżeli EUNGiPW postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy danego państwa członkowskiego oraz podaje przyczyny swojej decyzji.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 35a i 35b podlegają egzekucji.

Postępowanie egzekucyjne regulują przepisy postępowania cywilnego obowiązujące w państwie członkowskim lub państwie trzecim, na którego terytorium jest ono prowadzone.

4. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 35d

Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia EUNGiPW stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 35a ust. 2, EUNGiPW wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia daną sprawę. Urzędnik dochodzeniowy nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w nadzór nad daną agencją ratingową ani w procedurę rejestracji tej agencji i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru EUNGiPW.

2. Urzędnik dochodzeniowy bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawione przez osoby, które są przedmiotem dochodzenia,

i przedkłada Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy może korzystać z prawa do występowania o informacje zgodnie z art. 34 i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 34a i 34b. Wykonując te uprawnienia, urzędnik dochodzeniowy przestrzega przepisów art. 33.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez EUNGiPW w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW akt sprawy zawierających jego ustalenia – zapewnia osobom będącym przedmiotem tego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których osoby będące przedmiotem dochodzenia miały możliwość się odnieść.

6. W toku dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego zainteresowanym osobom.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru EUNGiPW akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek zainteresowanych osób – po zapoznaniu się ze stanowiskiem tych osób zgodnie z art. 35e, EUNGiPW decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 35a ust. 2, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 35 i nakłada grzywnę zgodnie z art. 35a.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru EUNGiPW ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru EUNGiPW.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 36a do dnia [*PO: Please insert date 24 months after date of entry into force*] r. w celu uściślenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych, przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także szczegółowych przepisów dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania kar.

11. EUNGiPW przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto EUNGiPW odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na

mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 35e

Zapoznanie się ze stanowiskiem osób objętych postępowaniem

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji na mocy art. 35, art. 35a lub art. 35b ust. 1 lit. a) i b) EUNGiPW zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń EUNGiPW. Podstawę decyzji EUNGiPW stanowią wyłącznie ustalenia, co do których osoby objęte postępowaniem mogły przedstawić swoje stanowisko.

Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań zgodnie z art. 35 w celu zapobieżenia istotnym i bezpośrednio grożącym szkodom dla systemu finansowego. W takim przypadku EUNGiPW może przyjąć decyzję tymczasową i zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

2. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom objętym postępowaniem. Osobom tym przysługuje prawo dostępu do gromadzonych przez EUNGiPW akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych EUNGiPW.

Artykuł 35f

Kontrola ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji EUNGiPW nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

Artykuł 35g

Opłata za udzielenie zezwolenia i opłata nadzorcza

1. EUNGiPW pobiera od zarządzających EDFI opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi zgodnie z ust. 3. Opłaty te w pełni pokrywają niezbędne wydatki EUNGiPW związane z udzielaniem zezwoleń dla EDFI i nadzorem nad nimi oraz pozwalają odzyskać w pełni koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 35h.

2. Kwota indywidualnej opłaty pobieranej od określonego zarządzającego EDFI pokrywa wszystkie koszty administracyjne poniesione przez EUNGiPW z tytułu jego działań związanych z udzieleniem zezwolenia dla zarządzającego EDFI i EDFI oraz bieżącym nadzorem nad nimi. Kwota ta jest proporcjonalna do wartości

zarządzanych aktywów danego EDFI lub, w stosownych przypadkach, funduszy własnych zarządzającego EDFI.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 36a do dnia [*PO: Please insert date 24 months after date of entry into force*] r. w celu określenia rodzajów opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 35h

Przekazywanie zadań przez ESMA właściwym organom

1. Jeżeli jest to niezbędne do odpowiedniego wykonania zadania nadzorczego, EUNGiPW może przekazać określone zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez EUNGiPW na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Takie określone zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować prawo do wystosowywania wezwania do udzielenia informacji zgodnie z art. 34 i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 34a i 34b.

2. Przed przekazaniem danego zadania zgodnie z ust. 1 EUNGiPW konsultuje się z odpowiednim właściwym organem w sprawie:

a) zakresu zadania, które ma zostać przekazane;

b) harmonogramu wykonania zadania, które ma zostać przekazane;

c) przekazania niezbędnych informacji ESMA i przez ESMA.

3. Zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 35g ust. 3, EUNGiPW zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w wyniku wykonywania przekazanych mu zadań.

4. EUNGiPW w odpowiednich odstępach czasu dokonuje przeglądu przekazania zadań, o którym mowa w ust. 1. Przekazanie zadań może zostać w każdej chwili odwołane.

Przekazanie zadań nie wpływa na odpowiedzialność EUNGiPW i nie ogranicza możliwości prowadzenia i nadzorowania przez EUNGiPW przekazanych czynności. Nie przekazuje się obowiązków nadzorczych wynikających z niniejszego rozporządzenia, w tym decyzji w sprawie rejestracji, ocen końcowych i późniejszych decyzji dotyczących naruszeń.”;

18) dodaje się art. 36a i 36b w brzmieniu:

„Artykuł 36a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 28 ust. 3, art. 35d ust. 10 i art. 35g ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [*PO: Please insert date of entry into force*] r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 28 ust. 3, art. 35d ust. 10 i art. 35g ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 28 ust. 3, art. 35d ust. 10 i art. 35g ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie [dwóch miesięcy] od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [dwa miesiące] z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 36b

Środki przejściowe dotyczące EUNGiPW

1. Wszelkie powierzone właściwym organom kompetencje i obowiązki związane z działalnością z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie EDFI wygasają w dniu [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. Te kompetencje i obowiązki przejmuje EUNGiPW w tym samym dniu.

2. Wszelkie akta spraw i dokumenty robocze dotyczące działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie EDFI, w tym dotyczące wszelkich toczących się kontroli i czynności z zakresu egzekwowania przepisów, bądź ich uwierzytelnione kopie przejmuje EUNGiPW w dniu, o którym mowa w ust. 1.

Wniosku o udzielenie zezwolenia dla EDFI, który wpłynął do właściwych organów przed dniem [*PO: Please insert date 30 months after entry into force*] r., nie przekazuje się jednak do EUNGiPW, a decyzję o udzieleniu zezwolenia lub odmowie udzielenia zezwolenia podejmuje odpowiedni organ.

3. Właściwe organy zapewniają, aby wszelkie istniejące dokumenty i opracowania robocze lub ich uwierzytelnione kopie zostały przekazane EUNGiPW w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie do dnia [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. Te właściwe organy służą również EUNGiPW wszelką niezbędną pomocą i radą celem ułatwienia skutecznego i sprawnego przekazania i podjęcia działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w dziedzinie EDFI.

4. EUNGiPW występuje jako następca prawny właściwych organów, o których mowa w ust. 1, we wszelkich postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów

prowadzonej przez te właściwe organy w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia.

5. Zezwolenie dla EDFI udzielone przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, zachowuje ważność po przekazaniu kompetencji EUNGiPW.”;

19) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do dnia [*PO: Please insert date 84 months after entry into force*] r. Komisja rozpoczyna przegląd stosowania niniejszego rozporządzenia. W przeglądzie tym uwzględnia się w szczególności:

„a) skuteczność, proporcjonalność i stosowanie grzywien i okresowych kar pieniężnych określonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

b) rolę EUNGiPW, jego uprawnienia dochodzeniowe, przekazanie zadań właściwym organom oraz skuteczność zastosowanych środków nadzorczych.”;

b) w ust. 2 w formule wprowadzającej słowa: „Po przeglądzie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu” zastępuje się słowami: „Po przeglądach, o których mowa w ust. 1 lub 1a niniejszego artykułu”.

Artykuł 8

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych

W rozporządzeniu (UE) 2016/1011 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 49 w celu określenia wymogów mających na celu zapewnienie, aby rozwiązania z zakresu zarządzania, o których mowa w ust. 1, były wystarczająco solidne.”;

2) w art. 12 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 49 w celu określenia warunków mających na celu zapewnienie, aby metoda, o której mowa w ust. 1, spełniała kryteria określone w lit. a)–e) tego ustępu.”;

3) w art. 14 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 49 w celu określenia charakterystyki systemów i kontroli, o których mowa w ust. 1.”;

4) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Kluczowe wskaźniki referencyjne

1. Komisja uznaje za kluczowy wskaźnik referencyjny każdy wskaźnik referencyjny opracowany przez administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i stosowany, bezpośrednio lub pośrednio w zestawie wskaźników referencyjnych, jako odniesienie dla instrumentów finansowych lub umów finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych, o całkowitej wartości wynoszącej co najmniej 500 mld EUR szacowanej na podstawie wszystkich okresów zapadalności wskaźnika referencyjnego, w stosownych przypadkach.

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego lub ESMA jest zdania, że wskaźnik referencyjny należy uznać za kluczowy wskaźnik referencyjny zgodnie z akapitem pierwszym, ten właściwy organ lub ESMA, stosownie do przypadku, powiadamia o tym Komisję i przekazuje uzasadnienie swojej opinii na piśmie.

Komisja dokonuje przeglądu swojej oceny kluczowego charakteru wskaźników referencyjnych co najmniej co dwa lata.

2. ESMA uznaje za kluczowy każdy wskaźnik referencyjny stosowany jako odniesienie dla instrumentów finansowych lub umów finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych, o całkowitej wartości wynoszącej mniej niż 500 mld EUR, jak określono w ust. 1, który spełnia kryterium określone w lit. a) oraz kryterium określone w lit. b) albo c) poniżej:

a) wskaźnik referencyjny nie ma żadnych lub ma bardzo niewiele odpowiednich rynkowych zastępczych wskaźników referencyjnych;

b) wystąpiłyby znaczne i niekorzystne skutki dla integralności rynku, stabilności finansowej, konsumentów, gospodarki realnej lub finansowania gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w więcej niż jednym państwie członkowskim, gdyby wskaźnik referencyjny przestał być opracowywany, był opracowywany w oparciu o dane wejściowe, które nie są już w pełni reprezentatywne dla danego rynku lub danych realiów gospodarczych, bądź byłby opracowywany w oparciu o niewiarygodne dane wejściowe;

c) (i) wskaźnik referencyjny opiera się na danych przekazywanych przez podmioty przekazujące dane, z których większość znajduje się w danym państwie członkowskim; oraz

c) (ii) wystąpiłyby znaczne i niekorzystne skutki dla integralności rynku, stabilności finansowej, konsumentów, gospodarki realnej lub finansowania gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w jednym państwie członkowskim, gdyby wskaźnik referencyjny przestał być opracowywany, był opracowywany w oparciu o dane wejściowe, które nie są już w pełni reprezentatywne dla danego rynku lub danych realiów gospodarczych, bądź byłby opracowywany w oparciu o niewiarygodne dane wejściowe.

3. Przy ocenie, czy kryteria określone w lit. a) i b) zostały spełnione, ESMA bierze pod uwagę wszystkie poniższe kwestie:

(i) wartość instrumentów finansowych i umów finansowych, w których przypadku wskaźnik referencyjny stosuje się jako odniesienie, oraz wartość funduszy inwestycyjnych stosujących wskaźnik referencyjny jako odniesienie do pomiaru swoich wyników, a także ich

znaczenie w kontekście całkowitej wartości nierozliczonych instrumentów finansowych i umów finansowych oraz całkowitej wartości funduszy inwestycyjnych w danych państwach członkowskich;

(ii) wartość instrumentów finansowych i umów finansowych, w których przypadku wskaźnik referencyjny stosuje się jako odniesienie, oraz wartość funduszy inwestycyjnych stosujących wskaźnik referencyjny jako odniesienie do pomiaru swoich wyników w danych państwach członkowskich, a także ich znaczenie w kontekście produktu narodowego brutto tych państw członkowskich;

(iii) każde inne dane liczbowe pozwalające obiektywnie ocenić ewentualny wpływ zaprzestania opracowywania wskaźnika referencyjnego lub jego niewiarygodności na integralność rynku, stabilność finansową, konsumentów, gospodarkę realną lub finansowanie gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w danych państwach członkowskich.

4. ESMA, zanim uzna wskaźnik referencyjny za kluczowy wskaźnik referencyjny, konsultuje się z właściwym organem właściwym dla administratora tego wskaźnika referencyjnego oraz uwzględnia ocenę dokonaną przez ten właściwy organ.

ESMA dokonuje przeglądu swojej oceny kluczowego charakteru danego wskaźnika referencyjnego co najmniej co dwa lata.

ESMA powiadamia Komisję bez zbędnej zwłoki o każdym uznaniu wskaźnika referencyjnego za kluczowy wskaźnik referencyjny oraz o każdej decyzji zmieniającej status wskaźnika referencyjnego jako kluczowego wskaźnika referencyjnego, w przypadku gdy przegląd, o którym mowa w akapicie czwartym niniejszego ustępu, prowadzi do wniosku, że wskaźnika referencyjnego uznanego przez ESMA za kluczowy nie ocenia się już jako kluczowego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego jest zdania, że wskaźnik referencyjny należy uznać za kluczowy wskaźnik referencyjny zgodnie z niniejszym ustępem, ten właściwy organ powiadamia o tym ESMA i przekazuje uzasadnienie swojej opinii na piśmie. ESMA przekazuje wspomnianemu właściwemu organowi uzasadnioną opinię, jeżeli postanowi nie uznawać tego wskaźnika referencyjnego za kluczowy wskaźnik referencyjny.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 50 ust. 2, w celu ustanowienia wykazu wskaźników referencyjnych, które uznano za kluczowe wskaźniki referencyjne zgodnie z ust. 1 i 2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 50 ust. 2, w celu aktualizacji tego wykazu bez zbędnej zwłoki w następujących przypadkach:

a) Komisja uznaje wskaźnik referencyjny za kluczowy wskaźnik referencyjny lub dokonuje przeglądu tego statusu zgodnie z ust. 1;

b) Komisja otrzyma powiadomienia od ESMA, jak wskazano w ust. 2 akapit piąty.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu:

a) określenia sposobu szacowania wartości nominalnej instrumentów finansowych innych niż instrumenty pochodne, wartości nominalnej instrumentów pochodnych i wartości aktywów netto funduszy inwestycyjnych, w tym w przypadku pośredniego odniesienia do wskaźnika referencyjnego w zestawie wskaźników referencyjnych, w celu porównania jej z progami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i w art. 24 ust. 1 lit. a);

b) przeglądu metody wyliczania stosowanej do wyznaczenia progów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w świetle rozwoju sytuacji na rynku, zmian cen i zmian regulacyjnych, jak również odpowiedniości klasyfikacji wskaźników referencyjnych, w przypadku gdy całkowita wartość instrumentów finansowych, umów finansowych lub funduszy inwestycyjnych stosujących te wskaźniki referencyjne jako odniesienie jest bliska wspomnianych progów; przegląd ten odbywa się co najmniej co dwa lata od dnia … [*18 months after the date of entry into force of this Regulation*] r.;

c) określenia sposobu stosowania kryteriów, o których mowa w ust. 2 akapit drugi ppkt (i)–(iii) niniejszego artykułu, uwzględniając wszelkie dane służące pomocą w obiektywnej ocenie ewentualnego wpływu zaprzestania opracowywania danego wskaźnika referencyjnego lub jego niewiarygodności na integralność rynku, stabilność finansową, konsumentów, gospodarkę realną lub finansowanie gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w jednym państwie członkowskim lub większej liczbie państw członkowskich.

Komisja bierze pod uwagę zmiany sytuacji na właściwym rynku lub postęp technologiczny.”;

5) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Po otrzymaniu przeprowadzonej przez administratora oceny, o której mowa w ust. 1, właściwy organ:

a) informuje o niej ESMA;

b) w terminie czterech tygodni od otrzymania tej oceny przeprowadza własną ocenę trybu przeniesienia wskaźnika referencyjnego do nowego administratora lub zaprzestania jego opracowywania, z uwzględnieniem procedury ustanowionej zgodnie z art. 28 ust. 1.

Przez okres, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), administrator nie może zaprzestać opracowywania wskaźnika referencyjnego bez pisemnej zgody ESMA.”;

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu określenia kryteriów stanowiących podstawę oceny, o której mowa w ust. 2 lit. b).”;

6) art. 23 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Podmiot nadzorowany przekazujący dane na potrzeby kluczowego wskaźnika referencyjnego, który zamierza zaprzestać przekazywania danych wejściowych, niezwłocznie informuje o tym administratora na piśmie. Administrator następnie informuje niezwłocznie o tym fakcie ESMA.

ESMA niezwłocznie informuje o tym fakcie właściwy organ właściwy dla wspomnianego podmiotu nadzorowanego przekazującego dane. Administrator przedkłada ESMA ocenę skutków wpływających na zdolność tego kluczowego wskaźnika referencyjnego do pomiaru danego rynku lub danych realiów gospodarczych tak szybko jak to możliwe, ale nie później niż w terminie 14 dni od powiadomienia dokonanego przez podmiot nadzorowany przekazujący dane.

4. Po otrzymaniu oceny, o której mowa w ust. 2 i 3, ESMA przeprowadza na jej podstawie swoją własną ocenę zdolności wskaźnika referencyjnego do pomiaru danego rynku lub danych realiów gospodarczych, uwzględniając obowiązującą u administratora procedurę zaprzestania opracowywania wskaźnika referencyjnego ustanowioną zgodnie z art. 28 ust. 1.”;

7) w art. 26 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu określenia kryteriów, na których podstawie właściwe organy mogą żądać wprowadzenia w oświadczeniu o zgodności zmian, o których mowa w ust. 4.”;

8) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja może przyjąć decyzję wykonawczą stwierdzającą, że ramy prawne i praktyki nadzorcze państwa trzeciego gwarantują, że:

a) administratorzy posiadający zezwolenie lub zarejestrowani w tym państwie trzecim spełniają wiążące wymogi równoważne wymogom ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu. Dokonując oceny równoważności, Komisja może wziąć pod uwagę to, czy ramy prawne i praktyki nadzorcze tego państwa trzeciego zapewniają zgodność z zasadami IOSCO dotyczącymi finansowych wskaźników referencyjnych lub zasadami IOSCO dotyczącymi agencji zgłaszających ceny;

b) te wiążące wymogi podlegają w sposób ciągły skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu w tym państwie trzecim.

Komisja może uzależnić stosowanie decyzji wykonawczej, o której mowa w akapicie pierwszym, od faktycznego spełniania w sposób ciągły przez to państwo trzecie warunku lub warunków określonych w tej decyzji wykonawczej oraz od możliwości skutecznego wykonywania przez ESMA zadań z zakresu monitorowania, o których mowa w art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Tę decyzję wykonawczą przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 50 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.”;

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Komisja może przyjąć akt delegowany zgodnie z art. 49 w celu określenia warunków, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i b).”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja, jeżeli nie przyjęła decyzji wykonawczej zgodnie z ust. 2, może przyjąć decyzję wykonawczą stwierdzającą, że zachodzą wszystkie następujące okoliczności:

a) wiążące wymogi w państwie trzecim w odniesieniu do poszczególnych administratorów, wskaźników referencyjnych bądź rodzin wskaźników

referencyjnych są równoważne wymogom wynikającym z niniejszego rozporządzenia, uwzględniając w szczególności kwestię tego, czy ramy prawne i praktyki nadzorcze tego państwa trzeciego zapewniają zgodność z zasadami IOSCO dotyczącymi finansowych wskaźników referencyjnych lub zasadami IOSCO dotyczącymi agencji zgłaszających ceny;

b) ci poszczególni administratorzy oraz te poszczególne wskaźniki referencyjne lub rodziny wskaźników referencyjnych podlegają w sposób ciągły skutecznemu nadzorowi oraz egzekwowaniu w tym państwie trzecim.

Komisja może uzależnić stosowanie decyzji wykonawczej, o której mowa w akapicie pierwszym, od faktycznego spełniania w sposób ciągły przez to państwo trzecie warunku lub warunków określonych w tej decyzji wykonawczej oraz od możliwości skutecznego wykonywania przez ESMA zadań z zakresu monitorowania, o których mowa w art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Tę decyzję wykonawczą przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 50 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.”;

d) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Komisja może przyjąć akt delegowany zgodnie z art. 49 w celu określenia warunków, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b).”;

e) ust. 4 akapit wprowadzający otrzymuje brzmienie:

„4. ESMA zawiera porozumienia o współpracy z właściwymi organami państw trzecich, których ramy prawne i praktyki nadzorcze uznano za równoważne zgodnie z ust. 2 lub 3, chyba że dane państwo trzecie – zgodnie z obowiązującym aktem delegowanym przyjętym przez Komisję na podstawie art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 – znajduje się w wykazie jurysdykcji mających strategiczne braki w ich krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, które to braki stwarzają znaczące zagrożenia dla systemu finansowego Unii. W porozumieniach takich określa się przynajmniej:”;

f) w ust. 4 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) procedury wymiany informacji w regularnych odstępach czasu, a co najmniej raz na kwartał, na temat opracowywanych w tym państwie trzecim wskaźników referencyjnych, które spełniają którykolwiek z warunków określonych w art. 20 ust. 1 lit. a) lub c).”;

g) ust. 5 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

ESMA przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [*PO: please insert date 24 months after the date of entry into force of this Regulation*] r.”;

9) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do czasu przyjęcia decyzji dotyczącej równoważności zgodnie z art. 30 ust. 2 i 3 wskaźnik referencyjny opracowywany przez administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim może być stosowany przez podmioty nadzorowane w Unii, pod warunkiem że administrator zostanie uprzednio uznany przez ESMA zgodnie z niniejszym artykułem.”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W celu stwierdzenia, czy warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest spełniony, oraz w celu oceny zgodności z zasadami IOSCO dotyczącymi finansowych wskaźników referencyjnych lub, stosownie do przypadku, zasadami IOSCO dotyczącymi agencji zgłaszających ceny ESMA może uwzględnić ocenę przeprowadzoną przez niezależnego audytora zewnętrznego lub zaświadczenie wystawione przez właściwy organ właściwy dla administratora w państwie trzecim, w którym administrator ma siedzibę lub miejsce zamieszkania.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Administrator mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim ubiegający się o uprzednie uznanie, o którym mowa w ust. 1, musi posiadać przedstawiciela prawnego. Przedstawiciel prawny jest osobą fizyczną mającą miejsce zamieszkania w Unii lub osobą prawną mającą siedzibę w Unii, którą wspomniany administrator wyraźnie wyznaczył do podejmowania w jego imieniu czynności w związku z obowiązkami administratora wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Przedstawiciel prawny wykonuje, wraz z administratorem, zadania jednostki nadzorczej w stosunku do opracowywania wskaźników referencyjnych prowadzonego przez administratora na podstawie niniejszego rozporządzenia i w tym zakresie ponosi odpowiedzialność wobec ESMA.”;

d) skreśla się ust. 4;

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Administrator mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim ubiegający się o uprzednie uznanie, o którym mowa w ust. 1, występuje z wnioskiem o uznanie do ESMA. Wnioskujący administrator przekazuje wszelkie informacje, których ESMA potrzebuje, aby upewnić się, że administrator na dzień uznania ustanowił wszelkie rozwiązania niezbędne do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 2, a także przekazuje wykaz swoich obecnych lub przyszłych wskaźników referencyjnych, które są przewidziane do stosowania w Unii, oraz wskazuje, w stosownych przypadkach, właściwy organ w państwie trzecim odpowiedzialny za nadzór nad nim.

W terminie 90 dni roboczych od otrzymania wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, ESMA sprawdza, czy spełnione zostały warunki określone w ust. 2 i 3.

Jeżeli ESMA uzna, że warunki określone w ust. 2 i 3 nie zostały spełnione, odrzuca wniosek o uznanie i podaje powody jego odrzucenia. Ponadto uznanie następuje, o ile spełnione zostały następujące dodatkowe warunki:

a) w przypadku gdy administrator mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim podlega nadzorowi, zawarto odpowiednie porozumienie o współpracy pomiędzy ESMA a właściwym organem państwa trzeciego, w którym administrator ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, zgodnie z regulacyjnymi standardami technicznymi przyjętymi na podstawie art. 30 ust. 5, w celu zapewnienia sprawnej wymiany informacji umożliwiającej właściwemu organowi tego państwa trzeciego wykonywanie swoich obowiązków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

b) przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego, w którym administrator ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, ani, w stosownych przypadkach, ograniczenia uprawnień nadzorczych i uprawnień w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających właściwego organu tego

państwa trzeciego nie uniemożliwiają skutecznego sprawowania nadzoru przez ESMA zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

f) skreśla się ust. 6 i 7;

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. ESMA zawiesza lub, w stosownych przypadkach, cofa uznanie przyznane zgodnie z ust. 5, jeżeli ma uzasadnione powody, oparte na udokumentowanych dowodach, aby uznać, że administrator:

a) działa z wyraźną szkodą dla interesów użytkowników jego wskaźników referencyjnych lub prawidłowego funkcjonowania rynków;

b) poważnie naruszył odpowiednie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu;

c) złożył fałszywe oświadczenia lub wykorzystał wszelkie inne niezgodne z prawem środki w celu uzyskania uznania.”;

10) art. 33 otrzymuje brzmienie:

Artykuł 33

Zatwierdzanie wskaźników referencyjnych opracowywanych w państwie trzecim

1. Administrator mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii, który uzyskał zezwolenie lub został zarejestrowany zgodnie z art. 34, lub każdy inny podmiot nadzorowany mający siedzibę w Unii z jasno i precyzyjnie określoną rolą w przyjętych przez administratora z państwa trzeciego ramach dotyczących kontroli lub odpowiedzialności, który jest w stanie skuteczne monitorować opracowywanie wskaźnika referencyjnego, może wystąpić do ESMA z wnioskiem o zatwierdzenie wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych opracowywanych w państwie trzecim w celu ich stosowania w Unii, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) zatwierdzający administrator lub inny podmiot nadzorowany sprawdził i jest w stanie na bieżąco wykazać przed ESMA, że opracowywanie wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych, które mają zostać zatwierdzone, spełnia – w obowiązkowy lub dobrowolny sposób – wymogi co najmniej tak samo rygorystyczne jak wymogi niniejszego rozporządzenia;

b) zatwierdzający administrator lub inny podmiot nadzorowany posiada wiedzę fachową niezbędną do skutecznego monitorowania czynności związanych z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego w państwie trzecim oraz do zarządzania związanym z nim ryzykiem;

c) istnieje obiektywny powód opracowywania wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych w państwie trzecim i zatwierdzenia tego wskaźnika referencyjnego lub tej rodziny wskaźników referencyjnych w celu ich stosowania w Unii.

Na potrzeby lit. a) przy ocenie, czy opracowywanie wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych, które mają zostać zatwierdzone, spełnia wymogi, które są co najmniej tak samo rygorystyczne jak wymogi niniejszego rozporządzenia, ESMA może wziąć pod uwagę, czy zgodność opracowywania wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych odpowiednio z zasadami IOSCO dotyczącymi finansowych wskaźników referencyjnych lub

zasadami IOSCO dotyczącymi agencji zgłaszających ceny byłaby równoważna zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia.

2. Administrator lub inny podmiot nadzorowany, występujący z wnioskiem o zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje wszelkie informacje, których ESMA potrzebuje, aby upewnić się, że na chwilę składania wniosku spełniono wszystkie warunki, o których mowa we wspomnianym ustępie.

3. W ciągu 90 dni roboczych od otrzymania wniosku o zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, ESMA rozpatruje ten wniosek i wydaje decyzję zezwalającą na zatwierdzenie lub odrzucającą wspomniany wniosek, o czym odpowiednio informuje wnioskodawcę.

4. Zatwierdzony wskaźnik referencyjny lub zatwierdzoną rodzinę wskaźników referencyjnych uznaje się za wskaźnik referencyjny lub rodzinę wskaźników referencyjnych opracowywanych przez zatwierdzającego administratora lub inny podmiot nadzorowany. Zatwierdzający administrator lub inny podmiot nadzorowany nie może wykorzystywać zatwierdzenia w celu uchylenia się od wymogów niniejszego rozporządzenia.

5. Administrator lub inny podmiot nadzorowany, który zatwierdził wskaźnik referencyjny lub rodzinę wskaźników referencyjnych opracowywanych w państwie trzecim, pozostaje w pełni odpowiedzialny za taki wskaźnik referencyjny lub rodzinę wskaźników referencyjnych i za wypełnianie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

6. W przypadku gdy ESMA ma uzasadnione powody, aby uznać, że warunki określone w ust. 1 nie są już spełniane, ESMA ma prawo żądać od zatwierdzającego administratora lub innego podmiotu nadzorowanego zaprzestania zatwierdzania danego wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych. W przypadku zaprzestania zatwierdzania stosuje się art. 28.

7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 49 dotyczących środków służących określeniu warunków, zgodnie z którymi ESMA może ocenić, czy istnieje obiektywny powód opracowywania wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych w państwie trzecim i ich zatwierdzenia w celu ich stosowania w Unii. Komisja uwzględnia elementy takie jak specyfika danego rynku lub danych realiów gospodarczych, których pomiar jest celem wskaźnika referencyjnego, potrzeba zadbania o to, by wskaźnik referencyjny opracowywano blisko takiego rynku lub realiów gospodarczych, potrzeba zadbania o to, by wskaźnik referencyjny opracowywano blisko podmiotów przekazujących dane, rzeczywista dostępność danych wejściowych ze względu na różne strefy czasowe oraz szczególne umiejętności wymagane przy opracowywaniu wskaźnika referencyjnego.”;

11) w art. 34 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli wskaźnik lub wskaźniki opracowywane przez osobę, o której mowa w ust. 1, kwalifikowałyby się jako kluczowe wskaźniki referencyjne, wniosek kieruje się do ESMA.”;

12) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów niniejszego rozporządzenia ESMA jest organem właściwym dla:

a) administratorów kluczowych wskaźników referencyjnych, o których mowa w art. 20 ust. 1 i 2;

b) administratorów wskaźników referencyjnych, o których mowa w art. 30 i 32;

c) administratorów lub innych podmiotów nadzorowanych, które występują z wnioskiem o zatwierdzenie wskaźnika referencyjnego opracowywanego w państwie trzecim zgodnie z art. 33 lub które zatwierdziły taki wskaźnik referencyjny;

d) nadzorowanych podmiotów przekazujących dane na potrzeby kluczowych wskaźników referencyjnych, o których mowa w art. 20 ust. 1;

e) nadzorowanych podmiotów przekazujących dane na potrzeby wskaźników referencyjnych, o których mowa w art. 30, 32 i 33.

2. Każde państwo członkowskie wyznacza odpowiedni właściwy organ odpowiedzialny za wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do administratorów i podmiotów nadzorowanych oraz informuje o tym fakcie Komisję i ESMA.

3. Państwo członkowskie, które wyznacza więcej niż jeden właściwy organ zgodnie z ust. 2, jednoznacznie określa role tych poszczególnych właściwych organów oraz wyznacza jeden organ odpowiedzialny za koordynację współpracy i wymiany informacji z Komisją, ESMA i właściwymi organami z innych państw członkowskich.

4. ESMA publikuje na swojej stronie internetowej wykaz właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1–3.”;

13) w art. 41 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. W celu wypełniania swoich zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia właściwe organy, o których mowa w art. 40 ust. 2, posiadają, zgodnie z prawem krajowym, co najmniej następujące uprawnienia nadzorcze oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających:”;

b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy, o których mowa w art. 40 ust. 2, wykonują swoje funkcje i uprawnienia, o których mowa w ust. 1, oraz uprawnienia do nakładania sankcji, o których mowa w art. 42, zgodnie z krajowymi ramami prawnymi, w którykolwiek z wymienionych poniżej sposobów:”;

14) w art. 43 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przy określaniu rodzaju i wymiaru sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych właściwe organy wyznaczone przez nie zgodnie z art. 40 ust. 2 brały pod uwagę wszystkie istotne okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:”;

15) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 44

Obowiązek współpracy

1. Państwa członkowskie, które postanowiły, zgodnie z art. 42, ustanowić sankcje karne za naruszenia przepisów, o których mowa w tym artykule, zapewniają wprowadzenie odpowiednich środków, tak by właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 40 ust. 2 miały wszystkie niezbędne uprawnienia do współdziałania z organami sądowymi w ich jurysdykcji w celu otrzymywania szczegółowych informacji dotyczących postępowań przygotowawczych lub postępowań sądowych w sprawach karnych wszczętych w związku z możliwymi naruszeniami niniejszego rozporządzenia. Te właściwe organy przekazują wspomniane informacje innym właściwym organom oraz ESMA.

2. Właściwe organy udzielają pomocy innym właściwym organom oraz ESMA. W szczególności wymieniają one informacje i współpracują przy prowadzeniu postępowań wyjaśniających lub czynności nadzorczych. Właściwe organy mogą również współpracować z innymi właściwymi organami w celu ułatwienia egzekwowania sankcji pieniężnych.”;

16) art. 45 ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie co roku przekazują ESMA zbiorcze informacje na temat wszystkich sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 42. Obowiązek ten nie ma zastosowania do środków mających na celu wyjaśnienie sprawy. ESMA publikuje te informacje w sprawozdaniu rocznym wraz ze zbiorczymi informacjami na temat wszystkich sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych, które urząd ten sam nałożył na podstawie art. 48f.”;

17) skreśla się art. 46;

18) art. 47 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia właściwe organy, o których mowa w art. 40 ust. 2, współpracują z ESMA zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe organy, o których mowa w art. 40 ust. 2, bezzwłocznie przekazują ESMA wszelkie informacje niezbędne do wykonywania jego obowiązków, zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 [*To be checked against the amendments to ESMA's Regulation*].”;

19) w tytule VI dodaje się rozdział 4 w brzmieniu:

ROZDZIAŁ 4

Uprawnienia i kompetencje ESMA

Sekcja 1

Kompetencje i procedury

Artykuł 48a

Wykonywanie uprawnień przez ESMA

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 48b–48d ESMA, jakiemukolwiek urzędnikowi ESMA lub każdej innej osobie upoważnionej przez ESMA nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 48b

Wezwanie do udzielenia informacji

1. ESMA może – w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji – zobowiązać następujące osoby do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych, aby umożliwić ESMA wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:

a) osoby zaangażowane w opracowywanie wskaźników referencyjnych, o których mowa w art. 40, lub przekazywanie danych wejściowych na potrzeby tych wskaźników;

b) podmioty korzystające ze wskaźników referencyjnych, o których mowa w lit. a), oraz związane z nimi osoby trzecie;

c) osoby trzecie, którym osoby, o których mowa w lit. a), zleciły funkcje lub czynności;

d) osoby w inny sposób blisko i w sposób znaczący powiązane z osobami, o których mowa w lit. a).

2. Każde zwykłe wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel tego wezwania;

c) określa, jakie informacje są wymagane;

d) zawiera termin przekazania informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wezwanie do udzielenia informacji, nie ma obowiązku przekazania tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wezwanie przekazane informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani mylące;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. [48f], w przypadku gdy przekazane informacje są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Wzywając do udzielenia informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, ESMA:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel tego wezwania;

c) określa, jakie informacje są wymagane;

d) wskazuje termin przekazania informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. [48g], w przypadku gdy wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. [48f], w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej ESMA i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości") zgodnie z art. [ex60 Appeals] i [ex61 Action before the Court…] rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.

5. ESMA niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wezwania lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym administrator lub podmiot nadzorowany, o których mowa w ust. 1, objęci wezwaniem do udzielenia informacji, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 48c

Dochodzenia ogólne

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 48b ust. 1. W tym celu urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA mają prawo do:

a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały istotne z punktu widzenia realizacji zadań ESMA, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;

b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;

c) wzywania dowolnej z tych osób lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu w celu złożenia przez nich ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zaprotokołowania odpowiedzi;

d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, w celu pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;

e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. W upoważnieniu tym wskazuje się również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. [48g], nakładane w przypadku, gdy przekazane wymagane dokumenty, dane, procedury lub inne materiały bądź udzielone odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 48b ust. 1, są niepełne, a także grzywny przewidziane w art. [48f], nakładane w przypadku, gdy odpowiedzi na pytania zadane tym osobom są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Osoby, o których mowa w art. 48b ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na mocy decyzji ESMA. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, okresowe kary pieniężne przewidziane w art. [48g] i środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz informuje się o prawie do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, ESMA informuje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym dochodzeniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie ESMA urzędnicy danego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy danego właściwego organu mogą być obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia od krajowego organu sądowego zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

6. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na wystosowanie żądania przedstawienia rejestrów połączeń i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 5 lit. e), organ ten sprawdza, czy:

a) decyzja, o której mowa w ust. 3, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. [61] rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 48d

Kontrole na miejscu

1. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w dowolnych lokalach stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, o których mowa w art. 48b ust. 1.

2. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do dowolnych lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez ESMA, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 48c ust. 1. Mają oni prawo do pieczętowania wszelkich lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz wszelkich ksiąg lub dokumentów na czas kontroli i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą ESMA powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona. Jeżeli jest to wymagane do odpowiedniego i sprawnego przeprowadzenia kontroli, ESMA – po poinformowaniu odpowiedniego właściwego organu – może przeprowadzić ją bez uprzedniego powiadomienia. Kontrole na mocy niniejszego artykułu przeprowadza się pod warunkiem, że odpowiedni organ potwierdził, że nie zgłasza sprzeciwu wobec tych kontroli.

4. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli oraz okresowe kary pieniężne określone w art. [48g], które podlegają nałożeniu w przypadku, gdy zainteresowane osoby nie poddadzą się kontroli.

5. Osoby, o których mowa w art. 48b ust. 1, poddają się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji ESMA. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. [48g], jak również środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz informuje się o prawie do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

6. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ, na żądanie ESMA aktywnie pomagają urzędnikom ESMA i innym osobom upoważnionym przez ESMA. Na życzenie urzędnicy tego właściwego organu mogą być również obecni podczas kontroli na miejscu.

7. ESMA może również zażądać od właściwych organów przeprowadzenia w jego imieniu konkretnych czynności dochodzeniowych i kontroli na miejscu przewidzianych w niniejszym artykule i w art. 48c ust. 1. W tym celu właściwym organom przysługują te same uprawnienia co ESMA, jak określono w niniejszym artykule i w art. 48c ust. 1.

8. W przypadku gdy urzędnicy ESMA i inne osoby towarzyszące upoważnione przez ESMA stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzonej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ danego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub

równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na miejscu.

9. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia wydanego przez krajowy organ sądowy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

10. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na kontrolę na miejscu przewidzianą w ust. 1 lub pomoc przewidzianą w ust. 7, organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez ESMA decyzja, o której mowa w ust. 4, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

SEKCJA 2

SANKCJE ADMINISTRACYJNE I INNE ŚRODKI

Artykuł 48e

Środki nadzorcze stosowane przez ESMA

1. Jeżeli zgodnie z art. 48i ust. 5 ESMA stwierdzi, że osoba dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w art. 48f ust. 2, podejmuje co najmniej jedno z poniższych działań:

a) przyjmuje decyzję zobowiązującą daną osobę do zaprzestania danego naruszenia;

b) przyjmuje decyzję nakładającą grzywny na podstawie art. 48f;

c) wydaje publiczne ogłoszenia.

2. Podejmując działania, o których mowa w ust. 1, ESMA bierze pod uwagę charakter i powagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;

b) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub czy istnieje między nimi innego rodzaju związek;

c) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem działania umyślnego lub zaniedbania;

d) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;

e) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;

f) wpływ naruszenia na interesy inwestorów detalicznych;

g) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;

h) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z ESMA, bez uszczerbku dla konieczności wydania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;

i) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;

j) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.

3. ESMA niezwłocznie powiadamia osobę odpowiedzialną za naruszenie o każdym działaniu podjętym na podstawie ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom państw członkowskich oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty podjęcia działania ESMA ogłasza je publicznie na swojej stronie internetowej.

Publiczne ogłoszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zawierać następujące elementy:

a) informację o prawie odwołania się od decyzji przysługującym osobie odpowiedzialnej za naruszenie;

b) w stosownych przypadkach informację potwierdzającą złożenie odwołania oraz wyjaśnienie, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego;

c) informację o możliwości zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji przez Komisję Odwoławczą ESMA zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 48f

Grzywny

1. Jeżeli zgodnie z art. 48i ust. 5 ESMA stwierdzi, że dowolna osoba, umyślnie lub w wyniku zaniedbania, dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w ust. 2 lub większej ich liczby, przyjmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

Uznaje się, że naruszenie popełniono umyślnie, jeżeli ESMA znalazł obiektywne dowody wskazujące na to, że dana osoba działała umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.

2. Wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, jest następujący: naruszenia art. 4–16, 21, 23–29 i 34 rozporządzenia (UE) 2016/1011.

3. Maksymalna kwota grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi:

(i) w przypadku osoby prawnej – 1 000 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 30 czerwca 2016 r., lub 10 % całkowitego rocznego obrotu tej osoby prawnej według ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający, w zależności do tego, która z tych kwot jest wyższa;

(ii) w przypadku osoby fizycznej – 500 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 30 czerwca 2016 r.

Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego maksymalna kwota grzywny za naruszenia art. 11 ust. 1 lit. d) lub art. 11 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2016/1011 wynosi: w przypadku osób prawnych – 250 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 30 czerwca 2016 r., lub 2 % całkowitego rocznego obrotu tej osoby prawnej według ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający, w zależności do tego, która z tych kwot jest wyższa, a w przypadku osób fizycznych – 100 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 30 czerwca 2016 r.

Do celów ppkt (i) w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która jest zobowiązana do sporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, za stosowny całkowity roczny obrót przyjmuje się całkowity roczny obrót lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie z odnośnymi przepisami prawa Unii w dziedzinie rachunkowości, ustalony na podstawie ostatniego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający jednostki dominującej najwyższego szczebla.

4. Ustalając wysokość grzywny na podstawie ust. 1, ESMA bierze pod uwagę kryteria określone w art. 48e ust. 2.

5. Niezależnie od przepisów ust. 4, w przypadku gdy osoba prawna odniosła bezpośrednią lub pośrednią korzyść finansową z naruszenia, kwota grzywny musi być przynajmniej równa tej korzyści.

6. Jeżeli działanie lub zaniechanie ze strony osoby stanowi więcej niż jedno naruszenie wymienione w art. 48f ust. 2, nakładana jest tylko wyższa z grzywien wyliczonych zgodnie z ust. 3 i dotyczących jednego z tych naruszeń.

Artykuł 48g

Okresowe kary pieniężne

1. ESMA w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne w celu zmuszenia:

a) osoby do zaprzestania naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. [48e ust. 1 lit. a)];

b) osoby, o której mowa w art. 48b ust. 1:

(i) do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji na mocy art. [48b];

(ii) do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. [48c];

(iii) do poddania się kontroli na miejscu zarządzonej decyzją podjętą na mocy art. [48d].

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji ESMA. Po upływie tego okresu ESMA dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 48h

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. ESMA podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 48f i 48g, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziłoby nieproporcjonalną szkodę stronom, których dotyczy. Ujawniane informacje nie mogą obejmować danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. [48f] i [48g] mają charakter administracyjny.

3. Jeżeli ESMA postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy państw członkowskich oraz podaje przyczyny swojej decyzji.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. [48f] i [48g] podlegają egzekucji.

Postępowanie egzekucyjne regulują przepisy postępowania cywilnego obowiązujące w państwie członkowskim lub państwie trzecim, na którego terytorium jest ono prowadzone.

5. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

SEKCJA 3

PROCEDURY I PRZEGLĄD

Artykuł 48i

Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 48f ust. 2, ESMA wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia daną sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w nadzór nad wskaźnikami referencyjnymi, których dotyczy naruszenie, i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru ESMA.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia, uwzględnia wszelkie uwagi przedstawione przez osoby, które są przedmiotem dochodzeń, i przedkłada Radzie Organów Nadzoru ESMA pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy ma prawo do występowania o informacje zgodnie z art. 48b i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 48c i 48d.

4. W trakcie wykonywania tych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez ESMA w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru ESMA akt sprawy zawierających jego ustalenia – zapewnia osobom będącym przedmiotem tego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W toku dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom, które są przedmiotem dochodzenia.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru ESMA akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek zainteresowanych osób – po zapoznaniu się ze stanowiskiem tych osób zgodnie z art. [48j], ESMA decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 48f ust. 1,

a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 48e i nakłada grzywnę zgodnie z art. [48f].

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru ESMA ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru ESMA.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 49 w celu określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych oraz przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. ESMA przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje zadania wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość zajścia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto ESMA odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 48j

Zapoznanie się ze stanowiskiem osób, które są przedmiotem dochodzenia

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji na mocy art. 48f, 48g i 48e ESMA zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń ESMA. Podstawę decyzji ESMA stanowią wyłącznie ustalenia, co do których osoby objęte postępowaniem mogły przedstawić swoje stanowisko.

2. Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań zgodnie z art. 48e w celu zapobieżenia istotnym i bezpośrednio grożącym szkodom dla systemu finansowego. W takim przypadku ESMA może przyjąć decyzję tymczasową i zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

3. W toku dochodzeń w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom objętym postępowaniem. Osobom tym przysługuje prawo dostępu do gromadzonych przez ESMA akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych ESMA.

Artykuł 48k

Kontrola ze strony Trybunału Sprawiedliwości

Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji ESMA nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

SEKCJA 4

OPŁATY I PRZEKAZANIE ZADAŃ

Artykuł 48l

Opłaty nadzorcze

1. ESMA pobiera od administratorów opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi zgodnie z ust. 3. Opłaty te w pełni pokrywają niezbędne wydatki ESMA związane z nadzorem nad administratorami oraz pozwalają odzyskać w pełni koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 48m.

2. Kwota indywidualnej opłaty pobieranej od danego administratora musi pokrywać całość kosztów administracyjnych poniesionych przez ESMA w związku z działaniami tego urzędu w odniesieniu do nadzoru. Wysokość tej opłaty musi być proporcjonalna do obrotów administratora.

3. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 49 w celu określenia rodzajów opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 48m

Przekazywanie zadań przez ESMA właściwym organom

1. Jeżeli jest to niezbędne do odpowiedniego wykonania zadania nadzorczego, ESMA może przekazać określone zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez ESMA na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Takie określone zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować prawo do wystosowywania wezwania do udzielenia informacji zgodnie z art. 48b i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 48c i 48d.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego nie przekazuje się czynności związanych z uznawaniem wskaźników referencyjnych za kluczowe.

2. Przed przekazaniem danego zadania zgodnie z ust. 1 ESMA konsultuje się z odpowiednim właściwym organem w sprawie:

a) zakresu zadania, które ma zostać przekazane;

b) harmonogramu wykonania tego zadania; oraz

c) przekazania niezbędnych informacji ESMA i przez ESMA.

3. ESMA zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w wyniku wykonywania przekazanych mu zadań zgodnie z rozporządzeniem w sprawie opłat przyjętym przez Komisję na podstawie art. 48l ust. 3.

4. ESMA w odpowiednich odstępach czasu dokonuje przeglądu przekazania zadań zgodnie z ust. 1. Przekazanie zadań może zostać w każdej chwili odwołane.

5. Przekazanie zadań nie wpływa na odpowiedzialność ESMA i nie ogranicza możliwości prowadzenia i nadzorowania przez ESMA przekazanych czynności.

Artykuł 48o

Środki przejściowe dotyczące ESMA

1. Wszelkie kompetencje i obowiązki związane z działalnością z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w odniesieniu do administratorów, o których mowa w art. 40 ust. 1, powierzone właściwym organom wygasają w dniu [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. Te kompetencje i obowiązki przejmuje ESMA w tym samym dniu.

2. Wszelkie akta spraw i dokumenty robocze dotyczące działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w odniesieniu do administratorów, o których mowa w art. 40 ust. 1, w tym dotyczące wszelkich toczących się kontroli i czynności z zakresu egzekwowania przepisów, bądź ich uwierzytelnione kopie przejmuje ESMA w dniu, o którym mowa w ust. 1.

Wniosków o udzielenie zezwolenia złożonych przez administratorów kluczowych wskaźników referencyjnych, wniosków o uznanie zgodnie z art. 32 oraz wniosków o wyrażenie zgody na zatwierdzenie zgodnie z art. 33, które wpłynęły do właściwych organów przed dniem [*PO: Please insert date 34 months after entry into force*] r., nie przekazuje się jednak ESMA, a decyzje o udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia, o uznaniu lub o wyrażeniu zgody na zatwierdzenie podejmuje odpowiedni właściwy organ.

3. Właściwe organy zapewniają, aby wszelkie istniejące dokumenty i opracowania robocze lub ich uwierzytelnione kopie zostały przekazane ESMA w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie do dnia [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. Te właściwe organy służą również ESMA wszelką niezbędną pomocą i radą celem ułatwienia skutecznego i sprawnego przekazania i podjęcia działalności z zakresu nadzoru i egzekwowania przepisów w odniesieniu do administratorów, o których mowa w art. 40 ust. 1.

4. ESMA występuje jako następca prawny właściwych organów, o których mowa w ust. 1, we wszelkich postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów prowadzonej przez te właściwe organy w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia.

5. Zezwolenie dla administratorów kluczowych wskaźników referencyjnych, uznanie zgodnie z art. 32 i zgoda na zatwierdzenie zgodnie z art. 33, udzielone przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, zachowują ważność po przekazaniu kompetencji ESMA.”;

20) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 53

Przeglądy dokonywane przez ESMA

ESMA jest uprawniony do żądania od właściwego organu przedstawienia udokumentowanych dowodów w odniesieniu do dowolnej decyzji przyjętej zgodnie z art. 51 ust. 2 akapit pierwszy i art. 25 ust. 3, jak również w odniesieniu do działań podjętych w związku z egzekwowaniem przepisów art. 24 ust. 1.”.

Artykuł 9

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/1129 w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym

W rozporządzeniu (UE) 2017/1129 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. m) w definicji „macierzystego państwa członkowskiego” skreśla się ppkt (iii);

b) dodaje się następujące definicje:

„za) »spółka nieruchomościowa« oznacza przedsiębiorstwo, którego główna działalność dotyczy rodzajów działalności gospodarczej wymienionych w sekcji L załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady*;

zb) »spółka wydobywcza« oznacza przedsiębiorstwo, którego główna działalność dotyczy rodzajów działalności gospodarczej wymienionych w sekcji B działy 05–08 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1893/2006;

zc) »spółka naukowo-badawcza« oznacza przedsiębiorstwo, którego główna działalność dotyczy rodzajów działalności gospodarczej wymienionych w sekcji M dział 72 grupa 72.1 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1893/2006;

zd) »spółka żeglugowa« oznacza przedsiębiorstwo, którego główna działalność dotyczy rodzajów działalności gospodarczej wymienionych w sekcji H dział 50 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1893/2006.

* Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).”;

2) art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Taki dobrowolnie sporządzony prospekt zatwierdzony przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego, ustalonego zgodnie z art. 2 lit. m), lub przez ESMA zgodnie z art. 31a pociąga za sobą wszystkie prawa i obowiązki przewidziane dla prospektu wymaganego na mocy niniejszego rozporządzenia oraz podlega wszystkim przepisom niniejszego rozporządzenia, pod nadzorem tego właściwego organu.” ;

3) art. 20 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Na wniosek emitenta, oferującego lub osoby wnioskującej o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może przekazać zatwierdzenie prospektu właściwemu organowi innego państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem uzyskania zgody tego właściwego organu oraz pod warunkiem uprzedniego powiadomienia ESMA, chyba że ESMA przejmuje rolę właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego zgodnie z art. 31a. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego przekazuje właściwemu organowi innego państwa członkowskiego złożoną dokumentację, wraz ze swoją decyzją o zgodzie na przekazanie, w formacie elektronicznym w dniu podjęcia swojej decyzji. O takim przekazaniu powiadamia się emitenta, oferującego lub osobę wnioskującą o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym w terminie trzech dni roboczych od dnia podjęcia decyzji przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego. Terminy określone w ust. 2 akapit pierwszy i w ust. 3 mają zastosowanie od dnia podjęcia decyzji przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego. Do przekazania zatwierdzenia prospektu zgodnie z niniejszym ustępem nie stosuje się art. 28 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Po dokonaniu przekazania zatwierdzenia uznaje się, że właściwy organ, któremu przekazano zatwierdzenie prospektu, jest właściwym organem macierzystego państwa członkowskiego w odniesieniu do tego prospektu do celów niniejszego rozporządzenia.”;

4) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 6 ESMA jest uprawniony do sprawowania kontroli nad zgodnością działalności reklamowej z wymogami określonymi w ust. 2–4 w każdym przyjmującym państwie członkowskim, w którym rozpowszechniane są reklamy, w którymkolwiek z następujących przypadków:

a) w przypadku gdy ESMA jest właściwym organem zgodnie z art. 31a;

b) w odniesieniu do każdego prospektu sporządzonego zgodnie z przepisami prawa państwa trzeciego i stosowanego w Unii zgodnie z art. 29.

Nie naruszając przepisów art. 32 ust. 1, weryfikacja reklam przez ESMA nie stanowi warunku wstępnego oferty publicznej papierów wartościowych lub dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym w jakimkolwiek przyjmującym państwie członkowskim.

O zastosowaniu jakichkolwiek uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych określonych w art. 32 w związku z egzekwowaniem przepisów niniejszego artykułu przez ESMA powiadamia się bez zbędnej zwłoki właściwy organ odpowiedniego przyjmującego państwa członkowskiego.

Na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego ESMA sprawuje kontrolę, o której mowa w akapicie pierwszym, nad wszystkimi reklamami rozpowszechnianymi na terytorium podlegającym jurysdykcji tego organu w odniesieniu do wszystkich lub niektórych kategorii prospektów zatwierdzonych przez ESMA zgodnie z art. 31a. ESMA publikuje i regularnie aktualizuje wykaz państw członkowskich, na rzecz których sprawuje on tego rodzaju kontrolę, oraz kategorii prospektów, których to dotyczy.”;

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich oraz ESMA mogą pobierać wyłącznie opłaty związane z wykonywaniem ich zadań nadzorczych na podstawie niniejszego artykułu. Wysokość opłat podaje się na stronie internetowej właściwych organów oraz ESMA. Opłaty muszą być niedyskryminacyjne, uzasadnione i proporcjonalne do zadań nadzorczych. Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich oraz ESMA nie nakładają wymogów ani nie wprowadzają procedur administracyjnych innych niż te, które są konieczne do wykonywania ich zadań nadzorczych na podstawie niniejszego artykułu.”;

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 6 i 6a każde dwa właściwe organy, w tym, w stosownych przypadkach, ESMA, mogą zawrzeć porozumienie, na mocy którego do celów sprawowania kontroli nad zgodnością działalności reklamowej w sytuacjach transgranicznych lub w sytuacjach, w których zastosowanie mają przepisy ust. 6a, kontrolę nad tą zgodnością zachowuje właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego lub – w przypadku gdy zastosowanie mają przepisy ust. 6a – właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego. Każde porozumienie tego rodzaju zgłasza się ESMA, chyba że ESMA jest sygnatariuszem porozumienia w charakterze właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego zgodnie z art. 31a. ESMA publikuje i regularnie aktualizuje wykaz takich porozumień.”;

5) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy ostatecznych warunków prospektu podstawowego nie zamieszczono ani w prospekcie podstawowym, ani w suplemencie, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego przekazuje je elektronicznie – możliwie jak najszybciej po ich złożeniu – ESMA, a w przypadku gdy prospekt podstawowy był przedmiotem uprzedniego zgłoszenia – właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego lub właściwym organom przyjmujących państw członkowskich.

b) dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. W przypadku wszystkich prospektów sporządzonych przez emitenta z państwa trzeciego zgodnie z art. 29, zaświadczenie o zatwierdzeniu, o którym mowa w niniejszym artykule, zastępuje się zaświadczeniem o złożeniu.”;

6) w art. 27 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, 2 i 3, w przypadku gdy ESMA jest właściwym organem zgodnie z art. 31a, prospekt sporządza się w języku dopuszczonym przez właściwe organy każdego przyjmującego państwa członkowskiego albo w języku zwyczajowo przyjętym w sferze finansów międzynarodowych, wedle uznania emitenta, oferującego lub osoby wnioskującej o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym.

Właściwy organ każdego przyjmującego państwa członkowskiego wymaga, aby podsumowanie, o którym mowa w art. 7, było dostępne w jego języku urzędowym lub w co najmniej jednym z jego języków urzędowych, lub w innym języku dopuszczonym przez właściwy organ tego państwa członkowskiego, ale nie może wymagać przetłumaczenia jakiejkolwiek innej części prospektu.”;

7) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Oferta publiczna papierów wartościowych lub dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym na podstawie prospektu sporządzonego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem

W przypadku gdy emitent z państwa trzeciego zamierza – na podstawie prospektu sporządzonego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – publicznie oferować papiery wartościowe w Unii lub ubiegać się o dopuszczenie papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym ustanowionym w Unii, emitent ten musi uzyskać zatwierdzenie swojego prospektu przez ESMA zgodnie z art. 20.

Zatwierdzenie prospektu zgodnie z akapitem pierwszym pociąga za sobą wszystkie prawa i obowiązki przewidziane dla prospektu na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz sprawia, że prospekt i emitent z państwa trzeciego podlegają wszystkim przepisom niniejszego rozporządzenia pod nadzorem ESMA.”;

8) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Oferta publiczna papierów wartościowych lub dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym na podstawie prospektu sporządzonego zgodnie z przepisami państwa trzeciego

1. Emitent z państwa trzeciego może publicznie oferować papiery wartościowe w Unii lub ubiegać się o dopuszczenie papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym w Unii po uprzednim opublikowaniu prospektu, który sporządzono i zatwierdzono zgodnie z przepisami krajowymi emitenta z państwa trzeciego oraz który podlega tym przepisom, pod warunkiem że:

a) Komisja przyjęła decyzję wykonawczą zgodnie z ust. 3;

b) emitent z państwa trzeciego złożył prospekt w ESMA;

c) emitent z państwa trzeciego przedłożył pisemne potwierdzenie, z którego wynika, że prospekt został zatwierdzony przez organ nadzoru z państwa trzeciego, oraz przekazał dane kontaktowe tego organu;

d) prospekt spełnia wymogi językowe określone w art. 27;

e) wszystkie reklamy rozpowszechniane w Unii przez emitenta z państwa trzeciego, dotyczące oferty lub dopuszczenia do obrotu, spełniają wymogi określone w art. 22 ust. 2–5;

f) ESMA zawarł porozumienia o współpracy z odpowiednimi organami nadzoru emitenta z państwa trzeciego zgodnie z art. 30.

W kontekście jakiegokolwiek przepisu mającego zastosowanie do prospektów, o których mowa w niniejszym ustępie, zawarte w niniejszym rozporządzeniu odniesienia do „właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego” rozumie się jako odniesienia do ESMA.

2. Wymogi określone w art. 24 i 25 stosują się do prospektów sporządzanych zgodnie z przepisami państwa trzeciego, gdy spełniono warunki określone w ust. 1.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 44 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie

ogólnych kryteriów równoważności w oparciu o wymogi określone w art. 6, 7, 11, 12, 13 oraz w rozdziale IV niniejszego rozporządzenia.

W oparciu o kryteria określone w tych aktach delegowanych Komisja może przyjąć decyzję wykonawczą stwierdzającą, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego zapewniają, aby prospekty sporządzane zgodnie z przepisami krajowymi tego państwa trzeciego spełniały prawnie wiążące wymogi, które mają skutek regulacyjny równoważny skutkowi, jaki wywierają wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu. Taką decyzję wykonawczą przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 45 ust. 2.

Komisja może uzależnić stosowanie wspomnianej decyzji wykonawczej od skutecznego spełniania na bieżąco przez państwo trzecie wszelkich wymogów określonych w tej decyzji wykonawczej oraz od zdolności ESMA do skutecznego wykonywania swoich obowiązków w zakresie monitorowania, o którym mowa w art. 33 ust. 2a rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

9) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów art. 29 oraz, w razie potrzeby, do celów art. 28 ESMA zawiera porozumienia o współpracy z organami nadzoru z państw trzecich dotyczące wymiany informacji z tymi organami z państw trzecich oraz egzekwowania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia w państwach trzecich. Te porozumienia o współpracy zapewniają co najmniej sprawną wymianę informacji umożliwiającą ESMA wykonywanie jego obowiązków na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, jeżeli państwo trzecie znajduje się w wykazie jurysdykcji uznanych za mające strategiczne braki w ich krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, które to braki stwarzają znaczące zagrożenia dla systemu finansowego Unii, jak określono w obowiązującym akcie delegowanym przyjętym przez Komisję na podstawie art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849*, ESMA nie może zawrzeć porozumienia o współpracy z organami nadzoru tego państwa trzeciego.

ESMA informuje wszystkie właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 31 ust. 1 o wszystkich porozumieniach o współpracy zawartych zgodnie z akapitem pierwszym.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”;

b) skreśla się ust. 2;

c) ust. 3 otrzymuje oznaczenie ust. 2 i otrzymuje brzmienie:

„2. ESMA zawiera porozumienia o współpracy w sprawie wymiany informacji z organami nadzoru państw trzecich wyłącznie w przypadku, gdy ujawniane informacje są objęte gwarancjami tajemnicy zawodowej lub służbowej, które są co najmniej równoważne gwarancjom określonym w art. 35.”;

d) skreśla się ust. 4;

10) w rozdziale VII dodaje się art. 31a i 31b w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Nadzór ESMA nad niektórymi rodzajami prospektów

W odniesieniu do następujących prospektów, w tym wszelkich suplementów do nich, ESMA jest właściwym organem w zakresie weryfikacji i zatwierdzania tych prospektów, jak określono w art. 20, oraz powiadomień kierowanych do właściwych organów przyjmujących państw członkowskich, jak określono w art. 25:

a) prospektów sporządzanych przez dowolny podmiot prawny mający siedzibę w Unii lub dowolną osobę mającą miejsce zamieszkania w Unii i dotyczących dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym papierów wartościowych o charakterze nieudziałowym, które mają być przedmiotem obrotu wyłącznie na rynku regulowanym lub jego określonym segmencie, do którego tylko inwestorzy kwalifikowani mogą mieć dostęp do celów obrotu tymi papierami wartościowymi;

b) prospektów sporządzanych przez dowolny podmiot prawny mający siedzibę w Unii lub dowolną osobę mającą miejsce zamieszkania w Unii i dotyczących papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami;

c) prospektów sporządzanych przez następujące rodzaje spółek mających siedzibę w Unii:

(i) spółki nieruchomościowe;

(ii) spółki wydobywcze;

(iii) spółki naukowo-badawcze;

(iv) spółki żeglugowe;

d) prospektów sporządzonych przez emitentów z państw trzecich zgodnie z art. 28 niniejszego rozporządzenia.

W kontekście jakiegokolwiek przepisu mającego zastosowanie do prospektów wymienionych w akapicie pierwszym zawarte w niniejszym rozporządzeniu odniesienia do „właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego” rozumie się jako odniesienia do ESMA.”;

11) dodaje się art. 34b w brzmieniu:

„Artykuł 31b

Środki przejściowe dotyczące ESMA

1. Prospekty wymienione w art. 31a, które przedłożono właściwemu organowi do zatwierdzenia przed dniem [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r., nadal podlegają nadzorowi tego właściwego organu, w tym, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do wszelkich suplementów do nich oraz ich ostatecznych warunków, do końca ich okresu ważności.

Zatwierdzenie udzielone przez właściwy organ w stosunku do tych prospektów przed dniem [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. pozostaje w mocy po przekazaniu kompetencji ESMA, o którym mowa w ust. 2.

Nadzór nad tymi prospektami, w tym, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do wszelkich suplementów do nich i ich ostatecznych warunków, nadal regulują przepisy obowiązujące w momencie przedłożenia ich właściwemu organowi.

2. Wszelkie kompetencje i obowiązki związane z czynnościami z zakresu nadzoru i egzekwowania wymogów w odniesieniu do prospektów wymienionych w art. 31a i przedłożonych do zatwierdzenia od dnia [*PO: Please insert date 36 months after entry into force*] r. przejmuje ESMA.";

12) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit pierwszy formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy i ESMA, aby móc wykonywać swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, muszą – zgodnie z prawem krajowym – posiadać co najmniej poniższe uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe:";

b) ust. 1 akapit pierwszy lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) do zawieszenia weryfikacji przedłożonego do zatwierdzenia prospektu lub zawieszenia lub ograniczenia oferty publicznej papierów wartościowych lub dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym, w przypadku gdy ESMA lub właściwy organ korzysta z uprawnienia do wprowadzenia zakazu lub ograniczenia zgodnie z art. 40 lub 42 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014, do chwili wygaśnięcia tego zakazu lub ograniczenia;";

c) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy wymaga tego prawo krajowe, właściwy organ lub ESMA może zwrócić się do odpowiedniego organu sądowego z wnioskiem o orzeczenie w sprawie skorzystania z uprawnień, o których mowa w akapicie pierwszym.";

d) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy i ESMA wykonują swoje funkcje i uprawnienia, o których mowa w ust. 1, w którykolwiek z poniższych sposobów:

a) bezpośrednio;

b) we współpracy z innymi organami lub ESMA;

c) w drodze przekazania uprawnień tym organom lub ESMA, zachowując odpowiedzialność za ich wykonanie;

d) poprzez zwracanie się z wnioskami do właściwych organów sądowych.";

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Uznaje się, że osoba udostępniająca informacje właściwemu organowi lub ESMA zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie narusza jakichkolwiek ograniczeń w ujawnianiu informacji nałożonych przez umowę lub jakiekolwiek przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne oraz nie może zostać pociągnięta do jakiejkolwiek odpowiedzialności w związku z takim udostępnieniem informacji.";

13) art. 35 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej ma zastosowanie do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla właściwego organu, dla ESMA lub dla którejkolwiek strony trzeciej, której ten właściwy organ lub ESMA przekazał swoje uprawnienia. Informacje objęte tajemnicą zawodową lub służbową nie mogą zostać ujawnione jakiejkolwiek innej osobie ani organowi, z wyjątkiem przypadków określonych w prawie Unii lub prawie krajowym.”;

14) art. 38 ust. 1 akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 21 lipca 2019 r. państwa członkowskie szczegółowo powiadamiają Komisję i ESMA o przepisach, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim. Powiadamiają one również niezwłocznie Komisję i ESMA o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.”;

15) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIIIA

UPRAWNIENIA I KOMPETENCJE ESMA

SEKCJA 1

KOMPETENCJE I PROCEDURY

Artykuł 43a

Wykonywanie uprawnień przez ESMA

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 43b–43d ESMA lub jakiemukolwiek urzędnikowi ESMA lub innej osobie upoważnionej przez ESMA nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 43b

Wezwanie do udzielenia informacji

1. ESMA może – w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji – zobowiązać następujące osoby do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych, aby umożliwić ESMA wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:

a) emitentów, oferujących lub osoby wnioskujące o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym oraz osoby sprawujące kontrolę nad tymi podmiotami lub kontrolowane przez te podmioty;

b) zarządzających osobami, o których mowa w lit. a);

c) audytorów i doradców osób, o których mowa w lit. a);

d) pośredników finansowych, którym osoby, o których mowa w lit. a), zleciły przeprowadzenie oferty publicznej papierów wartościowych lub wystąpienie z wnioskiem o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym;

e) gwarantów papierów wartościowych będących przedmiotem oferty publicznej lub dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym.

2. Każde zwykłe wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) zawiera termin przekazania informacji;

e) zawiera adnotację, że osoba, do której skierowano wezwanie do udzielenia informacji, nie ma obowiązku przekazania tych informacji, natomiast w przypadku udzielenia dobrowolnej odpowiedzi na wezwanie przekazane informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani mylące;

f) zawiera wskazanie kwoty grzywny podlegającej nałożeniu zgodnie z art. 43f, w przypadku gdy przekazane informacje są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Wzywając do udzielenia informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, ESMA:

a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wezwania;

b) podaje cel wezwania;

c) określa wymagane informacje;

d) wskazuje termin przekazania informacji;

e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 43g, w przypadku gdy przekazane wymagane informacje są niekompletne;

f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 43f, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące;

g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej ESMA i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości") zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.

5. ESMA niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wezwania lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym osoby, o których mowa w ust. 1, objęte wezwaniem do udzielenia informacji, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 43c

Dochodzenia ogólne

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 43b ust. 1. W tym celu urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA mają prawo do:

a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały istotne z punktu widzenia realizacji zadań ESMA, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;

b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;

c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 43b ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu w celu złożenia przez nich ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zaprotokołowania odpowiedzi;

d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, w celu pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;

e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. W upoważnieniu tym wskazuje się również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 43g, nakładane w przypadku, gdy wymagane dokumenty, dane, procedury lub inne materiały bądź odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 43b ust. 1, nie zostaną przekazane bądź udzielone lub są niepełne, a także grzywny przewidziane w art. 43f, nakładane w przypadku, gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 43b ust. 1, są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Osoby, o których mowa w art. 43b ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na mocy decyzji ESMA. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 43g i środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz wskazuje się na prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, ESMA informuje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym dochodzeniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie ESMA urzędnicy danego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy zainteresowanego właściwego organu mogą być również obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia od krajowego organu sądowego zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, występuje

się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

6. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na wystosowanie żądania przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez ESMA decyzja, o której mowa w ust. 3, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 43d

Kontrole na miejscu

1. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w dowolnych lokalach stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, o których mowa w art. 43b ust. 1.

2. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do dowolnych lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej osób, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez ESMA, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 43c ust. 1. Mają oni również prawo do pieczętowania wszelkich lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz wszelkich ksiąg lub dokumentów na czas kontroli i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą ESMA powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona. Jeżeli jest to wymagane do odpowiedniego i sprawnego przeprowadzenia kontroli, ESMA – po poinformowaniu odpowiedniego właściwego organu – może przeprowadzić ją bez uprzedniego powiadomienia. Kontrole na mocy niniejszego artykułu przeprowadza się pod warunkiem, że odpowiedni organ potwierdził, że nie zgłasza sprzeciwu wobec tych kontroli.

4. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli oraz wskazującego okresowe kary pieniężne określone w art. 43g, które podlegają nałożeniu w przypadku, gdy dane osoby nie poddadzą się kontroli.

5. Osoby, o których mowa w art. 43b ust. 1, poddają się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji ESMA. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 43g, jak również środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

6. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ na żądanie ESMA aktywnie pomagają urzędnikom ESMA i innym osobom upoważnionym przez ESMA. Na życzenie urzędnicy tego właściwego organu mogą być również obecni podczas kontroli na miejscu.

7. ESMA może również zażądać od właściwych organów przeprowadzenia w jego imieniu konkretnych czynności dochodzeniowych i kontroli na miejscu przewidzianych w niniejszym artykule i w art. 43c ust. 1. W tym celu właściwym organom przysługują te same uprawnienia co ESMA, jak określono w niniejszym artykule i w art. 43c ust. 1.

8. W przypadku gdy urzędnicy ESMA i inne osoby towarzyszące upoważnione przez ESMA stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzonej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na miejscu.

9. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia wydanego przez krajowy organ sądowy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

10. W przypadku gdy krajowy organ sądowy otrzyma wniosek o zezwolenie na kontrolę na miejscu przewidzianą w ust. 1 lub pomoc przewidzianą w ust. 7, organ ten sprawdza, czy:

a) przyjęta przez ESMA decyzja, o której mowa w ust. 4, jest autentyczna;

b) wszelkie środki, które mają być zastosowane, są proporcjonalne i nie są arbitralne lub nadmierne.

Do celów lit. b) krajowy organ sądowy może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności dotyczące przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także powagi domniemanego naruszenia oraz charakteru, w jakim osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym naruszeniu. Krajowy organ sądowy nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

SEKCJA 2

SANKCJE ADMINISTRACYJNE I INNE ŚRODKI

Artykuł 43e

Środki nadzorcze stosowane przez ESMA

1. Jeżeli zgodnie z art. 43i ust. 5 ESMA stwierdzi, że osoba dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w art. 38 ust. 1 lit. a), podejmuje co najmniej jedno z poniższych działań:

a) przyjmuje decyzję zobowiązującą daną osobę do zaprzestania danego naruszenia;

b) przyjmuje decyzję nakładającą grzywny na podstawie art. 43f;

c) wydaje publiczne ogłoszenia.

2. Podejmując działania, o których mowa w ust. 1, ESMA bierze pod uwagę charakter i powagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;

b) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub czy istnieje między nimi innego rodzaju związek;

c) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem działania umyślnego lub zaniedbania;

d) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;

e) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;

f) wpływ naruszenia na interesy inwestorów detalicznych;

g) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;

h) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z ESMA, bez uszczerbku dla konieczności wydania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;

i) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;

j) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.

3. ESMA niezwłocznie powiadamia osobę odpowiedzialną za naruszenie o każdym działaniu podjętym na podstawie ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom państw członkowskich oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty podjęcia działania ESMA ogłasza je publicznie na swojej stronie internetowej.

Publiczne ogłoszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi zawierać następujące elementy:

a) informację o prawie odwołania się od decyzji przysługującym osobie odpowiedzialnej za naruszenie;

b) w stosownych przypadkach informację potwierdzającą złożenie odwołania oraz wyjaśnienie, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego;

c) informację o możliwości zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji przez Komisję Odwoławczą ESMA zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 43f

Grzywny

1. Jeżeli zgodnie z art. 43i ust. 5 ESMA stwierdzi, że dowolna osoba, umyślnie lub w wyniku zaniedbania, dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w art. 38 ust. 1 lit. a) lub większej ich liczby, przyjmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

Uznaje się, że naruszenie popełniono umyślnie, jeżeli ESMA znalazł obiektywne dowody wskazujące na to, że dana osoba działała umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.

2. Maksymalna kwota grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi:

(i) w przypadku osoby prawnej – 10 000 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 20 lipca 2017 r., lub 6 % całkowitego rocznego obrotu tej osoby prawnej według ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający;

(ii) w przypadku osoby fizycznej – 1 400 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 20 lipca 2017 r.

Do celów ppkt (i) w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która jest zobowiązana do sporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, stosowny całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie z odnośnymi przepisami prawa Unii w dziedzinie rachunkowości, ustalony na podstawie ostatniego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający jednostki dominującej najwyższego szczebla.

3. Ustalając wysokość grzywny na podstawie ust. 1, ESMA bierze pod uwagę kryteria określone w art. 43e ust. 2.

4. Niezależnie od przepisów ust. 3, w przypadku gdy osoba odniosła bezpośrednią lub pośrednią korzyść finansową z naruszenia, kwota grzywny musi być przynajmniej równa tej korzyści.

5. Jeżeli działanie lub zaniechanie ze strony osoby stanowi więcej niż jedno naruszenie wymienione w art. 38 ust. 1 lit. a), nakładana jest tylko wyższa z grzywien wyliczonych zgodnie z ust. 3 i dotyczących jednego z tych naruszeń.

Artykuł 43g

Okresowe kary pieniężne

1. ESMA w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne w celu zmuszenia:

a) osoby do zaprzestania naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 43e ust. 1 lit. a);

b) osoby, o której mowa w art. 43b ust. 1:

(i) do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji na mocy art. 43b;

(ii) do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 43c;

(iii) do poddania się kontroli na miejscu zarządzonej decyzją podjętą na mocy art. 43d.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji ESMA. Po upływie tego okresu ESMA dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 43h

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. ESMA podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i okresową karę pieniężną, które nałożono zgodnie z art. 43f i 43g, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziłoby nieproporcjonalną szkodę stronom, których dotyczy.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 43f i 43g mają charakter administracyjny.

3. Jeżeli ESMA postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy danego państwa członkowskiego oraz podaje przyczyny swojej decyzji.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 43f i 43g podlegają egzekucji.

Postępowanie egzekucyjne regulują przepisy postępowania cywilnego obowiązujące w państwie członkowskim lub państwie trzecim, na którego terytorium jest ono prowadzone.

5. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

SEKCJA 3

PROCEDURY I PRZEGLĄD

Artykuł 43i

Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie albo naruszenia wymienione w art. 38 ust. 1 lit. a), ESMA wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia tę sprawę. Wyznaczony urzędnik nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w zatwierdzanie prospektu, którego dotyczy naruszenie, i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru ESMA.

2. Urzędnik dochodzeniowy, o którym mowa w ust. 1, bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawione przez osoby, które są przedmiotem dochodzeń, i przedkłada Radzie Organów Nadzoru ESMA pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy ma prawo do występowania o informacje zgodnie z art. 43b i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 43c i 43d.

4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez ESMA w czasie działań nadzorczych.

5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru ESMA akt sprawy zawierających jego ustalenia – zapewnia osobom będącym przedmiotem tego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

6. W toku dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom, które są przedmiotem dochodzenia.

7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru ESMA akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego

interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek osób, które są przedmiotem dochodzenia – po zapoznaniu się ze stanowiskiem tych osób zgodnie z art. 43j, ESMA decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 38 ust. 1 lit. a), a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 43e i nakłada grzywnę zgodnie z art. 43f.

9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru ESMA ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru ESMA.

10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 44 w celu określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych oraz przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

11. ESMA przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto ESMA odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 43j

Zapoznanie się ze stanowiskiem osób, które są przedmiotem dochodzenia

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji na mocy art. 43e, 43f i 43g ESMA zapewnia osobom, które są przedmiotem dochodzenia, możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń ESMA. Podstawę decyzji ESMA stanowią wyłącznie ustalenia, co do których osoby będące przedmiotem dochodzenia mogły przedstawić swoje stanowisko.

Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań zgodnie z art. 43e w celu zapobieżenia istotnym i bezpośrednio grożącym szkodom dla systemu finansowego. W takim przypadku ESMA może przyjąć decyzję tymczasową i zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

2. W toku dochodzeń w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom, które są przedmiotem dochodzenia. Osobom tym przysługuje prawo dostępu do gromadzonych przez ESMA akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych ESMA.

Artykuł 43k

Kontrola ze strony Trybunału Sprawiedliwości

Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji ESMA nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

SEKCJA 4

OPŁATY I PRZEKAZANIE ZADAŃ

Artykuł 43l

Opłaty nadzorcze

1. ESMA pobiera od emitentów, oferujących lub osób wnioskujących o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 3. Opłaty te w pełni pokrywają niezbędne wydatki ESMA związane z weryfikacją i zatwierdzaniem prospektów, w tym suplementów do nich, oraz z ich zgłaszaniem właściwym organom przyjmujących państw członkowskich oraz pozwalają odzyskać w pełni koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 43m.

2. Kwota indywidualnej opłaty pobieranej od danego emitenta, danego oferującego lub danej osoby wnioskującej o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym musi pokrywać całość kosztów administracyjnych poniesionych przez ESMA w związku z działaniami tego urzędu w odniesieniu do prospektu, w tym suplementów do niego, sporządzonego przez danego emitenta, danego oferującego lub daną osobę wnioskującą o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym. Opłata musi być proporcjonalna do obrotów emitenta, oferującego lub osoby wnioskującej o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 44 w celu określenia rodzajów opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 43m

Przekazywanie zadań przez ESMA właściwym organom

1. Jeżeli jest to niezbędne do odpowiedniego wykonania zadania nadzorczego, ESMA może przekazać określone zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez ESMA na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Takie określone zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować prawo do wystosowywania wezwania do udzielenia informacji zgodnie z art. 43b i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 43c i 43d.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego nie przekazuje się weryfikacji, zatwierdzania i zgłaszania prospektów, w tym suplementów do nich, a także ocen końcowych i późniejszych decyzji dotyczących naruszeń.

2. Przed przekazaniem danego zadania zgodnie z ust. 1 ESMA konsultuje się z odpowiednim właściwym organem w sprawie:

a) zakresu zadania, które ma zostać przekazane;

b) harmonogramu wykonania tego zadania; oraz

c) przekazania niezbędnych informacji ESMA i przez ESMA.

3. ESMA zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w wyniku wykonywania przekazanych mu zadań zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 43l ust. 3.

4. ESMA w odpowiednich odstępach czasu dokonuje przeglądu przekazania zadań zgodnie z ust. 1. Przekazanie zadań może zostać w każdej chwili odwołane.

5. Przekazanie zadań nie wpływa na odpowiedzialność ESMA i nie ogranicza możliwości prowadzenia i nadzorowania przez ESMA przekazanych czynności.”.

Artykuł 10

Przepisy przejściowe

1. Artykuł 1 Procedurę powoływania członków Rady Wykonawczej publikuje się po wejściu w życie art. 1, 2 i 3. Do czasu podjęcia swoich obowiązków przez wszystkich członków Rady Wykonawczej ich zadania wykonuje Rada Organów Nadzoru i Zarząd.

2. Przewodniczący mianowani przed wejściem w życie art. 1, 2 i 3 nadal wykonują swoje zadania i obowiązki do końca okresu obowiązywania ich mandatu. Przewodniczących, którzy mają być mianowani po wejściu w życie art. 1, 2 i 3, wybiera i mianuje się zgodnie z nową procedurę mianowania.

Artykuł 11

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [*24 months after entry into force*] r.

Przepisy art. 1, 2 i 3 stosuje się od dnia [*PO: please insert date 3 months after the date of entry into force*] r. Przepisy art. 1 pkt [art. 62], art. 2 pkt [art. 62] i art. 3 pkt [art. 62] stosuje się jednak od dnia 1 stycznia [*PO: please insert date of 1 January of the year following the expiry of a one-year period after date of entry into force*] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

Ocena skutków finansowych regulacji – „Agencje”

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

1.2. Dziedziny polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

1.4. Cel(e)

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

1.7. Przewidywane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

2.2. System zarządzania i kontroli

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki [organu]

3.2.3. Szacunkowy wpływ na zasoby ludzkie [organu]

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego:

– rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego);

– rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych);

– rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych);

oraz zmieniającego:

rozporządzenie (UE) 2015/760 w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych;

rozporządzenie (UE) nr 345/2013 w sprawie europejskich funduszy *venture capital*;

rozporządzenie (UE) nr 346/2013 w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej; zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych;

dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych;

rozporządzenie (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych;

rozporządzenie (UE) 2017/1129 w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym;

dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II)

1.2. Dziedziny polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Dziedzina polityki: stabilność finansowa, usługi finansowe oraz unia rynków kapitałowych.

Działanie: stabilność finansowa.

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego**[39]

☒Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania**

1.4. Cel(e)

1.4.1. Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

Przyczynienie się do budowania pogłębionego i bardziej sprawiedliwego rynku wewnętrznego opartego na wzmocnionej bazie przemysłowej.

1.4.2. Cele szczegółowe

Cel szczegółowy nr:
2.5 Finansowe Ramy regulacyjne w zakresie finansów są oceniane, odpowiednio wdrażane i egzekwowane w całej UE.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Europejskie Urzędy Nadzoru zapewnią większą konwergencję praktyk nadzorczych oraz wzmocnienie wymiaru unijnego. Zwiększona konwergencja praktyk nadzorczych może przyczynić się do zmniejszenia obciążenia administracyjnego wszystkich nadzorowanych podmiotów i wprowadzenia dodatkowych synergii w zakresie obniżenia kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez podmioty transgraniczne, jednocześnie chroniąc system przed arbitrażem nadzorczym. Europejskie Urzędy Nadzoru będą miały możliwość lepiej koordynować organy krajowe i sprawować, w razie potrzeby, bezpośredni nadzór. Opisana zwiększona rola Europejskich Urzędów Nadzoru może przyczynić się do dalszej integracji rynkowej dzięki ułatwieniu prowadzenia działalności transgranicznej. Wzmocnienie konwergencji praktyk nadzorczych oraz ustanowienie równych warunków działania na jednolitym rynku wraz z jednolitym mechanizmem ustanawiającym opłaty umożliwiłoby Europejskim Urzędom Nadzoru zgromadzenie środków pieniężnych (na podstawie mechanizmu o jasnym i przejrzystym sposobie działania, przestrzegając zasady równego traktowania) w celu całkowitego wypełnienia ich obecnych oraz przyszłych zadań i uprawnień. Wynik taki ostatecznie przyczyniłby się do osiągnięcia korzyści przez wszystkich uczestników rynku.

1.4.4. Wskaźniki wyników i wpływu

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Możliwe wskaźniki: • liczba przyjętych standardów technicznych w stosunku do tych, które mają zostać opracowane;

[39] O którym mowa w art. 54 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

- liczba projektów standardów technicznych przedłożonych Komisji do zatwierdzenia w terminie;
- liczba standardów technicznych zaproponowanych przez ESMA, ale odrzuconych przez Komisję;
- liczba przyjętych niewiążących zaleceń w stosunku do tych, które mają zostać opracowane;
- liczba wniosków o złożenie wyjaśnień przez pracowników kontraktowych;
- liczba pomyślnie zakończonych postępowań wyjaśniających w sprawie naruszenia prawa Unii;
- średni czas trwania dochodzenia w sprawie naruszenia prawa Unii;
- liczba ostrzeżeń dotyczących wyraźnego naruszenia prawa Unii;
- liczba pomyślnie zakończonych mediacji bez wiążącego rozstrzygnięcia;
- liczba kolegiów, w których uczestniczy EUNB/EIOPA/ESMA;
- liczba spotkań dwustronnych z właściwymi organami;
- liczba wspólnych kontroli na miejscu;
- liczba godzin szkoleń przeznaczonych dla organów nadzoru;
- liczba pracowników uczestniczących w wymianach lub oddelegowanych;
- liczba przeprowadzonych wzajemnych ocen;
- liczba zidentyfikowanych i usuniętych przeszkód dla konwergencji;
- nowe praktyczne narzędzia i instrumenty wspierające konwergencję;
- liczba inicjatyw dotyczących wiedzy finansowej i edukacji;
- liczba opublikowanych badań analitycznych;
- liczba kontroli na miejscu i przeprowadzonych w związku z nimi dochodzeń;
- liczba spotkań z nadzorowanymi podmiotami;
- liczba skarg/odwołań złożonych przez nadzorowane przedsiębiorstwa;
- liczba decyzji formalnych przyjętych w celu zaradzenia sytuacjom nadzwyczajnym;
- liczba wypełnionych baz danych;
- liczba przeprowadzonych testów warunków skrajnych lub równoważnych działań;
- stosunek liczby zaproponowanych budżetów do liczby budżetów ostatecznie przyjętych (rocznie).

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które mają zostać zaspokojone w perspektywie krótko- lub długoterminowej

We wniosku tym należy odnieść się do poniższych wyzwań.

1) **Uprawnienia:** chociaż zapewnienie zharmonizowanych przepisów w jednolitym zbiorze przepisów ma duże znaczenie dla jednolitego rynku, działanie to jest niewystarczające.

Dysponowanie spójnym podejściem do wykładni i stosowania prawodawstwa UE ma równie duże znaczenie dla osiągnięcia celu, jakim jest poprawa funkcjonowania jednolitego rynku i ograniczenie ryzyka arbitrażu nadzorczego i konkurencji. W tym celu Europejskie Urzędy Nadzoru muszą otrzymać narzędzia pozwalające im promować prawidłowe stosowanie prawa Unii i skuteczne wspólne normy nadzorcze w całej UE dzięki środkom konwergencji praktyk nadzorczych oraz bezpośredniemu nadzorowi określonych obszarów. Dotyczy to w szczególności ESMA w kontekście unii rynków kapitałowych. Dlatego właśnie wniosek ustawodawczy ma na celu przyznanie (ESMA) nowych uprawnień służących do zwiększenia integracji rynkowej oraz wzmocnienie i doprecyzowanie istniejących uprawnień określonych w rozporządzeniu w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru.

2) **Zarządzanie:** głównym problemem dotyczącym obecnej struktury zarządzania jest skład Rady Organów Nadzoru i Zarządu, który nie prowadzi do promowania w wystarczający sposób interesów UE w trakcie procesu decyzyjnego i utrudnia Europejskim Urzędom Nadzoru pełne korzystanie ze swoich uprawnień, zniechęcając do korzystania z pewnych istniejących narzędzi. Problem wynika z faktu, że Zarządy Europejskich Urzędów Nadzoru i Rady Organów Nadzoru składają się głównie z przedstawicieli właściwych organów krajowych, którzy jednocześnie są jedynymi podmiotami, którym przysługują prawa głosu (z wyjątkiem Komisji w przypadku głosowania budżetu każdego z Zarządów). Stwarza to konflikt interesów. Ponadto rola i uprawnienia przewodniczących są również bardzo ograniczone i są oni mianowani przez Rady Organów Nadzoru, co zmniejsza ich władzę i niezależność. Co więcej, Rady Organów Nadzoru są przeciążone, natomiast Zarządy wykonują jedynie ograniczone zadania, co uniemożliwia sprawny proces decyzyjny. Ponadto struktura zarządzania wpływa na zachęty skierowane do Europejskich Urzędów Nadzoru do wykorzystywania określonych narzędzi, takich jak wiążąca mediacja, zakres wzajemnej oceny, wszczynanie procedur związanych z naruszeniem prawa Unii lub przyjmowanie sprawozdań uzupełniających.

3) **Finansowanie:** zmiana obecnego systemu finansowania byłaby konieczna do zapewniania skutecznych działań Europejskich Urzędów Nadzoru i sprawiedliwego podziału kosztów ich działań. Ponieważ wniosek ustawodawczy ma na celu wzmocnienie roli Europejskich Urzędów Nadzoru w zakresie nadzoru, konieczne będzie dostosowanie finansowania (najprawdopodobniej w górę) w sytuacji, w której zarówno budżet UE, jak i budżety krajowe są już znacznie obciążone. Ponadto finansowanie Europejskich Urzędów Nadzoru w pełni ze środków publicznych skutkuje tym, że z pieniędzy publicznych finansuje się usługę ukierunkowaną na konkretną część sektora prywatnego. Efektywniejsze i sprawiedliwe przydzielenie podmiotom gospodarczym kosztów ponoszonych przez Europejskie Urzędy Nadzoru byłoby możliwe przy zastosowaniu zasady „przydzielania kosztów ze względu na przyczynę ich poniesienia” i dzięki zapewnieniu co najmniej częściowego ich finansowanie przez ten sektor. Ponadto obecny system jest niezupełnie sprawiedliwy dla niektórych właściwych organów krajowych, których wkład finansowy jest nieproporcjonalny do rozmiaru sektora w ich odpowiednich państwach członkowskich.

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Do celów niniejszego punktu „wartość dodana z tytułu zaangażowania

Unii Europejskiej" oznacza wartość wynikającą z interwencji Unii wykraczającą poza wartość, która zostałaby uzyskana bez tej interwencji przez same państwa członkowskie.

Powody podjęcia działania na poziomie europejskim (*ex ante*):

W ewaluacji z 2017 r. wykazano, że podjęcie działania przez UE jest uzasadnione i konieczne, aby rozwiązać problemy zidentyfikowane w obszarze uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru, ich struktur zarządzania i ram finansowania. Podjęcie jakichkolwiek działań w tym kontekście będzie wymagało wprowadzenia zmian w rozporządzeniu w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru. Europejskie Urzędy Nadzoru są organami unijnymi, a zmian ich uprawnień i sposobu działania może dokonać wyłącznie unijny prawodawca – w tym przypadku na podstawie art. 114 TFUE.

Przewidywana wytworzona wartość dodana EU (*ex post*)

Tworząc Europejskie Urzędy Nadzoru, przyznano, że potrzebny jest system nadzoru na poziomie UE, aby poprawić ochronę konsumenta i inwestora oraz w zrównoważony sposób wzmocnić stabilność i efektywność systemu finansowego w całej UE. Cele te osiągnie się lepiej na poziomie Unii.

Zainteresowane strony zgadzają się co do tego, że Europejskie Urzędy Nadzoru znacznie przyczyniły się do wzmocnienia koordynacji i współpracy między krajowymi organami nadzoru i odegrały kluczową rolę w zapewnieniu funkcjonowania rynków finansowych w całej UE w sposób uporządkowany, ich prawidłowego uregulowania i nadzorowania oraz poprawy ochrony konsumentów.

Potrzeba istnienia Europejskich Urzędów Nadzoru i wnoszenia przez nie wkładu w skuteczny nadzór w całej UE będzie nawet większa w świetle rosnących powiązań rynków finansowych w Unii i na świecie. Europejskie Urzędy Nadzoru znajdą się w samym centrum działań podejmowanych na rzecz stworzenia unii rynków kapitałowych, biorąc pod uwagę kluczową rolę, jaką odgrywają one w promowaniu integracji rynkowej i tworzeniu możliwości jednolitego rynku dla podmiotów finansowych i inwestorów.

Powrót do ram nadzoru o wymiarze krajowym opartych na zasadzie kontroli ze strony państwa macierzystego połączonej z minimalnymi normami ostrożnościowymi i wzajemnym uznaniem nie byłby w stanie zaspokajać pilnych potrzeb związanych z dalszą integracją rynków finansowych UE, a w szczególności ram rynków kapitałowych. Miałoby to niekorzystne skutki dla zdolności UE do wzmacniania inwestycji długoterminowych i tworzenia źródeł finansowania dla przedsiębiorstw UE, które to zdolności stanowią niezbędne elementy do wzmocnienia gospodarki UE i pobudzenia inwestycji w celu tworzenia nowych miejsc pracy.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Trzy Europejskie Urzędy Nadzoru rozpoczęły działalność jako niezależne agencje UE w styczniu 2011 r. na podstawie rozporządzenia w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru z 2010 r.

W 2014 r. Komisja przeprowadziła ewaluację działań Europejskich Urzędów Nadzoru. Stwierdziła wówczas, że Europejskie Urzędy Nadzoru funkcjonowały prawidłowo, lecz zidentyfikowała niemniej jednak cztery obszary, w których szereg kwestii można poddać pod rozwagę w celu ich poprawy: 1) ramy finansowania (zastąpienie obecnych ram); 2) uprawnienia (np. poświęcenie większej uwagi konwergencji praktyk nadzorczych,

skuteczniejsze wykorzystywanie istniejących uprawnień i doprecyzowanie oraz możliwe rozszerzenia aktualnych uprawnień); 3) zarządzanie (np. poprawa zarządzania wewnętrznego w celu zapewnienia podejmowania decyzji w interesie UE jako całości); oraz 4) struktura nadzoru (ocena zmian strukturalnych takich jak połączenie urzędów w jeden organ i ustanowienie jednej siedziby lub wprowadzenie podejścia dualistycznego).

W październiku 2013 r. Parlament Europejski również przeprowadził przegląd Europejskich Urzędów Nadzoru. Niektóre wnioski przypominały wnioski wyciągnięte przez Komisję w odniesieniu dotyczących wyników uzyskiwanych przez Europejskie Urzędy Nadzoru, w tym wniosek dotyczący faktu, że okres obserwacji jest bardzo krótki. Sprawozdanie Parlamentu zawierało szczegółowych wykaz pozycji do poprawy, z których część wymagałaby zmian ustawodawczych. Ponadto w swojej rezolucji z marca 2014 r. w sprawie oceny ESNF Parlament zwrócił się do Komisji o przedłożenie nowych wniosków ustawodawczych służących wprowadzeniu zmian w funkcjonowaniu Europejskich Urzędów Nadzoru w obszarach uwzględniających zarządzanie, reprezentację, współpracę i konwergencję w zakresie nadzoru oraz w odniesieniu do zwiększenia uprawnień.

W listopadzie 2014 r. Rada stwierdziła, że należy rozważyć docelowe dostosowania w celu poprawienia wyników, zarządzania i finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru.

W niniejszym wniosku ustawodawczym uwzględniono problemy poruszone we wcześniejszych ewaluacjach i w postulatach zainteresowanych stron (w tym te przedstawione w kontekście wystosowanego przez Komisję zaproszenia do zgłaszania uwag i w kontekście unii rynków kapitałowych). Szczególną uwagę poświęcono jednak ewaluacji sporządzonej wiosną 2017 r., z której wynika, że Europejskie Urzędy Nadzoru co do zasady osiągnęły swoje obecne cele i że obecna sektorowa struktura nadzoru Europejskich Urzędów Nadzoru jest prawidłowa. Zalecono jednak ukierunkowane usprawnienia, które pozwolą sprostać przyszłym wyzwaniom, w szczególności w odniesieniu do rozszerzenia uprawnień Europejskich Urzędów Nadzoru, poprawienia ram zarządzania i ram finansowania.

1.5.4. Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia

Cele niniejszego wniosku są spójne z polityką UE w wielu innych dziedzinach oraz z bieżącymi inicjatywami, które mają na celu: (i) rozwijanie unii gospodarczej i walutowej; (ii) rozwijanie unii rynków kapitałowych; (iii) zwiększenie efektywności i skuteczności nadzoru na poziomie UE, zarówno w samej Unii, jak i poza nią.

Po pierwsze, niniejszy wniosek jest spójny z unią gospodarczą i walutową. W sprawozdaniu pięciu przewodniczących w sprawie dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej podkreślono, że ściślejsza integracja rynków kapitałowych i stopniowa eliminacja pozostałych barier krajowych mogą stwarzać nowe zagrożenia dla stabilności finansowej. Zgodnie z tym sprawozdaniem zajdzie potrzeba rozszerzenia i wzmocnienia ram nadzoru w celu zapewniania stabilności wszystkich podmiotów finansowych. W sprawozdaniu pięciu przewodniczących stwierdzono, że zaistniała sytuacja powinna ostatecznie doprowadzić do ustanowienia jednolitego organu nadzoru rynków kapitałowych. Ponadto w wydanym niedawno dokumencie otwierającym debatę w sprawie pogłębienia unii gospodarczej i walutowej podkreślono, że: „niezbędne są bardziej zintegrowane ramy nadzoru, zapewniające wspólne wdrażanie przepisów dotyczących sektora finansowego, oraz bardziej scentralizowane egzekwowanie tych przepisów przez organy nadzorcze”. Chociaż przy

pomocy wniosku ustawodawczego nie podjęto się ustanowienia jednolitego organu nadzoru rynków kapitałowych, niniejszy wniosek ma na celu wzmocnienie ram nadzoru. Przewidziano w nim również przeniesienie na poziom UE i w szczególności przekazanie ESMA niektórych obowiązków nadzorczych (takich jak zatwierdzenie niektórych prospektów UE, administratorów wskaźników referencyjnych, dostawców usług w zakresie udostępniania informacji, niektórych funduszy UE).

Po drugie, niniejszy wniosek jest spójny z projektem unii rynków kapitałowych. Promując bardziej zróżnicowane kanały finansowania, unia rynków kapitałowych pomoże w zwiększeniu odporności systemu finansowego UE. Jednocześnie należy być przygotowanym na ryzyka finansowe pojawiające się na rynkach kapitałowych. W związku z powyższym jakość ram nadzoru stanowi niezbędny element dobrze funkcjonującej i zintegrowanej unii rynków kapitałowych. We wniosku ustawodawczym należy zapewnić wdrożenie jednolitego zbioru przepisów w jednolity sposób na całym jednolitym rynku. W związku z powyższym podmioty finansowe prowadzące działalność gospodarczą o podobnym rozmiarze i profilu ryzyka podlegałyby tym samym normom w zakresie nadzoru, bez względu na to, czy mają siedzibę w UE, a ponadto miałoby to na celu uniknięcie arbitrażu regulacyjnego.

Po trzecie, wniosek jest spójny z celem ogólnym, jakim jest zwiększenie efektywności i skuteczności nadzoru na poziomie UE, zarówno w samej Unii, jak i poza nią. W ostatnich latach UE przeprowadziła szereg reform służących uczynieniu rynku bankowego, rynku ubezpieczeń i rynku kapitałowego bardziej przejrzystymi, dobrze regulowanymi i solidnymi. Dzięki sprecyzowaniu niektórych uprawnień powierzonych Europejskim Urzędom Nadzoru (takich jak rozstrzyganie sporów, niezależne oceny) i zmianie struktury zarządzania tych agencji, wniosek doprowadzi do podwyższenia poziomu nadzoru w UE. Ponadto w unijnych przepisach finansowych w coraz większym stopniu uwzględnia się „systemy państw trzecich”, co umożliwia firmom spoza UE uzyskanie dostępu do UE, zazwyczaj pod warunkiem, że uzyskały zezwolenie w państwie posiadającym system regulacyjny równoważny do systemu obowiązującego w UE i zapewniającym skuteczny mechanizm wzajemny, oferujący dostęp firmom z UE. Wniosek ustawodawczy doprecyzowałby, że Europejskie Urzędy Nadzoru mogą pomagać Komisji w zakresie monitorowania zmian (tj. regulacyjnych, nadzorczych i rozwoju sytuacji na rynku w państwie trzecim, a także dokumentacji nadzorczej władz państwa trzeciego) zachodzących w jurysdykcjach państwa trzeciego, w sprawie których Komisja wydała pozytywną decyzję w kwestii równoważności. Celem tego monitorowania jest zapewnienie ciągłości utrzymywania warunków, na podstawie których wydano decyzję w kwestii równoważności, kładąc szczególny nacisk na zachodzące w państwie trzecim zmiany, które mogą mieć wpływ na stabilność finansową Unii lub jednego/kilku z jej państw członkowskich.

Po czwarte, niniejszy wniosek ustawodawczy jest również zgodny z niedawno przedstawionym przez Komisję wnioskiem w sprawie procedur i organów związanych z udzielaniem zezwolenia kontrahentom centralnym („CCP”) oraz wymogów dotyczących

uznawania CCP z państw trzecich[40]. We wniosku w sprawie CCP wprowadzono bardziej ogólnounijne podejście do nadzoru nad CCP z UE. W ESMA ustanowiony zostanie nowo utworzony mechanizm nadzoru, który będzie odpowiadał za zapewnianie bardziej spójnego i zgodnego nadzoru kontrahentów centralnych z UE, a także za solidniejszy nadzór nad kontrahentami centralnymi z państw niebędących członkami UE lub z „państw trzecich".

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

☐ Wniosek/inicjatywa o **ograniczonym okresie trwania**

– ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

☒ Wniosek/inicjatywa o **nieograniczonym okresie trwania**

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2019 r. do 2020 r.,

– po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Przewidywane tryby zarządzania[41]

☐Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję przez

– ☐ agencje wykonawcze

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☒ **Zarządzenie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

☐EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

☒ organom, o których mowa w art. 208 i 209;

☐ organom prawa publicznego;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

Uwagi

---

40 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do procedur i organów związanych z udzielaniem zezwolenia CCP oraz wymogów dotyczących uznawania CCP z państw trzecich.

41 Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się następującej stronie: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/PL/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

Nie dotyczy

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Zgodnie z już istniejącymi ustaleniami Europejskie Urzędy Nadzoru regularnie opracowują sprawozdania ze swojej działalności (w tym sprawozdania wewnętrzne dla kadry kierowniczej wyższego szczebla, sprawozdania dla Rad oraz opracowanie sprawozdania rocznego) i podlegają audytom ze strony Trybunału Obrachunkowego i Służby Audytu Wewnętrznego Komisji, którego przedmiotem jest wykorzystanie przez Europejskie Urzędy Nadzoru zasobów własnych i wyniki. Monitorowanie i sprawozdawczość działań uwzględnionych we wniosku podlegać będzie obecnie obowiązującym wymogom, a także wszelkim nowym wymogom wynikającym z niniejszego wniosku.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

W odniesieniu do prawomocnego, gospodarnego, efektywnego i skutecznego wykorzystania środków udostępnionych w związku z niniejszym wnioskiem oczekuje się, że wniosek nie pociąga za sobą nowych rodzajów znacznego ryzyka, które nie byłyby już obecnie uwzględnione przez istniejące ramy kontroli wewnętrznej.

Nowe wyzwanie może odnosić się jednak do przesunięcia finansowania, tj. dotyczące terminowego pobierania składek rocznych od instytucji finansowych i uczestników rynku finansowego, których to dotyczy.

2.2.2. Przewidywane metody kontroli

Systemy zarządzania i kontroli przewidziane w rozporządzeniach w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru są już wdrożone. Europejskie Urzędy Nadzoru współpracują ściśle ze Służbą Audytu Wewnętrznego Komisji w celu zapewnienia spełnienia odpowiednich norm we wszystkich obszarach zasad ramowych kontroli wewnętrznej. Rozwiązania te będą również stosowane w odniesieniu do roli Europejskiego Urzędu Nadzoru przewidzianej w niniejszym wniosku.

Ponadto w każdym roku obrotowym Parlament Europejski na podstawie zalecenia Rady udziela każdemu Europejskiemu Urzędowi Nadzoru absolutorium budżetowego w związku z wykonaniem przez nie budżetu.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

Do celów zwalczania oszustw, korupcji oraz wszelkiej innej nielegalnej działalności do Europejskich Urzędów Nadzoru zastosowanie mają, bez żadnych ograniczeń, przepisy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

Europejskie Urzędy Nadzoru dysponują specjalną strategią w zakresie zwalczania nadużyć finansowych i wynikającym z niej planem działania. Zintensyfikowane działania prowadzone przez Europejskie Urzędy Nadzoru w zakresie zwalczania nadużyć finansowych będą zgodne z zasadami i wytycznymi przewidzianymi w rozporządzeniu finansowym (środki zwalczania

nadużyć finansowych jako część należytego zarządzania finansami), polityką OLAF w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym i postanowieniami zawartymi w strategii Komisji w zakresie zwalczania nadużyć finansowych (COM(2011) 376), jak również określonymi we wspólnym podejściu dotyczącym zdecentralizowanych agencji UE (lipiec 2012 r.) i powiązanym z nim planem działania.

Ponadto rozporządzenia w sprawie ustanowienia Europejskich Urzędów Nadzoru, a także regulacje finansowe Europejskich Urzędów Nadzoru zawierają przepisy dotyczące wykonania i kontroli budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru oraz mające zastosowanie przepisy finansowe, w tym te ukierunkowane na zapobieganie nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Treść……...……]	Zróżnicowane/ niezróżnicowane[42]	państw EFTA[43]	krajów kandydujących[44]	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
1a	12 02 04 EUNB 12 02 05 EIOPA 12 02 06 ESMA	Zróżnicowane		NIE		NIE

- Nowe linie budżetowe, o których utworzenie się wnioskuje Nie dotyczy

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Treść……]	Zróżnicowane /niezróżnicowane	państw EFTA	krajów kandydujących	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
[…]	[XX.YY.YY.YY] […]	[…]	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE

[42] Środki zróżnicowane/ środki niezróżnicowane.

[43] EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

[44] Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

Niniejsza inicjatywa ustawodawcza będzie miała następujący wpływ na wydatki:

1. Zatrudnienie w EUNB, EIOPA i ESMA łącznie 210 pracowników w latach 2019–2022.

2. Koszty zatrudnienia tych nowych pracowników (i pozostałe wydatki związane z nowymi zadaniami, których wykonania wymaga się od Europejskich Urzędów Nadzoru) będą w pełni pokryte ze składek rocznych w ramach nadzoru pośredniego i opłat w ramach nadzoru bezpośredniego wnoszonych przez sektor (brak wpływu na budżet UE). W odniesieniu do ESMA należy zauważyć, że koszt zatrudnienia dodatkowych pracowników i wszystkie dodatkowe koszty bezpośredniego nadzoru będą w pełni pokryte z opłat sektorowych.

Jednak przy założeniu, że przyjęcie i wejście w życie miałyby miejsce w pierwszym kwartale 2019 r., oraz uwzględniając fakt, że Komisja musiałaby przygotować akt delegowany w celu dodatkowego uściślenia składek rocznych, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania, we wniosku przewidziano, że składki roczne pobiera się na początku roku, który rozpoczyna się po upływie roku od wejścia w życie – co w tym scenariuszu oznacza, że od dnia 1 stycznia 2021 r. dodatkowe wydatki na pośredni nadzór, wynikające z niniejszego wniosku, mogą być pokrywane ze składek rocznych. Ponieważ Europejskie Urzędy Nadzoru ponosiłyby koszty związane z rozporządzeniem już od momentu jego wejścia w życie, istnieje jednak potrzeba pozyskania dodatkowych środków z budżetu UE w latach 2019 i 2020 w celu pokrycia kosztów działań we wczesnej fazie w okresie przejściowym, do momentu pobierania składek rocznych, a począwszy od 2021 r. Europejskie Urzędy Nadzoru będą faktycznie w stanie zwrócić środki z budżetu UE za pokrycie wyżej wspomnianego okresu przejściowego, które UE zapewniła w latach 2019 i 2020.

Podobnie opłaty, z których pokrywane będą wydatki na bezpośredni nadzór (który, zgodnie z niniejszym wnioskiem, będzie stosowany po 24 miesiącach od jego wejścia w życie, tj. w tym scenariuszu w 2021 r.) w pełnym wymiarze będą pobierane dopiero po wejściu w życie konkretnych aktów delegowanych. W niniejszym dokumencie przyjęto, że w 2021 r. zaliczki wywrą wpływ na budżet UE zanim stosowne opłaty będą mogły zostać pobrane oraz że Europejskie Urzędy Nadzoru zwrócą zaliczki wniesione przez UE najpóźniej w 2022 r. W 2022 r. nie przewiduje się zatem obciążenia budżetu UE żadnymi dodatkowymi wydatkami; co do zasady dodatkowe wydatki w obszarze bezpośredniego nadzoru zostaną pokryte z opłat pobieranych od uczestników rynku, którzy mają zostać objęci nadzorem.

Dodatkowe środki z budżetu powinny pochodzić z budżetu ogólnego UE, ponieważ budżet DG FISMA nie jest w stanie pokryć takiej kwoty.

Koszty już istniejących zadań i działań podejmowanych przez Europejskie Urzędy Nadzoru w latach 2019 i 2020 zostaną pokryte zgodnie z aktualnie obowiązującymi ramami finansowymi zgodnymi z WRF na lata 2014–2020.

INFORMACJE NA TEMAT SZACUNKOWEGO WPŁYWU NA WYDATKI I POZIOM ZATRUDNIENIA W 2021 R. I W KOLEJNYCH LATACH ZOSTAŁY PRZEDSTAWIONE W NINIEJSZEJ OCENIE SKUTKÓW FINANSOWYCH

REGULACJI W CELACH ILUSTRACYJNYCH I NIE PRZESĄDZAJĄ O KSZTAŁCIE WNIOSKU DOTYCZĄCEGO WIELOLETNICH RAM FINANSOWYCH PO 2020 R., KTÓRY MA ZOSTAĆ PRZEDSTAWIONY DO MAJA 2018 R. W TYM KONTEKŚCIE NALEŻY RÓWNIEŻ ZAUWAŻYĆ, ŻE CHOCIAŻ LICZBA OSÓB KONIECZNYCH DO SPRAWOWANIA BEZPOŚREDNIEGO NADZORU Z CZASEM BĘDZIE ZALEŻEĆ OD ZMIAN W LICZBIE I ROZMIARZE UCZESTNIKÓW RYNKÓW KAPITAŁOWYCH, KTÓRZY MAJĄ PODLEGAĆ NADZOROWI, STOSOWNE WYDATKI BĘDĄ ZASADNICZO FINANSOWANE Z OPŁAT POBIERANYCH OD TYCH UCZESTNIKÓW RYNKU.

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	Dział 1a – Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia

Dyrekcja Generalna: FISMA			**2019 r.**	**2020 r.**	**2021 r.**	**2022 r.**	**OGÓŁEM**
12.0204 EUNB	Środki na zobowiązania	(1)	2 493,0	4 096,3	0		**6 589,3**
	Środki na płatności	(2)	2 493,0	4 096,3	0		**6 589,3**
12.0205 EIOPA	Środki na zobowiązania	(1a)	3 759,7	5 356,0	0		**9 115,7**
	Środki na płatności	(2a)	3 759,7	5 356,0	0		**9 115,7**
12.0206 ESMA	Środki na zobowiązania	(3a)	17 728,6	20 589,6	10 142,8		**48 461,0**
	Środki na płatności	(3b)	17 728,6	20 589,6	10 142,8		**48 461,0**
OGÓŁEM środki dla Dyrekcji Generalnej ds. Stabilności Finansowej, Usług Finansowych i Unii Rynków Kapitałowych	Środki na zobowiązania	=1+1a+3a	23 981,3	30 041,9	10 142,8		**64 166,0**
	Środki na płatności	=2+2a+3b	23 981,3	30 041,9	10 142,8		**64 166,0**

Dział wieloletnich ram finansowych	**5**	„Wydatki administracyjne”

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: <…….>									
• Zasoby ludzkie									
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM Dyrekcja Generalna <…….>	Środki								

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)								

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2019 r.	**2020 r.**	**2021 r.**	**2022 r.**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			**OGÓŁEM**
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	23 981,3	30 041,9	10 142,8					**64 166,0**
	Środki na płatności	23 981,3	30 041,9	10 142,8					**64 166,0**

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki [organu]

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

– ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty ⇩			Rok **N**		Rok **N+1**		Rok **N+2**		Rok **N+3**		Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)						**OGÓŁEM**	
	PRODUKT																	
	Rodzaj[45]	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem	Koszt całkowity
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1[46]																		
Produkt																		
Produkt																		
Produkt																		
Cel szczegółowy nr 1 – suma cząstkowa																		
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2																		
Produkt																		
Cel szczegółowy nr 2 – suma cząstkowa																		

[45] Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

[46] Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2 „Cele szczegółowe…”.

KOSZT OGÓŁEM															

3.2.3. Szacunkowy wpływ na zasoby ludzkie [organu] – zob. załącznik do oceny skutków finansowych regulacji

1. Streszczenie

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

– ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **N** [47]	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			**OGÓŁEM**
Urzędnicy (grupa zaszeregowania AD)								
Urzędnicy (grupa zaszeregowania AST)								
Personel kontraktowy								
Personel tymczasowy								
Oddelegowani eksperci krajowi								
OGÓŁEM								

Szacunkowy wpływ na personel (dodatkowe EPC) – plan zatrudnienia

Grupa funkcyjna i grupa zaszeregowania	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)
AD16				
AD15				
AD14				
AD13				

[47] Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

AD12 AD11 AD10 AD9 AD8 AD7 AD6 AD5				
Ogółem AD				
AST11 AST10 AST9 AST8 AST7 AST6 AST5 AST4 AST3 AST2 AST1				
Ogółem AST				
AST/SC 6 AST/SC 5 AST/SC 4 AST/SC 3 AST/SC 2				

AST/SC 1				
Ogółem AST/SC				
SUMA CAŁKOWITA				

Szacunkowy wpływ na personel (dodatkowy) – personel zewnętrzny

Pracownicy kontraktowi	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)
Grupa funkcyjna IV Grupa funkcyjna III Grupa funkcyjna II Grupa funkcyjna I				
Ogółem				

Oddelegowani eksperci krajowi	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)
Ogółem				

Należy podać planowany termin rekrutacji i dostosować odpowiednio wysokość kwoty (jeżeli rekrutacja ma miejsce w lipcu, uwzględnia się tylko 50 % średniego kosztu) i udzielić szczegółowych wyjaśnień w załączniku.

2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie macierzystej DG

– ☒ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich

– ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy (lub przynajmniej z dokładnością do jednego miejsca po przecinku)

	Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
• **Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)**							
XX 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)							
XX 01 01 02 (w delegaturach)							
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)							
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)							
• **Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy)**[48]							
XX 01 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)							
XX 01 02 02 (CA, LA, SNE, INT i JED w delegaturach)							
XX 01 04 ***yy***[49] - w centrali[50]							
XX 01 04 ***yy***[49] - w delegaturach							
XX 01 05 02 (CA, LA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)							
10 01 05 02 (CA, SNE, INT – bezpośrednie badania naukowe)							
Inna linia budżetowa (określić)							
OGÓŁEM							

[48] CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

[49] W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA").

[50] Przede wszystkim fundusze strukturalne, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejski Fundusz Rybacki.

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	
Personel zewnętrzny	

Opis metody obliczenia kosztów ekwiwalentów pełnego czasu pracy powinien zostać zamieszczony w załączniku V pkt 3.

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

– ☐ Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.

– ☒ Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

Należy wyjaśnić, na czym ma polegać przeprogramowanie, określając linie budżetowe, których ma ono dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

Należy przeprogramować linie budżetowe Europejskich Urzędów Nadzoru (12.0204, 12.0205 i 12.0206). Choć całe zaplanowane kwoty zostaną ostatecznie pokryte z wpływów z opłat, konieczne będzie wypłacenie zaliczki z budżetu UE na pokrycie kosztów poniesionych w ciągu co najmniej 18 pierwszych miesięcy działalności.

Po przyjęciu wniosku Komisja będzie musiała przyjąć akt delegowany szczegółowo określający metodę obliczania i pobierania opłat. Zanim rozpocznie się pobieranie opłat będzie konieczny brak sprzeciwu ze strony Parlamentu Europejskiego i Rady oraz publikacja w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Poniesione koszty powinny jednak zwrócić się z czasem, najpóźniej do 2021 r.

– ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych[51]

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając działy i linie budżetowe, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

[…]

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

– Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

– Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

[51] Zob. art. 11 i 17 rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

– ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

– ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

  – ☐ wpływ na zasoby własne

  – ☐ wpływ na dochody różne

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów:	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy[52]						
		Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
Artykuł …….								

W przypadku wpływu na dochody różne „przeznaczone na określony cel” należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

[…]

Należy określić metodę obliczania wpływu na dochody.

[…]

[52] W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 25 % na poczet kosztów poboru.

ZAŁĄCZNIK

Koszty dotyczące zadań realizowanych przez Europejskie Urzędy Nadzoru zostały oszacowane dla kategorii „Wydatki na personel” zgodnie z klasyfikacją kosztów w projekcie budżetu Europejskich Urzędów Nadzoru na 2018 r. Przedmiotowa inicjatywa ustawodawcza wywrze wpływ na koszty ponoszone przez Europejskie Urzędy Nadzoru z uwagi na zmiany wprowadzone w następujących elementach: (I.) strukturze zarządzania, (II.) pośrednich uprawnieniach nadzorczych Europejskich Urzędów Nadzoru, (III.) systemie finansowania tych agencji oraz (IV.) bezpośrednich uprawnieniach nadzorczych przyznanych ESMA. Dodatkowi pracownicy będą musieli również uzyskać wsparcie z zasobów kosztów pośrednich oraz korzystać z pomocy specjalistów prawników (V.). Biorąc pod uwagę wzrost liczby pracowników, przedmiotowy wniosek ustawodawczy może wiązać się również z koniecznością wprowadzenia pewnych zmian w siedzibach Europejskich Urzędów Nadzoru (VI.).

I. Struktura zarządzania Europejskimi Urzędami Nadzoru:

W rezultacie przyjęcia przedmiotowego wniosku ustawodawczego obecny Zarząd (w którego skład wchodzi Przewodniczący, Dyrektor Wykonawczy i członkowie Rady Organów Nadzoru) zastąpiłaby Rada Wykonawcza, tj. nowo utworzony organ, w którego skład wchodzą czterej niezależni stali członkowie (w tym Przewodniczący) w przypadku EUNB i EIOPA oraz 6 stałych niezależnych członków (w tym Przewodniczący) w przypadku ESMA – członkowie ci zajmowaliby się wyłącznie kwestiami związanymi z uprawnieniami Europejskich Urzędów Nadzoru. Obecny Dyrektor Wykonawczy mógłby stać się członkiem Rady Wykonawczej. Wprowadzenie tych zmian może wiązać się z koniecznością zatrudnienia dwóch dodatkowych pracowników w przypadku EUNB i EIOPA i czterech dodatkowych pracowników[53] w przypadku ESMA (o ile zatrudniania pracownicy będą pochodzili spoza organizacji). Wynagrodzenie osób piastujących te stanowiska będzie wypłacane z budżetu Europejskich Urzędu Nadzoru. Wspomnianych 2 nowych pracowników EUNB i EIOPA oraz 4 nowych pracowników ESMA powinno dysponować odpowiednim doświadczeniem; pracownicy ci powinni zostać zatrudnieni jako pracownicy zatrudnieni na czas określony należący do grupy funkcyjnej AD i co najmniej do grupy zaszeregowania AD 13. Szacuje się, że koszty związane z rekrutacją (koszty dojazdu, zakwaterowania, badań lekarskich i innych świadczeń, koszty przeniesienia itp.) wyniosą 12 700 EUR na osobę i będą musiały zostać bezwarunkowo poniesione w przypadku tych dodatkowych pracowników.

Zgodnie z postanowieniami wniosku ustawodawczego utworzona w ten sposób Rada Wykonawcza dysponowałaby uprawnieniami w zakresie podejmowania decyzji w odniesieniu do określonych zadań o charakterze nieregulacyjnym, w przypadku których niewłaściwe dostosowanie zachęt, jakim cechuje się obecnie obowiązujący model zarządzania, jest najbardziej problematyczne (np. naruszenia procedur przewidzianych w prawie Unii i rozstrzyganie sporów). Ponieważ jednym z celów przedmiotowego wniosku jest zwiększenie stopnia wykorzystania tych uprawnień, stali członkowie Rady Wykonawczej powinni otrzymywać odpowiednie wsparcie przy wykonywaniu powierzonych im zadań w postaci dodatkowych zasobów

[53] 6 stałych członków Rad Wykonawczych – 1 Dyrektor Wykonawczy – 1 Przewodniczący = 4 nowych stałych członków.

ludzkich. Na przykład zmiany wprowadzane w tych uprawnieniach prawdopodobnie zaowocują wzrostem liczby składanych wniosków o informacje (przekazywanych właściwym organom lub uczestnikom rynku) i wzrostem częstotliwości korzystania z uprawnień w zakresie rozstrzygania sporów. Większość tych nowych zadań będzie wykonywana przez obecnych pracowników Europejskich Urzędów Nadzoru, którzy mogą zostać przesunięci z wykonywania prac quasi-prawodawczych do wykonywania zadań w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych. Oczekuje się, że w przyszłości tempo prac regulacyjnych może nieznacznie spowolnić lub zahamować, przy czym większa część zasobów Europejskich Urzędów Nadzoru w postaci EPC mogłaby skupić się na kwestiach związanych z konwergencją praktyk nadzorczych. Dlatego też w celu zapewnienia nowej Radzie Wykonawczej wsparcia przy wykonywaniu powierzonych jej nowych zadań zwiększenie zasobów siły roboczej o zaledwie 2 dodatkowe EPC w przypadku EUNB i EIOPA i o 3 dodatkowe EPC w przypadku ESMA powinno być wystarczające.

Podsumowując, w przedmiotowej ocenie skutków finansowych regulacji przyjęto, że wprowadzenie zmian w strukturze zarządzania Europejskimi Urzędami Nadzoru może wywrzeć następujący wpływ na poszczególne agencje:

- zatrudnienie 4 nowych pracowników zatrudnianych na czas określony należących do grupy funkcyjnej AD w przypadku ESMA i 2 nowych pracowników zatrudnianych na czas określony należących do grupy funkcyjnej AD oraz co najmniej do grupy zaszeregowania AD 13, którzy dysponują wysokim poziomem doświadczenia zawodowego, w przypadku EUNB i EIOPA;
- zwiększenie poziomu zatrudnienia o 2 EPC (wszystkie związane z personelem zatrudnianym na czas określony) w przypadku EUNB i EIOPA i o 3 EPC w przypadku ESMA, aby wesprzeć nowych członków Rady Wykonawczej w wykonywaniu powierzonych im nowych zadań oraz aby zapewnić możliwość poradzenia sobie z oczekiwanym wzrostem obciążenia pracą związanego z koniecznością podejmowania działań w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych;
- koszty związane z rekrutacją tych dodatkowych pracowników (koszty dojazdu, zakwaterowania, badań lekarskich i innych świadczeń, koszty przeniesienia itp.).

II. Nadzór pośredni sprawowany przez Europejskie Urzędy Nadzoru:

i. Wspólne zadania, których realizacja wiąże się z koniecznością zaangażowania takiej samej ilości zasobów przez wszystkie 3 Europejskie Urzędy Nadzoru

Aby zwiększyć spójność w ramach sieci organów nadzoru finansowego, wzajemne oceny przeprowadzane przez Europejskie Urzędy Nadzoru zostałyby zastąpione przez niezależne przeglądy. Choć wzajemne oceny są obecnie przeprowadzane przez panele ds. wzajemnej oceny, w których skład wchodzą głównie pracownicy właściwych organów krajowych państw UE-28, niezależne przeglądy będą przeprowadzane pod

nadzorem nowo utworzonej Rady Wykonawczej. Aby zapewnić Radzie Wykonawczej możliwość wywiązania się z obowiązków w tym zakresie, we wniosku ustawodawczym przyznano jej uprawnienie do powołania komitetu ds. przeglądu. W skład tego komitetu wchodziliby wyłącznie pracownicy Europejskich Urzędów Nadzoru, aby zapewnić niezależność dokonywanych przeglądów. Powołanie takiego komitetu wiązałoby się z koniecznością zatrudnienia dodatkowych pracowników, nawet po uwzględnieniu faktu, że część personelu Europejskich Urzędów Nadzoru jest już obecnie zaangażowana w przeprowadzanie wzajemnych ocen. Szacuje się, że wymagałoby to zwiększenia poziomu zatrudnienia w Europejskich Urzędach Nadzoru o pięciu dodatkowych pracowników w przypadku każdego Europejskiego Urzędu Nadzoru, aby zrównoważyć brak zasobów ludzkich zapewnianych przez właściwe organy do celów związanych z wykonywaniem zadań w tym zakresie.

Europejskim Urzędom Nadzoru powierzona zostanie również nowa misja polegająca na koordynowaniu prac właściwych organów w celu zapewnienia konwergencji praktyk nadzorczych i zagwarantowania spójnego stosowania prawa Unii. W tym kontekście Europejskie Urzędy Nadzoru wyznaczą wspólne cele w obszarze nadzoru w ramach wieloletniego planu strategicznego UE. Europejskie Urzędy Nadzoru przygotowują już roczny program prac. Celem obecnego rocznego programu prac Europejskich Urzędów Nadzoru jest jednak wyszczególnienie działań regulacyjnych i nadzorczych, które maja być podejmowane przez same Europejskie Urzędy Nadzoru, natomiast nowy plan strategiczny UE ma koncentrować się na działaniach nadzorczych podejmowanych przez właściwe organy. Ponadto przyznanie właściwym organom nowych uprawnień w zakresie koordynacji oznacza również, że właściwe organy (w tym Jednolity Mechanizm Nadzorczy, jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji) byłyby zobowiązane do sporządzania rocznych programów prac (zgodnie z planem strategicznym UE) i przedkładania ich Europejskim Urzędom Nadzoru, które oceniałyby je następnie pod kątem ich zgodności z planem strategicznym UE. Następnie Europejskie Urzędy Nadzoru wydawałyby zalecenie lub indywidualną decyzję zatwierdzającą w odniesieniu do odpowiednich programów rocznych poszczególnych właściwych organów i dokonywałyby przeglądu realizacji tych programów w miarę upływu czasu. Wchodzenie w tego rodzaju interakcje z właściwymi organami i prowadzenie współpracy z odpowiednimi zespołami w ramach poszczególnych Europejskich Urzędów Nadzoru wiązałoby się z koniecznością zapewniania dodatkowych zasobów ludzkich. W każdym Europejskim Urzędzie Nadzoru należałoby zatrudnić trzech dodatkowych pracowników.

Europejskim Urzędom Nadzoru powierzono by również nowe zadania związane z technologiami finansowymi (FinTech). Zgodnie z treścią wniosku ustawodawczego, Europejskie Urzędy Nadzoru byłyby zobowiązane do: (i) dążenia do zapewnienia konwergencji wymogów w zakresie licencjonowania dla przedsiębiorstw FinTech, (ii) wyjaśniania i aktualizowania ram outsourcingu w dziedzinie nadzoru, w szczególności jeżeli chodzi o outsourcing wykorzystujący usługi w chmurze; (iii) koordynowania prac krajowych centrów innowacji technologicznych, potencjalnie poprzez publikowanie wytycznych dotyczących centrów innowacji technologicznych / regulacyjnych środowisk testowych tworzonych przez państwa członkowskie; oraz (iv) dążenia do zapewnienia konwergencji modeli zarządzania ryzykiem w dziedzinie IT i wnoszenia wkładu w opracowywanie – wspólnie z Komisją i Europejskim Bankiem Centralnym – rozwiązań w zakresie stosowania testu warunków skrajnych w kwestiach związanych z bezpieczeństwem cybernetycznym. Zaspokojenie potrzeb

związanych z tymi dodatkowymi zadaniami wymagałoby przeznaczenia dodatkowych zasobów na działania w obszarze FinTech – szacuje się, że należałoby w tym celu zatrudnić 3 dodatkowych pracowników.

ii. Zadania, których realizacja wiąże się z koniecznością zaangażowania różnej ilości zasobów przez poszczególne Europejskie Urzędy Nadzoru

Obowiązki Europejskich Urzędów Nadzoru zostałyby również lepiej zdefiniowane, jeżeli chodzi o monitorowanie stosowania przepisów decyzji Komisji w kwestii równoważności w odniesieniu do ram regulacyjnych i nadzorczych państwa trzeciego. W przeszłości brak wyraźnie określonej podstawy prawnej dla podejmowania przez Europejskie Urzędy Nadzoru działań służących udzielaniu Komisji wsparcia w obszarze monitorowania równoważności przepisów po ich przyjęciu sprawiał, że niektóre Europejskie Urzędy Nadzoru nie były w stanie udzielać takiego wsparcia z uwagi na ograniczenia związane z poziomem zasobów. Obecnie Europejskie Urzędy Nadzoru przeprowadzają wstępną analizę, którą Komisja wykorzystuje następnie przy przeprowadzaniu oceny równoważności, w jednym z dwóch przypadków: gdy Komisja wprost zwróci się do EUNB o wydanie opinii technicznej lub gdy EUNB będzie wprost zobowiązany do wydania takiej opinii na mocy określonego aktu prawa pierwotnego. Wniosek ustawodawczy w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru doprecyzowałby, że Europejskie Urzędy Nadzoru mogą pomagać Komisji w zakresie monitorowania zmian (tj. regulacyjnych, nadzorczych i rozwoju sytuacji na rynku w państwie trzecim, a także dokumentacji nadzorczej władz państwa trzeciego) zachodzących w jurysdykcjach państwa trzeciego, w sprawie których Komisja wydała pozytywną decyzję w kwestii równoważności. Celem tego monitorowania jest zapewnienie ciągłości utrzymywania warunków, na podstawie których wydano decyzję w kwestii równoważności, kładąc szczególny nacisk na zachodzące w państwie trzecim zmiany, które mogą mieć wpływ na stabilność finansową Unii lub jednego/kilku z jej państw członkowskich. Europejskie Urzędy Nadzoru w szczególności przedkładałyby Komisji sprawozdanie roczne w sprawie swoich ustaleń. Tak sprecyzowana rola wymagałaby bieżącej analizy zmian zachodzących w państwie trzecim oraz koordynacji prac z rozmówcami wewnątrz lub spoza organizacji.

Trzy Europejskie Urzędy Nadzoru nie mają jednak takiego samego nakładu prac w zakresie decyzji w kwestii równoważności. ESMA odpowiada za 11 tekstów prawnych z 13 regulacji trzech Europejskich Urzędów Nadzoru, które umożliwiają podejmowanie decyzji w kwestii równoważności systemów regulacyjnych państwa trzeciego. Zarówno EIOPA, jak i EUNB odpowiadają za jeden tekst, przy czym oba teksty przewidują równoważność systemów regulacyjnych państw trzecich (tj. odpowiednio Wypłacalność II i CRD IV / CRR). W związku z tym dodatkowe zasoby, których potrzebuje ESMA, powinny być istotniejsze niż te, których potrzebują EIOPA i EUNB.

Dodatkowe zasoby ludzkie na rzecz ESMA można szacować na 9 EPC, a powiązane koszty transakcji można szacować na 1 mln EUR rocznie. Dodatkowe zasoby ludzkie EIOPA i EUNB można szacować na 2 EPC, a powiązane koszty transakcji można szacować na 200 000 EUR rocznie.

iii. Szczególny zakres działalności ESMA

Wniosek nadawałby ESMA większy zakres uprawnień w zakresie poprawy współpracy między właściwymi organami krajowymi w stosunku do potencjalnych transgranicznych przypadków nadużyć na rynku, natomiast postępowanie wyjaśniające, egzekwowanie i ściganie pozostałoby na poziomie krajowym. W ramach niniejszego wniosku ustawodawczego ESMA odgrywałby rolę „węzła informacyjnego", który na wniosek organów regulacyjnych gromadziłby i rozpowszechniałby dane dotyczące obrotów obejmujące wiele jurysdykcji UE. Ponadto, jeżeli właściwy organ w procesie nadzoru zidentyfikowałby podejrzaną transakcję transgraniczną, byłby zobowiązany do zgłoszenia tej transakcji ESMA, któremu następnie powierzono by aktywną koordynację działalności dochodzeniowej na szczeblu UE. Taka struktura wykraczałaby poza uprawnienia określone w istniejącym rozporządzeniu w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzeniu w sprawie rynków instrumentów finansowych, ponieważ nadawałaby ESMA umocnione uprawnienia w zakresie koordynacji i ułatwiania pracy organów regulacyjnych biorących udział w transgranicznych postępowaniach wyjaśniających. Wspomniane nowe zadania wymagałyby 2 dodatkowych EPC (jednego na potrzeby koordynacji i jednego na potrzeby usług IT), nie wliczając w to kosztów IT niezbędnych do ustanowienia „skrzynki podawczej", z której właściwe organy mogłyby korzystać w celu pobierania i przesyłania dokumentów przedłożonych przez instytucje i dokumentów związanych z nadzorem nadużyć na rynku oraz postępowaniami wyjaśniającymi. Te koszty stałe IT szacuje się na 100 000 EUR rocznie, a jednorazowe koszty IT szacuje się na 500 000 EUR.

Wśród wymogów sprawozdawczości określonych w MiFID II / MiFIR zamieszczono obowiązek gromadzenia przez właściwe organy krajowe danych z systemów obrotu dotyczących dużej liczby sprawozdań w sprawie instrumentów i transakcji finansowych (około 15 mln w całej UE) przedłożonych przez przedsiębiorstwa inwestycyjne. Na podstawie wniosku ESMA stanie się odpowiedzialny za centralizację gromadzenia danych referencyjnych zgodnie z MiFID II / MiFIR i bezpośrednie uzyskiwanie tych danych z systemów obrotu. Istnienie wspólnej struktury IT wewnątrz ESMA jest sposobem na wzmocnienie konwergencji praktyk nadzorczych dotyczących wdrażania MiFID II / MiFIR. Biorąc pod uwagę wzrost ilości danych, które należy zgłaszać, ESMA będzie potrzebować dodatkowych zasobów, w tym zasobów IT. Centralizacja sprawozdawczości związanej z transakcjami wymagałaby 8 EPC, a także wiązałaby się z kosztami IT (3 mln EUR w pierwszym roku i 2 mln EUR kosztów konserwacji w kolejnych latach).

iv. Szczególny zakres działalności EIOPA

Na podstawie niniejszego wniosku ustawodawczego EIOPA również otrzymałby nowe uprawnienia w odniesieniu do modeli wewnętrznych zakładów ubezpieczeń. EIOPA byłby w szczególności uprawniony do podejmowania się niezależnej oceny wniosków o wykorzystanie lub zmianę modelu wewnętrznego oraz do wydawania opinii skierowanych do zainteresowanych właściwych organów. W przypadku wystąpienia sporów dotyczących modelu wewnętrznego między właściwymi organami wzmocniona zostanie możliwość EIOPA do pomocy w ich rozstrzyganiu w drodze przeprowadzenia wiążącej mediacji. Obecne EIOPA posiada zespół ds. modelu wewnętrznego, który składa się z 4 pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy (w bliskiej przyszłości będzie to 5 pracowników). To nowe zadanie powierzone EIOPA w znaczący sposób zwiększyłoby nakład prac takiego zespołu i wymagałoby zatrudnienia dodatkowego personelu specjalizującego się

w modelach wewnętrznych. Te potrzeby w zakresie można oszacować na 5 EPC, biorąc pod uwagę techniczny charakter pracy.

Podsumowując, w tej ocenie skutków finansowych regulacji zakłada się, że przypisanie Europejskim Urzędom Nadzoru nowych i silniejszych pośrednich uprawnień nadzorczych może oznaczać, że:

- w przypadku EIOPA: potrzebnych byłoby 18 EPC (15 pracowników zatrudnionych na czas określony i 3 oddelegowanych ekspertów krajowych); koszty tłumaczenia wynosiłyby 200 000 EUR rocznie;
- w przypadku ESMA: potrzebnych byłoby 30 EPC (24 pracowników zatrudnionych na czas określony i 6 oddelegowanych ekspertów krajowych); jednorazowe koszty IT wynosiłyby 3,5 mln EUR; koszty konserwacji IT wynosiłyby 2,1 mln EUR rocznie; koszty tłumaczenia wynosiłyby 1 mln EUR rocznie;
- w przypadku EUNB: potrzebnych byłoby 13 EPC (11 pracowników zatrudnionych na czas określony i 2 oddelegowanych ekspertów krajowych); koszty tłumaczenia wynosiłyby 200 000 EUR rocznie.

III. Finansowanie

i. Zasoby na obliczanie składek rocznych

Niniejszy wniosek ustawodawczy ma na celu zmianę finansowania Europejskich Urzędów Nadzoru. Finansowanie to będzie przede wszystkim opierać się na subsydiach z budżetu ogólnego UE oraz na składkach rocznych opłacanych przez podmioty objęte zakresem kompetencji Urzędu. We wniosku ustawodawczym wskazano, że składki roczne z sektora prywatnego Europejskie Urzędy Nadzoru powinny pobierać pośrednio, za pośrednictwem organów wyznaczonych przez każde państwo członkowskie. Nawet w przypadku takiego scenariusza Europejskie Urzędy Nadzoru musiałyby: (i) zwracać się o informacje do właściwych organów krajowych, (ii) obliczać składki roczne oraz (iii) przesyłać te informacje państwom członkowskim / właściwym organom krajowym. Następnie właściwe organy krajowe lub państwa członkowskie (iv) przygotowałyby faktury, oraz (v) pobierałyby składki roczne z sektora prywatnego. Wreszcie Europejskie Urzędy Nadzoru (vi) zweryfikowałyby otrzymane od państw członkowskich / właściwych organów krajowych kwoty składek rocznych. Państwa członkowskie / właściwe organy krajowe (vii) odpowiadałyby za wprowadzenie środków egzekwowania w przypadku braku zapłaty. Bardzo istotna jest liczba podmiotów objętych zakresem kompetencji Europejskich Urzędów Nadzoru. Zakres kompetencji EUNB obejmuje ponad 11 600 instytucji kredytowych i przedsiębiorstw inwestycyjnych, zakres kompetencji ESMA obejmuje 20 000 podmiotów, a zakres kompetencji EIOPA obejmuje 20 000 zakładów ubezpieczeń i emerytalnych. Wobec tego zapotrzebowanie na nowych pracowników w związku z tym nowym zadaniem można oszacować na 4 dodatkowe EPC (w tym 3 związane z gromadzeniem danych i obliczaniem opłat i 1 związany z prowadzeniem systemu IT).

Ponadto ten nowy system finansowania będzie wymagał opracowania nowego systemu IT. Zamiast opracowywać własny system IT trzy Europejskie Urzędy Nadzoru mogą opracować wspólną infrastrukturę IT, która utworzy synergie między nimi. Wspólny interfejs IT byłby także bardziej praktyczny dla uczestników rynku

finansowego, którzy mogą podlegać opłatom dla więcej niż jednego Europejskiego Urzędu Nadzoru (np. przedsiębiorstwa inwestycyjne).

Taki system IT można wycenić na 1,5 mln EUR (koszty jednorazowe, tj. 500 000 EUR na każdy Europejski Urząd Nadzoru), a koszty konserwacji – na 300 000 EUR rocznie (tj. 100 000 EUR na każdy Europejski Urząd Nadzoru). Interfejs tego nowego systemu IT musiałby posiadać oparty na aktywności system księgowości Europejskich Urzędów Nadzoru.

ii. Zasoby na obliczanie, fakturowanie i pobieranie opłat nadzorczych (ESMA)

Niniejszy wniosek ustawodawczy nadałby ESMA nowe bezpośrednie uprawnienia nadzorcze (zob. następna sekcja). ESMA pobierałby zatem opłaty od podmiotów, które podlegają jego bezpośredniemu nadzorowi, lub otrzymywałby opłaty za usługi, które te podmioty świadczą. ESMA potrzebuje nowych zasobów, aby wystawiać tym podmiotom faktury i pobierać od nich opłaty.

Do ESMA przeniesione zostaną cztery nowe sektory (fundusze, prospekty, wskaźniki referencyjne, dostawcy usług w zakresie udostępniania informacji itd.). Można szacować, że potrzebny będzie jeden EPC na każdy sektor, tj. potrzebne będą 3 dodatkowe EPC.

Podsumowując, w tej ocenie skutków finansowych regulacji zakłada się, że zmiany w finansowaniu Europejskich Urzędów Nadzoru mogą oznaczać, że:

- w przypadku EUNB i EIOPA: potrzebne byłyby 4 dodatkowe EPC (1 pracownik zatrudniony na czas określony i 3 pracowników kontraktowych) i systemy IT, których koszt szacuje się na 0,5 mln EUR (koszty jednorazowe) i 100 000 EUR rocznie (koszty konserwacji);

- w przypadku ESMA: potrzebnych byłoby 7 dodatkowych EPC (1 pracownik zatrudniony na czas określony i 6 pracowników kontraktowych) i systemy IT, których koszt szacuje się na 0,5 mln EUR (koszty jednorazowe) i 100 000 EUR rocznie (koszty konserwacji).

IV. Bezpośrednie uprawnienia nadzorcze ESMA

W drodze wprowadzenia należy przypomnieć, że podmioty podlegające bezpośredniemu nadzorowi ESMA powinny dokonywać na rzecz ESMA opłat (jednorazowe koszty rejestracji i koszty stałe z tytułu trwającego nadzoru). Jest tak w przypadku agencji ratingowych (zob. rozporządzenie delegowane Komisji nr 272/2012) i repozytoriów transakcji (rozporządzenie delegowane Komisji nr 1003/2013).

Na podstawie niniejszego wniosku ustawodawczego ESMA będzie odpowiedzialny za bezpośredni nadzór nad europejskim funduszem *venture capital* (EuVECA), europejskimi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej (EuSEF) i europejskimi długoterminowymi funduszami inwestycyjnymi (ELTIF). Obowiązki nadzorcze miałyby polegać na zatwierdzaniu tych funduszy / powiadamianiu o tych funduszach (paszportowaniu) i na codziennym nadzorze. ESMA będzie również w posiadaniu bezpośrednich uprawnień dochodzeniowych wobec tych funduszy. Obecnie autoryzowanych w UE jest 117 funduszy EuVECA (zarządzanych przez 97 zarządzających EuVECA), 7 funduszy EuSEF (zarządzanych przez 3 zarządzających EuSEF) i mniej niż 10 funduszy ELTIF. Ponieważ fundusze te są stosunkowo nowymi strukturami, liczba rejestracji jest wysoka (np. 22 nowe fundusze EuVECA w 2016 r.).

Ze względu na nowe ramy prawne mające zastosowanie do funduszy EuVECA lub EuSEF oraz inne zmiany w zakresie opłat kapitałowych za inwestycje zakładów ubezpieczeniowych w fundusze ELTIF oczekuje się, że liczba wniosków o zatwierdzanie wzrośnie. ESMA zatrudni zatem dodatkowych pracowników specjalizujących się w zarządzaniu aktywami. Te potrzeby w zakresie zasobów ludzkich można oszacować na 7 EPC (w tym jeden EPC specjalizujący się w IT i jeden analityk danych). Niezbędne jest również, żeby jeden system IT zarządzał procesem autoryzacji i nadzoru, a także gromadzeniem danych z funduszy. Koszty te szacuje się na 500 000 EUR (koszty jednorazowe) i 100 000 EUR rocznie jako koszty konserwacji.

Należy zauważyć, że to przeniesienie uprawnień w zakresie udzielania zatwierdzeń i codziennego monitorowania tych funduszy (ELTIF, EuVECA i EuSEF) z właściwych organów krajowych na ESMA może również wiązać się ze zmniejszeniem liczby personelu właściwych organów krajowych, który zajmuje się nadzorem. Właściwe organy krajowe o największym sektorze zarządzania aktywami wykorzystują dużą liczbę EPC zajmujących się funduszami, głównie UCITS i alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (AFI) (tj. LU – 197 EPC, FR – 102 EPC, DE – 120 EPC, NL – 25 EPC, IT – 65/70 EPC i dodatkowo gałęzie regionalne, UK – 100 EPC). Można szacować, że utworzenie na szczeblu unijnym 7 EPC nadzorujących fundusze ELTIF, EuVECA i EuSEF powinno również prowadzić do ogólnego zmniejszenia liczby personelu właściwych organów krajowych o 7 EPC. Jeżeli liczba funduszy zwiększy się w kolejnych latach, potrzebnych będzie więcej zasobów, ale wówczas będą one pochodzić z opłat sektorowych.

Na podstawie wniosku ustawodawczego ESMA będzie również odpowiedzialny za zatwierdzanie niektórych prospektów (prospekty dla obrotu hurtowego nieudziałowymi papierami wartościowymi, prospekty sporządzone przez emitentów specjalnych, prospekty dla papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami i prospekty sporządzone przez emitentów z państw trzecich), w tym suplementów do tych prospektów. Można szacować, że ESMA zatwierdzi 1 600 prospektów rocznie (1100 prospektów, 400 prospektów dla papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, 60 prospektów sporządzonych przez emitentów specjalnych). Co więcej, zgodnie z niniejszym wnioskiem na ESMA przenosi się również sprawowanie nadzoru nad reklamami powiązanymi z tymi prospektami, które zostałyby zatwierdzone przez ESMA. W celu przeprowadzenia zadania, o którym mowa powyżej, ESMA powinien posiadać odpowiednie zasoby pracowników, którzy posiadają odpowiednie umiejętności językowe i wystarczającą wiedzę w zakresie istotnych przepisów krajowych dotyczących ochrony konsumentów, szczególnie na potrzeby kontrolowania materiałów marketingowych. Szacuje się, że ESMA musiałby zatrudnić 35 EPC (w tym 33 specjalizujących się w prospektach, 1 EPC specjalizującego się w systemach IT i 1 analityka danych). Te nowe uprawnienia wymagałyby również ponoszenia kosztów związanych z IT z tytułu zarządzania procesem zatwierdzania prospektów. Koszty te szacuje się na 500 000 EUR (koszty jednorazowe) i 100 000 EUR rocznie jako koszty konserwacji. Ze względu na to, że projekty prospektów można składać do zatwierdzenia w 23 językach urzędowych UE, przedmiotowe nowe uprawnienia przyznane ESMA wiązałyby się również z kosztami tłumaczenia, które szacuje się na 1,2 mln EUR rocznie.

ESMA zatwierdziłby 1 600 prospektów spośród 3 500 prospektów zatwierdzonych przez wszystkie właściwe organy krajowe w całej UE, tj. 45 % wszystkich unijnych prospektów. W związku z tym wspomnianemu przeniesieniu uprawnień powinien

towarzyszyć spadek liczby pracowników właściwych organów krajowych zajmujących się zatwierdzaniem prospektów, które zatwierdzałby ESMA.

We wniosku ustawodawczym przewidziano także, że ESMA będzie udzielać zezwoleń administratorom kluczowych wskaźników referencyjnych i nadzorować ich, wyrażać zgodę na zatwierdzenie wskaźników referencyjnych państw trzecich, a także uznawać administratorów znajdujących się w państwach trzecich. ESMA otrzyma także uprawnienia dochodzeniowe w odniesieniu do administratorów wskaźników referencyjnych. Uwzględniając synergie, które zapewniłby bezpośredni nadzór na szczeblu UE, można oszacować, że należy zatrudnić 10 dodatkowych EPC. Wspomniane przeniesienie uprawnień na rzecz ESMA dałoby możliwość uniknięcia rekrutacji dodatkowego personelu we właściwych organach krajowych na potrzeby prowadzenia nadzoru nad administratorami kluczowych wskaźników referencyjnych[54].

ESMA będzie odpowiedzialny za rejestrację dostawców usług w zakresie udostępniania informacji (tj. zatwierdzonych mechanizmów sprawozdawczych, zatwierdzonych podmiotów publikujących oraz dostawców informacji skonsolidowanych), którzy są nowego rodzaju podmiotami utworzonymi na podstawie dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych. ESMA zapewni również swój stały nadzór i będzie uprawniony do prowadzenia dochodzeń. Wykonywanie tych zadań będzie wymagało również dodatkowego wyspecjalizowanego personelu, który szacuje się na 20 EPC, w tym 3 EPC specjalizujące się w systemach IT oraz 2 analityków danych. Biorąc pod uwagę dużą ilość danych zarządzanych przez te podmioty, do oceny ich jakości, sposobu ich przetwarzania i publikowania potrzebny jest duży system IT. Wspomniane koszty IT szacuje się na 2 mln EUR (koszty jednorazowe) i 400 000 EUR rocznie (koszty konserwacji). Wspomniane przeniesienie uprawnień na rzecz ESMA dałoby możliwość uniknięcia rekrutacji dodatkowego personelu we właściwych organach krajowych, który miałby zająć się nadzorem nad dostawcami usług w zakresie udostępniania informacji.

Podsumowując, w niniejszej ocenie skutków finansowych regulacji zakłada się, że bezpośrednie uprawnienia nadzorcze, które ESMA posiadałby wobec wyżej wymienionych podmiotów, wiązałyby się z:

- rekrutacją 65 dodatkowych EPC do 2022 r.;
- poniesieniem jednorazowych kosztów IT szacowanych na 3 mln EUR;
- ponoszeniem stałych kosztów IT szacowanych na 600 000 EUR rocznie;
- ponoszeniem kosztów tłumaczenia szacowanych na 1,2 mln EUR rocznie.

V. Koszty pośrednie i wsparcie prawnicze

Koszty pośrednie w zakresie wsparcia zasobów na poziomie agencji obejmują zasoby ludzkie, finanse, zarządzanie obiektami, koordynację i podstawowe wsparcie IT (z wyłączeniem paneuropejskich projektów IT). Uwzględniając szeroką skalę prac

[54] Np. Urząd ds. Postępowania Finansowego Zjednoczonego Królestwa oszacował, że koszt nadzoru nad kluczowymi wskaźnikami referencyjnymi LIBOR jednorazowo wynosiłby 0,2 mln GBP, a koszty stałe wynosiłyby 0,9 mln GBP, wliczając w to wynagrodzenia i koszty pośrednie.

regulacyjnych Europejskich Urzędów Nadzoru, mają one również istotne potrzeby w zakresie wsparcia prawniczego. Z opartego na aktywności systemu zarządzania ESMA etaty pracowników przydzielonych do zarządzania kosztami pośrednimi zasoby i do udzielania wsparcia prawniczego wynoszą odpowiednio 22 % i 13 % ogółu personelu. Innymi słowy, oznacza to, że na 7 EPC prowadzących podstawowy rodzaj działalności około 2 dodatkowych pracowników jest przydzielonych do kosztów pośrednich zasobów, natomiast 1 pracownik – do kosztów pośrednich wsparcia prawniczego. Biorąc pod uwagę, że rozwijające się Europejskie Urzędy Nadzoru mogą opracować dalsze korzyści skali, w niniejszej ocenie skutków finansowych regulacji przyjęto, że koszty pośrednie w zakresie zasobów i wsparcia prawniczego stanowiłyby odpowiednio 18 % i 8 % ogółu personelu.

W związku z tym wzrost w zakresie zasobów ludzkich (EPC) do 2022 r. można podsumować następująco:

EUNB:

	Podstawowy rodzaj działalności	**Koszty pośrednie zasobów**	**Wsparcie prawnicze**	**Ogółem**
Zarządzanie	**4**	1	1	6
Pośrednie uprawnienia nadzorcze	**13**	3	2	18
Finansowanie	**4**	1	0	5
Ogółem	**21**	5	3	**29**

EIOPA:

	Podstawowy rodzaj działalności	**Koszty pośrednie zasobów**	**Wsparcie prawnicze**	**Ogółem**
Zarządzanie	**4**	1	1	6
Pośrednie uprawnienia nadzorcze	**18**	4	2	24
Finansowanie	**4**	1	0	5
Ogółem	**26**	6	3	**35**

ESMA:

	Podstawowy rodzaj działalności	**Koszty pośrednie zasobów**	**Wsparcie prawnicze**	**Ogółem**
Zarządzanie	**7**	2	1	10
Pośrednie uprawnienia nadzorcze	**30**	7	3	40
Finansowanie	**7**	2	0	9
Bezpośrednie uprawnienia nadzorcze	**65**	16	6	87
Ogółem	**109**	27	10	**146**

Aby jeszcze bardziej obniżyć koszty ponoszone przez Europejskie Urzędy Nadzoru dużą liczbę nowych EPC można zatrudnić jako pracowników kontraktowych lub oddelegowanych ekspertów krajowych. Nie należy jednak zawyżać szacunków liczby oddelegowanych ekspertów krajowych. Europejskie Urzędy Nadzoru mogą doświadczyć trudności podczas rekrutacji takich ekspertów ze względu na koszty, jakie stanowiłoby to dla państw członkowskich i właściwych organów krajowych. Oprócz trudności związanych z ich dostępnością, w dziedzinie bezpośredniego nadzoru należy spodziewać się, że zapewnią oni kluczowe doświadczenie, gdy ESMA podejmie się tych zadań, jednak w dłuższej perspektywie po zakończeniu fazy rozruchu istotniejsze dla ESMA będzie zachowanie wiedzy eksperckiej wśród pracowników zatrudnionych na miejscu oraz poleganie w stosunkowo większym stopniu na pracownikach zatrudnionych na czas określony. W poniższej tabeli przedstawiono orientacyjny podział personelu według wspomnianych kategorii.

	2019 r.	**2020 r.**	**2021 r.**	**2022 r.**
Pracownicy zatrudnieni na czas określony	63	104	121	147
Oddelegowani eksperci krajowi	5	11	15	15
Pracownicy kontraktowi	29	37	41	48
Ogółem	**97**	**152**	**177**	**210**

(liczba personelu w 2021 r. i latach późniejszych ma charakter orientacyjny)

VI. Pomieszczenia

Zmiany zadań pociągną za sobą również nowe zasoby w zakresie pomieszczeń dla Europejskich Urzędów Nadzoru. Uwzględniono dodatkowe koszty zarówno dla ESMA, jak i dla EIOPA. Jeżeli chodzi o EUNB, w niniejszym dokumencie nie uwzględniono dodatkowych kosztów, ponieważ obecnie nie ma dostępnych informacji na temat nowej siedziby i wielkości budynku zaproponowanego przez państwa członkowskie.